

ЛАРШ КЕПЛЕР ХИПНОТИЗАТОРЪТ

Част 1 от „Криминален инспектор Юна Лина“

Превод от шведски: Светла Стоилова, 2011

chitanka.info

Като огън, съвсем като огън. Това бяха първите думи, произнесени от хипнотизираното момче. Въпреки че раните му бяха животозастрашаващи — бе прободено десетки пъти с нож в лицето, по краката, тялото, гърба, стъпалата, във врата и в тила — бяха го въвели в дълбока хипноза, с надеждата да видят чрез неговите очи какво се бе случило.

— Опитвам се да премигна — промълви то. — Влизам в кухнята, но нещо не е наред, нещо пращи между столовете и един яркочервен пламък плъзва по пода.

Помощник-полицаят, който го откри сред другите тела в къщата, реши, че е мъртъв. Момчето бе загубило голямо количество кръв, бе изпаднало в шок и бе дошло в съзнание цели седем часа по-късно.

Бе единственият оцелял свидетел и криминален инспектор Юна Лина сметна, че е възможно да даде добро описание на извършителя. Убиецът бе имал намерение да ликвидира всички и най-вероятно не беше се постарал да прикрие лицето си, докато е действал.

Ако останалите обстоятелства не бяха толкова необичайни, никога не би им хрумвало да се обърнат към хипнотизатор.

В гръцката митология бог Хипнос е изобразен като момче с крила, което държи в ръка макови чашки. Името му означава сън. Той е брат близък на смъртта и син на нощта и тъмнината.

Терминът хипноза е използван за първи път в съвременното си значение през 1843 година от шотландския хирург Джеймс Брейд. С този термин той описва съноподобно състояние едновременно на изострено внимание и на повишена възприемчивост.

Днес е научно установено, че повечето хора могат да бъдат хипнотизирани, но все още се срещат различия във възгледите относно приложимостта, надеждността и безопасността на хипнозата. Вероятно това двойствено отношение се дължи на обстоятелството, че с хипнозата се е злоупотребявало от измамници, шоумени и тайни служби по целия свят.

Чисто технически е лесно да бъде въведен човек в хипнотично състояние на съзнанието, трудното е да бъде контролиран процесът, да бъде воден пациентът, да се анализира и да се борави с резултата. Само при наличието на призвание и голям опит е възможно действително да се овладее дълбоката хипноза. В целия свят няма повече от шепа истински експерти по хипноза с медицинска квалификация.

1.

Ноцта срещу осми декември

Когато телефонът иззвъня, Ерик Мария Барк рязко бива изтръгнат от съня си. Преди да се е разсънил напълно, се чува да казва с усмивка:

— Балони и серпантини.

Сърцето му бие силно от внезапното събуждане. Ерик не знае какво е имал предвид с думите си, няма никаква представа какво е било съдържанието на съня.

За да не събуди Симоне, се измъква тихо от спалнята, затваря вратата и чак тогава вдига телефона.

— Да, Ерик Мария Барк.

Криминален инспектор Юна Лина го пита дали е достатъчно буден, за да чуе важна информация. Докато слуша инспектора, мислите му все още пропадат в тъмната бездна, която сънят е оставил след себе си.

— Чувал съм, че сте опитен в лечението на остри травми — казва Юна Лина.

— Да — съвсем кратко отговаря Ерик.

Гълта едно обезболяващо хапче, докато слуша разказа. Инспекторът обяснява, че се налага да разпита един свидетел. Петнайсетгодишно момче е станало свидетел на двойно убийство. Проблемът е, че момчето е сериозно пострадало. Състоянието му е нестабилно, намира се в шок и е в безсъзнание. През ноцта е преместено от неврологията в Худинге в неврохирургията на университетската болница в Солна.

— Кой е дежурният лекар? — пита Ерик.

— Даниела Ричардс.

— Тя е изключително компетентна и съм сигурен, че ще успее...

— Тя настоя да ви се обадя — прекъсва го инспекторът. — Има нужда от вашата помощ и като че ли е доста спешно.

Ерик се връща в спалнята, за да си вземе дрехите. Лъч светлина от една улична лампа се прокрадва между двете щори. Симоне лежи по гръб и го гледа със странен, празен поглед.

— Не исках да те будя — тихо казва той.

— Кой беше? — пита тя.

— Един полицай... полицейски инспектор, не чух как се казва.

— За какво става въпрос?

— Трябва да отида до Каролинската болница — отговаря той. — Имат нужда от помощ с едно момче.

— Колко е часът изобщо?

Тя поглежда будилника и затваря очи. Той вижда, че по покритите ѝ с лунички рамене са се отпечатали линии от гънките на чаршафа.

— Заспивай, Сиксан — прошепва той.

Ерик изнася дрехите си в антрето, пали лампата и се облича набързо. Лъскаво стоманено острие проблясва зад него. Ерик се обръща и вижда, че синът му е закачил кънките си на дръжката на входната врата, за да не ги забрави. Въпреки че бърза, Ерик отива до гардероба, изважда кутията и намира предпазителите за кънките. Слага ги на тънките остриета, оставя кънките на килима в антрето и излиза от апартамента.

Часът е три през нощта на вторник, осми декември, когато Ерик Мария Барк се качва в колата. Снегът се сипе бавно от тъмното небе. Няма никакъв вятър и тежките снежинки бавно падат над празната улица. Завърта ключа и музиката се разлива на меки вълни: *Kind of Blue* на Майлс Дейвис.

Преминава краткото разстояние през спящия град, излиза от улица *Лунтмакаргатан*, продължава по улица *Свеавеген* до Нортул. Заливът Брунсвикен се вижда в далечината като голяма тъмна пропаст отвъд снежната пелена. С ниска скорост влиза в територията на болницата, минава между детската болница на Астрид Линдгрен и родилното, покрай онкологичната клиника и психиатрията, паркира на обичайното си място пред клиниката по неврохирургия и излиза от колата. Светлината на уличните лампи се отразява в прозорците на високия комплекс. Само няколко коли стоят на паркинга за посетители. В тъмнината между дърветата прелитат косове с прошумяващи крила. Ерик отбелязва, че шумът от магистралата не се чува по това време.

Пъха картата за пропуск, набира шестцифрения код и влиза във фойето. Взима асансьора до петия етаж и тръгва по коридора. Луминесцентните лампи на тавана проблясват в синия балатум подобно на лед в канавка. Едва сега усеща умората след внезапния прилив на адреналин. Сънят бе толкова хубав, беше оставил след себе си усещане за блаженство. Минава покрай операционна зала, продължава покрай вратите на огромната барокамера, поздравява една сестра и още веднъж премисля какво му каза криминалният инспектор по телефона: едно момче кърви, има прободни рани по цялото тяло, поти се, не иска да лежи, неспокойно е и много жадно. Опитват се да разговарят с него, но състоянието му рязко се влошава. Изпада в безсъзнание, сърдечният му ритъм се учестява и дежурният лекар Даниела Ричардс взема правилното решение да не допуска криминалната полиция при пациента.

Двама униформени полицаи стоят пред вратата на отделение Н18. На Ерик му се струва, че долавя следа от безпокойство да се изписва по лицата им при приближаването му. Може би са просто уморени, мисли си той, когато спира пред тях и се легитимира. Те поглеждат набързо легитимацията, натискат копчето и вратата се отваря с бръмчене.

Ерик влиза, ръкува се с Даниела Ричардс и забелязва стиснатите ѝ устни и прикритото напрежение в движенията ѝ.

— Сипи си кафе — казва тя.

— Имаме ли време за кафе? — пита Ерик.

— Овладяла съм кръвоизлива в черния дроб — отговаря тя.

Мъж на възраст около четирийсет и пет години, облечен с дънки и черно сако, стои и чука по стъклото на автомата за кафе. Косата му е цялата рошава и руса, устните са сериозни, стиснати. Ерик си мисли, че това, може би, е мъжът на Даниела, Магнус. Никога не го е срещал, само е виждал снимката му в кабинета на Даниела.

— Това мъжът ти ли е? — пита Ерик, сочейки го.

— Какво? — Тя изглежда едновременно развеселена и учудена.

— Помислих, че Магнус е дошъл с теб.

— Не — смее се тя.

— Сигурна ли си? Мога да го питам — шегува се Ерик и тръгва към мъжа.

Мобилният телефон на Даниела звъни и тя го изважда, смеейки се.

— Ерик, недей — казва тя, преди да сложи телефона до ухото си и да отговори: — Да, Даниела е. — Слуша, но не чува нищо. — Ало?

Изчаква няколко секунди, после завършва иронично с хавайския поздрав „алоха“, преди да затвори телефона и да последва Ерик.

Той е застанал пред русия мъж. Автоматът за кафе бръмчи и свисти.

— Пийнете малко кафе — казва мъжът и се опитва да сложи чашката за кафе в ръката на Ерик.

— Не, благодаря.

Мъжът опитва от кафето, усмихва се и малки трапчинки се появяват на лицето му.

— Хубаво е — казва той и отново се опитва да даде чашката на Ерик.

— Не, не искам.

Мъжът отпива още малко, гледайки Ерик.

— Дали бих могъл да ползвам вашия телефон? — пита той изведнъж. — Ако е възможно. Забравих моя в колата.

— Сега пък искате да ви дам телефона си — казва Ерик хладно.

Русият мъж кима и го гледа със светлите си очи, сиви като полиран гранит.

— Можете пак да използвате моя — казва Даниела.

— Благодаря.

— Няма защо.

Русият мъж взима телефона, гледа го и среща погледа ѝ.

— Обещавам, че ще ви го върна — казва той.

— И без това само вие го ползвате — шегува се тя.

Той се смее и отива настрана.

— Това трябва да е мъжът ти — казва Ерик.

Тя поклаща глава, усмихвайки се, изведнъж изглежда много уморена. Търкала си е очите и е размазала сребристосива очна линия по бузата си.

— Да погледна ли пациента? — пита Ерик.

— Да, моля те — кима тя.

— Така и така съм тук — добавя той.

— Ерик, много държа да чуя мнението ти, чувствам се несигурна.

Отваря тежката безшумна врата и той я следва в топлата стая, намираща се непосредствено до операционната зала. Едно слабо момче лежи в леглото. Две сестри сменят превръзките на раните му. Има десетки прорезни рани и намушквания навсякъде по тялото. По стъпалата, по гърдите и корема, по врата, по темето, по лицето и ръцете.

Пулсът е слаб, но много учестен. Устните му са сиви като алуминий, поти се и очите му са плътно затворени. Носът изглежда счупен. Един кръвоизлив се разпространява като тъмен облак под кожата от врата надолу към гърдите.

Ерик отбелязва, че въпреки нараняванията, лицето на момчето е красиво.

Даниела докладва тихо за развитието, разказва как показателите на момчето са се променяли, когато едно почукване я кара изведнъж да млъкне. Отново русият мъж. Той им маха през остъклената врата.

Ерик и Даниела се споглеждат и напускат болничната стая. Русият мъж отново е застанал до свистящия автомат за кафе.

— Едно голямо капучино — обръща се той към Ерик. — От това имаш нужда, преди да се срещнеш с полицаия, който е намерил момчето.

Едва сега Ерик разбира, че русият мъж е криминалният инспектор, който го бе събудил преди по-малко от час. Финландският му акцент не беше толкова осезаем по телефона или просто Ерик бе прекалено уморен, за да го усети.

— Защо да се срещам с полицаия, който е намерил момчето? — пита Ерик.

— За да разбереш защо се налага да го разпитам...

Юна млъква, когато телефонът на Даниела извънпява. Изважда го от джоба на самото си и без да обръща внимание на протегнатата ѝ ръка, бързо поглежда дисплея.

— Сигурно е за мен — казва Юна и отговаря. — Да... Не, искам го тук. Добре, но това не ме интересува.

Инспекторът се усмихва, слушайки възраженията на колежата си в телефонната слушалка.

— Но пък аз открих нещо — отговаря Юна.

Другият крещи нещо.

— Ще го направя по моя начин — казва Юна със спокоен глас, след което прекратява разговора.

Връща телефона на Даниела и благодари тихо.

— Трябва да разпитам пациента — сериозно казва той.

— Съжалявам — казва Ерик. — На същото мнение съм като доктор Ричардс.

— Кога ще може да говори с мен? — пита Юна.

— Не и докато се намира в състояние на шок.

— Знаех, че така ще отговориш — тихо казва Юна.

— Положението все още е твърде критично — обяснява Даниела. — Белият дроб е увреден, тънкото черво и черният дроб и...

Влиза мъж с изцапана полицейска униформа. Погледът му е неспокоен. Юна маха с ръка, пристъпва напред и се здрависва с него. Казва му нещо с тих глас, при което полицаят прокарва ръка през устата си и поглежда към лекарите. Криминалният инспектор повтаря на полица, че следват обичайната процедура и трябва да се запознаят с обстоятелствата, че би им било от голяма полза.

— Да, значи — казва полицаят и леко се прокашля. — Чухме по радиото, че един чистач е открил мъртъв мъж в тоалетната на спортното игрище в Тумба. Вече сме в колата, на улица *Худингевеген* сме и трябва само да завием по улица *Далвеген* и нагоре към езерото. Яне, колегата ми, влиза вътре, докато аз говоря с чистача. Отначало смятахме, че става дума за свръхдоза, но скоро ми става ясно, че нещата стоят другояче. Яне излиза от съблекалнята, лицето му е бяло като платно и като че не иска да ме пусне вътре. Всичко е в кръв навсякъде, повтаря той три пъти, сяда направо на стълбите и...

Полицаят млъква, сяда на един стол и гледа втренчено пред себе си с полуотворена уста.

— Искаш ли да продължиш? — пита Юна.

— Да... линейката пристига на мястото, мъртвият е идентифициран и аз получавам нареждане да съобщя на семейството. Нямаме достатъчно хора, така че се налага да отида сам. Защото шефката ми казва, че не иска да праща Яне в това състояние, което е разбираемо.

Ерик си поглежда часовника.

— Имаш време да чуеш това — казва му Юна със спокойното си финландско произношение.

— Починалият — продължава полицаят със сведен поглед — е учител в гимназията в Тумба и живее в новия квартал от типови жилища, намиращ се горе на хълма. Никой не отваря вратата. Звъня няколко пъти. Значи, не знам какво ме накара да заобиколя всички къщи в редицата и да светна с фенера през един прозорец от задната страна. — Полицаят млъква, устните му треперят и той започва да чопли облегалката на стола с нокът.

— Моля те, продължавай — казва Юна.

— Трябва ли, защото аз... аз...

— Ти си намерил момчето, майката и петгодишното момиченце. Единствено момчето било още живо.

— Макар че мислех... аз...

Той млъква, лицето му е свършено бяло.

— Благодаря ти, че дойде, Ерланд — казва Юна.

Полицаят кима бързо и се надига, поглажда объркано с ръка по изцапаното си яке и излиза от стаята.

— Всички бяха нарязани — продължава Юна. — Пълно безумие, направо са накълцани, ритани са, удряни, ръгани, а момиченцето... то беше разчленено на две части. Долната част на тялото и краката бяха в креслото пред телевизора, а...

Млъква и наблюдава Ерик, преди да продължи:

— Изглежда, нападателят е знаел, че бащата на семейството се е намирал на спортното игрище — обяснява Юна. — Имало е футболен мач, той е бил съдия. Извършителят е чакал да остане сам, преди да го убие, започнал е разчленяване, агресивно разчленяване, и после е отишъл до къщата, за да убие останалите.

— В този ред ли са се случили събитията? — пита Ерик.

— Това е моето мнение — отговаря инспекторът.

Ерик усеща как ръката му трепери, когато докосва устните си. Баща, майка, син, дъщеря, не престава да мисли той и среща погледа на Юна Лина.

— Извършителят е искал да унищожи цялото семейство — заключава Ерик с тих глас.

Юна прави несигурен жест.

— Точно това е, което... Едното дете все още липсва, голямата сестра. Момиче на двадесет и три години. Не можем да я открием. Няма я в нейното жилище в Сундбюберг, нито при приятеля ѝ. Допускаме, че извършителят търси и нея. Затова искаме да разпитаме свидетеля колкото се може по-скоро.

— Ще вляза да направя пълен преглед — казва Ерик.

— Благодаря — кима Юна.

— Но не можем да рискуваме живота на пациента с...

— Наясно съм — прекъсва го Юна. — Въпросът е, че колкото повече време минава, без да имаме някаква следа, с толкова повече време разполага извършителят, за да търси голямата сестра.

— Може би трябва да направите оглед на местопрестъплението — казва Даниела.

— В момента се прави — отговаря той.

— По-добре идете там и ги накарайте да побързат — казва тя.

— Разследването бездруго ще е безрезултатно — казва инспекторът.

— Какво имате предвид?

— Ще намерим смесено ДНК на стотици, може би хиляди хора на тези места.

Ерик се връща при пациента. Застава до леглото, наблюдава бледото наранено лице. Повърхностното дишане. Ледените устни. Ерик произнася името му, при което някаква болезнена гримаса пробягва по лицето му.

— Йозеф — тихо повтаря той. — Казвам се Ерик Мария Барк, лекар съм и трябва да те прегледам. Можеш да кимаш, ако разбираш какво ти казвам.

Момчето лежи напълно неподвижно, коремът му се движи при краткото поемане на въздух. Въпреки това Ерик е напълно убеден, че момчето е разбрало думите му, но след това съзнанието му отново се замъглява и контактът е прекъснат.

Когато половин час по-късно Ерик напуска стаята, Даниела и криминалният инспектор го поглеждат.

— Ще се оправи ли? — пита Юна.

— Прекалено рано е да се каже, но...

— Момчето е единственият ни свидетел — прекъсва го Юна. — Някой е убил баща му, майка му, малката му сестричка и същият този човек по всяка вероятност в момента е на път към голямата му сестра.

— Знаем — казва Даниела. — Но сме на мнение, че полицията би трябвало да използва времето си да я издирва, а не да ни притеснява нас.

— Издирването тече, но прекалено бавно. Трябва да говорим с момчето, тъй като то вероятно е видяло лицето на извършителя.

— Може да минат седмици, преди да е възможно да се разпита момчето — казва Ерик. — Все пак не можем просто да го съживим и да му кажем, че всички от семейството му са мъртви.

— Но в състояние на хипноза можем — казва Юна.

В стаята настъпва тишина. Ерик си мисли за снега, който се сипеше над залива Брунsvикен по пътя насам. За снежинките, танцуващи между дърветата над тъмната вода.

— Не — прошепва той на себе си.

— Няма ли да стане с хипноза?

— Нищо не мога да кажа — отговаря Ерик.

— Аз съм добър физиономист — казва Юна с широка усмивка. — Ти си известен хипнотизатор, би могъл...

— Това беше блъф — прекъсва го Ерик.

— Не мисля така — казва Юна. — А и тук става въпрос за спешен случай.

Даниела се изчервява и с усмивка свежда поглед.

— Не мога — казва Ерик.

— Все пак аз отговарям за пациента — изрича Даниела с повишен тон. — И не съм особено склонна да дам разрешение за хипноза.

— Но ако прецениш, че не би било опасно за пациента? — пита Юна.

Ерик осъзнава, че криминалният инспектор поначало е смятал хипнозата за възможно решение. Разбира, че съвсем не става дума за хрумване от негова страна. Юна Лина го е помолил да дойде в болницата само за да го убеди да хипнотизира пациента, а не защото е експерт по лечение на шокови и травматични състояния.

— Обещал съм си никога повече да не се занимавам с хипноза — заявява Ерик.

— Добре, разбирам — казва Юна. — Чувал съм, че си най-добрият, но по дяволите, длъжен съм да уважа решението ти.

— Съжалявам — казва Ерик.

Поглежда към пациента през стъклото и се обръща към Даниела:

— Дали ли сте му дезмопресин?

— Не, засега изчакваме — отговаря тя.

— Защо?

— Има риск от тромбоемболични усложнения.

— Запознат съм с това мнение, но не смятам, че е вярно, често давам дезмопресин на сина ми — казва Ерик.

Юна се надига тежко от стола.

— Ще съм благодарен, ако ми препоръчате друг хипнотизатор — казва той.

— Дори не знаем дали пациентът ще дойде в съзнание — отговаря Даниела.

— Но аз разчитам, че...

— Все пак трябва да е в съзнание, за да може да бъде хипнотизиран — довършва тя и леко се усмихва.

— Той чуваше, когато Ерик му говореше — казва Юна.

— Не мисля — промърморва тя.

— Да, наистина ме чу — казва Ерик.

— Бихме могли да спасим сестра му — продължава Юна.

— Аз си тръгвам — тихо казва Ерик. — Дайте дезмопресин на пациента и помислете за барокамера.

Излиза от стаята и съблича лекарската престилка, докато минава през коридора и влиза в асансьора. Няколко души се движат из фойето. Вратите са отключени и небето е малко по-светло. Още докато колата излиза от паркинга, той се протяга за малката дървена кутийка, която държи в жабката. Без да сваля поглед от пътя, отваря капачето с шарения папагал и туземеца, взима три хапчета и бързо ги гълта. Трябва да поспи няколко часа тази сутрин, преди да дойде време да събуди Бенджамин и да му сложи инжекцията.

2.

Вторник сутрин, осми декември

Криминален инспектор Юна Лина си поръчва голям сандвич с пармезан, пастърма брезаола и сушени домати в малката закувалня „I'll caffe“, намираща се на улица *Бергсгатан*. Ранна сутрин е и кафенето току-що е отворило: момичето, което взима поръчката му, още не е успяло да извади хлебчетата от пликите.

След като късно снощи бе направил оглед на местопрестъпленията в Тумба, бе посетил оцелялата жертва в Каролинската болница в Солна и посред нощ бе говорил с двамата лекари Даниела Ричардс и Ерик Мария Барк, той се прибра в апартамента си във Фредхел и спа в продължение на три часа.

Докато Юна чака закуската си, гледа към сградата на кметството през запотения прозорец и мисли за тайния подземен тунел, който минава под парка, между огромната сграда на полицията и кметството. Получава банковата си карта, взима една гигантска химикалка от стъкления плот, подписва се на касовата бележка и напуска кафенето.

От небето продължава да се сипе мокър сняг, докато той бързо крачи нагоре по улица *Бергсгатан* с топлия пакет в едната ръка, а в другата със спортния сак със стика за банди хоккей^[1].

Играем срещу разузнаването довечера — и тежко ни и горко — мисли си Юна. Ще ни бият точно както са обещали.

Отборът по банди на криминалната полиция губи от кварталната полиция, пътната полиция, морската полиция, специализирания отряд за борба с тероризма, жандармерията и Агенцията за национална сигурност. Но това им дава добър повод да се съберат и утешат в кръчмата след мача.

Единствените, които сме победили, са старчетата от лабораторията — мисли си Юна.

Крачейки покрай дългата страна на сградата на полицията, минавайки пред главния вход, той няма представа, че този вторник нито ще играе банди, нито ще ходи в кръчмата. Забелязва, че някой е

нарисувал пречупен кръст върху табелата на заседателната зала на районния съд. С големи крачки продължава нагоре към затвора *Крунеберг* и вижда как високата порта безшумно се затваря след една кола. Снежинките се разтапят върху големия прозорец на караулната будка. Юна минава покрай плувния басейн на полицията и прекосява тревата по диагонал към крилото на огромния комплекс. Цветът на фасадата напомня тъмна полирана мед, но под вода — мисли си той. Няма нито едно колело на дългата стойка за велосипеди до залата за досъдебно производство, знамената висят мокри на двата пилона. Юна притичва между два метални цокъла, влиза под високия заскрежен стъклен покрив, изтупва си краката и влиза през входните врати на Държавното полицейско управление.

В Швеция Министерството на правосъдието е отговорно за полицията, но няма правомощия да решава как да се прилагат законите. Държавното полицейско управление е централният управляващ орган. Към Държавното полицейско управление се причисляват Държавната криминална полиция, Агенцията за национална сигурност, Полицейската академия и Държавната криминално-техническа лаборатория.

Държавната криминална полиция е единствената централна оперативна част от полицията в Швеция, която отговаря за борбата с тежката престъпност на национално и международно ниво. Тук Юна Лина работи като криминален инспектор от девет години.

Юна минава през своя коридор, сваля си шапката пред таблото за съобщения, погледът му минава през бележките за курсове по йога, обява за продажба на каравана, информация от профсъюза на полицейските служители и съобщение за промяна в графика на клуба по стрелба.

Подът, който бе измит в петък, вече е силно замърсен. Вратата на Бени Рубин е открехната. Шейсетгодишният мъж със сиви мустаци и набръчкана и загоряла от слънцето кожа в продължение на няколко години бе част от групата, разследваща убийството на Палме, но сега е ангажиран с работата около комуникационната централа и прехода към новата радиосистема „Ракел“. Седнал е зад компютъра с цигара зад ухото и пише ужасяващо бавно.

— Имам очи на тила — казва той изненадващо.

— Това може би обяснява защо пишеш толкова лошо — шегува се Юна.

Забелязва, че последната придобивка на Бени е рекламен плакат на авиокомпанията SAS: млада екзотична жена в оскъдни бикини пие плодов коктейл със сламка. Бени беше дотолкова провокиран от забраната на календари с голи момичета, че повечето хора смятаха, че ще си подаде оставката. Вместо това, от години той се е посветил на тих и упорит протест. Всеки месец на първи сменя декорацията на стената. Никой не е казал, че са забранени реклами на авиокомпаниии, снимки на кънкьорки с широко разкрасени крака, инструкторки по йога или реклами за бельо на *Хенес & Мауриц*. Юна си спомня за плакат на бегачката на къси разстояния Гейл Девърс, облечена в къси шорти, и една провокативна литография на художника Егон Шиле, която представляваше разкрасена червенокоса жена, обута в пухкави гащички.

Юна се спира, за да поздрави своята асистентка и колежка Аня Ларшон. Тя седи с отворена уста пред компютъра и кръглото ѝ лице е така концентрирано, че той решава да не я безпокои. Продължава към стаята си, закача мокрото си палто зад вратата, запалва коледната звезда, висяща на прозореца, и преглежда набързо чекмеджето си със съобщения: меморандум за работната среда, предложение за енергоспестяващи крушки, запитване от прокуратурата и покана към персонала за коледно празненство в парка Скансен.

Юна излиза от кабинета си, влиза в залата за заседания, сяда на обичайното си място, разгъва опакования сандвич и започва да се храни.

На голямата бяла дъска на стената е написано следното: облекло, защитно оборудване, оръжие, сълзотворен газ, средства за връзка, превозни средства, други технически помощни средства, канали, радиосигнали, варианти за атака, радио тишина, кодове, тест на радиовръзките.

Петер Неслунд се спира в коридора, засмива се доволно и се обляга на рамката на вратата, с гръб към стаята за срещи. Петер е мускулест плешив мъж, около трийсет и пет годишен, и е главен инспектор, което го прави пряк началник на Юна. От години флиртува с Магдалена Ронандер, без да обръща внимание на притеснения ѝ поглед и постоянните ѝ опити да мине към по-професионален тон.

Магдалена е инспектор в разузнавателния отдел от четири години и има за цел да завърши юридическото си образование, преди да стане на трийсет.

Сега Петер снишава глас и разпитва Магдалена за избора ѝ на служебно оръжие и колко често сменя цевта, защото нарязът се е изтъркал. Без да обръща внимание на просташката му двусмислица, тя му казва, че си води стриктна статистика за изстреляните патрони.

— Но обичаш по-груби неща, нали? — казва Петер.

— Не, ползвам глок 17 — отговаря тя. — Защото може да се справи с голяма част от 9-милиметровата защитна екипировка.

— Не използваш ли чешки...

— Да, но... но предпочитам m39B — казва тя.

Двамата влизат в залата за заседания, сядат по местата си и поздравяват Юна.

— А и глокът има модел с барутногазов изхвърляч отстрани на мерника — продължава тя. — Откатът намалява значително и правиш по-бързо следващия изстрел.

— На какво мнение е нашият финландски трол? — пита Петер.

Юна леко се усмихва и погледът на светлосивите му очи придобива кристална яснота, когато отговаря с напевното си финландско произношение:

— Че това няма никакво значение, съвсем други неща имат решаваща роля.

— Значи не е нужно да умееш да стреляш — хили се Петер.

— Юна е добър стрелец — казва Магдалена Ронандер.

— Добър е във всичко — въздиша Петер.

Магдалена зарязва Петер и се обръща към Юна:

— Най-голямото предимство на компенсирания глок е, че барутният газ не се вижда през дулото в тъмното.

— Абсолютно вярно — тихо казва Юна.

Магдалена изглежда развеселена, отваря черната си кожена папка и започва да прехвърля страниците. Бени влиза, сядва, поглежда към всички, удря силно с длан по масата и широко се усмихва, когато Магдалена Ронандер му хвърля раздразнен поглед.

— Поех случая в Тумба — съобщава Юна.

— Какъв е случаят? — пита Петер.

— Цяло семейство е убито с хладно оръжие — отговаря той.

— Това няма нищо общо с нас — казва Петер.

— Мисля, че може да става дума за сериен убиец или поне...

— Престани най-после — прекъсва го Бени, поглежда го в очите и отново удря с длан по масата.

— Било е просто разчистване на сметки — продължава Петер. — Заеми, дългове, хазарт... Бил е известен из цяла Солвала.

— Пристрастен към хазарта — потвърждава Бени.

— Взимал е заеми от местните криминални среди и си е платил за това — казва Петер накрая.

Настъпва тишина. Юна отпива малко вода, събира няколко трохи от сандвича и ги пъха в устата си.

— Имам предчувствие за този случай — приглушено изрича той.

— Тогава поискай прехвърляне — казва Петер с усмивка. — Това не е работа на Държавната криминална полиция.

— Аз мисля, че е.

— Стани квартален полицай в Тумба, ако искаш случая — казва Петер.

— Смятам да разследвам убийствата — упорства Юна.

— Това решавам аз — отговаря Петер.

Унгве Свенсон влиза и сяда. Косата му е пригладена назад с гел, има синьо-сиви сенки под очите, червеникава набола брада и както винаги носи смачкан черен костюм.

— *Унгве!* — казва Бени доволно.

Унгве Свенсон е един от водещите експерти по организирана престъпност в страната. Ръководи групата за оперативен анализ и е от отдела за международна полицейска взаимопомощ.

— Унгве, ти какво ще кажеш за случая в Тумба? — пита Петер. — Нали преди малко него преглеждаше?

— Да, изглежда, е нещо местно — казва той. — Събирачът на дългове е отишъл до къщата. Бащата е трябвало да си е вкъщи по това време, но са го извикали за съдия на футболен мач. Събирачът на дългове вероятно е бил под влиянието на амфетамини и рохипнол. Неуравновесен и напрегнат, бива предизвикан от нещо, напада семейството със сгъваем нож, за да открие мъжа. Вероятно му казват истината, но той полудява и убива всички, след което се отправя към спортното игрище.

Петер се усмихва подигравателно, отпива няколко големи глътки вода, оригва се в ръката си, поглежда към Юна и пита:

— Какво мислиш за това обяснение?

— Ако не беше напълно погрешно, може би щеше да е добро — отговаря Юна.

— Какво му е погрешното? — пита Унгве войнствено.

— Убиецът първо е убил мъжа на футболното игрище — отговаря спокойно Юна. — После е отишъл до къщата и е убил останалите.

— В такъв случай едва ли става въпрос за събиране на дългове — казва Магдалена Ронандер.

— Ще видим какво ще покаже аутопсията — промърморва Унгве.

— Ще покаже, че съм прав — отговаря Юна.

— Идиот — въздиша Унгве и пъха две стиски тютюн под горната си устна.

— Юна, няма да ти дам този случай — казва Петер.

— Разбирам — въздиша Юна и става от масата.

— Къде тръгна — имаме заседание — казва Петер.

— Трябва да говоря с Карлос.

— Не и за това.

— Напротив — отговаря Юна и напуска стаята.

— Почакай — провиква се Петер. — В противен случай ще трябва да...

Юна не чува с какво го заплашва, просто спокойно затваря вратата след себе си, продължава по коридора, поздравява Аня, която с въпросително изражение среща погледа му над монитора на компютъра.

— Не си ли на работна среща? — пита тя.

— Да — отговаря той и продължава към асансьора.

На петия етаж се намират канцеларията и залата за срещи на Държавното полицейско управление. Там се е разположил и Карлос Елиасон, началникът на Държавната криминална полиция. Вратата е открената, но както обикновено, е по-скоро затворена, отколкото отворена.

— Влизай, влизай, влизай — казва Карлос.

Когато Юна влиза, смесен израз на тревога и радост пробягва по лицето на Карлос.

— Само да нахраня малките си — казва той и почуква по ръба на аквариума.

Гледа с усмивка рибите, които плуват към повърхността, след което им натрошава храна във водата.

— На ти още малко — прошепва той.

Карлос показва посоката на най-малката райска рибка, Никита, после се обръща и казва приветливо:

— От Комисията по убийствата се интересуват дали можеш да провериш убийството в Даларна.

— И сами ще се справят — казва Юна.

— Май не мислят така — Томи Куфоед беше тук и обикаляше...

— И така да е, нямам време — прекъсва го Юна.

Той сяда срещу Карлос. В стаята мирише приятно на кожа и дърво. Слънчевите лъчи минават игриво през аквариума.

— Искам да поема случая в Тумба — казва Юна без заобикалки.

За кратък миг изразът на безпокойство взима превес върху сбръчканото, добродушно лице на Карлос.

— Петер Неслунд ми се обади току-що, прав е, това не е работа за Държавната криминална полиция — казва той предпазливо.

— Аз пък мисля, че е — упорства Юна.

— Само ако случаят с разчистването на сметки е свързан с по-сериозна организирана престъпност, Юна.

— Не е било разчистване на сметки.

— Така ли?

— Убиецът първо е нападнал мъжа — заявява Юна. — След това е отишъл до къщата, за да се заеме със семейството му. Искал е да убие цялото семейство — ще издири голямата дъщеря и ще намери момчето, ако то оживее.

Карлос хвърля бърз поглед към аквариума си, като че се страхува, че рибките ще чуят нещо ужасно.

— Аха — казва той скептично. — Откъде знаеш?

— Следите от стъпки в кръвта бяха по-други в къщата.

— Какво искаш да кажеш?

Юна се навежда напред и казва:

— Разбира се, имаше отпечатьци от стъпки навсякъде, не съм измервал нищо, но стъпките в съблекалнята ми се сториха... някак по-енергични, а стъпките в къщата по-уморени.

— Пак се започва — казва Карлос унило. — Защо отново усложняваш нещата?

— И все пак съм прав — отговаря Юна.

Карлос поклаща глава:

— Този път мисля, че не си.

— Не, прав съм.

Карлос се обръща към рибките и казва:

— Този Юна Лина е най-упоритият човек, когото някога съм срещал.

— Но какво ще стане, ако човек отстъпва, когато знае, че е прав?

— Не мога да пренебрегна Петер и да ти възложая случая, основавайки се само на предчувствие — обяснява Карлос.

— Напротив, можеш.

— Всички смятат, че става дума за разчистване на сметки между длъжници.

— И ти ли? — пита Юна.

— Да, в интерес на истината.

— Следите в съблекалнята бяха от по-енергични стъпки, защото мъжът е бил убит пръв — настоява Юна.

— Никога не се отказваш — пита Карлос. — Нали?

Юна повдига рамене и се усмихва.

— Най-добре веднага да се обадя в Съдебна медицина и да проверя — промърморва Карлос и взема телефона.

— Ще потвърдят, че съм прав — отговаря Юна със сведен поглед.

Юна Лина знаеше, че е упорит, имаше нужда от своята упоритост, за да продължава напред. Може би всичко бе свързано с бащата на Юна, Ирйо Лина, който беше патрулиращ полицай в района на предградието Мерца. Той се намирал на старата улица *Упсалавеген*, малко на север от Льовенстрьомската болница, когато в главната централа е получен сигнал и той е изпратен на улица *Хамарбюевеген* в предградието Упландсвесбю.

Съсед позвънил на полицията. Казал, че хлапетата на Улсон пак ядат бой. През 1979 година Швеция бе първата страна в света, която

забрани побоя над деца, и полицията бе получила нареждане от Държавното полицейско управление да се отнася сериозно към новия закон. Ирьо Лина влязъл с полицейската кола в двора и паркирал пред входа. Чакал своя колега Йони Андерсен. След няколко минути повикал колегата си по станцията. Йони чакал на опашка пред будката за хотдог *Мамас* и казал, че според него един мъж понякога трябва да има правото да покаже кой командва. Ирьо Лина беше тих човек. Знаеше, че уставът изисква да бъдат двама при намеса в такъв случай, но не настоя. Не каза нищо, въпреки че бе наясно, че има право на подкрепление. Не искаше да мрънка, да изглежда страхлив, и не можа да изчака. Ирьо Лина изкачи стълбите до третия етаж и позвъни на вратата. Отвори му момиче с уплашени очи. Помоли го да остане на стълбището, но то поклати глава и се затича навътре в апартамента. Ирьо Лина го последва и влезе в дневната. Момичето удряше по балконската врата. Ирьо видя, че отвън има малко дете, загърнато само в пелени. Изглеждаше двегодишно. Ирьо се втурна през стаята, за да пусне детето, и затова забеляза пияния мъж прекалено късно. Той седеше напълно неподвижен на канапето до вратата, с лице, обърнато към балкона. Ирьо трябваше да използва двете си ръце, за да отключи резето и да завърти дръжката. Едва когато чу щракащия звук на ловната пушка, се спря. Чу се изстрел, кълбо от трийсет и шест малки оловни сачми се врязаха право в гръбнака му и го убиха почти моментално.

Заедно с майка си Ритва, единайсетгодишният Юна се премести от светлия апартамент в центъра на Мерца в тристайния апартамент на леля си във Фредхел в Стокхолм. След завършване на основното училище и три години в гимназията в Кунгсхолмен, той кандидатства в полицейската академия. Все още често се сещаше за приятелите си от групата, разходките из парковете, спокойствието, предшестващо периода на първите години като младши полицай. Юна Лина бе дал своя принос в работата на администрацията, бе помагал в изготвянето на програми за равнопоставеност, бе работил в профсъюза, регулирал бе пътното движение по време на Стокхолмския маратон и при стотици автомобилни злополуки, чувствал се бе неловко, когато футболни хулигани бяха нагрубявали негови колежки с гръмогласни песни във вагоните на метрото, намирал бе мъртви наркомани с разлагащи се рани, вразумявал бе джебчии, помагал бе на персонал на

Бърза помощ да се справи с повръщащи пияници, говорил бе с проституиращи жени, разтреперани от абстиненция, уплашени и болни от спин. Срещал бе стотици мъже, които бият жените и децата си, и схемата винаги е била една и съща — пияни, но владеещи се, радиото усилено докрай, а щорите спуснати. Спирал е шофьори, каращи с превишена скорост, пияни шофьори, конфискувал е оръжия, наркотици и домашно произведен алкохол. Веднъж, когато бе в болнични заради дископатия и се разхождаше, за да не се схване, видя как някакъв скинар награвва една мюсюлманка за гърдите пред училището в Класторп. С болки в гърба, той тича след скинара през целия парк покрай водата, покрай Смедсуден, нагоре по моста *Вестербрун*, отвъд водата, през Лонгхолмен до Съодермалм и го арестува чак на светофара на улица *Хьогалидсгатан*.

Без особено желание да прави кариера, Юна Лина се бе издигнал в йерархията. Обичаше трудните задачи и никога не се предаваше. Като отличителни знаци притежаваше корона и два жълтосини галона, но нямаше четириъгълния знак за специална служба. Просто нямаше интерес да бъде началник под каквато и да било форма и отказваше да постъпи в Държавната комисия по убийствата.

Тази декемврийска сутрин Юна Лина се намира в кабинета на началника на Държавната криминална полиция. Все още не усеща умора след дългата нощ в Тумба и в Каролинската болница, докато слуша разговора на Карлос Елиасон със заместник главния съдебен лекар на съдебномедицинския отдел в Стокхолм, професор Нилс Олен — Нолен.

— Не, само искам да знам кое е било първото местопрестъпление — казва Карлос и слуша известно време. — Разбирам, разбирам... но твоята преценка до момента, как изглеждат нещата?

Юна се обляга назад в стола, почесва русата си рошава коса и гледа как лицето на криминалния началник става все по-червено. Карлос слуша монотонния глас на Нолен и вместо да отговори, само кима и после затваря, без да каже довиждане.

— Те... те...

— Установили са, че бащата е убит пръв — допълва Юна.

Карлос кима.

— Нали ти казах — казва Юна с усмивка.

Карлос свежда поглед и се прокашля.

— Добре, ти ще водиш предварителното разследване — казва той. — Случаят в Тумба е твой.

— Още не — отговаря Юна сериозно.

— Още не ли?

— Първо искам да чуя нещо. Кой имаше право? Кой беше прав, ти или аз?

— Ти — извиква Карлос — За бога, Юна, какво ти става? Ти беше прав както винаги!

Юна скрива усмивката си с ръка, докато се изправя.

— Сега трябва да разпитам свидетеля си, преди да е станало късно.

— Ще разпиташ момчето? — пита Карлос.

— Да.

— Говорил ли си с прокурора?

— Нямам намерение да предавам предварителното разследване, преди да имам заподозрян — заявява Юна.

— Не, нямах това предвид — казва Карлос. — Просто смятам, че ще е добре да включиш прокурора, ако ще говориш с момче в толкова тежко състояние.

— Добре, мъдър си както винаги — ще се обадя на Йенс — съгласява се Юна и тръгва.

[1] Разновидност на хокея, популярна в Швеция, вместо шайба се използва топка. — Бел.ред. ↑

3.

Вторник преди обяд, осми декември

След разговора с началника на Държавната криминална полиция, Юна се качва в колата си, за да измине краткия път до Стокхолмския съдебномедицински отдел, намиращ се на територията на Каролинския институт. Завърта ключа, минава на първа и внимателно излиза от паркинга.

Преди да позвъни на главния прокурор Йенс Сванейелм, Юна иска да си припомни какво е узнал досега за случая в Тумба. Папката, в която е събрал записките си по започналото предварително разследване, е на седалката до него. Докато кара към площад *Санкт Ериксплан*, се опитва да си спомни какво е докладвал до този момент на прокуратурата за първоначалния оглед на местопрестъплението и какво съдържат записките от нощния разговор със социалните служби.

Юна кара по моста, вижда замъка Карлсберг да се мярка от лявата му страна и си повтаря какво казаха двамата лекари относно рисковете при провеждане на разпит с пациент в толкова тежко състояние. Решава да направи още веднъж преглед на събитията от изминалите дванайсет часа.

Карим Мохамед бе пристигнал в Швеция като бежанец от Иран. Като журналист той бе вкаран в затвора, когато Рухолах Хомейни се завърна в страната. След осем години в затвора, той успява да избяга през турската граница, оттам отива в Германия, и накрая в Трелеборг. От близо две години Карим Мохамед е назначен от Ясмин Ябир, собственик на фирма за почистване на помещения *Йоансонс*, с пощенски адрес улица *Алис Тегнер 9* в Тулинге. Фирмата се е договорила с община Ботшурка да почиства училищата Тулингеберг, Виста и Бруенг, басейна Стурврет, гимназията в Тумба, спортния комплекс в Тумба и съблекалните на спортното игрище в Рьодстюхаге.

Карим Мохамед пристига на спортното игрище в Рьодстюхаге вчера в 20:50, понеделник, седми декември. Това е последният му ангажимент тази вечер. Спира своя микробус фолксваген на паркинга, недалеч от една червена тойота. Прожекторите на високите пилони около футболния терен са изгасени, но осветлението в съблекалните още свети. Отваря задните врати на микробуса, сваля рампата, качва се вътре и разхлабва ремъците на най-малката почистваща машина.

Когато стига до ниската дървена постройка и опитва да отключи вратата на мъжката съблекалня, забелязва, че тя вече е отключена. Чука, не получава отговор и отваря. Едва когато застопорява вратата с пластмасов клин, вижда кръвта по пода. Влиза, вижда мъртвия мъж, връща се до колата си и се обажда на телефон 112.

Централата установява контакт с полицейска кола на улица *Худингевеген*, недалеч от станцията на извънградските влакове в Тумба. Двата полицаи Ян Ериксон и Ерланд Бьоркандер са изпратени на спортното игрище.

Докато Ерланд Бьоркандер записва разказа на Карим Мохамед, Ян Ериксон влиза в съблекалнята. Струва му се, че чува звук от жертвата, мисли, че е още жив, и се втурва към него. Когато полицаят обръща мъжа, разбира, че това е невъзможно. Тялото е направо накълцано, дясната ръка липсва и гърдите са толкова разкъсани, че приличат на чиния, пълна с кървава каша. Линейката пристига и скоро след нея и полицейски инспектор Лилемур Блум. Жертвата е идентифицирана без затруднение като Андерш Ек, учител по химия и физика в гимназията в Тумба, женен за Катя Ек, библиотекарка в Централната библиотека на Худинге. Живеят в типово жилище на улица *Йердесвеген* номер 8 с двете си по-малки деца.

Тъй като е много късно, полицейски инспектор Лилемур Блом възлага на полицай Ерланд Бьоркандер да говори със семейството на жертвата, докато тя приема доклада на Ян Ериксон и отцепва местопрестъплението според изискванията.

Ерланд Бьоркандер пристигнал до типовото жилище в Тумба, паркирал и позвънил на вратата. След като никой не отворил, той заобиколил цялата редица къщи, минал от задната страна и светнал с фенерчето си навътре. Първото, което видял, било голяма локва кръв на мокета в спалнята, издължени ивици, като че ли някой е бил влачен през вратата, и едни детски очила на прага. Без да повика

подкрепление, Ерланд Бьоркандер разбил балконската врата и влязъл с извадено оръжие. Претърсил къщата, намерил трите жертви, незабавно повикал полиция и линейка на мястото, и въобще не забелязал, че момчето било още живо. По погрешка повикването на Ерланд Бьоркандер е пуснато по канал, който покрива целия стокхолмски район.

Часът е 22:10, Юна Лина седял в колата си на улица *Дротнингхолмсвеген* и чул разтревоженото повикване. Полицай Ерланд Бьоркандер крещял, че децата са заклани, че е сам в къщата, че майката е мъртва, че всички са мъртви. След малко, вече извън къщата и значително по-спокоен, разказал, че полицейски инспектор Лилемур Блум го е изпратила да отиде до къщата на *Йердесвеген* сам. Бьоркандер млъкнал изведнъж, измърморил, че е сбъркал честотите, след което гласът му се загубил.

В колата на Юна Лина станало тихо. Чистачките обирали капките вода от стъклото. Докато бавно карал покрай Кристинеберг, той мислел за баща си, който така и не получил подкрепление.

Юна спрял до тротоара при училището Стефанскулан, раздразнен от лошото управление в Тумба. Никой полицай не би трябвало самостоятелно да предприема действия от такъв род. Юна въздъхнал, вдигнал телефона и помолил да го свържат с Лилемур Блум.

Лилемур Блум бе учила в Полицейската академия по същото време като Юна. След стажантството, се ожени за един колега от отдела за разузнаване на име Йеркер Линдквист. Две години по-късно им се роди син, когото кръстиха Данте. Йеркер не използва своята част от платената родителска отпуската, въпреки че по закон имаше право. Неговият избор означаваше финансова загуба за семейството и забави кариерата на Лилемур. Йеркер я напусна за по-млада, току-що завършила полицайка, и Юна бе чувал, че дори не вижда сина си през уикендите.

Юна се представи накратко, когато Лилемур вдигна. Прескочи любезностите и обясни какво бе чул по радиото.

— Нямаме достатъчно хора, Юна — обясни тя. — И аз прецених...

— Няма значение — прекъсна я той. — Преценката ти е била много погрешна.

— Не искаш да ме изслушаш — каза тя.

— Да, но...

— Тогава го направи!

— Дори Йеркер не можеш да изпратиш сам на местопрестъпление — продължи Юна.

— Приключи ли?

След кратка пауза Лилемур Блум обясни, че патрулен полицай Ерланд Бьоркандер е получил задача да уведоми семейството за загубата им и че той изцяло на своя глава е поел инициативата да разбие задната врата на къщата. Юна се съгласи, че е постъпила правилно, извини се няколко пъти и после, най-вече от учтивост, попита какво се беше случило в Тумба.

Лилемур описа какво е докладвал патрулиращ полицай Ерланд Бьоркандер за ножовете и приборите в кръвта на кухненския под, очилата на момичето, кървавите следи, отпечатъците от ръце и разположението на телата и частите от тела из къщата. После разказа, че Андерш Ек, който, тя предполагаше, беше последната жертва, е известен на социалните служби като пристрастен към хазарта. Бил му е правен план за разсрочено плащане на дългове, но същевременно е заемал пари от хора с тежки криминални прояви от района. Сега събирач на дългове бе нападнал семейството му, за да се добере до него. Лилемур описа тялото му, намерено в съблекалнята, и започнатото разчленяване, съобщи, че е намерен ловен нож и отрязана ръка в банята. Разказа каквото знаеше за семейството в къщата и че синът е закаран до болницата в Худинге. Няколко пъти повтори, че нямат достатъчно хора и ще изчакат с огледа на местопрестъплението.

— Идвам — каза Юна.

— Защо? — попита тя учудено.

— Искам да хвърля един поглед.

— Сега?

— Да, моля — настоя той.

— Хубаво — съгласи се тя по начин, който го накара да мисли, че е искрена.

Юна не бе разбрал веднага какво беше предизвикало интереса му. Не ставаше въпрос просто за сериозността на престъплението, имаше някакво несъответствие между информацията, която беше получил, и направените изводи.

Едва след като посети двете местопрестъпления — съблекалнята на спортното игрище в Рьодстюхаге и типовото жилище на *Йердесвеген* 8 в Тумба, той се убеди, че предчувствието, което бе имал, можеше да се свърже с конкретни наблюдения. Разбира се, не ставаше въпрос за доказателства, но все пак видяното бе толкова шокиращо, че не можеше да се откаже. Беше убеден, че бащата е бил убит, преди другите от семейството да бъдат нападнати. Първо, отпечатъците в кръвта на пода в съблекалнята изглеждаха по-отчетливи, по-енергични в сравнение с отпечатъците в къщата, и второ, ловният нож, намерен в банята на съблекалнята, беше със счупен връх, което би обяснило приборите на пода в кухнята на жилището: извършителят просто е търсил ново оръжие.

Юна беше повикал един общопрактикуващ лекар от болницата в Худинге да помогне като експерт, докато чакаха съдебен лекар и криминалист от Държавната криминално-техническа лаборатория. Направиха първоначален оглед на местопрестъплението в жилището, след което Юна се обади в централата на съдебните лекари в Стокхолм и поиска подробна съдебномедицинска аутопсия.

Лилемур Блум стоеше и пушеше край едно електрическо табло до стълб на улична лампа, когато Юна излезе от къщата. От дълго време не беше се чувствал толкова разтърсен. Най-жестоко беше насилието срещу малкото момиченце.

Криминалният експерт вече беше на път. Юна прескочи потрепващата синьо-бяла пластмасова лента, която ограждаше мястото, и продължи към Лилемур.

Беше ветровито и тъмно. Редки сухи снежинки от време на време се стапяха върху лицата им. Лилемур беше хубава по един изхабен начин, лицето ѝ беше вече покрито с бръчици от умора, а гримът ѝ беше тежък и небрежен. Но Юна винаги беше смятал, че е красива — с правия си нос, високите скули и леко кривогледи очи.

— Започнахте ли предварително разследване? — попита той.

Тя поклати глава и издиша дим.

— Аз ще го направя — каза той.

— Тогава се прибирам и си лягам.

— Звучи приятно — усмихна се той.

— Ела с мен — пошегува се тя.

— Трябва да видя може ли да се говори с момчето.

— А, да, направих нещо, обадох се на общината в Линшьопинг, за да се свържат с болницата в Худинге.

— Много добре — каза Юна.

Лилемур пусна цигарата на земята и я стъпка, за да я изгаси.

— Всъщност какво общо има Държавната криминална полиция с този случай? — попита тя, отправила поглед към колата си.

— Ще видим — промърмори Юна.

Причините за убийствата не са били свързани с опит да бъдат събрани хазартни дългове — помисли си той отново. Просто нямаше логика. Някой искаше да унищожи цяло едно семейство, но силите и мотивите зад това желание оставаха скрити.

След като се качи отново в колата, Юна се обади в болницата в Худинге и разбра, че пациентът е закаран в неврохирургията на Каролинската болница в Солна. Казаха, че състоянието му се е влошило час след като криминалните техници от Линдшьопинг са се погрижили лекар да вземе ДНК проби от него.

Беше посред нощ, когато Юна потегли обратно към Стокхолм. Минавайки по шосето *Сьодертелйевеген*, се обади на социалните служби, за да даде начало на съвместната работа около планираните разпити в рамките на предварителното разследване. Свързаха го със Сузан Гранат, дежурна в отдела за закрила на свидетели, на която съобщиха за извънредните обстоятелства и каза, че ще се обади пак, щом получи яснота доколко е стабилно състоянието на пациента.

В 02:05 часа Юна се намираше в интензивното отделение на неврохирургията към Каролинската болница и успя да говори с лекуващия лекар Даниела Ричардс петнайсет минути по-късно.

Нейната преценка бе, че момчето нямаше да може да бъде разпитано през следващите няколко седмици, в случай че изобщо оцелееше.

— Изпаднал е в шок — поясни тя.

— Какво означава това?

— Изгубил е много кръв, сърцето се опитва да компенсира и започва да се претоварва.

— Кървенето спряно ли е?

— Мисля, че да, надявам се, непрекъснато преливаме кръв, но поради липсата на кислород в организма отпадъчните продукти от

обмяната на веществата не се изхвърлят, кръвта се окислява и може да увреди сърцето, белите дробове, черния дроб, бъбреците.

— В съзнание ли е?

— Не.

— А ако се наложи да говоря с него? — пита Юна. — Може ли да се направи нещо?

— Единственият човек, който евентуално би могъл да ускори възстановяването на момчето, е Ерик Мария Барк.

— Хипнотизаторът? — попита Юна.

Тя се усмихна широко и страните ѝ порозовяха.

— Не го наричайте така, ако искате да ви помогне — каза тя после. — Той е нашият водещ експерт в лечението на травматични и шокови състояния.

— Имате ли нещо против да го повикам?

— Напротив, самата аз си мислех за това — каза тя.

Юна потърси телефона в джобовете си, разбра, че го е оставил в колата, и помоли за телефона на Даниела Ричардс. След като информира Ерик Мария Барк за обстоятелствата, Юна се обади отново на Сузан Гранат от социалните служби и обясни, че се надява да говори с Йозеф Ек скоро. Сузан Гранат му каза, че семейството фигурира в техния регистър, че бащата е бил пристрастен към хазарта и че са имали контакт с дъщерята преди три години.

— С дъщерята? — попита Юна озадачен.

— С голямата дъщеря, Евелин — обясни Сузан.

4.

Вторник сутринта, осми декември

Ерик Мария Барк току-що се е прибрал след нощното посещение в Каролинската болница, където се среща с криминалния инспектор Юна Лина. Ерик го хареса, въпреки опита му да го накара да наруши обещанието си да не се занимава с хипноза. Може би напълно откритата му и искрена загриженост за голямата сестра го правеше така симпатичен. Предположението, че в този миг някой я преследва.

Ерик влиза в спалнята и спира погледа си на Симоне в леглото. Вече е много уморен, хапчетата са започнали да действат, очите му парят, натежали за сън. Светлината се разстила като помътняла пелена върху Симоне. Почти цяла нощ е минала, откакто я остави, за да отиде да прегледа пострадалото момче. Симоне вече е заела цялото място. Тялото ѝ е тежко. Завивката е смъкната при краката ѝ, нощницата се е набрала около кръста. Тя лежи отпуснато по корем. Кожата на ръцете и раменете ѝ е настръхнала. Ерик внимателно я завива. Тя едва доловимо казва нещо и се сгушва. Той сяда и гали глезена ѝ, гледа как пръстите на краката ѝ отвързват и се размърдват.

— Ще си взема душ — казва той и се обляга назад.

— Как се казваше полицаят? — неясно пита тя.

Но преди да успее да отговори, сънят вече го е отнесъл в горичката на обсерваторията. Той рови в пясъчника на детската площадка и намира жълт камък, кръгъл като яйце, голям колкото тиква. Изравя го с ръце и усеща релеф от едната страна, бодлив ред зъби. Когато обръща тежкия камък, вижда, че това е череп на динозавър.

— Да те вземат дяволите — изкрещява Симоне.

Той се сепва и разбира, че е заспал и е започнал да сънува. Силните хапчета са го приспали по средата на разговора. Опитва се да се усмихне и среща студения поглед на Симоне.

— Сиксан? Какво има?

— Пак ли си започнал? — пита тя.

— Кое?

— Кое — раздразнено повтаря тя. — Коя е Даниела?

— Даниела?

— Ти обеща, това беше обещание, Ерик — разстроено казва тя.

— Имах ти доверие, бях толкова глупава, че наистина вярвах...

— За какво говориш? — прекъсва я той. — Даниела Ричардс е колежка от Каролинската болница. Какво за нея?

— Не ме лъжи.

— Това наистина звучи абсурдно — казва той с усмивка.

— Мислиш, че е смешно ли? — пита тя. — Понякога съм си мислела... дори съм вярвала, че ще мога да забравя това, което се случи.

За секунди Ерик заспива, но все пак чува какво казва тя.

— Може би е най-добре да се разделим — прошепва Симоне.

— Нищо не се е случило между мен и Даниела.

— Няма значение — уморено казва тя.

— Така ли? Няма значение? Искаш да се разделим заради нещо, което направих преди десет години?

— Нещо ли?

— Бях пиан и...

— Не искам да слушам, знам всичко, аз... По дяволите! Не искам да приема тази роля. Не съм ревнива, но съм лоялен човек и изисквам лоялност в замяна.

— Никога не съм те предавал отново и никога няма да...

— Защо не ми го докажеш? — прекъсва го тя. — От това имам нужда.

— Просто трябва да ми имаш доверие — казва той.

— Да — въздиша тя и излиза от спалнята с възглавницата и завивката.

Той диша тежко, знае, че би трябвало да я последва, не просто да се предаде, би трябвало да я издърпа обратно в леглото или да легне на пода до канапето в стаята за гости, но сънят е вече непреодолим. Вече няма достатъчно сили да се съпротивлява. Отпуска се назад в леглото, усеща как допамините в хапчетата се движат из тялото му, как блаженото отпускане се разпростира върху лицето му, минава през пръстите на краката и ръцете. Тежкият медикаментозен сън обгръща съзнанието му като бяла пелена.

Два часа по-късно Ерик бавно отваря очи към бледата светлина, проникваща през пердето. Веднага изникват картините от изминалата нощ: обвиненията на Симоне и момчето, което лежи с десетки тъмни прорезни рани по тялото. Дълбоките рани по врата, шията и гръдния кош.

Сега се за криминалния инспектор, който изглеждаше убеден, че извършителят е искал да убие цялото семейство. Първо бащата, после майката, сина и дъщерята.

Телефонът на нощното шкафче до него звъни.

Ерик се надига, но вместо да отговори, дърпа пердетата и присвива очи към отсрещната фасада, изчаква малко и се опитва да си подреди мислите. Забелязва ивиците прах по прозорците, осветени от сутрешното слънце.

Симоне вече е отишла в галерията. Не разбира реакцията ѝ — защо говореше за Даниела? Чуди се дали не става въпрос за нещо съвсем друго. Може би за хапчетата. Дава си сметка, че е на път към сериозно пристрастяване. Но има нужда от сън. Нощните дежурства в болницата са разбили съня му. Без хапчета би се съсипал — мисли си той и се протяга към будилника, но го събаря на пода.

Телефонът замлъква, но само за миг, преди отново да зазвъни.

Решава да влезе в стаята на Бенджамин и да легне до сина си, да го събуди внимателно и да го пита дали е сънувал нещо.

Взема телефона от нощното шкафче и отговаря.

— Ерик Мария Барк.

— Здравей, Даниела Ричардс е.

— Още ли си в неврологията? Колко е часът всъщност?

— Осем и петнайсет — започвам вече да се уморявам.

— Прибирай се вкъщи.

— Напротив — спокойно казва Даниела. — Ти ще трябва да дойдеш. Инспекторът е тръгнал насам. Изглежда, е още по-убеден, че извършителят е по следите на голямата сестра. Настоява да говори с момчето.

Ерик усеща внезапна, смътна тежест зад очите:

— Не мисля, че е добра идея, имайки предвид, че...

— А сестрата? — прекъсва го тя. — Мисля да разреша на инспектора да разпита Йозеф.

— Щом преценяваш, че пациентът ще го понесе — казва Ерик.

— Да го понесе? Не би го понесъл, прекалено рано е за състоянието му... Ще трябва да научи какво се е случило с цялото му семейство, без да е подготвен за това, без да е успял да си изгради защита... може да изпадне в психоза, може...

— Твоята работа е да прецениш — прекъсва я Ерик.

— Не искам да допускам полицията, от една страна, но също така не мога просто да седя и да чакам безучастно, сестра му без съмнение се намира в опасност.

— Въпреки това е...

— Убиецът търси голямата сестра — прекъсва го Даниела с повишен глас.

— Това е хипотеза.

— Извинявай, не знам защо това ме разстройва така — казва тя.
— Може би защото не е прекалено късно, защото има възможност нещо да се направи. Не се случва често, но сега бихме могли да спасим едно момиче, преди да го...

— Какво всъщност искаш? — прекъсва я Ерик.

— Да дойдеш тук и да направиш това, което можеш най-добре от всички.

— Мога да говоря с момчето за случилото се, когато се подобри.

— Ще дойдеш и ще го хипнотизираш — сериозно казва тя.

— Не, не и това — отговаря той.

— Това е единствената възможност.

— Не мога.

— Никой не е по-добър от теб.

— Дори нямам право да упражнявам хипноза в Каролинската болница.

— Ще го уредя, преди да пристигнеш.

— Зарекъл съм се никога повече да не хипнотизирам.

— Не можеш ли просто да дойдеш тук?

След кратко мълчание Ерик пита:

— В съзнание ли е?

— Скоро ще бъде.

Той чува собственото си дишане в слушалката.

— Ако не хипнотизираш момчето, ще позволя на полицията да действа.

Тя затваря.

Ерик остава прав, със слушалката в треперещата си ръка. Тежестта зад очите преминава в мозъка. Отваря нощното шкафче. Дървената кутийка с папагала я няма. Сигурно я е забравил в колата.

Отива да събуди Бенджамин, минавайки през изпълнените със светлина стаи.

Момчето спи с отворена уста, лицето му е бледо и въпреки дългия сън, изглежда изтощено.

— Бени?

Бенджамин отваря натежалите си от сън очи и го поглежда, като че ли не го разпознава напълно, след което се усмихва с усмивката, която има, откакто се е родил.

— Вторник е — време е за ставане.

Бенджамин се изправя, прозявайки се, почесва косата си и поглежда телефона, който виси на врата му. Това е първото нещо, което прави всяка сутрин: проверява дали е пропуснал някое съобщение през нощта. Ерик изважда жълтата чанта, в която държат коагулационния^[1] препарат дезмопресин, дезинфектанта, стерилните канюли, компресите, хирургическото тиксо и болкоуспокояващите.

— Сега или със закуската?

Бенджамин вдига рамене.

— Няма значение.

Ерик потупва набързо слабата ръка на сина си, обръща я към светлината, идваща от прозореца, опипва мекотата на мускула, нагласява спринцовката и внимателно вкарва иглата под кожата. Докато спринцовката бавно се изпразва от съдържанието си, Бенджамин натиска копчетата на мобилния телефон със свободната си ръка.

— По дяволите, почти нямам батерия — казва той и ляга, докато Ерик притиска тампон към ръката му, за да предотврати кръвотечението. Бенджамин остава така доста дълго, преди баща му да закрепил тампона на ръката му с хирургическо тиксо.

Внимателно сгъва и разгъва краката на сина си, после раздвижва слабите коленни стави и завършва с масаж на стъпалата и пръстите на краката.

— Как се чувстваш? — пита го той, наблюдавайки лицето му.

Бенджамин прави гримаса.

— Както обикновено — казва той.

— Искаш ли болкоуспокояващо?

Синът поклаща глава и Ерик изведнъж се сеца за свидетеля в безсъзнание, момчето с многото прорезни рани. Може би в същия този момент убиецът търси голямата дъщеря.

— Татко? Какво има? — внимателно пита Бенджамин.

Ерик среща погледа му и казва:

— Ако искаш, ще те закарам до училище.

— Защо?

Сутрешният трафик монотонно тътне. Бенджамин седи до баща си и се оставя скоростта на колата бавно да го унесе. Прозява се широко и усеща как меката топлина на съня все още не е напуснала тялото му. Мисли си за това, че баща му отделя време да го закара до училище, макар да бърза. Бенджамин се усмихва на себе си. Винаги е било така, мисли той. Когато татко е преживял ужасни неща в болницата, още повече се притеснява, че нещо ще се случи с мен.

— Видя ли, забравихме кънките — внезапно казва Ерик.

— Вярно.

— Връщаме се — заявява Ерик.

— Не, няма нужда, не е важно — казва Бенджамин.

Ерик се опитва да премине в другото платно, но една кола му попречва да влезе. Когато се връща обратно, едва не се сблъсква с боклукчийски камион.

— Имаме време да обърнем и...

— Остави ги тези кънки, не ме интересуват — казва Бенджамин с повишен глас.

Учуден, Ерик му хвърля страничен поглед:

— Мислех, че обичаш да караш кънки?

Бенджамин не знае какво да отговори, мрази да го разпитват и не иска да започва да лъже.

— Не е ли така? — пита Ерик.

— Кое?

— Не обичаш ли да караш кънки?

— Защо да обичам? — промърморва той.

— Купихме чисто нови...

— И колко трябва да ми е забавно? — уморено го прекъсва Бенджамин.

— Значи да не се връщам да ти ги взема?

Бенджамин само въздиша в отговор.

— Добре де, да караш кънки, е скучно — казва Ерик. — Шахът и телевизионните игри — също. Какво тогава ти е интересно?

— Не знам — отговаря синът му.

— Нищо ли?

— Не нищо.

— Да гледаш филми?

— Понякога.

— Понякога? — усмихва се Ерик.

— Да — отговаря Бенджамин.

— Ти, който можеш да изгледаш три-четири филма на вечер — развеселено казва Ерик.

— Какво от това?

— Не, нищо — с усмивка продължава Ерик. — Нищо особено. Някой може би ще се чуди колко филма на ден би гледал, ако наистина ти харесваше да гледаш филми? Ако обичаше да гледаш филми...

— Престани.

— Тогава може би щеше да гледаш на няколко екрана и да превърташ напред, за да ти стигне времето.

Бенджамин усеща, че не може да не се усмихне, когато баща му се шегува с него.

Изведнъж се чува приглушен гърмеж и на небето се вижда светлосиня ракета с падащи лъчи с цвят на пушек.

— Странно време за фойерверки — казва Бенджамин.

— Какво? — пита баща му.

— Виж — сочи му Бенджамин.

Звезда от пушека е увиснала в небето. По някаква причина Бенджамин се сеца за Айда и стомахът му се свива, става му горещо. В петък мълчаливо седяха съвсем близо един до друг на канапето в тесния хол на Айда в Сундбюберг. Гледаха филма *Слон*^[2], докато малкият ѝ брат си играеше с карти *Покемон* на пода и си говореше нещо сам.

Докато Ерик паркира колата пред училищния двор, Бенджамин вижда Айда. Тя стои от другата страна на оградата и го чака. Когато го

вижда, му маха с ръка. Бенджамин си взима чантата и забързано казва:

— Чао, татко, благодаря ти, че ме докара.

— Обичам те — тихо казва Ерик.

Бенджамин кима и се отдръпва.

— Искаш ли да гледаме някой филм довечера? — пита Ерик.

— Не знам — отговаря той със сведен поглед.

— Това Айда ли е? — пита баща му.

— Да — едва отговаря Бенджамин.

— Бих искал да се запозная с нея — казва Ерик и излиза от колата.

— Ама защо?

Те тръгват към Айда. Бенджамин не смее да я погледне, чувства се като малко дете. Не му се ще тя да си мисли, че иска баща му да я одобри. Не му пука — каквото ще да си мисли баща му. Айда вече изглежда притеснена, сега, когато се приближават. Тя мести поглед от него към Ерик. Преди Бенджамин да е успял да даде някакво обяснение, Ерик протяга ръка и поздравява:

— Здравей.

Айда хваща ръката му колебливо и Бенджамин забелязва, че баща му е видял татуировката ѝ: на врата ѝ е татуиран пречупен кръст. До него има малка Давидова звезда. Гримира е очите си с черно, косата ѝ е хваната на две детински плитки и е облечена с черно кожено яке и широка, черна тюлена пола.

— Аз съм Ерик, бащата на Бенджамин — казва Ерик.

— Айда.

Гласът ѝ е ясен и тих. Бенджамин се изчервява и притеснено поглежда към Айда, а след това в земята.

— Нацистка ли си? — пита Ерик.

— А ти? — отвръща му тя.

— Не.

— Нито пък аз — казва тя и за миг среща погледа му.

— Защо имаш...

— Без причина — прекъсва го тя. — Никаква не съм, аз съм само...

Бенджамин се намесва, сърцето му лудо бие в гърдите от срам заради баща му.

— Попаднала е в някаква група преди няколко години — високо казва той. — Но е разбрала, че са идиоти и...

— Няма нужда да му обясняваш — прекъсва го Айда раздразнено.

Той млъква за кратко.

— Аз... просто мисля, че се изисква смелост да признаеш грешките си — казва Бенджамин.

— Да, но аз го тълкувам като — казва Ерик, — аз го тълкувам като липса на ясно отношение...

— Стига вече — извиква Бенджамин. — Не знаеш нищо за нея.

Айда само се обръща и си тръгва. Бенджамин бърза след нея.

— Извинявай — задъхано казва той. — Баща ми, толкова е нетактичен.

— Не е ли прав? — пита тя.

— Не — тихо отговаря Бенджамин.

— Да, но мисля си, че може и да е прав — казва тя, усмихва се леко и хваща ръката му в своята.

[1] Спомагащ за съсирването на кръвта. — Бел.ред. ↑

[2] Филм на режисьора Гюс ван Сант — тийнейджърска драма за оръжието и насилието в училище. — Бел.ред. ↑

5.

Вторник преди обяд, осми декември

Отделението по съдебна медицина се намира на улица *Рециус* 5, в червена тухлена сграда в центъра на университетското градче на Каролинския институт, отвсякъде обградена от по-големи постройки. Юна Лина завива покрай отделената къща, спира и оставя колата на паркинга за посетители. Приближавайки се към главния вход, той преминава една заскрежена тревна алея и метална товарна рампа.

Странно е, мисли си Юна, че думата аутопсия произлиза от латинската дума за покриване, скриване и потушване, когато всъщност се извършва точно обратното. Може би чисто и просто подсъзнателно целта е била да се подчертае финализирането на действията, когато след аутопсията тялото се затваря и вътрешността отново се скрива.

След като се е регистрирал при момичето на рецепцията, той влиза при Нилс Олен, професора по съдебна медицина, наричан Нолен заради това, че винаги подписва докладите си с Н. Олен^[1]. Стаята на Нолен е модерно обзаведена, с изчистени плоскости в искрящо бяло и матово светлосиво. Изглежда луксозно и дизайнерски. Малкото мебели за сядане са изработени от полирана стомана и имат опънати бели кожени седалки. Светлината над бюрото идва от голяма висяща стъклена плоча.

Нолен се здрависва с Юна, без да се изправя. Облечен е в бяло поло под лекарската престилка и носи пилотски очила с бели рамки. Лицето му е гладко избръснато и слабо, сивата коса е късо подстригана, устните бледи, а носът дълъг и гърбав.

— Добро утро — вяло процежда той.

На стената виси поизбледняла цветна снимка на Нолен заедно с колеги: съдебни лекари, химици, генетици и одонтолози, работещи в съдебномедицинската лаборатория. Всички са облечени в бели престилки и изглеждат весели. Събрали са се около една пейка, на която има няколко потъмнели парченца кости. Текстът под снимката

съобщава, че става въпрос за находка от разкопки на гробовете от осми век близо до търговския център Бирка, намиращ се на остров Бьоркьо.

— Нова снимка — отбелязва Юна.

— Налага се да слагам снимки на стената — недоволно казва Нолен. — В старото отделение по патология имаше картина с големина осемнайсет квадратни метра.

— Сериозно? — отговаря Юна.

— Рисувана от Петер Вайс.

— Писателят?

Нолен кима утвърдително и отблясъкът от настолната лампа се отразява в пилотските му очила:

— Да, през четирийсетте години е направил портрет на целия институт. Половин година работа, за която съм чувал, че получил 600 крони. И баща ми присъства сред патолозите на картината, застанал е на долния ред до Бертил Фалконер.

Нолен накланя глава и се връща към компютъра.

— Разглеждам протоколите от аутопсията на убийствата в Тумба — казва той провлачено.

— И какво?

Нолен хвърля поглед на Юна с присвити очи.

— Карлос се обади и ме подгони сутринта.

Юна се усмихва:

— Знам — казва той.

Нолен нагласява очилата на носа си.

— Защото очевидно е от значение да се установи точният час на смъртта.

— Да, трябваше да знаем в какъв ред...

С присвити устни, Нолен търси в компютъра:

— Това беше само предварителна преценка, но...

— Че мъжът е починал пръв?

— Точно така... изхождах единствено от телесната температура — обяснява той и посочва екрана на компютъра. — Ериксон каза, че и двете помещения — съблекалнята и къщата, са имали еднаква температура, затова преценката ми беше, че мъжът е починал малко повече от час преди другите две жертви.

— Сега на друго мнение ли си?

Нолен поклаща отрицателно глава и се надига, пъшкайки.

— Дископатия — осведомява той, после напуска кабинета и тръгва по коридора.

Юна Лина следва бавно накуцващия Нолен към отделението за аутопсии. Минават покрай тъмна зала, в която има единична маса за аутопсии от неръждаема стомана. Прилича на кухненска мивка, но с квадратни отделения и издигнати ръбове от всички страни. Влизат в едно по-хладно помещение, в което вече изследваните тела се съхраняват в специални, охладени до четири градуса секции. Нолен спира, проверява номера, отваря една голяма секция и вижда, че е празна.

— Няма го — усмихва се той и тръгва през коридора, по който са се отпечатали хиляди малки следи от колелца, отваря друга врата и я задържа, за да мине Юна.

Спират в една осветена зала с бели плочки и голяма мивка до стената. От един яркожълт маркуч се стича вода в канала. На дългата, покрита с найлон маса за аутопсии, лежи голо сивкаво тяло, покрито с безброй тъмни рани.

— Катя Ек — отбелязва Юна.

Лицето на мъртвата жена е застинало в странно спокойствие, устата е полуотворена и очите гледат смирено. Изглежда, сякаш заслушана в красива музика. Изражението на лицето някак не съответства на дългите прорезни рани по челото и бузите. Погледът на Юна се плъзга по тялото на Катя Ек, по което разклонена венозна мрежа вече е започнала да се очертава около врата.

— Надяваме се да приключим с вътрешния оглед следобед.

— Да, за бога — въздиша Юна.

Другата врата се отваря и един млад мъж влиза с несигурна усмивка. На веждите си има няколко обеци, а черната му боядисана коса виси вързана на опашка на гърба му върху лекарската престилка. Усмихвайки се леко, Нолен вдига юмрук в рокерски поздрав, на който младият мъж веднага отвръща.

— Това е Юна Лина от Държавната криминална полиция — посочва Нолен. — Тези, които ни навестяват понякога.

— Фрипе — казва младият мъж и стиска ръката на Юна.

— Специализант по съдебна медицина — добавя Нолен.

Фрипе си слага чифт гумени ръкавици и Юна го следва до масата за аутопсия, където усеща, че тялото на жената е обгърнато от студен и

зловонен въздух.

— Тя в най-малка степен е била подложена на прекомерно насилие — отбелязва Нолен. — Независимо от многобройните прорезни и прободни рани.

Наблюдават мъртвата жена. Тялото е покрито с различни по големина рани.

— Освен това, за разлика от другите две жертви, тя не е нито осакатена, нито разчленена — продължава той. — Пряката причина за смъртта не са раните по врата, а ето това тук, което директно пробожда сърцето според компютърната томография.

— Малко е трудно да се видят кръвоизливите на снимките — обяснява Фрипе.

— Естествено, всичко ще проверим, когато я отворим — обръща се Нолен към Юна.

— Оказала е съпротива — казва Юна.

— Смятам, че отначало се е защитавала активно — отговаря Нолен. — Съдейки от раните по дланите, но след това се е опитала да избяга и единствено да се защити.

Младият лекар поглежда Нолен.

— Забележи нараняванията по дължината на ръката — казва Нолен.

— Защитни рани — мърмори Юна.

— Точно така.

Юна се навежда напред и наблюдава жълто-кафявите петна, които се виждат в отворените очи на жената.

— Гледаш петната на Ларше?

— Да...

— Виждат се едва няколко часа след настъпването на смъртта, понякога минават няколко денонощия — казва Нолен. — Накрая стават напълно черни. Всичко се дължи на спадането на налягането в окото.

Нолен взима рефлексно чукче от един рафт и кара Фрипе да провери дали още съществува каталептично вкочаняване. Младият лекар почуква в средата на бицепса на жената и опипва с пръсти мускула след свиването му.

— Вече минимално — казва той на Юна.

— Обикновено изчезва след тринайсет часа — обяснява Нолен.

— Мъртвите не са напълно мъртви — казва Юна и потръпва, долавяйки призрачно движение на отпуснатата ръка на Катя Ек.

— *Mortui vivos docent* — мъртвите учат живите — отговаря Нолен и се усмихва сам на себе си, докато заедно с Фрипе я обръщат по корем.

Посочва размазаните червено-кафяви петна по задните ѝ части и лумбалната област, по плешките и ръцете:

— Трупните петна са бледи, когато жертвата е изгубила много кръв.

— Естествено — казва Юна.

— Кръвта е тежка и когато човек умре, вече няма вътрешна система за налягане — обяснява той на Фрипе. — Може би е очевидно, но кръвта се стича надолу и се събира в най-ниските части и най-често се наблюдава в допирните точки с повърхността под тялото.

Той натиска с палец едно петно на десния ѝ прасец, докато почти изчезне.

— Ето, виждаш... можеш да ги отстраниш чрез натиск дори до денонощие след смъртта.

— На мен ми се стори, че видях петна върху хълбоците и по гърдите — казва Юна колебливо.

— Браво — казва Нолен и го поглежда с леко учудена усмивка. — Не смятах, че ще ги забележиш.

— Значи, тя е лежала мъртва по корем, преди да бъде обърната — казва Юна с финландска съдържаност в гласа.

— Бих казал, около два часа.

— Значи нападателят е останал два часа — разсъждава Юна. — Или пък се е върнал на мястото на убийството и той или някой друг я е обърнал.

Нолен вдига рамене.

— Далеч не съм готов с цялостната си преценка.

— Мога ли да попитам нещо? Забелязах, че една от раните на корема прилича на правено по спешност цезарово сечение...

— Цезарово сечение — усмихва се Нолен. — Защо не? Да погледнем.

Двамата лекари отново обръщат тялото.

— Ето това ли?

Нолен сочи голяма петнайсет сантиметра прорезна рана от пъпа надолу.

— Да — отговаря Юна.

— Още не съм успял да прегледам всички наранявания.

— *Vulnera incise scissa* — казва Фрипе.

— Да, прилича на прорезна рана, както се нарича на шведски — казва Нолен.

— А не прободна рана — казва Юна.

— Имайки предвид правилната форма на разреза и това, че околната кожна тъкан не е засегната...

Нолен бърка с пръст в раната и Фрипе се навежда напред, за да види.

— Да...

— Стените — продължава Нолен. — Не са особено наситени с кръв, но...

Той млъква изведнъж.

— Какво има? — пита Юна.

Нолен го гледа със странен поглед.

— Този разрез е направен след смъртта ѝ — казва той.

Сваля си ръкавиците.

— Трябва да погледна компютърната томография — казва той забързано и отваря компютъра на масата до вратата.

Преглежда триизмерните изображения, спира, после продължава и сменя ъгъла.

— Раната като че ли стига до матката — прошепва той. — Изглежда, проследява старите белези.

— Стари ли? Какво имаш предвид? — пита Юна.

— Не го ли видя? — усмихва се Нолен и се връща при тялото. — Цезарово сечение, правено по спешност.

Той сочи вертикалния разрез. Юна поглежда отблизо и вижда как покрай целия ръб от едната страна на раната се различава тънък като конец стар бледорозов белег от отдавна зараснало цезарово сечение.

— Но нали не е била бременна сега? — пита Юна.

— Не — засмива се Нолен и намества пилотските очила на носа си.

— Дали нямаме работа с убиец с хирургически познания? — пита Юна.

Нолен поклаща глава и Юна си мисли, че някой е убил Катя Ек с брутално насилие и силна ярост. Два часа по-късно се е върнал, обърнал я е по гръб и е разрязал старото ѝ цезарово сечение.

— Виж дали няма нещо подобно по останалите тела.

— Да обърнем специално внимание на това? — пита Нолен.

— Да, така мисля — отговаря Юна.

— Колебаеш се?

— Не.

— Но искаш да обърнем специално внимание на всичко — казва Нолен.

— Май че да — усмихва се Юна и напуска стаята.

Когато се качва в колата на паркинга, му става студено. Пали мотора, излиза на улица *Рециус*, увеличава парното в колата и набира номера на главен прокурор Йенс Сванейелм.

— Сванейелм — отговаря той.

— Юна Лина се обажда.

— Добро утро... току-що говорих с Карлос — предупреди ме, че ще се обадиш.

— Малко е трудно да се прецени с какво си имаме работа — казва Юна.

— Караш ли в момента?

— Точно приключих в съдебната медицина и смятах да се отбия в болницата, наистина се налага да говоря с оцелялата жертва.

— Карлос ми обясни ситуацията — казва Йенс. — Трябва да ускорим нещата. Включи ли вече групата, специализирана в изготвяне на профили?

— Няма да е достатъчно да се направи профил на извършителя — отговаря Юна.

— Да, знам, и аз съм на същото мнение. Ако искаме да имаме някакъв шанс да защитим голямата сестра, трябва да говорим с момчето, това е положението.

Изведнъж Юна вижда как един фойерверк избухва съвсем беззвучно — светлосиня звезда в далечината над покривите на Стокхолм.

— Свързах се със... — продължава Юна и се прокашля. — Свързах се със Сузан Гранат от социалната служба и мисля на разпита

да присъства и психиатърът Ерик Мария Барк, който е експерт по лечение на шокови и травматични състояния.

— Всичко е наред — успокояващо казва Йенс.

— Тогава веднага тръгвам към неврохирургията.

— Тръгвай.

[1] На шведски — Иглата. — Бел.прев. ↑

6.

Нощта срещу осми декември

Поради някаква причина Симоне е будна още преди телефонът на нощното шкафче на Ерик да започне да звъни с най-ниския си пронизителен сигнал.

Ерик промърморва нещо за балони и серпантини, хваща телефона и бърза да излезе от спалнята. Затваря вратата, преди да отговори. Гласът, който тя чува през стената, изглежда чувствителен, почти нежен. След малко Ерик се вмъква в спалнята и тя пита кой се обажда.

— Един полицаи... инспектор. Не чух как се казва — отвърща Ерик и после обяснява, че трябва да отиде до Каролинската болница.

Тя поглежда будилника и затваря очи.

— Хайде, спи, Сиксан... — прошепва той и излиза от стаята.

Нощницата се е извила около тялото ѝ и е притиснала дясната ѝ гърда. Тя я оправя, обръща се настрани в леглото и остава така, вслушана в движенията на Ерик.

Той се облича, рови за нещо в гардероба, използва обувалката, излиза от апартамента и заключва. След малко тя чува входната врата към улицата да се затваря след него.

Лежи в леглото, опитва се отново да заспи, но не успява. Струва ѝ се, че Ерик сякаш не говореше с полицаи, звучеше някак нехайно. Може би просто беше уморен.

Става, отива до тоалетната, пие малко кисело мляко и отново си ляга. После започва да мисли за онова, което се случи преди десет години, и повече не може да заспи. Лежи още половин час, след което става, пали нощната лампа, взима телефона, разглежда дисплея и намира последния приет разговор. Знае, че би трябвало да загаси лампата и да спи, но въпреки това набира номера. Три сигнала, после прещракване и тя чува женски глас да се смее близо до телефона.

— Ерик, престани! — казва жената весело, след което гласът се чува съвсем отблизо.

— Да, Даниела, ало.

Симоне чува как жената чака известно време, след което с уморен глас казва: „Алоха“, преди да прекъсне разговора.

Симоне остава с телефона в ръка. Пита се защо Ерик ѝ каза, че се е обадил полицай, мъж. Търси разумно обяснение, но не може да спре мислите си да кръжат и отново да се връщат към оня път преди десет години, когато тя внезапно проумя, че Ерик я мами, че я лъже право в лицето.

Така се случува, че това стана същия ден, в който Ерик ѝ съобщи, че завинаги престава да се занимава с хипноза.

Симоне си спомня, че както никога, тя не беше в своята новооткрита галерия. Може би Бенджамин беше се прибрал от училище, може би си беше взела отпуска, но в този ден тя седеше на светлата кухненска маса в жилището им в Йерфела и преглеждаше пощата, когато погледът ѝ попадна на светлосин плик, адресиран до Ерик. За подател се виждаше само едно име — Мая.

Има мигове, когато човек усеща с всяка клетка от тялото си, че нещо не е както трябва. Може би тя носеше в себе си този страх от предателство, след като бе видяла собствения си баща да бъде мамен. Той, който беше работил като полицай чак до пенсионирането си и дори бе получил медал за своята изключителна следователска работа, бе имал нужда от много години, за да открие все по-неприкритата изневяра на своята съпруга.

Спомня си как тя просто се скри вечерта, когато родителите ѝ имаха ужасната разправа, приключила с това, че майка ѝ напусна семейството. Мъжът, когото бе срещнала последните години, бе един съсед, преждевременно пенсиониран поради алкохолизма си, който някога бе записал няколко плочи със забавна музика. Майка ѝ се премести да живее с него в апартамент във Фуенжирола на испанския бряг.

Симоне и нейният баща бяха продължили своя живот, стиснали зъби, като си дадоха сметка, че и бездруго в семейството винаги са били само те двамата. Тя бе израсла и кожата ѝ бе покрита с лунички също както на майка ѝ, имаше същата червеникаворуса къдрава коса, но за разлика от майка си, лицето на Симоне беше усмихнато. Веднъж Ерик ѝ го беше казал и на нея ѝ хареса как я описа.

Като млада Симоне искаше да стане художничка, но не го направи, някак си не посмя. Баща ѝ Кенет я уговаряше да избере нещо сериозно, без рискове. И така, тя направи компромис. Започна да учи история на изкуството, почувства се неочаквано добре сред студентите и написа няколко съчинения за шведския художник Ула Билгрин.

На един университетски празник тя срещна Ерик. Той се приближи до нея и я поздрави. Смяташе, че тя е написала доктората. Когато разбра грешката си, се изчерви, помоли за извинение и смяташе да се оттегли. Но нещо, може би не само това, че беше висок и хубав, а по-скоро неговият внимателен подход, я бе накарало да заговори с него. Разговорът им веднага стана интересен и забавен и просто продължи. Те се срещнаха на другия ден, отидоха на кино и гледаха филма на Ингмар Бергман *Фани и Александър*.

Симоне беше омъжена за Ерик вече от осем години, когато с треперещи пръсти отвори плика с подател Мая. Десет снимки изпаднаха върху кухненската маса. Снимките не бяха правени от професионален фотограф — образите бяха леко размазани — снети отблизо женски гърди, уста, разголена шия, светлозелени бикини и черна ситно къдрава коса. На една снимка се виждаше Ерик. Изглеждаше изненадан и щастлив. Мая беше сладко, много младо момиче с тъмни дебели вежди. Имаше голяма сериозна уста. Беше легнала само по бикини върху тясно легло — с черна коса на кичури, падаща върху големите ѝ бели гърди. Изглеждаше весела, със зачервени бузи.

Не беше лесно да се възстанови усещането да бъдеш мамен. Вече от доста време то се бе превърнало просто в тъга и едно странно, теглещо празно всмукване в корема, едно желание да се избягват нараняващите мисли. И все пак си спомня, че първото, което почувства, бе изненада. Едно зеещо, глупаво учудване от това, да бъдеш толкова същностно мамен от някой, на когото си вярвал напълно, а след това се появи срамът, последван от отчаяно чувство за липса, нарастващ гняв и самота.

Симоне лежи в леглото, докато мислите ѝ кръжат в главата и се разпиляват в различни болезнени посоки. В града бавно се развиделява. Заспива отново за няколко минути, преди Ерик да се върне от Каролинската болница. Той се опитва да пази тишина, но когато сядат на ръба на леглото, тя се събужда. Ерик ѝ казва, че ще си

вземе душ. Усеца, че отново е взел цял куп хапчета. С разтуптяно сърце го пита как се е казвал полицаят, който се е обадил през нощта, но той не отговаря и тя разбира, че е заспал наред разговора. Тогава Симоне обяснява, че е набрала номера и че не е бил полицай, а на среща е отговорила хихикаща жена на име Даниела. Ерик не е в състояние да остане буден и отново заспива. Тогава тя му крещи, настоява да разбере, обвинява го, че е разрушил всичко тъкмо сега, когато отново е започнала да му вярва.

Седи в леглото и го гледа. Той като че не разбира нейната възбуда. Тя си мисли, че не издържа повече лъжи, и му казва думите, върху които е мислила много пъти, но които в същото време усеца толкова далечни, толкова мъчителни и безпомощни:

— Може би е най-добре да се разделим.

Симоне напуска спалнята с възглавница и одеяло. Чува леглото да скърца след нея и се надява, че той ще я последва, ще я утеши и ще ѝ разкаже какво се е случило, но той остава в леглото и тя се затваря в гостната и плаче дълго, след това се секне. Ляга на канапето и се опитва да заспи, но проумява, че не е в състояние да се срещне със семейството си тази сутрин. Отива в банята, мие си ръцете, зъбите, гримира се и се облича. Вижда, че Бенджамин още спи. Остава му бележка на масата и излиза от жилището, за да закуси някъде, преди да отиде до галерията.

Седи дълго и чете в остъкленото кафене на *Кунгстредгорден*, за да успее да изяде сандвича, който си е взела с кафето. През големия прозорец вижда десетина души да се подготвят за някакво празненство. Розови палатки са опънати пред голяма сцена. Специално ограждение се монтира около рампа за изстрелване на фойерверки. Изведнъж нещо се обърква. Чува се някакво припукване и ракета от фойерверките излита във въздуха. Мъжете се отдръпват, залитайки и си крещят един на друг. Ракетата експлодира с искрящ син блясък върху светлото небе и взривът отеква между фасадите.

7.

Вторник преди обяд, осми декември

Две разпадащи се човешки фигури са обхванали сив зародиш плътно до себе си. Художникът Сим Шулман е смесил охра, хематит, магнезиев оксид и въглен с животинска мас и после е разнесъл цветовете върху големи каменни плочи. Меки, изпълнени с любов линии. Вместо четка Шулман е използвал пръчка с овъглен връх. Заимствал е тази техника от френската и испанска магдаленска култура от преди около 15 000 години, когато удивителните пещерни рисунки на препускащи бизони, играещи си елени и танцуващи птици достигат своя апогей.

Вместо животни Сим Шулман рисува хора: слънчеви, блуждаещи и почти случайно съчетаващи се един с друг. Когато Симоне видя неговите творби за пръв път, веднага му предложи самостоятелна изложба в галерията си.

Гъстата черна коса на Шулман обикновено е вързана на опашка. Тъмното му лице, изсечените му черти напомнят за иракско-шведския му произход. Израснал е в Тенста, където самотната му майка Анита работела като касиерка в супермаркета ИКА.

На дванадесет беше станал член на криминална младежка банда, която тренираше бойни изкуства и обираше парите и цигарите на самотни младежи. Една сутрин откриха Сим на задната седалка на паркирана кола. Беше дишал лепило и изпаднал в безсъзнание, телесната му температура беше спаднала и когато линейката най-накрая пристигна до Тенста, сърцето му беше спряло да бие.

Сим Шулман все пак оцеля и бе включен в програма за рехабилитация на младежи. Трябваше да завършат основно образование и същевременно да изучат занаят. Сим беше казал, че иска да стане художник, без да е наясно какво означава това. Социалните служби организираха съвместна работа с общинското училище по изкуствата и шведския художник Кеве Линдберг. Сим Шулман бе разказал на Симоне какво бе почувствал, когато за пръв път влязъл в

ателието на Кеве Линдберг. В голямата светла стая се носела миризма на терпентин и маслени бои. Той вървял сред огромни платна, с изобразени върху тях зинали крещящи лица. Само след около година го приели в Художествената академия като най-младия студент дотогава, едва шестнайсетгодишен.

— Би трябвало да слагаме каменните плочи по-ниско — казва Симоне на Илва, своята асистентка в галерията. — Фотографът ще ги освети с отразена светлина. Ще изглежда добре в каталога. Бихме могли просто да ги наредим на земята, да ги подпрем на стената и да насочим осветлението от...

— Охо, ето го пак сладура — прекъсва я Илва.

Симоне се обръща и вижда един мъж да дърпа вратата. Разпознава го веднага. Художник на име Норен, който смята, че галерията трябва да направи самостоятелна изложба с неговите акварели. Той чука и вика нещо раздражено през стъклото, докато разбере, че вратата се отваря навътре.

Ниският як мъж влиза, оглежда се и се запътва към тях.

Илва се измъква, споменава нещо за телефона, след което изчезва в офиса.

— На някои дами нещо май им се пишка — хили се той. — Няма ли някой мъж, с когото да говоря?

— За какво става дума? — сухо пита Симоне.

Той кима към една от картините на Шулман.

— Това е изкуство — нали така?

— Да — отговаря Симоне.

— Изискани дами — казва той презрително. — Чукането никога не ви е достатъчно, нали? Не става ли за това въпрос?

— Сега искам да си тръгнете — става по-рязка Симоне.

— Да не би да искаш да кажеш...

— Изчезвай — прекъсва го тя.

— По дяволите — изругава той и напуска галерията, обръща се пред вратата, извиква нещо и се хваща за чатала.

Асистентката излиза на пръсти от офиса, усмихвайки се гузно.

— Извинявай, че се измъкнах, страшно се уплаших миналия път, когато беше дошъл — казва тя.

— Добре би било човек да изглежда като Шулман, нали?

Симоне се усмихва и сочи големия портрет на художника, на който той позира облечен в черен костюм на нинджа, вдигнал меч над главата си.

Смеят се и решават, че ще закупят два костюма. Тогава телефонът забръмчава в чантата на Симоне.

— Галерията на Симоне Барк.

— Обажда се Сив Стуресон от канцеларията на училището — казва възрастна жена от другата страна.

— Да — отговаря Симоне колебливо. — Здравейте.

— Обаждам се да проверя как е Бенджамин.

— Бенджамин ли?

— Днес не беше на училище — обяснява жената. — А не е съобщил, че е болен. В такива случаи винаги се свързваме с родителите.

— Знаете ли какво — казва Симоне. — Ще проверя и ще ви се обадя. И двамата с Ерик бяха вкъщи, когато излязох сутринта.

Прекъсва разговора и веднага набира домашния телефон. Непривично е за Бенджамин да се успи или да наруши графика си. С Ерик дори се притесняваха, че синът им е май прекалено примерен.

Никой не отговаря на домашния телефон. Ерик би трябвало да започне работа по-късно днес. Ново безпокойство я обзема, но след това си представя как Ерик най-вероятно лежи и хърка с отворена уста, приспан от хапчетата си за сън, докато Бенджамин слуша силна музика. Опитва да се обади на телефона на Бенджамин. Никой не вдига. Записва кратко съобщение, след което пробва мобилния на Ерик, но той, естествено, е изключен.

— Илва — извиква тя. — Трябва да се прибера вкъщи, ще се върна скоро.

Асистентката се подава от офиса с дебела папка в ръце, усмихва се и се провиква:

— Целувам те.

Но Симоне е прекалено притеснена, за да ѝ отвърне. Взима чантата си, намята на раменете си палтото и почти тича към метрото.

Съществува някаква особена тишина пред вратите на празните домове. Още докато вкарва ключа в ключалката, Симоне знае, че вкъщи няма никой.

Зимните кънки лежат забравени на пода, но раницата, обувките и якето на Бенджамин ги няма, както и връхните дрехи на Ерик. В стаята на сина ѝ е чантата с лекарствата. Надява се това да означава, че Ерик е дал на Бенджамин препаратата, съдържащ коагулационни фактори.

Тя сяда на стола, скрива лице в ръцете си и се опитва да прогони всички плашещи мисли. И все пак си представя как Бенджамин получава съсирек в кръвта от лекарството, как Ерик вика за помощ, как тича надолу по безкрайните стълбища с Бенджамин на ръце.

Симоне не може да овладее притеснението си. Винаги си е представляла как в междучасието Бенджамин го удря баскетболна топка в лицето или как внезапно получава кръвоизлив в главата: една черна перла в мозъка, която избухва като звезда и се разлива в мозъчните гънки.

Обзема я почти нетърпимо чувство за вина, спомняйки си как си изпускате нервите, когато Бенджамин не искаше да ходи. Беше на две години и още пълзеше. Те не знаеха, че страда от хемофилия и че кръвоносните съдове се пукаха в ставите му, когато се изправи. Тя му се караше, когато плачеше. Казваше му, че прилича на бебе, като лази. Бенджамин се опитваше да ходи, правеше няколко крачки, но ужасната болка го принуждаваше да седне отново.

След като на Бенджамин му бе поставена диагнозата болест на Вилебранд, Ерик беше този, който се занимаваше с болестта, не тя. Ерик беше този, който внимателно раздвижваше ставите на Бенджамин напред и назад след обездвижването през нощта, за да намали риска от вътрешни кръвоизливи. Ерик беше този, който поставяше сложните инжекции, при които спринцовката в никакъв случай не биваше да прониква в мускулатурата, а трябваше само внимателно и бавно да се изпразни под кожата. Това беше техника, много по-болезнена от обикновеното инжектиране. Първите години Бенджамин притискаше лице към корема на татко си и тихо плачеше, докато иглата проникваше в кожата. Сега вече продължаваше да си яде закуската, без да поглежда, само протягаше ръката си към Ерик, който я почистваше, инжектираше и слагаше лепенка.

Коагулационният препарат, който трябваше да помага на кръвта на Бенджамин да се съсирва, се нарича *хаемате*. Симоне смята, че звучи като име на гръцка богиня на отмъщението. Беше опасно и недостатъчно ефикасно лекарство, което се доставяше под формата на

изсушен чрез замразяване жълт зърнист прах и преди да се влее, трябваше да се разтвори и смеси, да се темперира и дозира. Хаемате значително увеличаваше риска от кръвни съсиреци и те непрекъснато се надяваха да се появи нещо по-добро. Но приемайки хаемате, голяма доза дезмопресин и циклокапрон в спрея за нос, който предпазваше лигавиците от кръвоизливи, Бенджамин бе относително защитен.

Тя още си спомняше, когато получи малката му ламинирана противорискова карта от коагулационния център в Малмьо със снимката от рождения му ден. Усмехнатото му четиригодишно лице под текста: *Страдам от болестта на Вилебранд, ако с мен се случи нещо, обадете се на коагулационния център: 040-33 10 10.*

Симоне се оглежда из стаята на Бенджамин, сега се колко тъжно беше, когато той свали плаката на Хари Потър от стената и прибра почти всичките си играчки в един кашон в килера. Бързаше да порасне, след като срещна Айда.

Изведнъж Симоне се сепва, хрумва ѝ, че Бенджамин може и сега да е с нея.

Бенджамин е само на четиринайсет години, Айда на седемнайсет. Той казва, че са приятели, но е очевидно, че тя му е гадже. Симоне се пита дали той е посмял да ѝ каже, че е хемофилик. Дали тя знае, че най-малкият удар може да му коства живота, ако не си е взел навреме лекарствата?

Откакто Бенджамин се запозна с Айда, мобилният му телефон винаги виси на врата му, закачен на черна лента с черепа. Пишат си съобщения до късно през нощта и когато го събудят сутрин, телефонът още е на врата му.

Симоне преравя спокойно всички листове и вестници на бюрото на Бенджамин, отваря едно чекмедже, премества книга за Втората световна война и намира листче с отпечатък от тъмно червило и телефонен номер. Бързо отива в кухнята, намира номера и докато изчаква сигналите, хвърля една вмирисана кухненска гъба в боклука; тогава някой внезапно се обажда.

Слаб, хриплив глас и тежко дишане.

— Здравейте — казва Симоне. — Извинявам се, ако се обаждам в неподходящ момент. Казвам се Симоне Барк, майка съм на Бенджамин. Чудех се дали...

Гласът, който изглежда принадлежи на жена, изхриптява, че не познава никакъв Бенджамин и че сигурно е избрала грешен номер.

— Чакайте, моля ви — казва Симоне и се опитва да звучи спокойно. — Айда и синът ми прекарват много време заедно и се чудя дали знаете къде биха могли да бъдат, защото трябва да намеря Бенджамин.

— Тен... тен...

— Не чувам. Съжалявам, но не чувам какво казвате.

— Тен... ста.

— Тенста? В Тенста ли е Айда?

— Да, в онова проклето... студио за татуировки.

На Симоне ѝ се струва, че чува апарат за кислород, далечен, ритмично съскащ звук.

— Какво се опитвате да ми кажете? — пита тя умолително.

Жената изсъсква нещо и прекъсва разговора. Симоне седи и гледа телефона, мисли, че трябва да се обади на жената отново, тогава изведнъж разбира какво е казала: Нещо за татуировки в Тенста. Веднага се обажда на справки и получава адреса на ателие за татуировки в центъра на Тенста. Побиват я тръпки, когато си представя как в този момент Бенджамин е подведен да се татуира и как кръвта му започва да тече, без да се съсирва.

8.

Вторник преди обяд, осми декември

На път през болничния коридор, след като бе оставил Бенджамин в училище, Ерик си мисли колко глупаво беше да коментира татуировката на врата на Айда. Така изглеждаше самодоволен и надут в техните очи.

Двама униформени полицаи го пускат да влезе в отделението. Пред стаята, в която лежи Йозеф Ек, вече го чака Юна Лина. Когато вижда Ерик, той се усмихва и му махва, както правят малките деца, като отваря и затваря дланта си.

Ерик спира до него и поглежда към пациента през остъклената врата. Плик с почти черна кръв виси над него. Състоянието му е все по-стабилно, но по всяко време могат да се появят нови кръвоизливи в черния дроб.

Лежи по гръб в леглото, устата му е плътно затворена, коремът бързо се надига и отпуска, а пръстите от време на време потрепват.

Нов катетър е поставен в сгвката на другата му ръка. Сестрата подготвя преливане на морфин. Скоростта, с която се влива системата, е забавена.

— Прав бях, когато казах, че извършителят е започнал от спортното игрище — казва Юна. — Първо е убил бащата, Андерш Ек, после е отишъл в къщата и е убил Лиза, малката дъщеря, помислил е, че е убил и сина, а после е убил и майката, Катя.

— Патологът потвърди ли?

— Да — отговаря Юна.

— Разбирам.

— Така че, ако намерението на извършителя е да унищожи цялото семейство — продължава Юна, — тогава остава само голямата дъщеря, Евелин.

— Ако не е разбрал, че момчето е още живо — казва Ерик.

— Точно така, но ние можем да го защитим.

— Да.

— Трябва да открием извършителя, преди да е станало прекалено късно — казва Юна. — Трябва да чуя какво знае момчето.

— Но аз съм длъжен да преценя какво е най-доброто за пациента.

— Може би най-доброто за него е да не загуби сестра си.

— Аз също съм мислил за това, разбира се, ще погледна пациента още веднъж — казва Ерик. — Но всъщност вече съм убеден, че е прекалено рано.

— Добре — отговаря Юна.

Даниела влиза облечена в елегантно червено палто, движи се с бързи крачки, казва, че трябва да тръгва, и му подава до половината попълнен медицински картон.

— Смятам, че съвсем скоро — обяснява Ерик на Юна, — само след няколко часа, пациентът ще се събуди дотолкова, че да може да се разговаря с него. Но след това... трябва да разберете, чака ни дълъг терапевтичен процес. Един разпит може така да влоши състоянието на момчето, че...

— Ерик, няма значение какво мислим ние — прекъсва го Даниела. — Прокурорът вече е взел решение, смята, че са налице основателни причини.

Ерик се обръща и поглежда въпросително към Юна.

— Значи нямаш нужда от нашето одобрение? — пита той.

— Не — отговаря Юна.

— Какво чакаш?

— Мисля, че Йозеф вече достатъчно се е измъчил — отговаря Юна. — Не искам да го излагам на нещо, което може да му навреди, но същевременно трябва да открия сестра му, преди убиецът да я намери. А момчето вероятно е видяло лицето на похитителя. Ако не ми помогнеш да го разпитам, ще го направя по традиционния начин, но естествено, предпочитам най-добрия подход.

— И кой е той? — пита Ерик.

— Хипноза — отговаря Юна.

Ерик го поглежда, след което бавно казва:

— Дори не ми е разрешено да хипнотизирам...

— Говорих с Аника — казва Даниела.

— Какво каза тя? — пита Ерик и не може да се стърпи да не се усмихне.

— Решението съвсем не е популярно — да позволиш прилагането на хипноза върху нестабилен пациент, който освен това е непълнолетен, но тъй като аз отговарям за пациента, тя остави на мен да направя преценката.

— Наистина ми се иска да избегна това — казва Ерик.

— Защо? — пита Юна.

— Не смятам да го обсъждам, но съм обещал повече да не хипнотизирам, мое решение, което все още мисля за правилно.

— И правилно ли е в този случай? — пита Юна.

— Наистина не знам.

— Направи едно изключение — казва Даниела.

— Хипноза значи — свежда глава Ерик.

— Искам да опиташ веднага щом прецениш, че пациентът е дори малко възприемчив към хипноза — казва Даниела.

— Би било добре и ти да присъстваш — казва Ерик.

— аз взех решението да се приложи хипноза — обяснява тя. — При условие че ти поемеш отговорността за пациента оттук нататък.

— Значи оставам сам?

Даниела го гледа с уморено лице и казва:

— Работила съм цяла нощ, бях обещала на Тиндра да я придружа до училище, довечера ще се обяснявам с нея, но сега наистина трябва да се прибера вкъщи и да се наспя.

Ерик я гледа как минава по коридора. Червеното палто се развява след нея. Юна поглежда към пациента. Ерик отива до тоалетната, заключва вратата, измива лицето си, издърпва няколко хартиени салфетки и избърсва челото и страните си. Изважда телефона си и се обажда на Симоне, но никой не отговаря. Опитва на домашния номер, изслушва сигналите и съобщението на телефонния секретар. Когато сигналят за записване се включва, вече не знае какво да каже:

— Сиксан, аз... трябва да ме изслушаш, не знам какво си мислиш, но нищо не се е случило, може би не те интересува, но обещавам, че ще намеря начин да ти докажа, че съм...

Ерик млъква, знае, че думите му вече нямат значение. Беше я излъгал преди десет години и още не е успял да й докаже любовта си по никакъв начин, не и дотолкова, че тя да му се довери отново. Прекъсва разговора, излиза от тоалетната и отива до стъклената врата, където чака криминалният инспектор, загледан навътре в стаята.

— Какво представлява всъщност хипнозата? — пита инспекторът след известно време.

— Става дума за променено състояние на съзнанието, близко до сугестията и медитацията — отговаря Ерик.

— Добре — казва Юна бавно.

— Когато се говори за хипноза, всъщност се има предвид хетерохипноза, при която един човек хипнотизира друг с определена цел.

— Например?

— Примерно да предизвика отрицателни халюцинации.

— Какво представлява това?

— Най-често срещаната е за потискане на съзнателното регистриране на болка.

— Но болката нали съществува?

— Зависи как дефинираш понятието болка — отговаря Ерик. — Естествено, пациентът отговаря с физиологични реакции на болкови стимули, но не изпитва болка, дори е възможно да се извърши хирургическа намеса под клинична хипноза.

Юна записва нещо в бележника си.

— На неврофизиологично ниво — продължава Ерик — мозъкът функционира по особен начин по време на хипноза. Части от мозъка, които ние рядко използваме, неочаквано се активират. Хипнотизираният все пак е дълбоко отпуснат, изглежда почти спящ, но ако се направи ЕЕГ, мозъчната активност показва човек, който е буден и наблюдателен.

— Момчето отваря очи от време на време — казва Юна и поглежда през стъклената врата.

— Забелязах.

— Какво ще стане сега? — пита той.

— С пациента ли?

— Да, когато го хипнотизираш.

— При динамична хипноза, в терапевтичен контекст, пациентът почти винаги поставя себе си в позицията на едно наблюдаващо аз и на по-малко преживяващо и действащо аз.

— Наблюдава себе си отстрани, все едно е на театър?

— Да.

— Какво ще му кажеш?

— Първото и най-важно е да го накарам да се почувства сигурен, преживял е ужасяващи неща, така че ще започна, обяснявайки какво възнамерявам, и после ще премина към релаксация. Ще говоря успокояващо как клепачите натежават, за желанието да затвориш очи, за дълбоките вдишвания през носа, ще минавам през тялото от горе надолу и ще се връщам обратно.

Ерик изчаква, докато Юна записва.

— После следва нещо, което се нарича индукция — казва Ерик. — Въмъквам един вид скрити команди в това, което казвам, и карам пациента да си представя места и прости действия, предизвиквам пътуване в мислите все по-далече и по-далече, докато нуждата му да контролира ситуацията почти изчезне. Малко е като четенето на книга, когато стане толкова вълнуващо, че вече не осъзнаваш, че седиш и четеш.

— Разбирам.

— Ако повдигнеш ръката на пациента ето така, и я пуснеш, ръката трябва да остане повдигната, каталептична, след като индукцията приключи — обяснява Ерик. — След индукцията, чрез обратното броене задълбочавам хипнозата още повече. Обикновено броя, други карат пациента да визуализира преливащи сиви цветове, за да размият границите на мисълта. Това, което чисто практически се случва, е всъщност, че страхът и критичното мислене, които блокират определени спомени, се преодоляват.

— Ще успееш ли да го хипнотизираш?

— Ако не се съпротивлява.

— Какво става тогава? — пита Юна. — Какво става, ако се съпротивлява?

Ерик не отговаря. Наблюдава момчето през стъклото, опитва се да разчете по лицето му доколко е податливо.

— Трудно е да се каже какво ще измъкна, може да има твърде относителен смисъл — обяснява той.

— Не търся свидетелски показания, трябва ми само насочване, описание, нещо, за което да се хвана.

— Значи това, което трябва да търся, е човекът, който им е сторил това?

— Най-добре би било име или място, или някаква връзка.

— Нямам представа как ще се развият нещата — казва Ерик и си поема въздух.

Юна влиза вътре с него, сядва на един стол в ъгъла, събува си обувките и се обляга назад. Ерик приглушава осветлението, взима малка метална табуретка и сядва до леглото. Внимателно започва да обяснява на момчето, че иска да го хипнотизира, за да му помогне да разбере какво се е случило вчера.

— Йозеф, през цялото време ще седя тук — казва Ерик спокойно. — Няма от какво да се страхуваш. Можеш да се чувстваш в пълна безопасност. Тук съм заради теб, няма да казваш нищо, което не искаш, и можеш сам да прекратиш хипнозата, когато решиш.

Едва сега Ерик започва да усеща колко му е липсвал този процес на хипнотизиране. Сърцето му бие учестено. Трябва да се опита да успокои вълнението си. Не трябва да се бърза, процесът не бива да се форсира. Пациентът трябва да се изпълни със спокойствие, да му се позволи да потъне и да се наслади на своя собствен лек ритъм.

Лесно е да накара момчето да се отпусне, тялото му вече е в покой и сякаш е в очакване.

Когато Ерик отваря уста и започва индукцията, усеща, че все едно никога не е преставал да хипнотизира: гласът му е пълтен, трезв и спокоен. Думите идват така лесно и естествено, избликват, пълни с монотонна мекота и приспиваща, снижаваща се тоналност.

Веднага усеща засилената възприемчивост на Йозеф. Като че ли момчето интуитивно се вкопчва в сигурността, която Ерик предлага. Нараненото му лице натежава, чертите се разтеглят и устата се отпуска.

— Йозеф, ако искаш... Представи си летен ден — предлага Ерик. — Всичко е толкова прекрасно, толкова приятно. Излегнал си се на дъсчената палуба на малка дървена лодка, която бавно се поклаща. Чуваш бълбукането на водата и гледаш нагоре към малките облачета, които се движат по синьото небе.

Момчето реагира толкова добре на индукцията, че Ерик се пита дали да не забави малко процеса. Знае, че болезнени събития често могат да засилят чувствителността към хипноза, че вътрешният стрес може да изпълнява функцията на двигател с обратно действие, спирането става неочаквано бързо и скоростта спада моментално до нулата.

— Сега ще започна да броя в обратен ред и с всяко число, което чуваш, ще се отпускаш все повече. Ще усетиш как те изпълва дълбоко спокойствие и колко приятно е всичко около теб. Отпусни пръстите на краката, глезените, прасците. Нищо не те притеснява, всичко е изпълнено със спокойствие. Единственото, което трябва да слушаш, е моят глас, числата, които изреждам. Сега се отпускаш още повече, ставаш по-тежък, отпускането минава над коленете, през бедрата към слабините. Усещаш как едновременно с това потъваш надолу, плавно и приятно. Всичко е спокойно и тихо, без никакво напрежение.

Ерик поставя ръка на рамото на момчето. Погледът му е насочен към корема и с всяко издишване той изрича числа в обратен ред. Понякога нарушава логическата последователност, но през цялото време продължава обратното броене. Усещане за необикновена лекота и физическа сила изпълват Ерик с напредването на процеса. Той брои и същевременно вижда себе си как потъва в съвсем прозрачна и богата на кислород вода. Почти беше забравил усещането за синьо море, за океан. Усмехнат се спуска покрай огромна скала. Покрай цепнатина в бреговия отвес на сушата, която продължава надолу към необятни дълбини. Малки мехурчета блестят във водата. С чувство на блаженство в тялото, той потъва в безтегловност надолу покрай грапавата стена на скалата.

Момчето показва ясни признаци, че се намира в състояние на хипнотичен покой. Пълната отпуснатост е сложила отпечатъка си върху страните и устата му. Ерик винаги е смятал, че лицата на пациентите стават по-широки, като че ли по-плоски. Не толкова красиви, но беззащитни и лишени от всякаква преструвка.

Ерик потъва все по-дълбоко, протяга ръка и докосва скалната стена, покрай която се спуска. Кристалната вода бавно се обагря в розово.

— Сега си дълбоко отпуснат — казва Ерик спокойно. — И всичко е много, много приятно.

Очите на момчето блестят изпод полузатворените клепачи.

— Йозеф... опитай се да си спомниш какво се случи вчера. Започна като един напълно обикновен понеделник, но вечерта някой идва вкъщи.

Момчето мълчи.

— Сега ще ми разкажеш какво се случва — казва Ерик.

Момчето кима едва забележимо.

— В твоята стая ли си? Там ли си? Музика ли слушаш?

Няма отговор. Устните се помръдват объркано, търсещо.

— Майка ти беше вкъщи, когато се върна от училище — казва Ерик.

Момчето кима.

— Защо? Знаеш ли? Дали защото Лиза е вдигнала температура?

Момчето кима и овлажнява устните си.

— Какво правиш, когато се върнеш от училище, Йозеф?

Момчето прошепва нещо.

— Не те чувам — казва Ерик. — Искам да говориш така, че да те чувам.

Устните на момчето се раздвижват и Ерик се навежда напред.

— Като огън, съвсем като огън — промърморва той. — Опитвам се да премигна, влизам в кухнята, но нещо не е наред, между столовете нещо пращи и един яркочервен огън плъзва по пода.

— Откъде идва огънят? — пита Ерик.

— Не помня, нещо се случи преди това...

Отново млъква.

— Върни се там за малко, преди огънят да се появи в кухнята — казва Ерик.

— Там има някой — казва момчето. — Чувам как някой чука на вратата.

— На външната врата?

— Не знам.

Лицето на момчето изведнъж става напрегнато, то простенва неспокойно и редът долни зъби се оголва в странна гримаса.

— Няма страшно — казва Ерик. — Няма страшно, Йозеф, тук си в безопасност, спокоен си и не изпитваш страх. Само наблюдаваш какво се случва, не си там, само гледаш събитията от разстояние и нищо не те застрашава.

— Краката са светлосини — шепне той.

— Какво каза?

— Чука се на вратата — казва момчето неясно. — Отварям, но няма никой, не виждам никого. Но чуването продължава. Разбирам, че някой се закача с мен.

Пациентът диша учестено, коремът му се движи конвулсивно.

— Какво става сега? — пита Ерик.

— Отивам в кухнята и си взимам филия.

— Ядеш сандвич?

— Но сега чукането отново започва, звукът идва от стаята на Лиза. Вратата е открената и виждам, че нощната лампа е запалена. Внимателно побутвам вратата с ножа и поглеждам вътре. Лиза лежи в леглото си. С очилата си е, но е със затворени очи и диша тежко. Лицето ѝ е бледо. Ръцете и краката ѝ не помръдват. И тогава накланя глава назад, така че гърлото ѝ е съвсем стегнато, и започва да ритя с крака по ръба на леглото. Ритя все по-бързо и по-бързо. Казвам ѝ да престане, но тя продължава, все по-силно. Крещя и ножът вече е започнал да ръга, мама се втурва в стаята и ме дърпа. Обръщам се и ножът изскача, нещо просто извира от мен, взимам още ножове, страх ме е да спра, трябва да продължа, не мога да престана, мама лази през кухнята, подът е целият червен, трябва да изпробвам ножовете върху всичко, върху себе си, върху мебелите, стените, удрям и ръгам, и изведнъж се уморявам и си лягам. Не знам какво става, нещо ме боли вътре в тялото и съм жаден, но нямам сили да помръдна.

Ерик усеща как виси заедно с момчето дълбоко долу в кристалната вода, краката им се движат леко и той следи скалната стена с поглед, все по-дълбоко надолу, тя няма край, водата само потъмнява и става синьо-сива, а след това примамливо черна.

— Беше видял — пита Ерик и чува собствения си глас да трепери, — преди това беше видял баща си.

— Да, долу на футболното игрище — отговаря Йозеф.

Той млъква, изглежда озадачен, гледа пред себе си със сънен поглед.

Ерик вижда, че пулсът му се учестява, и разбира, че кръвното му налягане същевременно пада.

— Искам да се потопиш още по-дълбоко — казва Ерик приглушено. — Потъваш, чувстваш се все по-спокоен, по-приятно и...

— Не мама? — пита момчето с жалостив глас.

— Йозеф, разкажи... срещнал си се и с голямата си сестра, Евелин?

Ерик наблюдава лицето на Йозеф, наясно е, че предположението може да създаде проблем, пропукване на хипнозата, ако се окаже, че греши. Но се налага да направи смел пробив, защото времето няма да

стигне, съвсем скоро трябваше да прекъсне хипнозата, състоянието на пациента отново ставаше критично.

— Какво стана, когато срещна Евелин? — пита той.

— Не биваше да ходя при нея.

— Вчера ли беше това?

— Тя се криеше в лятната вила — прошепва момчето, усмихвайки се.

— Коя лятна вила?

— На леля Соня — казва Йозеф уморено.

— Опиши какво се случва във вилата?

— Аз само стоя, Евелин е недоволна, знам какво си мисли — промърморва той. — За нея съм само едно куче, не струвам нищо...

Сълзите на Йозеф се стичат, устата трепери.

— Евелин ли ти казва това?

— Не искам, не е нужно, не искам — скимти Йозеф.

— Какво не искаш?

Клепачите му затреперват конвулсивно.

— Какво става сега, Йозеф?

— Тя казва, че трябва да хапя и да хапя, за да си получа наградата.

— Кого трябва да хапеш?

— Във вилата има една снимка... снимка в рамка, която прилича на зелена мухоморка... това са татко, мама и Кнутет, но...

Тялото му изведнъж се стяга, краката се движат бързо и тромаво, той започва да излиза от твърде дълбоката хипноза. Ерик внимателно го овладява, успокоява го и го връща нагоре няколко степени. Старателно затваря вратите към всички спомени на пациента от деня и всички спомени от хипнозата. Нищо не трябва да остане отворено, когато започне внимателният процес на събуждане.

Йозеф лежи усмихнат на леглото, когато Ерик го оставя. Криминалният инспектор става от стола в ъгъла, излиза с Ерик от стаята и отива до автомата за кафе.

— Впечатлен съм — казва Юна тихо и изважда телефона си.

Усещане за пустота обзема Ерик, усещането, че нещо е безвъзвратно объркано.

— Преди да проведеш следващите няколко разговора, искам да подчертая нещо — казва Ерик. — Пациентът винаги казва истината,

когато е в състояние на хипноза, но разбира се, става дума единствено за неговата истина, той говори само за това, което самият той възприема като истина, следователно описва своите собствени субективни спомени, а не...

— Наясно съм — прекъсва го Юна.

— Хипнотизирал съм шизофреници — продължава Ерик.

— Какво искаш да кажеш?

— Йозеф говореше за сестра си...

— Да, че тя е искала от него да хапе като куче и така нататък — казва Юна. Той набира номер и слага телефона до ухото си.

— Не е сигурно, че сестра му е казала да прави тези неща — обяснява Ерик.

— Но може и така да е — казва Юна и вдига ръка, за да накара Ерик да замълчи. — Аня, злато мое...

Един мек глас се дочува от телефона.

— Можеш ли да провериш нещо? Да, точно така. Йозеф Ек има леля на име Соня и тя има къща или лятна вила някъде и... Да, това... много мило.

Юна вдига поглед към Ерик.

— Извинявай, щеше да кажеш още нещо.

— Само че също така не е сигурно, че Йозеф е убил семейството си.

— Но възможно ли е той сам да си е причинил нараняванията? Може ли сам да се е накълцал така? Твоята преценка каква е?

— Отговорът е не, но разбира се, теоретично е възможно — казва Ерик.

— В такъв случай смятам, че нападателят ни лежи там, вътре — заключава Юна.

— И аз така мисля.

— В състояние ли е да избяга от болницата?

— Не — усмихва се Ерик изненадан.

Юна тръгва в посока на коридора.

— До къщата на лелята ли отиваш? — пита Ерик.

— Да.

— Мога да дойда с теб — казва Ерик и тръгва. — Сестрата може да е ранена или в състояние на остър шок.

9.

Вторник по обяд, осми декември

Симоне седи и гледа през прозореца във вагона на метрото. Тя все още е потна, след като бе напуснала празния апартамент и тичешком стигна до станцията на метрото.

В момента влакът е спрял на *Хювюдста*.

Мисли си, че би трябвало да вземе такси, но се опитва да се успокои, че нищо не се е случило, че тя знае, че винаги се тревожи излишно. Гледа телефона си отново и се пита дали странната жена, с която бе разговаряла преди малко, бе майката на Айда и дали тя беше права, че Айда се намира в ателие за татуировки в центъра на Тенста.

Вратите се затварят, но веднага се отварят отново, далеч напред се чуват викове, вратите отново се затварят и влакът най-сетне потегля.

Някакъв мъж шумоли с вестниците си точно срещу нея. Той ги събира накуп, после ги разстила на седалката до себе си, изглежда, сравнява нещо, отново ги сгъва. В отражението на прозореца тя вижда, че от време на време той ѝ хвърля погледи. Размишлява дали да смени мястото си, но се отказва, когато едно кликване на телефона ѝ известява, че е получила съобщение. То е от Илва от галерията. Симоне няма сили да го отвори. Бе се надявала съобщението да е от Ерик. Вече не знае колко опита бе направила, и сега отново се обажда на мобилния му телефон. Вслушва се в немите тонове и внезапно превключване към гласовата поща.

— Ей, ти! — казва мъжът срещу нея с дразнещо настоятелен глас.

Тя се прави, че не го чува, гледа през прозореца и все едно слуша телефона си.

— Ало-о-о-о? — упорства мъжът.

Дава си сметка, че той няма намерение да престане, преди да е получил нейното внимание. Подобно на много мъже той, изглежда, не разбира, че жените си имат свой собствен живот, собствени мисли, че жените не живеят в постоянна готовност да ги слушат.

— Ей, ти, не чуваш ли, че говоря на теб! — повтаря мъжът.

Симоне се обръща към него.

— Много добре те чувам — казва тя спокойно.

— Тогава защо не отговаряш? — пита той.

— Ето че отговарям.

Той мига няколко пъти и след това изстрелва:

— Ти си жена? Нали?

Симоне преглъща и си мисли, че този е от оня вид мъже, които имат намерение да я накарат да си каже името, да разкаже какво е гражданското ѝ състояние, докато накрая не я провокира да стане наистина неприятна.

— Ти си жена? Нали?

— Само това ли те интересува? — пита тя рязко и се обръща отново към прозореца.

Той сменя мястото си и се настанява до нея:

— Я чуй какво ще ти кажа... Аз имах жена, и моята жена, моята жена...

Симоне усеща няколко капки слюнка да падат върху бузата ѝ.

— Тя беше като Елизабет Тейлър — продължава той. — Знаеш ли коя е тя?

Той разтърсва ръката ѝ.

— Знаеш ли коя е Елизабет Тейлър?

— Да! — отвръща Симоне нетърпеливо. — Разбира се, че знам.

Той се накланя доволно назад.

— Винаги е с нови мъже — хленчи той. — Все по-добри и по-добри, диамантени пръстени, подаръци и огърлици.

Влакът забавя ход и Симоне разбира, че трябва да слиза, пристигнали са в Тенста. Тя става, но той препречва пътя ѝ.

— Дай ми една малка прегръдка, искам само една прегръдка.

Тя се извинява със стиснати зъби, отмества ръката му и усеща една длан да я шляпва по задника. В същия момент влакът спира, мъжът губи равновесие и отново тежко сядва на седалката.

— Развратница — казва той съвсем спокойно след нея.

Тя слиза от влака, излиза тичешком от станцията на метрото, преминава през покрития с плексиглас мост и слиза надолу по стълбата. Пред търговския център седят трима пияни мъже на една пейка и разговарят с дрезгави гласове. Симоне бърза към главния вход

и се опитва да се свърже с Ерик по мобилния телефон. От магазина за алкохол се носи мирис на старо червено вино от една счупена бутилка. Силно задъхана, тя бърза край бюфетната витрина пред ресторанта. Вижда подредена царевица от консерва, парченце краставичка и сухи листа салата. В средата на покрития площад има голямо табло, което дава описание на магазините в търговския център. Тя чете, докато намира това, което търси: *Ателие за татуировки Тенста*. Според посочения план трябва да се намира някъде в дъното, най-горе. Тя тича в посока към ескалатора, докато майки с деца, пенсионери, хванати под ръка, и избягали от училище тийнейджъри се мотаят наоколо.

В мислите си тя вижда как младежите се събират около легнало момче, как тя си пробива път напред и разбира, че това е Бенджамин, как кръвта просто не спира да тече от започналото татуиране. Изкачва с големи крачки ескалатора. В същия миг, в който достига горния етаж, погледът ѝ регистрира някакво странно движение в дъното, в една празна част на етажа. Изглежда, че някой виси през парапета. Тя се насочва натам и колкото повече приближава, все по-ясно вижда какво всъщност се случва: две деца държат трето дете през парапета. Някаква едра фигура марширува зад тях с размахани ръце около себе си, като че се грее на запален открит огън.

Лицата на децата изглеждат съвършено спокойни, докато държат ужасеното момиче над ръба.

— Какво правите? — вика Симоне, докато върви срещу тях.

Не смее да тича, бои се да не ги уплаши и те да изпуснат момичето. Разстоянието е поне десет метра право надолу до вътрешния площад на партерния етаж.

Момчетата са я видели и се преструват, че ще изпуснат момичето. Симоне извиква, но те държат момичето, след което бавно го издърпват. Едно от тях се усмихва със странна усмивка към Симоне, преди да побегнат. Само едрото момче остава. Момичето се е свило настрани под парапета. Симоне се спира с препускащо сърце и се навежда над нея.

— Как си?

Момичето само трепери и поклаща глава мълчаливо.

— Трябва да отидем до охраната — обяснява Симоне.

Момичето отново поклаща глава. Цялата трепери и се свива на кълбо до парапета. Симоне гледа към едрото яко момче, което просто

стои съвсем спокойно и ги наблюдава. Младежът е облечен в тъмна ватирана дреха и носи черни слънчеви очила.

— Ти кой си? — пита Симоне.

Вместо да отговори, той вади от джоба на якето си тесте с карти и започва да ги меси, разделя и върти.

— Кой си ти? — повтаря Симоне с по-висок глас. — Тези момчета твои приятели ли са?

Лицето му дори не потрепва.

— Защо не направи нищо? Можеха да я убият!

Симоне чувства адреналинът да изпълва тялото ѝ, учестения пулс в слепоочията си.

— Попитах те нещо. Защо не направи нищо?

Тя го гледа ожесточено. Той продължава да мълчи.

— Идиот — крещи тя.

Момчето започва бавно да се отмества назад. Когато тръгва след него, за да не му даде възможност да избяга, той се спъва и изпуска тестето карти на пода. Промърморва нещо на себе си и се измъква надолу по ескалатора.

Симоне се обръща, за да помогне на малкото момиче, но то е изчезнало. Тича обратно по външния коридор, където магазините са пусти и със загасени светлини, но не вижда нито момичето, нито някое от момчетата. Продължава още малко и внезапно разбира, че стои пред ателието за татуировки. Витрината му е покрита от черна нацърбена филмова лента и голяма картина на Фенрисулвен. Отваря вратата и влиза. В магазина изглежда празно. Навсякъде по стените са окачени снимки на татуировки. Оглежда се и тъкмо се кани да излезе отново, когато чува глас, висок и нервен:

— Нике? Къде си? Кажй нещо.

Една черна драперия се разделя и едно момиче излиза с мобилен телефон на ухото. От кръста нагоре е гола. Няколко фини капки кръв се стичат надолу по шията ѝ. Лицето ѝ е съсредоточено и тревожно.

— Нике — казва момичето настоятелно по телефона си. — Какво се е случило?

Гърдите ѝ са настръхнали, но тя като че не се сеща, че е полугола.

— Мога ли да попитам нещо? — казва Симоне.

Момичето напуска магазина и започва да тича. Симоне я следва към вратата, когато чува глас зад себе си.

— Айда? — вика едно момче с тревожен глас.

Тя се обръща и вижда, че това е Бенджамин.

— Къде е Нике? — пита той.

— Кой?

— Малкият брат на Айда. Той е със забавено развитие. Видя ли го някъде там, навън?

— Не, аз...

— Едър, с черни слънчеви очила.

Симоне бавно се връща в магазина и сяда на един стол.

Айда се връща заедно със своя брат. Той се спира пред вратата, кима с тревожни очи на всичко, което тя му говори, след което си избърсва носа. Момичето влиза вътре, закрива си гърдите с ръка, минава покрай Симоне и Бенджамин, без да ги погледне, и изчезва зад драперията. Симоне успява да види, че шията ѝ е почервеняла, защото тя е татуирала тъмночервена роза до една малка звезда на Давид.

— Какво става? — пита Бенджамин.

— Видях няколко момчета, направо бяха като побъркани, държаха едно момиче над парапета. Малкият брат на Айда просто стоеше там и...

— Каза ли им нещо?

— Те престанаха, когато стигнах до тях, но изглеждаше, че просто им е забавно.

Бенджамин има много притеснен вид, бузите му се зачервяват, погледът му става неспокоен, оглежда се наоколо, като че би искал да побегне.

— Не ми харесва, че си дошъл тук — казва Симоне.

— Мога да правя каквото си искам — отговаря той.

— Прекалено си малък, за да...

— Престани! — прекъсва я той с приглушен глас.

— Какво? И ти ли мислеше да се татуираш?

— Не, не съм имал такова намерение.

— Мисля, че са ужасни тези татуировки по шията и лицето...

— Мамо! — прекъсва я той.

— Грозно е.

— Айда чува какво казваш.

— Макар да смятам...

— Може ли да си тръгнеш? — прекъсва я остро Бенджамин.

Тя го поглежда, мисли си, че не познава този тон на гласа му, но знае, че всъщност тя и Ерик все по-често говорят по един и същ начин.

— Ще дойдеш с мен у дома — казва тя спокойно.

— Ще дойда, ако преди това излезеш — отговаря той.

Симоне напуска магазина и вижда, че Нике е застанал до тъмния прозорец със скръстени на гърдите ръце. Отива при него, опитва се да изглежда добра и му сочи неговите карти *Покемон*.

— Всички харесват най-много Пикачу — казва тя.

Той кима неопределено.

— Макар че аз повече харесвам Мю — продължава тя.

— Мю ще се научи — казва той внимателно.

— Извинявай, че ти крещях.

— Няма какво да му направят на Уайлорд, никой не може да се справи с него. Той е най-голям.

— Най-голям от всички ли е?

— Да — отговаря момчето сериозно.

Тя вдига една карта, която той е изпуснал.

— Кой е този?

Бенджамин излиза с блеснали очи.

— Арцеус — отговаря Нике и слага картата най-отгоре.

— Изглежда послушен — казва Симоне.

Нике се усмихва широко.

— Тръгваме — казва приглушено Бенджамин.

— Довиждане — усмихва се Симоне.

— Довиждане, всичко хубаво — отговаря Нике механично.

Бенджамин мълчаливо върви до Симоне.

— Най-добре да вземем такси — решава тя, когато се приближават до входа на метрото. — Омръзнаха ми тези пътувания с метрото.

— Добре — съгласява се Бенджамин и се обръща.

— Чакай малко — казва Симоне.

Открила е едно от момчетата, които заплашваха момичето. То стои до огражденията към метрото и изглежда, чака нещо. Тя чувства как Бенджамин се опитва да я дръпне настрана.

— Какво има? — пита тя.

— Хайде, ела, да тръгваме. Нали щяхме да вземем такси?

— Трябва просто да говоря с него — казва тя.

— Мамо, зарежи ги — моли я Бенджамин.

Лицето му е бледо и неспокойно и той просто остава на мястото си, когато тя решително се приближава към момчето.

Симоне слага ръка на рамото му и го обръща към себе си. Може би е на тринайсет години, но вместо да се уплаши и изненада, той се усмихва заплашително срещу нея, като че ѝ е приготвил някакъв капан.

— Ще дойдеш с мен при охраната — казва тя решително.

— Какво каза, лелке?

— Видях те, когато...

— Я млъквай! — прекъсва я момчето. — Затваряй си устата, ако не искаш да си изпатиш.

Симоне е толкова поразена, че не знае какво да отговори. А момчето плюе на земята пред нея, прескача ограждението и изчезва бавно надолу в пасажа към метрото.

Симоне е нервна, тя излиза и тръгва към Бенджамин.

— Какво ти каза? — пита я той.

— Нищо — уморено отвръща тя.

Приближават се към стоянката за таксите и се настаняват на задната седалка на първата кола. Когато таксито напуска центъра на Тенста, Симоне споменава, че днес са се обаждали от училището.

— Айда искаше да бъда с нея, когато променя татуировката си — казва тихо Бенджамин.

— Мило от твоя страна.

Те пътуват мълчаливо по *Юрставеген*, покрай ръждясалата железопътна линия с насип от кафяв чакъл.

— Каза ли на Нике, че е идиот? — пита Бенджамин.

— Сбърках... аз съм идиот.

— Но как можа?

— Понякога правя грешки, Бенджамин — отговаря тя сподавено.

От моста *Тронеберг* Симоне вижда Стура Есинген. Ледът още не се е стегнал, но водата изглежда гъста и безцветна.

— Изглежда, че двамата с баща ти ще се разделим — казва тя.

— Така ли... И защо?

— Това няма нищо общо с теб.

— Попитах защо.

— Няма смислен отговор — започва тя. — Баща ти... как да ти обясня? Той е любовта на моя живот, но това... въпреки всичко нещата могат да приключат, човек не го вярва, когато се среща, когато му се раждат деца и... Извинявай, не би трябвало да говоря за това. Просто исках да разбереш защо понякога съм напълно извън равновесие. Всъщност не е сигурно, че ще се разделяме.

— Не искам да ме намесвате.

— Прости ми, че аз...

— Престани тогава — изсъсква той.

10.

Вторник следобед, осми декември

Ерик знаеше, че няма да може да заспи, но все пак опита. През цялото време остана буден, въпреки че криминален инспектор Юна Лина караше изключително внимателно по път 274 през Вермдьо към вилата, където се предполагаше, че се намира Евелин Ек.

Когато минават покрай старата дъскорезница, ситният чакъл започва да хруска под колата. Ерик усеща очите си раздразнени и сухи от капсулите кодеин, които е взел. Примижава с очи, отправил поглед към местност с дървени къщички върху тесни затревени пространства. Голите дървета стърчат в сухия декемврийски хлад. Светлината и цветовете навеждат Ерик на мисли и спомени за излетите от училище, когато беше дете. Мирисът на гнили дънери, уханието на гъби от чернозема. Майка му работеше на половин работен ден като медицинска сестра в гимназията на Солентуна и бе убедена в ползата от чистия въздух. Нейно беше решението той да се казва Ерик Мария. Необичайното име идеше оттам, че майката на Ерик бе ходила на езиков курс във Виена, посетила беше Бургтеатър, където бе гледала пиесата *Бащата* на Стриндберг с Клаус Мария Брандауер в главната роля. Беше толкова завладяна от видяното, че името на актьора звучеше в нея в продължение на много години. Като дете Ерик се опитваше винаги да скрие второто си име Мария, а като юноша се разпознаваше в песента *A Boy Named Sue* на една плоча с Джони Кеш, записана в затвора Сан Куентин. „Some gal would giggle and I'd get red, and some guy'd laugh and I'd bust his head, I tell ya, life ain't easy for boy named Sue.“ (Разхили се момиче, аз се изчервявам,/изсмее ми се някой тип, главата му разбивам,/и да ви кажа, не ми е лесно да съм момче на име Сю.)^[1]

Бащата на Ерик, който се занимаваше със застраховки, в действителност имаше един-единствен истински интерес през целия си живот. Неговото хоби беше да бъде магьосник и да се облича в домашно ушита мантия, изтъркан фрак и нещо като сгъваема шапка на

главата, която той наричаше своя *chapeau claque*^[2]. Ерик и приятелите му трябваше да седят на столове в гаража, където баща му беше изградил малка сцена с тайни отварящи се прозорчета. Повечето от своите трикове бе открил в каталога *Магията на Бернадот* в Бумьола: магьоснически пръчки, които се разтваряха със свистене, бiliarдни топки, които умножаваха броя си с помощта на една обвивка, кадифено сакче с тайно отделение и блестяща ръчна гилотина. В последно време Ерик мисли за баща си с нежност и топлина, спомня си как включваше с крак грамофона с Жан-Мишел Жар, докато в същото време правеше магически движения с плуващ в пространството череп. С цялото си сърце Ерик се надява баща му никога да не е забелязал, че той се срамуваше и когато стана по-голям, зад гърба му правеше физиономии към приятелите си.

Може би нямаше някакво по-специално обяснение защо Ерик беше станал лекар. Явно той никога не бе желал някаква друга работа, никога не бе си представял друг живот. Спомня си всички дъждовни празненства по случай края на учебната година, издигнатото знаме и летните псалми. Винаги бе получавал отлични бележки по всички предмети, това бе нещо, което родителите му приемаха за даденост. Майка му често говореше за това, че шведите са разглезени и приемат като неизменен факт благоденствието си, а то най-вероятно беше просто някакво историческо стечение на обстоятелствата. Тя смяташе, че системата с безплатна медицинска помощ и зъблечение, безплатни грижи за децата и основно училище, безплатна гимназия и безплатен университет може да изчезне във всеки един момент. Но тъкмо това даваше възможност сега едно съвсем обикновено момче или момиче да се изучи за лекар, архитект или доктор по икономика във всички университети на страната, без да притежава богатство, стипендии или милостиня.

Чувството, че съзнава тези възможности, бе една привилегия, която му придаваше одухотвореност. Това го изпълваше със самочувствие и усещане за целенасоченост, но може би също и с някакъв вид високомерие на млади години.

Спомняше си, когато като юноша седеше на канапето в Солентуна и се взираше в отличните си оценки, а после погледът му обходи скромната стая. Етажерките с дребни украшения и сувенири, снимките в рамки от мелхиор, от първото участие на родителите,

сватба и петдесетгодишнина, а после и десетина снимки на единствения им син, от пеленаче в дантелени дрешки до усмихващ се юноша в костюм.

Майка му влезе в стаята и му подаде заявлението за кандидатстване по медицина. Тя имаше право, както винаги. Още щом пристъпи в Каролинския институт и започна обучението си за лекар, той се почувства като у дома си. Когато започна специализацията за психиатър, разбра, че лекарската професия му допада повече, отколкото всъщност искаше да признае. През осемнайсетте месеца работа като общопрактикуващ лекар — необходимо условие, за да издаде социалното управление удостоверението за лекар, той бе работил за *Лекари без граници*. Беше попаднал в Чисимао, на юг от Могадишу, в Сомалия. Работата беше изключително интензивна в една полева болница, чието оборудване се състоеше от бракуван шведски болничен инвентар, рентгенови апарати от шейсетте, лекарства, чийто срок на годност беше изтекъл, ръждясали и изцапани колички от закрити или ремонтирани болнични отделения. В Сомалия той за първи път беше срещнал тежко травмирани хора. Деца, които са загубили желанието да играят, апатични младежи, които мълчаливо свидетелстваха за това, как са били принуждавани да вършат ужасяващи престъпления, жени, понесли толкова зло, че не бяха в състояние да говорят повече, а просто се усмихваха несигурно и никога не вдигаха поглед. Беше почувствал, че иска да помага на хора, чийто затвор бяха униженията, на които са били подложени, които се измъчваха, макар агресорите отдавна да ги нямаше.

Завърна се у дома и завърши обучението си като психотерапевт в Стокхолм. Но едва когато специализира в областта на психотравматология и психиатрия на катастрофите, той се срещна с различните теории за хипнозата. Към хипнозата го привлече бързината, това, че психологът можеше да се приближи толкова бързо до произхода на травмата. Ерик си даде сметка, че тази бързина беше от изключително значение, ако човек искаше да работи с жертви на военни престъпления и природни катастрофи.

Изкара основен курс по хипноза към Европейското общество за клинична хипноза, скоро стана член на Обществото за клинична и експериментална хипноза, Шведското дружество за клинична хипноза и си кореспондираше в продължение на няколко години с Карън

Олнес, американската детска лекарка, чийто революционен метод да хипнотизира хронично болни и сериозно повлияни от болка деца беше и досега онова, което му беше направило най-силно впечатление.

В продължение на пет години Ерик работеше за Червения кръст в Уганда с травмирани хора. През този период изобщо нямаше време да се изпробва и развива в хипнозата, ситуацията бяха извънредно бързо променящи се и неотложни, почти винаги ставаше въпрос за осигуряване на основни грижи. Той се възползва от хипнозата едва десетина пъти през целия този период, и то всъщност в елементарни ситуации, като обезболяващо средство при свръхчувствителност и като начално блокиране на фобийни фиксации. Но веднъж през последната година в Уганда се бе срещнал с момиче, което държаха заключено, защото не можеше да спре да крещи. Католическите монахини, които работеха като сестри, обясниха, че момичето е дошло, пълзейки по пътя от гетото на север от Мбале. Мислеха, че принадлежи към племето багишу, тъй като говореше лугису. Не беше спала дори една-единствена нощ и непрекъснато викаше, че тя е ужасен демон с огън в очите. Ерик ги беше помолил да отворят вратата ѝ. Още веднага щом я видя, разбра, че страда от обезводняване. Когато се опита да я накара да пие, тя крещеше така, все едно че водата я гореше като огън. Търкаляше се наоколо по пода и крещеше. Реши да изпробва хипноза, за да я успокои. А една монахиня на име сестра Марион преведе думите му на букусу, който момичето би трябвало да разбира, и когато тя започна да слуша, за него не представляваше трудност да я въведе в хипноза. Само за един час момичето успя да неутрализира цялата си психическа травма. Една цистерна, идваща от Жиния, беше излязла от пътя на север от гетото на пътя Мбале-Сороти Роуд. Тежкото превозно средство се беше преобърнало и изровило дълбока яма отстрани на пътя. От една дупка в голямата цистерна бензинът изтичал върху земята. Момичето изтърчало до къщи, за да намери своя чичо, разказало му за бензина, който просто изтичал в земята. Чичото дотичал с два празни пластмасови бидона. Десетина души вече се намирили на мястото, когато момичето довело чичо си до цистерната. Те пълнели кофи с бензин от канавката. Миришело ужасно, слънцето блестяло и въздухът бил горещ. Чичото ѝ махнал с ръка. Тя поела първия бидон и го завлачила към къщи. Бил много тежък. Тя се спряла, за да вдигне

бидона на главата си, и видяла жена със синя кърпа да стои до цистерната, нагазила до колене в бензина и да пълни малки стъклени бутилки. Малко по-нататък, на пътя към града, тя видяла един мъж в жълт камуфлажен костюм. Той приближавал с цигара в устата си и когато всмукал дима, огънчето блеснало.

Ерик си спомня ясно как изглеждаше момичето, когато разказваше. Гласът ѝ беше плътен и глух, а сълзите течаха по бузите ѝ, когато обясняваше как тя уловила огъня от цигарата с очите си и го пренесла върху жената със синята кърпа. Огънят бил в нейните очи, казваше тя. Защото, когато се обърнала и погледнала жената, тя пламнала. Най-напред синята кърпа на главата ѝ, а след това цялата била обхваната от големи пламъци. Изведнъж сякаш буря от огън се разразила около цистерната. Момичето се затичало и не чуло нищо друго освен виковете зад себе си.

След хипнозата Ерик и сестра Марион дълго говориха с момичето за това, което тя им бе разказала. Обясняваха ѝ много пъти, че бензиновите пари са миришели толкова силно и са се запалили. Цигарата на мъжа е подпалила цистерната, и това няма нищо общо с нея.

Само няколко месеца след случката Ерик се върна в Стокхолм, където кандидатства към Медицинския съвет за научни изследвания в Каролинския институт, за да се задълбочи сериозно в хипнозата и третирането на травми. Малко по-късно той срещна Симоне. Спомняше си как я видя на голям празник в университета, тя беше възторжена, със зачервени от оживление страни. Най-напред забеляза червеникаворусата ѝ къдрава коса. След това видя лицето ѝ. Челото ѝ беше извито и бледо, фината ѝ светла кожа бе обсипана със светлокафяви лунички. Изглеждаше като на картинка, малка и слаба. Той все още си спомня как беше облечена тази вечер: носеше зелена копринена блуза, черни дълги панталони и високи тъмни изрязани обувки. Устните ѝ бяха оцветени в бледорозов тон, а очите ѝ блестяха яснозелени.

Ожениха се само след година и почти веднага се опитаха да имат деца. Оказа се трудно, заредиха се четири помятания едно след друго. Ерик си спомняше ясно един от случаите. Симоне беше в шестнайсетата седмица, когато спонтанно абортира женски зародиш. Точно две години след това помятане се роди Бенджамин.

С примижал поглед Ерик гледа през прозореца на колата и чува тихия разговор на Юна по полицейското радио с колегите, пътуващи към Вермдьо.

— Мислех за нещо — каза Ерик.

— Да?

— Казах, че Йозеф Ек не би могъл да избяга от болницата, но сега ми се струва, че ако е бил в състояние да си нанесе сам всички тези удари с нож, не бива да сме прекалено сигурни.

— И аз мислех същото — отговаря Юна.

— Окей.

— Вече съм поставил един от моите хора пред стаята.

— Най-вероятно това е напълно излишно — казва Ерик.

— Да.

Три коли спират в редица покрай канавката на пътя под един електрически стълб. Четирима полицаи, огрени от светлината на лампата, си говорят и обличат защитните си жилетки, сочат в някаква карта. Слънчевата светлина проблясва в стъклата на някаква стара оранжерия.

Юна отново сяда на мястото на шофьора и с него вътре влиза хладният въздух. Чака другите да заемат местата си в колите и замислено барабани с едната си ръка по волана.

От полицейското радио изведнъж се чува остър звук, след което силно пращане, което прекъсва рязко. Юна сменя канала на радиото, проверява дали всички в групата са налице, обменя няколко думи с всеки един, преди да завърти ключа и да запали колата.

Колите продължават покрай разорана нива, покрай брезова горичка и голям ръждясал силос.

— Ще изчакаш в колата, когато пристигнем — казва тихо Юна.

— Да — отговаря Ерик.

Няколко врани излитат от шосето, размахвайки крила.

— Какви са негативните страни на хипнозата? — пита Юна.

— Какво имаш предвид?

— Бил си един от най-добрите на света, но си прекратил.

— Хората имат различни причини да крият нещата — отговаря Ерик.

— Това е ясно, но...

— И тези причини са много трудни да бъдат преценени при хипнозата.

Юна го поглежда скептично.

— Защо ли не ми се вярва, че това е причината да се откажеш?

— Не ми се говори за това — казва Ерик.

Дънери на дървета пробягват отстрани на пътя. Гората става по-дълбока и по-тъмна навътре. Чакълът хрущи под колата. Завиват по тесен горски път, преминават покрай няколко вилички и спират. Далеч нататък, между клоните, Юна вижда кафява дървена къща на сред сумрачна полянка.

— Разчитам, че ще стоиш в колата — казва той на Ерик и слиза.

Докато Юна върви към входа, където другите полицаи вече чакат, той отново мисли за хипнотизираното момче, Йозеф. Думите, които просто се изливаха от отпуснатите му устни. Едно момче, което описваше своята животинска агресия с дистанцирана проникателност. Споменът трябва да е бил съвсем ясен за него: фебрилните конвулсии на малката сестра, бликащият гняв, изборът на ножове, еуфорията от прекрочването на границите. Към края на хипнозата описанията на Йозеф станаха по-объркани, беше трудно да се разбере какво има предвид, какво беше разбрал, дали голямата сестра Евелин всъщност го беше принудила да извърши убийствата. Юна събира четиримата полицаи около себе си. Без да създава излишно напрежение, той описва сериозността на положението и дава инструкции за използването на огнестрелно оръжие, разяснява, че евентуален ефективен огън при всички обстоятелства трябва да бъде насочен към краката. Избягва термини от своето обучение по специална полицейска тактика и вместо това обяснява, че най-вероятно става дума за съвършено безопасен човек.

— Искам да призова всички да се държат внимателно, за да не изплашат момичето — казва Юна. — Тя може би е уплашена, може би е наранена, но същевременно не бива да забравяте нито за миг, че може да става дума за опасна личност.

Той изпраща патрул от трима полицаи около къщата, казва им да внимават и да не стъпват в лехата с подправките, да минат по вострани, за да се доближат от задната страна на сигурно разстояние.

Тръгват надолу по горския път, един от тях спира и си слага енфие под устната. Фасадата на къщата в шоколадовокафяв цвят се

състои от наредени застъпващи се панели. Основите са бели, а външната врата — черна. Розови пердета закриват прозорците. Не се вижда дим в комина. На стълбите към антрето има метла и жълта пластмасова кофа със сухи елхови шишарки.

Юна вижда, че полицейският патрул заема позиция около къщата на достатъчно разстояние и с извадени оръжия. Един клон пропуква. В далечината се чуват ехтящите почуквания на един кос. Юна проследява преместването на полицаите с поглед, като в същото време бавно се доближава до къщата, опитва се да види нещо през розовите пердета. Прави знак на помощник-полицая Кристина Андершон, млада жена с остри черти на лицето, да спре на място. Тя е със зачервени бузи и кима, без да отмества поглед от къщата. Със спокойна съсредоточеност тя вади служебния си пистолет и се премества няколко стъпки настрани.

Къщата е празна, мисли си Юна и се доближава до стълбата на площадката. Дъските слабо пропукват под тежестта му. Гледа дали пердетата няма да се раздвижат, след като чука на вратата. Нищо не се случва. Изчаква малко, а после застива на място, струва му се, че е чул нещо и обхожда с поглед гората около къщата, храсталаците и дънерите на дърветата.

Той вади пистолета си, тежък *Смит & Уесън*, който предпочита пред стандартното оръжие с марка *Зиг Зауер*, смъква предпазителя и проверява дали патронът е на мястото си. Изведнъж нещо прошумолява в края на гората и една сърна притичва между дърветата с бързи, поривисти движения. Кристина Андершон се усмихва притеснено в отговор, когато я поглежда. Той сочи към прозореца, тръгва внимателно напред и поглежда в къщата през пролуката на пердето.

В дрезгавината той вижда една маса от плетена тръстика с издраскана стъклена плоча и светлокафяво канапе. Върху облегалката на червен стол се сушат чифт бели памучни бикини. В бокса се виждат няколко пакета макарони, бурканче песто, консерви и мрежа с ябълки. Няколко прибора проблясват на пода пред умивалника и под кухненската маса. Юна се връща към площадката, дава знак на Кристина Андершон, че ще влезе вътре, после отваря вратата и се придвижва напред, получава знак от Кристина Андершон, надниква вътре и след това продължава през прага.

Ерик седи в колата и от разстояние само може да предполага какво се случва. Вижда Юна Лина да изчезва в кафявата къща, следван от друг полицаи. След малко той излиза отново на площадката. Трима полицаи заобикалят къщата и спират пред него. Стоят и говорят, гледат една карта, сочат към пътя и другите къщички. Юна изглежда иска да покаже на един от тях нещо в къщата. Всички влизат вътре и последният затваря вратата след себе си.

Внезапно Ерик вижда, че някой стои сред дърветата, там, където теренът се спуска под наклон към блатото. Слаба жена с пушка в ръка, ловна пушка. Блестящата двойна цев се влачи по земята, когато тя тръгва към къщата. Ерик вижда как тя леко преминава през туфи от боровинки и мъхове.

Полицаяте не могат да видят жената, нито тя има възможност да ги види.

Ерик набира мобилния номер на Юна.

Телефонът започва да звъни на седалката до него.

Жената бавно върви сред дърветата с отпусната пушка в ръка. Ерик си дава сметка, че може да възникне опасна ситуация, ако полицията и жената се изненадат взаимно. Излиза от колата, затичва се към входа на къщата, а след това тръгва по-бавно.

— Здравей — извиква той.

Жената спира и обръща поглед към него.

— Доста е студено днес — казва той тихо.

— Какво?

— Студено е в гората — казва той по-високо.

— Да — отговаря тя.

— Нова ли си тук? — пита той и продължава да се приближава към нея.

— Не. Това е къщата на леля ми.

— Соня леля ли ти е?

— Да — усмихва се тя.

Ерик стига до нея.

— Какво ловуваш?

— Зайци — отговаря тя.

— Мога ли да видя пушката?

Тя счупва пушката и му я подава.

Върхът на носа ѝ е зачервен. Сухи борови иглички са затъкнати из косата ѝ с пясъчен цвят.

— Евелин — казва той спокойно, — тук има няколко полицаи, които искат да поговорят с теб.

Тя изглежда разтревожена, прави крачка назад.

— Ако имаш време — казва той с усмивка.

Тя кима едва и Ерик се провиква към къщата.

Юна излиза с раздразнен израз на лицето, готов да го изкомандва да се върне в колата. Когато вижда жената, застива за частица от секундата.

— Това е Евелин — казва Ерик и протяга пушката към Юна.

— Здравей — казва Юна.

Лицето ѝ пребледнява, изглежда, като че всеки момент ще припадне.

— Трябва да говоря с теб — пояснява сериозно Юна.

— Не — прошепва тя.

— Влез в къщата.

— Не искам.

— Не искаш ли да влезеш?

Евелин се обръща към Ерик:

— Трябва ли? — пита го с трепереща уста.

— Не — отговаря ѝ той. — Сама ще решиш.

— Влез вътре, ако обичаш — казва Юна.

Тя поклаща глава, но все пак влиза след него в къщата.

— Ще чакам отвън — казва Ерик.

Отдалечава се малко от входа на къщата. Чакълът е покрит с борови иглички и кафяви шишарки. През стените на къщата чува Евелин да крещи. Единствен вик. Звучи самотно и отчаяно. Израз на непонятна загуба. Той разпознава толкова добре този вик от времето в Уганда.

Евелин седи на канапето с ръце, притиснати между бедрата. Лицето ѝ е с цвят на пепел. Вече знае какво се е случило със семейството ѝ. Снимка в рамка, която прилича на гъба мухоморка, лежи на пода. Майката и бащата са седнали в нещо като хамак. Малката сестра е между тях двамата. Родителите са примижали срещу силната слънчева светлина, докато очилата на малката сестра блестят.

— Моите съболезнования — казва Юна приглушено.

Брадичката ѝ трепери.

— Мислиш ли, че би могла да ни помогнеш да разберем какво се е случило? — пита той.

Столтът скърца под тежестта на Юна. Той изчаква малко и после продължава:

— Къде се намираше в понеделник на седми декември?

Тя поклаща глава.

— Вчера — уточнява той.

— Бях тук — казва тя тихо.

— В къщата?

Тя среща погледа му:

— Да.

— Целия ден ли не си излизала?

— Не.

— През цялото време ли беше тук?

Тя прави жест към леглото, където лежат учебниците ѝ по обществени науки.

— Следваш ли?

— Да.

— Значи не си напускала къщата вчера?

— Не.

— Има ли някой, който може да го потвърди?

— Какво, какво?

— Имаше ли някой с теб тук? — пита Юна.

— Не.

— Имаш ли представа кой би могъл да направи това на семейството ти?

Тя поклаща глава.

— Някой заплашвал ли ви е?

Тя сякаш не го чува.

— Евелин?

— Какво? Какво каза?

Пръстите ѝ са здраво притиснати между краката.

— Някой заплашвал ли е семейството ти, имате ли неприятели, врагове?

— Не.

— Знаеш ли, че баща ти е имал големи дългове?

Тя поклаща глава.

— Имал е — казва Юна. — Баща ти е взимал назаем пари от криминално проявени хора.

— Аха.

— А може ли да бъде някой от тях, който...

— Не — прекъсва го тя.

— Защо не?

— Нищо не разбирате — повишава тон тя.

— Какво е това, което не разбираме?

— Нищо не разбирате.

— Разкажи ни какво...

— Няма как! — крещи тя.

Започва да плаче така, направо, с незащитено лице. Кристина Андершон отива към нея, прегръща я и след малко тя се поуспокоява. Седи съвсем спокойно в прегръдката на полицайката, докато отделни хлипове плач преминават през тялото ѝ.

— Малката ми — шепне ѝ Кристина Андершон утешително.

Тя е притиснала момичето до себе си и я гали по главата. Внезапно Кристина изкрещява и отблъсква Евелин направо долу, на пода.

— По дяволите — тя ме ухапа... Адски силно ме ухапа.

Тя гледа потресена окървавените си пръсти. Кръвта тече от рана в средата на шията.

Евелин седи на пода, прикрива с ръка обърканата си усмивка. После обръща очи и рухва на пода в безсъзнание.

[1] Героят в тази кънтри песен е кръстен от баща си с женско име. — Бел.ред. ↑

[2] Цилиндър (фр.). — Бел.ред. ↑

11.

Вторник вечер, осми декември

Бенджамин се е заключил в своята стая. Симоне седи на кухненската маса със затворени очи и слуша радио. Директно излъчване от зала *Бервалд*. Опитва се да си представи какъв би бил животът ѝ, ако беше сама. Нямаше да се различава много от този, който водеше сега — мисли си тя иронично. Може би щях да ходя по концерти, театри и изложби, както правят всички самотни жени.

Тя открива бутилка малцово уиски в шкафа и си налива един пръст с няколко капки вода: бледожълта течност в тежка чаша. Външната врата се отваря, докато прочувствените тонове от една сюита за виолончело от Бах изпълват кухнята. Мелодията е мека и печална. Ерик се появява на отворената врата и я гледа, лицето му е посивяло от умора.

— Изглежда чудесно — казва той.

— Казват му уиски — подава му чашата тя.

Налива нова чаша за себе си, след което двамата стоят сериозни един срещу друг и си казват наздраве.

— Труден ден ли имаше днес? — пита тя тихо.

— Доста — отговаря той, едва усмихвайки се.

Изведнъж ѝ се вижда толкова изтощен. Една неяснота е покрила чертите на лицето му, като тънък слой прах.

— Какво слушаш? — пита той.

— Да го спра ли?

— Не и заради мен — хубаво е.

Ерик изпразва чашата, протяга я към нея и тя му налива още уиски.

— Значи татуирането на Бенджамин не се състоя — казва той.

— Проследил си драматичните събития по телефонния секретар.

— Току-що, на път за вкъщи, не успях преди това...

— Не — прекъсва го тя и си мисли за онази жена, която отговори, когато тя позвъни.

— Добре направи, че отиде да го вземеш — казва Ерик.

Тя кима и си мисли как всички чувства са преплетени едно в друго, как нито едно отношение не е свободно и разграничено, как всичко е свързано.

Те отново пият и тя в един момент забелязва, че Ерик седи и се усмихва срещу нея. Тази усмивка, разкриваща леко неравните му зъби, винаги е предизвиквала слабост в коленете ѝ. Изпитва желание да си легне с него сега, без много приказки, без усложнения. Така или иначе, един ден всички ще бъдем самотни, мисли си тя.

— Нищо не знам — казва тя кратко. — Или по-скоро... Знам, че не ти вярвам.

— Защо казваш...

— Имам усещането, че сме пропилили всичко — прекъсва го тя. — Ти или само спиш, или си на работа, или не знам къде си. Аз бих искала да правя различни неща, да пътувам, да бъда заедно с теб.

Той оставя чашата и прави стъпка към нея:

— Не можем ли да го направим? — бързо я прекъсва той.

— Не говори така — прошепва тя.

— Защо не?

Той се усмихва, поглажда я по бузата и става сериозен. В следващия момент те се целуват. Симоне чувства как цялото ѝ тяло е копняло за тези ласки.

— Татко, знаеш ли какво... — Бенджамин млъква, когато влиза в кухнята и ги вижда. — Вие сте откачили — въздъхва той и отново излиза.

— Бенджамин — вика Симоне след него.

Той се връща.

— Обеща да вземеш храната — казва тя.

— Ти обади ли им се?

— Ще бъде готова след пет минути — казва тя и му дава портфейла си. — Нали знаеш къде е тайландският ресторант?

— Не — въздъхва той.

— Ще вървиш все направо — казва тя.

— Престани.

— Слушай майка си — казва Ерик.

— Трябва да взема храната от ъгъла, нищо няма да се случи — казва той и излиза в антрето.

Симоне и Ерик се усмихват един на друг, чуват външната врата да се затваря и след това бързите стъпки надолу по стълбите.

Ерик вади три чаши от шкафа, оставя ги, хваща ръката на Симоне и докосва с нея бузата си.

— Да отидем ли в спалнята? — пита тя.

Той изглежда леко усмихнат точно когато телефонът звъни.

— Недей да вдигаш — казва той.

— Може да е Бенджамин — отговаря тя и опира телефонната слушалка до ухото си. — Да, Симоне е.

Нищо не се чува, само някакъв шум, може би от цип, който се затваря.

— Ало?

Тя връща телефона на поставката.

— Никой ли нямаше? — пита Ерик.

На Симоне ѝ се струва, че е някак неспокоен. Той отива до прозореца и гледа надолу към улицата. Отново звучи в ушите ѝ женският глас, който чу, когато набра номера, позвънил на Ерик сутринта. *Престани, Ерик*, беше се засмяла тя. Да престане какво? Да я опипва през дрехите, да смуче гърдите ѝ, да пъха ръце под полата ѝ?

— Обади се на Бенджамин — казва Ерик с напрегнат глас.

— Защо трябва аз...

Тя взима телефона в същия момент, в който той иззвънява.

— Ало? — отговаря тя.

Не се чува никой, тя прекъсва и набира номера на Бенджамин.

— Заето е.

— Не се вижда Бенджамин — казва Ерик.

— Да отида ли да го потърся?

— Може би.

— Ще ми се разсърди — усмихва се тя.

— Аз ще отида — казва Ерик и излиза в антрето.

Взима си якето от закачалката точно когато вратата се отваря и Бенджамин влиза. Ерик закача якето си обратно на закачалката и поема найлоновата торбичка с кутиите храна, от които се вдига пара.

Настаняват се пред телевизора и гледат филм, като се хранят направо от кутиите. Бенджамин се смее на някаква реплика. Двамата се споглеждат доволни, точно както правеха, когато беше малък и се смееше на глас на детските програми. Ерик слага ръката си на

коляното на Симоне, а тя слага своята върху неговата и обгръща пръстите му.

Актьорът Брус Уилис лежи по гръб и избърсва кръвта от устата си. Телефонът отново звъни. Ерик оставя храната настрана и става от канапето. Излиза в антрето и отговаря толкова спокойно, колкото е по силите му.

— Ерик Мария Барк.

Нищо не се чува, само леко превключване.

— Хайде стига вече — казва той сърдито.

— Ерик?

Това е гласът на Даниела.

— Ти ли си, Ерик? — пита тя.

— Храним се в момента.

Чува бързото ѝ дишане.

— Какво искаше той? — пита тя.

— Кой?

— Йозеф — казва тя.

— Йозеф Ек? — пита Ерик.

— Нищо ли не каза? — повтаря Даниела.

— Кога?

— Сега... по телефона.

Ерик поглежда през вратата навътре към всекидневната и вижда Симоне и Бенджамин, които седят и гледат филма. Мисли си за семейството в Тумба. За малкото момиче, майката и бащата. За ужасната ярост на престъплението.

— Защо мислиш, че ми се е обадил? — пита Ерик.

Даниела се прокашля.

— Изглежда, е убедил сестрата да му даде телефон, говорих с централата, те са го свързали с теб.

— Сигурна ли си? — пита Ерик.

— Йозеф крещеше, когато влязох, беше изтръгнал катетъра си, дадох му алпразолам, но той изговори един куп неща срещу теб, преди да заспи.

— И какво? Какво каза?

Ерик чува как Даниела преглъща в слушалката и гласът ѝ звучи много уморено, когато отговаря:

— Че си прецакал мозъка му, да престанеш да се занимаваш със сестра му, ако не искаш да бъдеш унищожен — това повтори няколко пъти, че можеш да си сигурен, че ще бъдеш унищожен.

12.

Вторник вечер, осми декември

Изминали са три часа, откакто Юна отведе Евелин в ареста за предварително задържане *Крунеберг*. Тя бе настанена в малка килия с голи стени и хоризонтални решетки пред запотения прозорец. От неръждаемата мивка в ъгъла миришеше на повръщано. Евелин просто стоеше до закрепената в стената кушетка със зелен найлонов дюшек и гледаше към него с питащ поглед, когато той я остави там.

След залавянето прокурорът разполага най-много с дванайсет часа, през които да вземе решение дали да я задържи, или да я освободи. Ако той вземе решение за задържане, има отсрочка до 12:00 часа на третия ден, преди да е длъжен да предостави заявление за арест пред съда и да изиска мярка за неотклонение за задържания. Ако той не направи това, то Евелин трябва да бъде освободена. Ако поиска нейното задържане, то най-вероятно това ще бъде като основателно заподозряна.

Юна сега отново е в коридора на ареста с бял, блестящ пластмасов под. Той върви покрай редиците от врати на килиите, боядисани в граховозелено. Мярка собственото си отражение в металните плочи с ръкохватки и ключалки. Бели термоси стоят на пода пред всяка врата. С червени табелки са означени шкафовете с пожарогасители. Една количка за чистене с бяла торба за пране и зелена за боклук е оставена пред рецепцията.

Юна се спира и разменя няколко думи с отговорника от организацията *Индивидуална помощ*, след което продължава към женското отделение.

Пред една от петте стаи за разпит на ареста стои Йенс Сванейелм, новият главен прокурор за района на Стокхолм. Той изглежда на около двайсет години, но в действителност е на четирийсет. Има нещо момчешко в погледа и детинско в изражението, а това му придава вид, като че никога не е имал разтърсващи преживявания в живота си.

— Евелин Ек — казва Йенс проточено. — Тя ли е принудила малкия си брат да убие семейството?

— Йозеф каза кога...

— Макар че нищо от това, което Йозеф е признал под хипноза, не би могло да се използва — прекъсва го Йенс. — Противоречи както на правото на мълчание, така и на правото да не обвиняваш сам себе си.

— Ясно ми е, макар че това не беше разпит, той не беше заподозрян — отговаря Юна.

Йенс гледа мобилния си телефон и казва:

— Достатъчно е, че разговорът се отнася за нещо, свързано с предварителното разследване, за да бъде приет като разпит.

— Осъзнавам това, но имах други приоритети — пояснява Юна.

— Точно това подозирам, но...

Той млъква и гледа косо към Юна, като че очаква нещо.

— Скоро ще знам какво се е случило — казва Юна.

— Добре звучи — казва Йенс и изглежда доволен. — Защото единственото сведение, което получих, когато поех службата след Анита Ниедел, беше, че ако Юна Лина казва, че той ще разбере истината, то наистина ще го направи.

— Имахме някои спорове.

— Тя намекна за това — усмихва се той.

— Да вляза ли? — пита Юна.

— Ти си водещият разпита, но...

Йенс Сванейелм се почесва по ухото и промърморва, че не иска да участва в никакви предварителни разпити повече, никакви обобщения, нищо неясно.

— Винаги водя диалогично разпитите, ако е възможно — отговаря Юна.

— Ако записваш, не мисля, че се нуждаем от свидетел на разпита, не и в този случай — казва Йенс.

— Предполагам.

— Ще чуем Евелин Ек просто информативно — подчертава Йенс.

— Искаш ли да й връча уведомление, че е заподозряна за извършено престъпление? — пита Юна.

— Трябва сам да решиш, но часовникът тиктака, нямаш много време.

Юна почуква на вратата и влиза в празната стая за разпити, където щорите са спуснати пред прозорците с решетки. Евелин Ек седи с изпънати рамене на стола. Лицето ѝ е затворено, челюстите — стиснати, погледът се взира в плота на масата и ръцете ѝ са скръстени върху гърдите.

— Здравей, Евелин.

Тя бързо поглежда нагоре с уплашен поглед. Той сядна на стола срещу нея. И тя като брат си е красива, чертите на лицето ѝ съвсем не са забележителни, но са симетрични. Има светлокафява коса и интелигентен поглед. Юна забелязва, че лицето ѝ, което на пръв поглед може би изглежда обикновено, става все по-красиво и по-красиво, колкото повече го наблюдаваш.

— Имах намерение да поговорим малко — казва той. — Ти какво ще кажеш?

Тя свива рамене.

— Кога за последен път се видя с Йозеф?

— Не помня.

— Вчера ли беше?

— Не — отговаря тя учудено.

— Преди колко дена беше?

— Кое?

— Искам да знам кога си срещнала Йозеф за последен път — повтаря Юна.

— Значи, това беше страшно отдавна.

— Посещавал ли те е във вилата?

— Не.

— Никога? Никога ли не те е посещавал във вилата?

Тя едва-едва повдига рамене:

— Не.

— Но той знае къде е вилата — нали?

Тя кима.

— Идвал е там като дете — отговаря тя и го поглежда продължително със светлокафявите си очи.

— Кога е било това?

— Не знам... Била съм на десет, бяхме се настанили във вилата на леля Соня едно лято, когато тя беше в Гърция.

— Йозеф не е идвал повече там след това?

Погледът на Евелин внезапно се отмества встрани към стената зад Юна.

— Не мисля — казва тя.

— А колко дълго си живяла ти във вилата на леля си?

— Преместих се там точно след началото на семестъра.

— През август.

— Да.

— Живяла си там от август, това са четири месеца. В тази малка вила на остров Вермдьо. Защо?

Отново погледът ѝ отскача встрани, някъде там, зад главата на Юна.

— За да уча на спокойствие — отговаря тя.

— В продължение на четири месеца?

Тя бавно сменя положението на тялото си в стола, кръстосва крака и се почесва по челото.

— Нужно ми е да бъда оставена на мира — въздиша тя.

— Кой те безпокои?

— Никой.

— В такъв случай защо е нужно да бъдеш оставена на мира?

Тя се усмихва малко тъжно:

— Обичам гората.

— Какво учиш?

— Обществени науки.

— И се издържаш със стипендия?

— Да.

— Къде си пазаруваш храна?

— Карам колело до остров Салтарьо.

— Далеч ли е?

Евелин вдига рамене:

— Не.

— Срещала ли си някого там?

— Не.

Той гледа гладкото младо чело на Евелин.

— Не си се срещала там с Йозеф?

— Не.

— Евелин, слушай ме — казва Юна с по-сериозен тон. — Малкият ти брат Йозеф каза, че той е убил баща ти, майка ти и малката ти сестра.

Евелин гледа вторачено в масата, миглите ѝ треперят. Лека червенина плъзва по бледото ѝ лице.

— Той е само на петнайсет години — продължава Юна.

Юна гледа тънките ѝ ръце и сресаната блестяща коса, която се спуска върху крехките рамене.

— Защо мислиш, че той казва, че е убил семейството си?

— Какво да мисля? — пита тя и поглежда нагоре.

— Изглежда вярваш, че говори истината — казва Юна.

— Така ли?

— Не изглеждаше изненадана, когато казах, че е признал убийствата — продължава Юна. — Беше ли изненадана?

— Да.

Тя седи съвсем неподвижно на стола, отпаднала и опустошена вътрешно. Тънка бръчка на тревога се е образувала между веждите на гладкото ѝ чело. Изглежда много уморена. Устните ѝ се движат, като че тя се моли или шепне нещо на себе си.

— Той затворен ли е? — пита тя внезапно.

— Кой?

Тя не вдига поглед към него, когато отговаря, а говори беззвучно долу към масата:

— Йозеф? Затворили ли сте го?

— Боиш ли се от него?

— Не.

— Мислех си, че може би носиш пушка, защото се боиш от него?

— Ходя на лов — отговаря тя и среща погледа му.

Струва му се, че има нещо странно в нея, нещо, което той все още не разбира. Не е обичайното — вина, гняв или омраза. По-скоро нещо, което напомня за гигантска съпротива. Той не може да го обозре. Някакъв защитен механизъм или бариера, която не прилича на нищо, което е срещал досега.

— Зайци? — пита той.

— Да.

— Вкусни ли са?

— Не особено.

— Какъв вкус имат?

— Сладък.

Юна си спомня как тя стоеше в студения въздух пред вилата. Опитва се да види събитията в тяхната последователност.

Ерик Мария Барк ѝ беше взел пушката. Държеше я през ръка и тя беше счупена. Евелин примижаваше срещу него в слънчевата светлина. Слаба и висока, с пясъчнорусата си коса във висока, плътна конска опашка. Сребриста пухкава жилетка и ниско скроени джинси, влажните спортни обувки, боровете зад нея, мъхът на земята, боровинковите храстчета и стъпканата мухоморка.

Внезапно Юна открива пукнатина в думите на Евелин. Вече се докосна до тази мисъл, но я бе загубил след това. Сега пукнатината отново се вижда съвсем ясно. Когато говореше с Евелин във вилата на лелята, тя седеше напълно неподвижно на канапето с ръце, притиснати между бедрата. На пода, при краката ѝ, лежеше снимка в рамка с формата на гъба мухоморка. На снимката се виждаше малката сестра на Евелин. Седеше между родителите си и слънчевата светлина блестеше в големите ѝ очила.

Малката сестра трябва да е била на четири, може би пет години на снимката, мисли си Юна. Снимката, с други думи, не е правена преди повече от година.

Евелин посочи, че Йозеф не е бил във вилата от много години, но Йозеф описа фотографията по време на хипнозата.

Разбира се, може да има няколко копия на снимката в други рамки, изглеждащи като гъба мухоморка — мисли Юна. Възможността тази снимка да е била премествана, също съществува. И Йозеф освен това може да е бил във вилата без знанието на Евелин.

Но — казва си той, може да бъде и пукнатина в разказа на Евелин. Съвсем не е невъзможно.

— Евелин — казва Юна. — Питам се за нещо, което ти каза преди малко.

На вратата на стаята за разпит се чука. Евелин се стряска и тялото ѝ потреперва. Юна става и отива да отвори. Главният прокурор Йенс Сванейелм го моли да излезе за малко.

— Ще я пусна — казва Йенс. — Това са само глупости, нямам абсолютно нищо, един невалиден разпит с нейния петнайсетгодишен

брат, който намеква, че тя...

Йенс млъква, когато среща погледа на Юна.

— Попаднал си на нещо — казва той. — Нали?

— Няма значение — отговаря Юна.

— Лъже ли?

— Не знам, може би...

Йенс се поглажда по брадичката, мисли.

— Дай й сандвич и чаша чай — казва той накрая. — Така ще имаш един час, преди да взема решение дали да я задържим, или не.

— Не е сигурно, че това ще доведе до нещо.

— Но ще направиш опит?

Юна поставя пластмасовата чашка с английски чай и сандвича върху картонена чинийка пред Евелин и след това сяда на стола.

— Мислех си, че може би си поогладняла — казва той.

— Благодаря — отговаря тя и изглежда по-весела за момент.

Ръката ѝ трепери, когато яде сандвича и събира трохите от масата.

— Евелин, във вилата на леля ти има една снимка, която е поставена в рамка с вид на гъба.

Евелин кима. Беше я купила в Мура, реши, че ще стои добре във вилата и...

Тя млъква и духа чая си.

— Имате ли и други рамки, които изглеждат така?

— Не — усмихва се тя.

— А снимката винаги ли е стояла във вилата?

— Накъде биеш? — пита тя едва-едва.

— Не, нищо, просто това, че Йозеф говори за тази снимка, трябва да я е виждал и си мислех дали ти може да си забравила нещо.

— Не.

— Само това е — казва Юна и се надига.

— Тръгваш ли си?

— Евелин, аз ти вярвам — казва Юна сериозно.

— Изглежда, всички си мислят, че аз съм замесена.

— Но ти не си — нали така?

Тя поклаща глава.

— Не по този начин — казва Юна.

Тя бързо изтрива сълзите от лицето си.

— Йозеф дойде веднъж на вилата, пристигна с такси и носеше торта — казва тя с отпаднал глас.
— На твоя рожден ден?
— Той... той имаше рожден ден.
— Кога беше това? — пита Юна.
— На първи ноември.
— Преди месец горе-долу — казва Юна. — Какво се случи?
— Нищо — отговаря тя. — Бях изненадана.
— Не беше ли казал, че ще идва?
— Нямаме връзка.
— Защо не?
— Необходимо ми е да си бъда сама.
— Кои знаеха, че живееш във вилата?
— Никой, единствено моят приятел... всъщност, той се раздели с мен, само приятели сме, но той ми помага. Казва на всички, че живея при него, отговаря, когато мама се обажда и...
— Защо?
— Искам да ме оставят на мира.
— Йозеф идвал ли е и друг път?
— Не.
— Това е важно, Евелин.
— Не е идвал друг път — отговаря тя.
— Защо излъга за това?
— Не знам — прошепва тя.
— За какво още си излъгала?

13.

Сряда следобед, девети декември

Ерик върви между осветените витрини на бижутерийния отдел в търговската къща *Енко*. Облечена в черно жена води тих разговор със своя клиент. Тя отваря една кутия и поставя две украшения върху поднос, облечен в кадифе. Ерик спира пред една витрина и гледа огърлица на Георг Йенсен. Тежки, меко шлифовани триъгълници, които са свързани като венчелистчета на затворен венец. Тежък блясък като от платина се излъчва от полираното стерлингово сребро. Ерик си мисли колко красиво би стояла огърлицата на тънката шия на Симоне и решава да я купи като коледен подарък.

Докато продавачката завива украшението в тъмночервена гланцирана хартия, телефонът в джоба на Ерик започва да жужи, резонирайки с малката дървена кутийка с туземеца и папагала.

Той вади телефона и отговаря, без да погледне номера върху дисплея.

— Ерик Мария Барк.

Чува се странно пращане и далечни коледни песни.

— Ало? — казва той.

Тогава се чува слаб глас:

— Ерик ли е?

— Да, аз съм — отговаря той.

— Питам се...

На Ерик му се струва, че сякаш някой хихика от другата страна.

— С кого говоря? — пита той остро.

— Чакайте малко, докторе. Искам само да попитам нещо — казва гласът, който сега съвсем очевидно е подигравателен.

Ерик тъкмо възнамерява да сложи край на разговора, когато гласът в телефона внезапно изкрещява:

— Хипнотизирай ме! Искам да бъда...

Ерик бързо отдръпва телефона от ухото си. Прекъсва връзката и се опитва да види кой се е обаждал, но на дисплея не се изписва номер.

Вижда символ, че е получил SMS. Той също идва от скрит номер. Отваря го и чете: „Можеш ли да хипнотизираш труп?“.

Объркан, Ерик взема коледния подарък в малко пликче в златно и червено и напуска бижутерияния отдел. Във фоайето към *Хамнгатан* той среща погледа на жена в черно палто. Тя стои под дългата коледна елха, висяща през три етажа, и гледа към Ерик. Никога не я е виждал преди, но погледът ѝ е съвсем очевидно враждебен.

С едната си ръка той избутва капачето на дървената кутия, която носи в джоба на палтото си, вади оттам една капсула кодеисан, поднася я към устата си и я гълта.

Излиза навън. Въздухът е студен. Пред витрината се тълпят хора. Джуджета танцуват наоколо в страна на лакомствата. Един бонбон с голяма уста пее коледна песен. Дечица от детска градина с жълти жилетки върху дебели пелерини гледат мълчаливо.

Телефонът отново звъни, но този път той проверява номера, преди да отговори, вижда, че това е номер от Стокхолм, и казва очаквателно:

— Ерик Мария Барк.

— Здравейте. Казвам се Брит Сундстрьом. Работя за *Амнести Интернешънъл*.

— Здравейте — отговаря той учуден.

— Бих искала да знам дали пациентът ви е имал някаква възможност да откаже хипноза.

— Какво казвате? — пита Ерик и вижда голям охлюв да влачи шейничка с коледни подаръци на витрината.

Сърцето му почва да бие по-силно, а стомашната киселина във вътрешностите му се покачва нагоре.

— Наръчникът *Кобарк* на ЦРУ за скрито насилие всъщност посочва хипнозата като едно от...

— Лекуващият лекар направи преценката...

— Искате да кажете, че вие не носите отговорност?

— Мисля, че не би трябвало да коментирам това — казва той.

— Вече е подадено оплакване срещу вас в полицията — заявява тя накратко.

— Аха — отговаря той неопределено и прекъсва разговора.

Бавно тръгва към площад *Серджълс*, светещата стъклена кула и културния дом, гледа коледния пазар и чува как тромпетист свири *Тиха*

нощ, свята нощ. Завива по улица *Свеавеген* и преминава покрай всички туристически бюра. Пред кварталния магазин на *Севън-Илевън* спира и чете рекламните страници на вечерните вестници:

ДЕТЕ Е ПОДЛЪГАНО ДА ПРИЗНА УБИЙСТВО НА
ЦЯЛОТО СИ СЕМЕЙСТВО
ПОД ХИПНОЗА
СКАНДАЛНА ХИПНОЗА
Ерик Мария Барк
РИСКУВА ЖИВОТА НА МОМЧЕТО

Ерик чувства как пулсът се качва в слепоочията му, забързва понататък, избягва да среща погледите около себе си. Пресича мястото, където е убит Улоф Палме. Три червени рози са поставени върху замърсената възпоменателна плоча. Ерик чува някой да вика зад него и се скрива в един скъп магазин за музикални уредби. Умората, която преди малко се усещаше като опиянение, е заменена от трескавост, смесица между нервност и отчаяние. Ръцете му треперят, когато взема още една таблетка от силното болкоуспокояващо средство кодеисан. Стомахът му се присвива, когато капсулата се разтваря и прахът е поет от лигавицата.

По радиото в момента тече дебат дали хипнозата би трябвало да бъде забранена като форма за третиране на пациенти. Някакъв мъж разказва, че веднъж бил хипнотизиран да си мисли, че е Боб Дилън.

— Наистина знаех, че това не е така — казва той провлечено. — И все пак бях някак си принуден да казвам това, което казвах, знаех, че съм хипнотизиран. Виждах приятеля си да седи там и да чака и въпреки това вярвах, че аз съм Дилън, говорех английски, не можех да се спра, бих могъл да призная всичко.

Министърът на правосъдието посочва на смоландски диалект:

— Да се използва хипнозата като метод на разпит, без съмнение накърнява човешките права.

— Така че Ерик Мария Барк следователно е нарушил закона? — пита журналистката остро.

— По този въпрос ще се изкаже прокурорската институция...

Ерик напуска магазина, завива в една пряка и продължава към улица *Лунтмакаргатан*.

Пот се стича по гърба му, когато се спира пред входната врата на улица *Лунтмакаргатан* 73, набира кода и отваря. С непохватни ръце вади ключовете си, докато асансьорът бучи нагоре. Застава пред вратата, отключва, влиза, олюлявайки се, във всекидневната, опитва се да си свали дрехите, но през цялото време залита надясно, като че ще падне.

Включва телевизора и вижда председателят на Шведското дружество за клинична хипноза да седи в телевизионно студио. Ерик го познава много добре, виждал е много свои колеги да стават жертва на неговото високомерие и кариеризъм.

— Изключихме Барк преди десет години и не сме го канили да се върне — заявява председателят с ехидна усмивчица.

— Станалото ще се отрази ли върху доброто име на сериозната хипноза?

— Всички наши членове се придържат стриктно към етичните правила — отговаря той с тон на превъзходство. — Впрочем в Швеция има закони срещу шарлатанството.

Ерик се съблича с несръчни движения, сяда на канапето и си почива, отново отваря очи, когато чува някаква свирка и детски гласове от телевизора. На огрян от слънцето училищен двор се вижда Бенджамин. Веждите му са сбърчени, върхът на носа и ушите му са зачервени, а рамената са повдигнати нагоре и той има вид, като че му е студено.

— Баща ти хипнотизирал ли те е някой път? — пита репортерката.

— Какво? О, не, разбира се, че не...

— Откъде знаеш? — прекъсва го репортерката. — Ако той те е хипнотизирал, то не е сигурно, че ти ще го знаеш?

— Не, разбира се — ухилва се Бенджамин, изненадан от наглостта на репортерката.

По бузите на Бенджамин плъзва червенина.

Ерик отива до телевизора и го изключва, продължава към спалнята, сяда на леглото, сваля си панталоните и поставя дървената кутийка с папагала в чекмеджето на нощното шкафче.

Не иска да мисли за оня копнеж, който се събуди у него, докато хипнотизираше Йозеф Ек, когато го последва надолу в дълбините на синьото море.

Ерик си ляга, протяга ръка към стъклената чаша на нощното шкафче, но заспива, преди да е успял да пие вода.

Събужда се, мисли в полузаспало състояние за своя баща, как правеше представления по детски празници, с тесния си фрак и стичаща се пот по лицето. Правеше фигури от балони и изтегляше пъстри букети от пера от един кух бастун. Когато остаря и се премести от дома им в Солентуна в старчески дом, той чу за работата на Ерик с хипнотерапия и искаше двамата да направят заедно един номер. Той в ролята на крадеца джентълмен, а Ерик като естраден хипнотизатор, който да накара хората да пеят като Елвис и Зара Леандър.

Изведнъж се усеща напълно буден, представя си Бенджамин, треперещ от студ в училищния двор, изправен пред съученици и учители, телевизионни камери и усмихващата се репортерка.

Ерик сяда, усеща как в стомаха му гори и щипе, взима телефона от нощната маса и се обажда на Симоне.

— Галерия Симоне Барк — отговаря тя.

— Здравей, аз съм — казва Ерик.

— Само секунда.

Чува как тя прекосява дървения под и затваря вратата към канцеларията зад себе си.

— Какво става? — пита тя.

— Бенджамин се обади и... Медийният шум отиде прекалено...

— Искам да кажа — прекъсва го тя, — какво си направил?

— Лекуващият лекар на пациента ме помоли да го хипнотизирам.

— Но да признаеш престъпление под хипноза е...

— Чуй ме — прекъсва я той. — Можеш ли да го направиш?

— Да.

— Това не беше разпит — започва Ерик.

— Наистина няма значение как ще го наречем...

Тя млъква. Той чува дишането ѝ.

— Извинявай — казва тя тихо.

— Не беше разпит, полицията имаше нужда да получи описание, нещо, каквото и да е, тъй като мислеха, че животът на едно момиче зависи от информацията, и лекарят, който точно тогава отговаряше за пациента, прецени, че рисковете за здравето му са минимални.

— Но...

— Мислехме, че е жертва, и се опитахме просто да спасим сестра му.

Млъква и чува как Симоне диша.

— Какво си направил? — казва тя после с нежност в гласа.

— Всичко ще се оправи.

— Така ли?

Ерик отива до кухнята, смесва един трео комб и поглъща сладката течност на лекарството за стомашна язва.

14.

Четвъртък вечер, десети декември

Юна поглежда към празния и тъмен коридор. Вечер е, часът е почти осем, само той е останал в целия отдел. На всички прозорци светят коледни звезди и електрическите свещници създават мека отразена светлина върху черните стъкла. Аня е сложила една купа с коледни лакомства на писалището му и той не спира да яде от тях, докато пише коментарите си към протокола от разпита на Евелин.

След като първите лъжи на Евелин бяха разкрити, прокурорът бе взел решение да я задържи. Беше я информирал, че е заподозряна за участие в убийствата, и за правото да се ползва от помощник на защитата. Едновременно със задържането ѝ предварителното разследване бе получило отсрочка от три дена, преди решението за искане на арест да бъде взето. Тогава те или щяха да имат достатъчно силни основания за подозрения срещу нея, че съдът да ги прецени като годни за предявяване на обвинение, или тя щеше да бъде освободена.

Юна знае много добре, че лъжите на Евелин съвсем не означават, че тя е виновна за някакво престъпление, но ще му бъдат нужни три денонощия да проучи какво крие тя и защо.

Разпечатва протокола, поставя го при пощата за изпращане до прокурора, проверява дали пистолетът му е заключен както трябва в шкафа за оръжие, после взима асансьора надолу, излиза от сградата на полицията и сядва в колата.

При площад *Фрихемсплан* Юна чува, че телефонът му звъни, но не успява да го извади от палтото си. Попаднал е в хастара от вътрешната страна през някаква дупка в джоба.

Светофарът се сменя в зелено и колите зад него започват да надуват клаксоните. Той отбива на автобусната спирка пред ресторант *Харе Кришна*, изтърсва телефона от палтото и връща обаяждането.

— Тук е Юна Лина. Преди малко ми позвънихте.

— О, много добре — отговаря полицейски помощник Рони Алфредсон. — Не сме сигурни какво да правим.

— Говорихте ли с приятеля на Евелин, Сораб Рамадани?

— Не мина много добре.

— Проверихте ли в работата му?

— Нямам предвид това — отговаря Рони. — Той е тук, вътре в апартамента, само че не иска да отвори, не желае да говори с нас. Казва, че трябва да изчезваме, че смущаваме съседите, че го тормозим заради това, че е мюсюлманин.

— Какво сте му казали?

— Абсолютно нищо, само че имаме нужда да ни помогне за нещо, направихме точно каквото ти каза.

— Разбирам — казва Юна.

— Да разбием ли вратата?

— Сега ще дойда. Засега го оставете.

— Да чакаме ли пред входната врата в колата?

— Да, благодаря.

Юна включва мигач, завива, търси мястото покрай небостъргача на вестник *Дагенс Нюхетер* и по-нататък по *Вестербрун*. В тъмнината светят всички прозорци и светлини на града, така че небето се вижда като сив мъглив похлупак над тях.

Отново си мисли за разследването на местопрестъплението, че има нещо необичайно в схемата, която се очертава. Някои обстоятелства изглеждат чисто и просто несъвместими. На червена светлина на светофара на улица *Хеленеборгсгатан* Юна използва да отвори папката, която е поставена на дясната предна седалка. Бързо прехвърля снимките от местопрестъплението в спортната зала. Три душа без прегради помежду им. Отблясъкът от светкавицата на камерите блести в белия порцелан. На една снимка се вижда съоръжение за подсушаване на вода с дървена дръжка. Пръчката стои облежната на стената. Гумената пластина е заобиколена от голяма локва кръв, вода и мръсотия, косми, лепенки за рани и опаковка течен сапун.

Около канала на пода се вижда една цяла ръка. Оголената топка на ставата е заобиколена от хрущял и прекъсната мускулна тъкан. Ловджийският нож със счупен връх е захвърлен до душа.

Нолен намери върха му с помощта на компютърна томография, беше заседнал в тазовата кухня на Андерш Ек.

Силно увреденото тяло е оставено на пода между дървената пейка и извитите пластмасови шкафове. Червено спортно яке виси на една кука. Навсякъде има кръв, върху пода, по вратите и пейките.

Юна барабани по кормилото в очакване светлината на светофара да се смени, и си мисли, че техниците запазиха много следи и отпечатъци от пръсти, фибри и косми. Става дума за огромни количества ДНК от стотици лица, но все още нищо, което може да се свърже с Йозеф Ек. Много от събраното количество ДНК беше замърсено и смесените снимки са толкова сложни, че анализът на криминално-техническата лаборатория беше затруднен.

Обясни на криминалните сътрудници, че трябва да се концентрират в търсенето на кръв от бащата върху Йозеф Ек. Голямото количество кръв от второто местопрестъпление, което покриваше цялото му тяло, не означаваше нищо. Всички в типовото жилище бяха покрити с кръвта един на друг. Ако върху Йозеф имаше кръв от малката сестра, то не беше по-странно от факта, че върху нея имаше кръв от него. Но ако откриеха кръв от бащата върху Йозеф или следи от Йозеф в съблекалнята, то той можеше да бъде свързан и с двете местопрестъпления. Достатъчно бе да открият улики срещу него в съблекалнята, за да бъде повдигнато обвинение.

Още в болницата *Худинге* доктор Сигрид Кранс получи инструкции от *Линчюпинг*, където се правят ДНК анализите в Швеция, че всички биологични следи от Йозеф трябва да бъдат съхранени.

При парка *Хьогалидспаркен* Юна се обажда на Ериксон, доста дебел мъж, който е дежурен криминален техник за разследване на местопрестъплението в Тумба.

— Престанете — отговаря тежък глас.

— Ериксон? — шегува се Юна. — Ериксон? Даваш ли признаци на живот?

— Спя — следва умореният отговор.

— Сори.

— Всъщност съм на път за вкъщи.

— Намерихте ли нещо от Йозеф в съблекалнята? — пита Юна.

— Не.

— Разбира се, че сте намерили.

— Не — повтаря Ериксон.

— Мисля, че проявяваш небрежност.
— Бъркаш — отговаря спокойно Ериксон.
— Попритисна ли нашите приятели в *Линчъопинг*? — пита Юна.
— С цялата ми тежест — отговаря той.
— И?
— Не намериха ДНК от бащата върху Йозеф.
— И на тях не им вярвам — казва Юна. — Той беше целият в...
— Нито капка — прекъсва го Ериксон.
— Не може да бъде.
— Така или иначе, бяха адски доволни, когато го съобщиха.
— Лабораторията?
— Не. Дори и микрокапчица, нищо.
— Значи... как пък толкова да нямаме късмет?
— Ами явно, че нямаме.
— Не.
— Очевидно ще трябва да се съсредоточиш върху това — казва Ериксон.
— Окей.

Прекъсват разговора и Юна си мисли, че това, което прилича на загадка, понякога може да се дължи само на случайности. Подходът на извършителя и на двете местопрестъпления изглежда идентичен: неистови намушквания и агресивни опити за разчленяване. Затова е много странно, че не намериха кръв от бащата върху Йозеф, ако той е извършителят. Би трябвало целият да бъде залят с кръв до такава степен, че да привлече вниманието — мисли си Юна и отново се обажда на Ериксон.

— Да?
— Сетих се нещо.
— След цели двайсет секунди!
— Претърсихте ли женската съблекалня?
— Никой не е бил там. Вратата беше заключена.
— Вероятно жертвата е носила ключовете със себе си.
— Но...
— Проверете канала в душовете на женската тоалетна — казва Юна.

След като заобикаля *Тантолунден*, Юна навлиза по една алея и паркира пред блока, който гледа към парка. Пита се къде ли е спряла

очакващата го полицейска кола, проверява адреса и преценява вероятността Рони и колегата му да са почукали на погрешна врата. Разтегля уста. Това би обяснило нежеланието на Сораб да ги пусне вътре, тъй като, в такъв случай, той дори не се казва Сораб.

Вечерният въздух е хладен. Той върви бързо в посока към входната врата и мисли за това, как Йозеф описа развитието на събитията в жилището, когато беше под хипноза. Ако престъплението наистина е било извършено по този начин, то Йозеф не е направил нищо, за да скрие престъплението междуременно, той не се защитава. Не мисли за последиците, оставя се да бъде целият залят в кръв.

Юна си мисли, че Йозеф Ек може би е описал чувството под хипнозата, един объркан и яростен бунт, докато чисто физически, външно, на място, в действителност е бил изключително контролиран, подходил е методично и е носил гумирани дрехи, които са го покривали изцяло, взел е душ в женската съблекалня, преди да се отправи към жилището.

Трябва да говори с Даниела Ричардс, да разбере кога според нея Йозеф Ек ще бъде достатъчно здрав, за да издържи един разпит.

Юна влиза през входната врата, изважда телефона си и наблюдава лицето си, отразено в черните полета на шахматно разграфената кахлена стена. Светлото измръзнало лице, сериозният поглед и русата разрошена коса. Пред асансьора отново се обажда на Рони, но не получава отговор. Може би са направили последен опит и Сораб ги е пуснал. Юна се качва до апартамент № 6, изчаква една майка с детска количка да слезе надолу с асансьора, след това отива до вратата на Сораб и звъни.

Изчаква малко, чука, чака няколко секунди, а след това с ръка натиска отвора за пощата и казва:

— Сораб? Казвам се Юна Лина. Полицай съм, криминален инспектор.

Отвътре се чува някакъв звук, като че някой се е облегнал тежко на вратата, но отново бързо се премества от там.

— Ти си единственият, който е знаел къде се намира Евелин — продължава той.

— Нищо не съм направил — казва някакъв мъж с нисък глас от апартамента.

— Но ти си разказал, че...

— Нищо не знам — крещи той.

— Добре — казва Юна. — Но искам да отвориш вратата, да ме погледнеш и да кажеш, че нищо не знаеш.

— Махай се оттук, върви си!

— Отвори вратата!

— Какво, по дяволите... Не можете ли да ме оставите на мира, нищо общо нямам с това, не искам да бъда замесван. — Гласът му е пълен с отчаяние.

Млъква. Чува се дишането му, удря с ръка върху нещо там, вътре.

— Евелин е добре — казва Юна.

Нещо проскърцва леко в пощенския процеп.

— Аз мислех...

Той млъква.

— Искаме само да говорим с теб.

— Истина ли е това, че нищо не се е случило с Евелин?

— Отвори вратата.

— Не искам, казах вече.

— Добре би било да дойдеш с мен.

За миг се възцарява мълчание.

— Идвал ли е тук повече от веднъж? — пита внезапно Юна.

— Кой?

— Йозеф?

— Кой е той?

— Братът на Евелин.

— Той не е бил тук — казва Сораб.

— Кой е бил тук тогава?

— Не разбра ли, че не възнамерявам да говоря с теб?

— Кой е бил тук?

— Не съм казал, че някой е бил тук, нали, само се опитваш да ме измамиш?

— Не, напротив.

Отново става тихо, после се чува сърцераздирателно хлипане от другата страна на вратата.

— Мъртва ли е? — пита Сораб. — Евелин мъртва ли е?

— Защо ме питаш това?

— Не искам да разговарям с теб.

Стъпки се отдалечават навътре в апартамента и после се чува звукът от врата, която се затваря. Висока музика започва да гърми там вътре. Когато Юна слиза надолу по стълбите, той си мисли, че някой е изплашил Сораб да не разкаже къде се крие Евелин.

Юна излиза навън. Въздухът е студен и той вижда двама мъже със спортни якета да стоят при колата му и да чакат. Когато го чуват да се приближава, те се обръщат. Единият сяда върху капака на мотора с телефон на ухото. Юна бързо ги преценява. И двамата са около трийсетгодишни. Този, който седи върху капака на мотора, си е обръснал цялата коса, докато другият има прическа като на ученик. Юна преценява, че мъжът с момчешката фризура тежи повече от сто кило. Може би тренира айкидо, карате или пък кикбокс. Вероятно взима хормони, мисли си Юна. Другият може би носи нож, но вероятно не и огнестрелно оръжие.

Тънък слой сняг е покрил тревните площи.

Юна завива, като че не ги е забелязал, и тръгва към осветената алея.

— Ей, ти — вика единият.

Юна се прави, че не чува, продължава към стълбите до фенерния стълб със зелено кошче за отпадъци.

— Няма ли да си вземеш колата?

Юна се спира и хвърля бърз поглед нагоре към фасадата на сградата. Разбира, че мъжът, който седи върху капака на мотора, говори по телефона със Сораб и че Сораб ги наблюдава от прозореца си.

По-едрият от тях се доближава внимателно, Юна се обръща и тръгва насреща му.

— Аз съм полицаи — казва той.

— А пък аз съм малка майmunка.

Юна бързо вади телефона си и се обажда отново на Рони. Мелодията *Sweet Home Alabama* започва да звучи от джоба на мъжа, който стои отсреща. Той се усмихва широко, взима телефона на Рони и отговаря.

— Да. Ченгето е.

— А за какво става дума? — пита Юна.

— Да оставиш Сораб на мира — той не желае да говори.

— Да не мислите, че му помагате по този начин...

— Това е предупреждение — прекъсва го той. — Не ми пука кой си ти, стой настрана от Сораб.

Юна разбира, че ситуацията може да стане опасна, дава си сметка, че е заключил пистолета си в шкафа за оръжие в полицията, и се оглежда за някакво подръчно средство за защита.

— Къде са колегите ми? — пита той със спокоен глас.

— Чуваш ли ме? Ще престанеш да се занимаваш със Сораб.

Мъжът срещу него бързо се поглажда по момчешката фризура, започва да диша по-бързо, обръща се настрани, приближава се малко и повдига петата на задния си крак няколко сантиметра от земята.

— Тренирал съм като по-млад — казва Юна. — И ако ти ме нападнеш, ще се защитавам и ще ви арестувам.

— Треперим от страх — казва този, който седи върху колата.

Юна не отмества погледа си от мъжа с момчешката фризура.

— Решил си, че ще ме ритнеш в краката — казва Юна. — Тъй като знаеш, че си прекалено тронав за високи ритници.

— Идиот — промърморва мъжът.

Юна се премества надясно, за да отвори линията.

— Ако избереш да риташ — продължава Юна, — то аз няма да отстъпя назад, както си свикнал, а вместо това ще се преместя навътре към сгъвката на коляното на другия ти крак, и когато паднеш назад, ще посрещна врата ти с този лакът.

— Дявол да го вземе, какви глупости дрънка — казва мъжът върху колата.

— Да — хили се другият.

— И ако езикът ти е навън, ще го прехапеш — казва Юна.

Мъжът с момчешката фризура поклаща леко тялото си и когато ритникът идва, той е по-бавен от очакваното. Юна вече е направил първата крачка, когато въртенето на бедрото е започнало. И преди кракът да се протегне и да срещне целта си, Юна рита силно колкото може право в сгъвката на коляното на крака на мъжа с момчешката фризура, върху който той е отпуснал цялата си тежест. Равновесието му и бездруго вече е нарушено и онзи пада назад. Едновременно с това Юна се завърта в кръг и го уцелва във врата с лакът.

15.

Петък сутрин, единайсети декември

Часът е едва пет и половина сутринта, когато някъде в апартамента започва да се чука. Симоне чува звука като част от мъчителен сън, където тя трябва да повдига различни черупки на раковини и порцеланови капачета. Тя знае правилата, но въпреки това прави грешки. Едно момче чука по масата и показва колко грешки е направила. Симоне се върти в съня и стене, отваря очи и изведнъж е напълно будна.

Някой или нещо чука вътре в апартамента. Тя се опитва да локализира звука в тъмното, лежи напълно неподвижно и слуша, но почукванията са престанали.

Тя чува как Ерик хърка приглушено до нея. Нещо в тръбите пропуква. Вятърът бие в стъклата на прозорците.

Минава ѝ през ума, че сигурно е преувеличила звука в съня си, когато чукането отново започва. В апартамента има някой. Ерик е взел таблетки и спи дълбоко. Звукът от някаква кола долу на улицата влиза шумно през прозореца. Похъркванията на Ерик утихват, когато тя слага ръка на рамото му. Той се обръща със сумтене в съня си. Колкото може по-тихо, тя се измъква от леглото и се промъква през вратата на спалнята, която е полуотворена.

Нещо свети в кухнята. Когато тя се придвижва през антрето, вижда някаква светлина да виси във въздуха като син газов облак. Това е лампата на хладилника. Фризерът и хладилникът стоят полуотворени. От фризера капе, водата е потекла по пода. Капки се стичат по размразените хранителни продукти и се приземяват с почукване върху пластмасовата настилка.

Симоне усеща колко е студено в кухнята.

Мирише на цигарен дим.

Тя поглежда към антрето.

Тогава открива, че външната врата стои полуотворена.

Забързва към стаята на Бенджамин. Но той спи съвсем спокойно. За малко тя остава там и се вслушва в неговото равномерно дишане.

Когато отива да затвори външната врата, дъхът ѝ замира. Някой стои в пролуката на външната врата. Фигурата ѝ кима и ѝ подава някакъв предмет. Минават няколко секунди, преди тя да проумее, че това е сутрешният вестник. Той иска да ѝ даде сутрешния вестник. Тя благодари, взима го и когато най-сетне затваря и заключва вратата, забелязва, че цялото ѝ тяло се тресе.

Пали всички лампи и оглежда апартамента. Като че нищо не липсва.

Симоне застава на колене и събира водата от пода, когато Ерик влиза. Той взема една хавлиена кърпа, хвърля я върху пода и започва да подсушава с крак.

— Сигурно съм ходил насън — казва той.

— Не — отговаря тя уморено.

— Хладилникът е класически случай — бях гладен.

— Не е смешно, спя толкова леко, че... събуждам се всеки път, когато се обръщаш в леглото или спираш да хъркаш, събуждам се, когато Бенджамин отива до тоалетната, чувам, когато...

— Тогава ти си вървяла на сън.

— Обясни защо външната врата беше отворена, обясни защо...

— Тя млъква, не знае дали да разкаже, или не. — Усетих ясно мириса на цигарен дим тук, в кухнята — казва накрая.

Ерик се засмива и бузите на Симоне почервеняват от гняв.

— Защо не вярваш, че някой е бил тук? — пита тя раздражено.

— След цялата мръсотия, която се изля срещу теб във вестниците? Не е чак толкова странно някой побъркан да се вмъкне и...

— Престани — прекъсва я той. — Не е логично, Сиксан. Кой би могъл да се вмъкне в нашия апартамент, да отвори фризера и хладилника, да изпуши една цигара и ей така да си тръгне?

Симоне хвърля кърпата на пода:

— Не знам, Ерик! Не знам, но някой вече го е направил!

— Успокой се — казва заядливо Ерик.

— Това ли ще ми кажеш?

— Мога ли да кажа какво мисля? Мисля, че малко цигарен дим не е нещо кой знае колко странно. Вероятно някой съсед е пушил до кухненския отдушник. Всъщност имаме общи вентилационни

барабани с целия блок. Или някой ужасен човек си е дръпнал малко от цигарата на площадката пред вратата, без да мисли, че...

— Не е необходимо да бъдеш снизходителен — отвръща Симоне.

— Но за бога, Сиксан, недей да го правиш на толкова голям въпрос, всъщност мисля, че няма нищо страшно и че съвсем скоро всичко ще получи логично обяснение.

— Почувствах, че вкъщи има някой, когато се събудих — казва тя глухо.

Той въздиша и излиза от кухнята. Симоне гледа сивата хавлиена кърпа, с която подсушава пода около хладилника.

Бенджамин влиза и сядна на обичайното си място.

— Добро утро — казва тя.

Той въздиша и стои с глава, подпряна на ръцете си.

— Защо двамата с татко лъжете за всичко?

— Не е вярно — отговаря тя.

Той мълчи.

— Имаш предвид това, което ти казах в таксито...

— Имам предвид един куп неща — прекъсва я той високо.

— Не е необходимо да ми викаш.

— Забрави, че казах нещо — въздиша той.

— Не знам какво ще стане между нас двамата с баща ти. Не е толкова лесно — казва тя. — Сигурно имаш право, че просто сами се мамим, но това не е същото, като да лъжеш.

— Сега вече го каза — отговаря той тихо.

— И нещо друго ли имаш предвид?

— Нямам никакви снимки, когато съм бил малък.

— Разбира се, че имаш — отговаря тя усмихнато.

— Когато съм бил новороден — казва той.

— Нали знаеш, че имах помятане преди... А бяхме толкова радостни, когато се роди, че забравихме да направим снимки. Помня съвсем точно как изглеждаше, когато се роди, сбръчкани уши и...

— Престани — крещи Бенджамин и отива в стаята си.

Ерик влиза в кухнята и пуска в чаша вода една таблетка трео комб.

— Какво му има на Бенджамин? — пита той.

— Не знам — прошепва тя.

Ерик пие течността над мивката.

— Той смята, че го лъжем за всичко — казва тя.

— Така се чувстват всички тийнейджъри.

Ерик тихо се оригва.

— Без да искам, му казах, че ще се разделяме — казва тя.

— Как можеш да постъпиш толкова идиотски глупаво? — казва той подчертано твърдо.

— Казах просто това, което чувствах точно тогава.

— Но по дяволите, не можеш да мислиш само за себе си.

— Не аз съм тази, която го прави, не аз съм, която си ляга със стажанти, не аз съм...

— Млъкни — крещи той.

— Не съм аз тази, която взима един куп таблетки, за да...

— Нищо не знаеш!

— Знаем, че взимаш силни болкоуспокояващи.

— На теб какво ти влиза в работата?

— Боли ли те нещо, Ерик? Кажете, ако...

— Аз съм лекар и мисля, че мога да преценя това малко по-добре от...

— Не можеш да ме измамиш — прекъсва го тя.

— Какво искаш да кажеш? — смее се той.

— Ти си пристрастен, Ерик. Ние не си лягаме заедно вече, защото ти взимаш един куп силни таблетки, които...

— А може би не искам да спя с теб — прекъсва я той. — Защо да искам, след като ти през цялото време си дяволски недоволна от мен?

— Тогава ще се разделим — казва тя.

— Добре — отговаря той.

Тя не може да го погледне, само бавно излиза от кухнята, усеща как в гърлото ѝ нещо я стяга и я боли, как сълзите напират в очите ѝ.

Бенджамин е затворил вратата към стаята си и е пуснал музика толкова високо, че стените и вратите кълтят. Симоне се заключва в банята, загасва лампата и плаче.

— По дяволите! — чува тя Ерик да вика от антрето, преди външната врата да се отвори и отново да се затвори.

16.

Петък сутрин, единайсети декември

Нямаше още седем сутринта, когато Юна Лина проведе разговор с доктор Даниела Ричардс. Тя обясни, че според нейната преценка Йозеф вече е в състояние да издържи по-кратък разпит, макар че все още лежи в стаята до операционната.

Когато Юна седна в колата на път за болницата, чувстваше тъпа болка в лакътя. Спомни си предишната вечер. Синята светлина на радиоколите беше обгърнала фасадата на блока до *Тантолунден*, където живееше Сораб Рамадани. Едрият мъж с момчешката фризура плюеше кръв и мърмореше неразбираемо на езика си, докато патрулната кола го откарваше на задната седалка.

Рони Алфредсон и колегата му Петър Юск бяха открити в бомбоубежището в мазето на блока. Те били заплашени с нож и заключени, след което мъжете откарали патрулната им кола до другия блок и я оставили на паркинга там.

Юна се върна до блока, позвъни на вратата на Сораб, съобщи му, че неговите охранители са заловени и че ако не отвори незабавно, вратата на апартамента ще бъде разбита.

Сораб го пусна вътре, помоли го да седне в синьото кожено канапе, предложи му чай от лайка и се извини от името на приятелите си.

Имаше бледо лице и коса, вързана отзад на опашка. Беше неспокоен, през цялото време погледът му шареше наоколо, извиняваше се непрекъснато и обясни, че напоследък е имал доста проблеми.

— Именно затова — каза той тихо — си взех охранители.

— Какви проблеми си имал? — попита Юна, опитвайки горещия чай.

— Някой ме преследва.

Сораб стана и надникна през прозореца.

— Кой? — попита Юна.

Сораб неохотно, с гръб към него, каза, че не желае да говори за това.

— Длъжен ли съм да говоря? — попита той. — Нямам ли право да мълча?

— Имаш право да запазиш мълчание — съгласи се Юна.

Сораб вдигна рамене.

— Добре тогава.

— Но на мен наистина ми се иска да поговорим — подхвана отново Юна. — Може би мога да ти помогна, мислил ли си за това?

— Благодаря — каза Сораб, обърнат към прозореца.

— Братът на Евелин ли е, който...

— Не — прекъсна го той рязко.

— Не е ли идвал тук Йозеф Ек?

— Той не е неин брат.

— Кой е той тогава?

— Не знам, но той не е нейният брат, той е нещо друго.

След думите, че Йозеф не е брат на Евелин, Сораб отново стана нервен, започна да бърбори за футбол, за немската лига и не отговаряше точно на повечето въпроси. Юна се питаше какво може да е казал Йозеф на Сораб, какво е направил, как е успял да го уплаши дотам, че да му каже къде се намира Евелин.

Юна завива и паркира пред неврологичната клиника, оставя колата, минава през голямото фоайе, взема асансьора до петия етаж, продължава през коридора, поздравява полицая, който стои на пост, и после влиза в стаята на Йозеф.

От стола до леглото се изправя една жена и се представя:

— Лизбет Карлен — казва тя. — Аз съм социален работник и съм тук за подкрепа на Йозеф по време на разпита.

— Много добре — изрича Юна и се здрависва с нея.

Тя го поглежда с поглед, който той поради някаква причина намира за симпатичен.

— Вие ли водите разпита? — пита тя с интерес.

— Да. Извинете ме, казвам се Юна Лина и съм от Държавната криминална полиция, говорихме по телефона.

На равни интервали се чува високият звук от мехурчетата от дренажа на Бюлов, помпата, която е включена с тръба към пунктираната плевра на Йозеф. Дренажът възстановява намаленото

налягане, което липсва по естествен начин, тъй че неговият бял дроб да може да функционира по време на лечебния процес.

Лизбет Карлен говори тихо: лекарят е обяснил, че Йозеф трябва да лежи абсолютно неподвижно поради риск от нови кръвоизливи в черния дроб.

— Няма да подлагам на риск здравето му — уточнява Юна и поставя касетофона на масата до лицето на Йозеф.

Прави въпросителен жест към Лизбет, която кима утвърдително насреща му. Включва записа, описва ситуацията: Йозеф Ек ще бъде разпитан информативно, денят е петък, 11 декември, осем часът и петнайсет минути сутринта. След това докладва кои лица се намират в стаята.

— Здравей — казва Юна.

Йозеф го поглежда с натезал поглед.

— Казвам се Юна... криминален инспектор съм.

Йозеф е с притворени очи.

— Как се чувстваш?

Социалната служителка пред прозореца ги следи с поглед.

— Можеш ли да спиш с този бълбукащ апарат? — пита той.

Йозеф бавно кима.

— Знаеш ли защо съм тук?

Йозеф отваря очи и бавно поклаща глава. Юна чака и наблюдава лицето му.

— Случило се е нещастие — казва Йозеф. — Цялото ми семейство е сполетяно от нещастие.

— Никой ли не ти е разказал какво се е случило? — пита Юна.

— Не много — едва-едва изрича той.

— Отказва да се среща с психолози и съветници — пояснява социалната служителка.

Юна си мисли колко различно бе звучал гласът на Йозеф по време на хипнозата. Сега той изведнъж става тънък, почти незначителен и през цялото време питащ.

— Смятам, че знаеш какво се е случило.

— Не е необходимо да отговаряш — казва Лизбет Карлен бързо.

— Ти си на петнайсет години вече — продължава Юна.

— Да.

— А какво прави на своя рожден ден?

— Не си спомням — отговаря Йозеф.
— Получи ли подаръци?
— Гледах телевизия — отговаря Йозеф.
— Отиде ли при Евелин? — пита Юна с неутрален глас.
— Да.
— В апартамента ѝ ли?
— Да.
— Там ли беше тя?
— Да.

Мълчание.

— Не, не беше там — поправя се Йозеф разколебано.
— Къде е била тогава?
— Във вилата — отговаря той.
— Хубава ли е тази вила?
— Хубава не... но уютна.
— Тя зарадва ли се?
— Кой?
— Евелин.

Мълчание.

— Носеше ли нещо с теб?
— Една торта.
— Торта? Вкусна ли беше?

Той кима.

— Евелин хареса ли я? — продължава Юна.
— За нея трябва само най-доброто — казва той.
— Получи ли подарък от нея?
— Не.
— Но може би тя ти изпя...
— Не пожела да ми даде подаръка — казва той засегнато.
— Така ли каза тя?
— Да, така каза — отговаря той бързо.
— Защо?

Мълчание.

— Сърдита ли ти беше? — пита Юна.

Той кима.

— Тя искаше ли да направиш нещо, което не можеше да направиш? — продължава Юна спокойно.

— Не, тя...

Йозеф продължава да говори шепнешком.

— Не чувам, Йозеф.

Той продължава да шепне. Юна се доближава, опитва се да чуе думите и се навежда над него.

— Този проклет дявол! — изкрещява Йозеф в ухото му.

Юна се отдръпва назад, заобикаля леглото, разтърква ухото си и се опитва да се усмихне. Лицето на Йозеф е пепелносиво, когато изсъсква:

— Ще го надуша този проклет хипнотизатор и ще му прегриза гърлото, ще го преследвам него и неговото...

Социалната служителка бърза към леглото и се опитва да изключи записа.

— Йозеф! Имаш право да мълчиш, ако...

— Не се месете в това! — прекъсва я Юна.

Тя го гледа с объркан поглед и казва с треперещ глас:

— Преди разпита би трябвало да го информирате...

— Не, грешите, няма закони, които да регулират това — заявява Юна с повишен тон. — Има право да мълчи, така е, но няма изискване, че трябва да го информирам за това право.

— Извинете тогава.

— Няма нищо — промърморва Юна и след това се обръща към Йозеф: — Защо си сърдит на хипнотизатора?

— Не е необходимо да отговарям на въпросите ти — отговаря Йозеф и се опитва да посочи социалната служителка.

17.

Петък сутрин, единайсети декември

Ерик тича надолу по стълбите и излиза през външната врата. Спира се на улица *Свеавеген*. Усеща как потта, стичаща се по гърба му, изстива. Призлява му от тревога и чувство за вина, не разбира как може да бъде толкова глупав, че да отблъсква Симоне, защото се чувства наранен. Продължава бавно нагоре към площад *Оденплан*, сядна на една пейка пред библиотеката, въздухът е студен, някакъв мъж спи малко по-нататък под дебели купчини одеяла.

Ерик става и тръгва към къщи, купува хляб от пекарната и едно лате макиато за Симоне. Бърза да се върне и с големи крачки изкачва стълбището. Вратата е заключена, той вади ключовете, отключва и веднага разбира, че в апартамента няма никой. Ерик си мисли, че ще докаже на Симоне, че тя може да му има доверие. Колкото и дълго време да му отнеме, той ще я убеди отново. Стои до кухненската маса и пие кафето, става му зле и започва да търси капсула лосек.

Не е по-късно от девет часа сутринта. Дежурството му в болницата започва едва след няколко часа. Взима една книга и отива да си легне в леглото. Но вместо да чете, той започва да си мисли за Йозеф Ек. Пита се дали криминалният инспектор Юна Лина го е накарал да проговори.

Апартаментът е тих, изоставен.

Усеща как стомахът му се успокоява от лекарството.

Нищо, което е казано под хипноза, не може да се използва като доказателство, но Ерик знае, че Йозеф говореше истината, че той е убил семейството, дори и самият мотив да е неясен и по някакъв начин той да смята, че е бил ръководен от сестра си.

Ерик затваря очи и се опитва да си представи жилището и семейството. Евелин трябва да е почувствала още отдавна, че брат ѝ е опасен, мисли си той. През годините се е научила да живее с неговите неконтролируеми избухвания. Винаги е балансирала своята собствена воля срещу риска за гневен изблик. Йозеф е бил момче, което се е

биело, карали са му се за това, но той е продължавал да се бие. Като по-голяма сестра, тя не е имала никаква конкретна защита. Семейството се е справяло с насилието на Йозеф ден за ден, опитвало се е да живее с него, но не е проумявало колко сериозни са нещата. Родителите може би са мислели, че агресивното поведение чисто и просто се дължи на това, че той е момче. Възможно е да са се обвинявали, че са го оставяли да играе брутални телевизионни игри, позволявали са му да гледа угнетяващи и жестоки филми.

Евелин е напуснала дома веднага щом е имала възможност, намерила си е работа и собствено жилище, но нещо я е накарало да усети растящата сериозна опасност, изведнъж е била толкова уплашена, че се е скрила във вилата на лелята, носела е пушка, за да се защитава.

Беше ли я заплашвал Йозеф?

Ерик се опитва да си представи какъв страх е изпитвала Евелин нощем във вилата, в тъмнината, със заредената пушка до леглото си.

Припомня си телефонния разговор с Юна Лина след нейния разпит. Какво се е случило, когато Йозеф е отишъл във вилата с тортата? Какво ѝ е казал? Какво е почувствала тя? Дали тогава за първи път се е уплашила и се е снабдила с пушка? Дали след неговото посещение е започнала да живее с ужаса, че той ще я убие?

Ерик си мисли за Евелин. Вижда я пред себе си, така, както изглеждаше в гората при вилата. Млада жена, облечена в пухкава жилетка в сребрист цвят, със сив плетен пуловер, изтъркани джинси и спортни обувки. Тя бавно върви между дърветата, с поклащаща се конска опашка. Лицето ѝ е открито, детско. Държи ловната пушка с отпусната ръка. Пушката се влачи по земята, отскача меко върху боровинковите храстчета и мъховете. Слънцето се спуска надолу между клоните на боровете.

Изведнъж Ерик разбира нещо изключително важно: ако Евелин е била уплашена, ако е взела пушката, за да се защитава от Йозеф, тя щеше да се държи по съвсем различен начин, нямаше да я влачи след себе си, когато се приближаваше към къщата.

Ерик си спомня, че коленете ѝ бяха мокри, върху джинсите ѝ имаше тъмни, изцапани с пръст петна.

Излязла е в гората, за да се самоубие, мисли си той.

Стояла е на колене върху мъха с цевта на пушката в уста, но се е разколебала, не се е осмелила.

Когато я видя сред боровинковите храсти в гората с влачещата се пушка, тя се е връщала назад, към вилата, към алтернативата, от която е искала да избяга.

Ерик набира номера на мобилния телефон на Юна.

— Да, тук е Юна Лина.

— Здравей, обажда се Ерик Мария Барк.

— Ерик? Смятах да ти звънна, но имах много...

— Няма нищо — казва Ерик, — аз имам...

— Трябва да знаеш — прекъсва го Юна, — че много съжалявам за медийния шум, ще проверя откъде е изтекла информация, когато малко се успокоят нещата.

— Няма значение.

— Чувствам се виновен, задето те убедих да...

— Сам направих избора, никого не обвинявам.

— Аз лично смятам, може би не трябва да го казвам точно сега, но беше правилно да бъде хипнотизиран Йозеф. Още не е сигурно, но е много вероятно това да е спасило живота на Евелин.

— Затова ти се обаждам — казва Ерик.

— За какво?

— Сетих се нещо. Имаш ли време?

Ерик чува как Юна мести нещо, сякаш изтегля стол и сяда на него.

— Да — отговаря той. — Имам време.

— Когато бяхме там, на остров Вермдьо, при вилата на лелята — започва Ерик. — Нали останах в колата. Видях една жена сред дърветата. Тя носеше ловна пушка. По някакъв начин разбрах, че това е Евелин, и реших, че ситуацията може да стане опасна, ако полицията я изненада.

— Да, тя всъщност би могла да стреля през прозореца — съгласява се Юна. — Ако е мислела, че вижда Йозеф насреща.

— Сега, докато седях вкъщи, си мислех за Евелин — продължава Ерик. — Зърнах я между дърветата. Тя вървеше бавно към вилата и държеше пушката с едната си ръка, оставяйки цевта да се влачи по земята.

— Аха?

— Носи ли човек пушка по този начин, ако се бои, че ще бъде убит?

— Не — отговаря Юна.

— Мисля, че е отишла в гората, за да се самоубие — продължава Ерик. — Джинсите ѝ бяха мокри на коленете. Вероятно е стояла на колене върху влажния мъх, насочила пушката към челото или гърдите си, но после се е разкажала, не е посмяла... Ето какво мисля.

Ерик млъква.

Чува тежкото дишане на Юна в слушалката. Някаква аларма на автомобил се разпищява долу на улицата.

— Благодаря — казва Юна, — ще отида да поговоря с нея.

18.

Петък следобед, единайсети декември

Разпитът на Евелин ще се проведе в една от стаите на криминалния отдел. За да направи скучната стая по-уютна, някой е сложил метална кутия с джинджифилови курабийки на бюрото и електрически свещници от ИКЕА на прозорците. Евелин и съветника ѝ вече седят на столовете си, когато Юна започва записа...

— Знам, че въпросите ми ще бъдат трудни, Евелин — казва той тихо и я поглежда за миг. — Но ще съм благодарен, ако въпреки това ми отговориш, доколкото можеш.

Евелин не отговаря, а поглежда в скута си.

— Защото не мисля, че е от твоя полза да мълчиш — внимателно продължава той.

Тя не реагира, само втренчено гледа в скута си. Съветникът на Евелин, мъж на средна възраст с рядка брада, гледа Юна безизразно.

— Да започвам ли, Евелин?

Тя поклаща глава. Той чака. След малко тя вдига глава и среща погледа му.

— Отиде в гората с пушката, за да се самоубиеш, нали?

— Да — прошепва тя.

— Радвам се, че не го направи.

— Аз не се радвам.

— Опитвала ли си да го направиш и друг път?

— Да.

— Преди този случай?

Тя кима.

— Но не преди Йозеф да дойде с тортата?

— Не.

— Какво каза той?

— Не искам да мисля за това.

— За кое? За това, което той каза ли?

Евелин се изправя на стола и устата ѝ се присвива.

— Не си спомням — почти беззвучно казва тя. — Сигурно не е било нещо особено.

— Смятала си да се застреляш, Евелин — напомня ѝ Юна.

Тя става, отива до прозореца, гаси свещника и отново го запалва, връща се на стола си и сядва със скръстени ръце върху корема.

— Не може ли просто да ме оставите на мира?

— Това ли искаш? Това ли искаш наистина?

Тя кима, без да го поглежда.

— Имаш ли нужда от почивка? — пита съветникът.

— Не знам какво му има на Йозеф — тихо казва Евелин. — Не е в ред с главата. Винаги... когато беше малък, се биеше прекалено грубо и прекалено жестоко. Унищожаваше всичките ми вещи, не искаше да имам нищо.

Устата ѝ трепери.

— Когато беше на осем години, ме попита дали искам да станем гаджета. Може би не звучи толкова страшно, но не и за мен, не исках, но той искаше да се целуваме... Страхувах се от него, правеше странни неща, случваше се да влезе в стаята ми през нощта и да ме ухапе до кръв. Започнах да се отбранявам, все още бях по-силната.

Тя бърше сълзите си.

— Тогава той биеше Бъстър вместо мен, ако не направех каквото ми кажеше... ставаше все по-лошо, искаше да гледа гърдите ми, да се къпе с мен... уби Бъстър, кучето ми, и го хвърли от един мост.

Тя става и неспокойно отива до прозореца.

— Йозеф може би беше на дванайсет, когато...

Гласът ѝ секва и тя хлипа тихо, преди да продължи.

— Попита дали искам да му лапна онази работа. Казах му, че е отвратителен. Тогава той отиде при Кнутет и я удари, тя беше само на две години...

Евелин заплаква и се успокоява.

— Бях принудена да го гледам как онанира по няколко пъти на ден... ако откажех, биеше Кнутет, казваше, че ще я убие. Сравнително скоро, може би няколко месеца след това, той започна да настоява да спи с мен, казваше го всеки ден, заплашваше ме... но аз измислих какво да отговоря, казах, че е малолетен, че е забранено, че аз не мога да направя нещо, което е забранено.

Тя избърсва сълзите си.

— Мислех си, че всичко това ще приключи, изнесох се от вкъщи, мина година, но след това той започна да ми се обажда, каза, че скоро ще навърши петнайсет. Тогава се скрих, аз... не разбирам как се е сетил, че съм във вилата, аз...

Тя се разплаква с глас.

— О, боже...

— Значи той заплаши — казва Юна, — той заплаши да убие цялото семейство, ако не...

— Не каза това! — Тя крещи. — Каза, че ще започне с татко. Аз съм виновна за всичко... искам само да умра...

Свлича се на земята, опряна на стената, и се свива на кълбо.

19.

Петък следобед, единайсети декември

Юна седи в стаята си и се взира в дланите си, усеща главата си празна. В ръката си още държи телефона.

Когато разказваше на Йенс Сванейелм за внезапната промяна у Евелин, Йенс го слушаше мълчаливо и въздишаше дълбоко, докато Юна говореше за особено жестокия мотив за престъплението.

— Честно казано, Юна — беше казал той, — за съжаление това не е достатъчно, имайки предвид, че сестрата на свой ред е обвинена от Йозеф Ек. Искам да кажа, трябва ни признание или веществени доказателства.

Юна се оглежда из стаята, търка лицето си с ръка, после се обажда на Даниела Ричардс, лекарката на Йозеф, и обсъжда подходящо време да продължи разпита, когато обвиняемият не е приел прекалено много обезболяващи.

— Трябва да е с ясен ум — казва Юна.

— Би могъл да дойдеш в пет — предлага Даниела.

— Днес следобед ли?

— Няма да получи нова доза морфин преди шест. Получава се изравняване около времето за вечеря.

Юна поглежда часовника. Часът е два и половина следобед.

— Това ме устройва — казва той.

След разговора с Даниела Ричардс се обажда на Лизбет Карлен, социалната служителка на Йозеф, и я информира за уговорения час.

Отива до стаята на персонала, взима си една ябълка от кошницата с плодове и когато се връща, заварва Ериксон, криминалиста, отговарящ за разследването на местопрестъплението в Тумба, разположил се на мястото му, облегал с цялата си тежест на бюрото. Лицето му е зачервено и дишайки запъхтяно, маха на Юна с немощна ръка.

— Пъхни ми ябълката в устата и ще имаш коледно прасенце — казва той.

— Престани — отговаря Юна и отхапва от ябълката.
— Заслужавам го — казва Ериксон. — Откакто отвориха онзи тайландски ресторант на ъгъла, съм качил единайсет кила.
— Храната им е вкусна.
— Да, по дяволите!
— Какво стана с женската съблекалня? — пита Юна.
Ериксон прави пренебрежителен жест с дебелия си ръка.
— Не казвай „аз какво ти казах“, но...
Юна се усмихва широко.
— Ще видим — дипломатично казва Юна.
— Добре — въздиша Ериксон и бърше пот от лицето си. — Намерихме косми на Йозеф Ек в отводнителния канал и кръв от бащата, Андерш Ек, във фугите на пода.
— Какво ти казах — казва Юна сияещ.
Ериксон се смее и се държи за гърлото, като че ли нещо ще му се счупи.
В асансьора надолу към фоайето на Държавното полицейско управление Юна отново се обажда на Йенс Сванейелм.
— Добре че се обаждаш — казва Йенс. — Подгонили са ме заради хипнозата, искат да прекратим предварителното разследване срещу Йозеф, смятат, че само ще струва пари и...
— Изчакай секунда — прекъсва го Юна.
— Но аз съм решил да...
— Йенс.
— Да — отговаря той.
— Разполагаме с веществени доказателства — сериозно казва Юна. — Йозеф Ек е свързан с първото местопрестъпление и с кръвта на бащата.
Главният прокурор диша тежко в слушалката и казва спокойно:
— Юна, обаждаш се в последния момент.
— Това е достатъчно — отговаря той.
— Да.
Малко преди да приключат разговора, Юна казва:
— Не казах ли, че съм прав?
— Какво?
— Не бях ли прав?

В слушалката настъпва мълчание. После бавно и натъртено, Йенс отговаря:

— Да, Юна, прав беше.

Приключват разговора, усмивката изчезва от лицето на криминалния инспектор, той върви покрай стъклената стена към двора и отново си поглежда часовника. След половин час трябва да бъде в Музея на Севера на остров Юргорден.

Юна се качва по стълбите на музея и продължава по дългите празни коридори. Минава покрай стотици стъклени витрини, без да ги поглежда. Не вижда изложените битови предмети, съкровища и занаятчийски предмети, не забелязва изложбите, фолклорните носии и големите фотографии.

Пазачът вече е поставил стол до слабо осветената витрина. Без да казва нищо, Юна сяда както обикновено и се вглежда в лапландската сватбена корона. Крехка и деликатна, короната се разширява нагоре и завършва в съвършен кръг. Връхчетата напомнят на цветна чашка или на две сплетени ръце, протегнали пръсти. Юна мести бавно главата си, така че светлината също се движи бавно. Сватбената корона е ръчно оплетена от корени. Материалът е изваден от земята и блести като кожа, като злато.

Този път Юна седи пред витрината само един час, след което става, кима на пазача и бавно излиза от Музея на Севера. Снежната киша по улиците е кална и черна. От едно корабче под моста към Юргорден мирише на дизел. Разхожда се бавно към улица *Страндвеген*, когато телефонът звъни. Обажда се Нолен, съдебният лекар.

— Добре че те открих — вместо увод казва той, когато Юна отговаря.

— Приключи ли аутопсията?

— Почти, почти.

Юна вижда един млад баща на тротоара непрестанно да накланя количката назад, за да разсмее детето си. Една жена стои неподвижно на прозореца на жилището си и гледа към улицата. Когато среща погледа ѝ, тя веднага прави крачка навътре.

— Откри ли нещо неочаквано? — пита Юна.

— Ами, не знам...

— Какво?

— Ами, това с разреза на корема.

— Да?

Чува как Нолен си поема въздух и как нещо издрънчава на заден план.

— Изпуснах химикалката — прошепва Нолен и Юна чува пращане в слушалката.

— Тези тела са били подложени на изключително голямо насилие — казва Нолен сериозно, когато се връща на телефона. — Особено момиченцето.

— Наясно съм с това — казва Юна.

— И много от раните са безразборни, направо са нанесени за удоволствие. Отвратително е, ако питаш мен.

— Да — казва Юна и си спомня как изглеждаше местопрестъплението, когато той пристигна.

Шокираните полицаи, усещането за хаос във въздуха. Труповите вътре в къщата. Спомня си Лилемур Блум, която пушеше с треперещи ръце и лице, бяло като тебешир. Спомня си как кръвта бе изпръскала прозорците и бе потекла по стъклата на балконските врати към задния двор.

— Има ли яснота за разреза на корема на жената?

Нолен въздиша.

— Да, оказа се, каквото мислехме. Била е разрязана около два часа след настъпването на смъртта. Някой е обърнал тялото ѝ и е вкарал остър нож в стария белег от цезарово сечение.

Той разлиства нещо.

— Извършителят ни обаче не е бил добре запознат със *sectio caesarea*. При Катя Ек става дума за вертикален разрез от пъпа надолу.

— Да?

Нолен въздиша.

— По принцип, матката винаги се разрязва напречно, дори разрезът на корема да е вертикален.

— Но Йозеф не е знаел това, така ли? — пита Юна.

— Не — казва Нолен. — Само е отворил корема, без да разбере, че цезаровото сечение винаги се състои от два разреза, един на корема и един на матката.

— Има ли още нещо, което трябва да знам веднага?

— Може би, че се е занимавал необичайно дълго с телата, че не се е спрял въпреки настъпващата умора, не е могъл да се насити, яростта му е нямала край.

В разговора настъпва пауза. Юна върви по улица *Страндвеген*. Отново мисли за последния разпит на Евелин.

— Искам само да потвърдя въпроса с цезаровото сечение — добавя Нолен след малко. — Това, че разрезът е направен близо два часа след настъпването на смъртта.

— Благодаря, Нолен — казва Юна.

— Утре ще имаш пълния протокол от аутопсията.

Приключвайки разговора, Юна мисли колко ужасно е било да израснеш с Йозеф Ек. Колко ли незащитена се е чувствала Евелин, да не говорим за малката сестра.

Юна се опитва да си припомни какво каза Евелин за цезаровото сечение на майка си.

Той мисли как Евелин бе седяла на пода, облегната на стената в стаята за разпити, разказвайки за почти патологичната ревност на Йозеф към малката сестра.

— Нещо не е наред в главата на Йозеф — бе прошепнала тя. — Винаги е било така. Спомням си, когато се роди, мама се разболя тежко, не знам от какво, но се наложи по спешност да ѝ направят цезарово сечение.

Евелин бе поклатила глава и прехапала устни, преди да продължи:

— Знаеш ли какво представлява цезаровото сечение, когато се прави по спешност?

— Да, общо взето — бе отговорил Юна.

— Понякога... понякога се получават усложнения, когато родиш дете по този начин.

Евелин го бе погледнала стеснително.

— Недостиг на кислород ли имаш предвид? — бе попитал Юна.

Тя бе поклатила глава, бършейки сълзите от бузите си.

— Имам предвид психически проблеми при майката. Жена, която има тежко раждане и внезапно е приспана, за да бъде разрязана, може да има трудности да се привърже към детето.

— Майка ти страдала ли е от следродилна депресия?

— Не съвсем — бе отговорила Евелин с плътен, дебел глас. — Майка ми получи психоза, когато роди Йозеф. В родилното не разбраха и я оставиха да се прибере вкъщи с него. Веднага забелязах, че нещо не е наред. Аз се грижех за Йозеф. Бях само на осем, но тя не се интересуваше от него, не го докосваше, само лежеше в леглото си и не спираше да плаче.

Евелин бе погледнала Юна, прошепвайки:

— Мама казваше, че не е неин, че нейното дете е умряло, и накрая се наложи да я приберат в психиатрията.

Евелин се усмихва криво сама на себе си:

— Мама се върна при нас след около година. Преструваше се, че всичко си е както преди, но всъщност продължаваше да го отхвърля.

— Значи не вярваш, че майка ти се е излекувала? — внимателно бе попитал Юна.

— Излекувала се беше, защото когато роди Лиза, всичко беше различно. Мама ѝ се радваше, правеше всичко за нея.

— А ти се грижеше за Йозеф.

— Той започна да казва, че мама е трябвало да го роди по истинския начин. За него несправедливостта се състоеше в това, че Лиза бе родена от влагалището, а той не. Повтаряше го през цялото време. Че мама е трябвало да го роди от влагалището, а не просто да... — Гласът ѝ бе заглъхнал.

Юна си спомняше как тя извърна лице и той бе гледал вдигнатите ѝ, напрегнати рамене, без да посмее да я докосне.

20.

Петък вечер, единайсети декември

Когато Юна влиза в спешното отделение на Каролинската болница, за разлика от друг път не е толкова тихо. Цялото отделение мирише на готвено и пред общата зала има количка с тенджери от неръждаема стомана, чинии, чаши и прибори. Някой е пуснал телевизора и Юна чува звук от тракащи чинии.

Опитва се да си представи как Йозеф е разрязал стария белег от цезарово сечение на майка си, отворил е собствения си път към живота, пътя, който всъщност го е обрекъл да остане без майка, който беше причината майка му никога да не се привърже към него.

Как Йозеф отрано чувства, че не е като другите деца, че е сам. Единственият човек, който му дава любов и грижи, е Евелин. За него е недопустимо да бъде отхвърлен от нея. Най-малкият признак на дистанция го отчайва и вбесява, и гневът му все повече се насочва към любимата малка сестра.

Юна кима на Сунесон, който е застанал пред вратата на стаята на Йозеф Ек, и после поглежда към лицето на момчето. Торбичката на катетъра е наполовина пълна и тежката стойка за вливане непосредствено до леглото го снабдява с течност и кръвна плазма. Краката на момчето стърчат изпод светлосиньото одеяло, ходилата му са мръсни, по хирургическото тиксо, покриващо шевовете, са залепнали косми и боклуци. Телевизорът е включен, но той като че ли не го гледа.

Социалната служителка Лизбет Карлен вече е в стаята. Още не го е видяла, застанала е до прозореца и си слага шнола в косата.

Една от раните на Йозеф отново се е отворила, кръвта тече по ръката му и капе на пода. Възрастна медицинска сестра се е навела над него, отваря компреса и наново залепва раната, измива кръвта и напуска стаята.

— Извинете — казва Юна и настига сестрата в коридора.

— Да?

— Как е той, как е всъщност Йозеф Ек?

— Попитайте лекуващия лекар — отговаря жената и тръгва отново.

— Ще го попитам — усмихва се Юна и бърза след нея. — Но... бих искал да му покажа нещо, което... мога ли да го закарам там с инвалидна количка...

Сестрата поклаща глава и рязко спира.

— Пациентът в никакъв случай не трябва да се мести — казва тя строго. — Какви са тези глупости, той има силни болки, не бива да се движи, може да получи нови кръвоизливи, ако се изправи.

Юна се връща в стаята на Йозеф. Без да чука, влиза при момчето, взима дистанционното, изключва телевизора, пуска касетофона, бързо казва часа, датата и присъстващите в стаята, след което сяда на стола за посетители. Йозеф отваря натежалите си клепачи и го гледа с леко безразличие. Аксиларният гръден дренаж, поставен в гръдния му кош, за да възстанови налягането в пунктирания бял дроб, издава доста приятен, тихо бълбукащ звук.

— Би трябвало скоро да те изпишат — казва Юна.

— Хубаво би било — тихо казва Йозеф.

— Но ще бъдеш преместен в ареста.

— Лизбет каза, че прокурорът нищо не смята да предприема — казва той, поглеждайки към социалната служителка.

— Така стояха нещата, преди да имаме свидетел.

Йозеф бавно затваря очи.

— Кой?

— Доста разговаряхме двамата — казва Юна. — Но може би искаш да промениш нещо, което си казал, или да добавиш нещо, което не си казал.

— Евелин — прошепва той.

— Няма да излезеш на свобода много дълго време.

— Лъжеш.

— Не, Йозеф, казвам истината. Повярвай ми. Ще ти бъде наложена мярка постоянно задържане под стража и вече имаш право на адвокат.

Йозеф се опитва да вдигне ръка, но няма сили.

— Хипнотизирали сте я — казва той с усмивка.

— Не.

— Дума срещу дума — казва той.

— Не съвсем — казва Юна и наблюдава чистото бледо лице на момчето.

— Имаме и веществени доказателства.

Йозеф стиска здраво зъби.

— Нямам излишно време да седя тук, но ако искаш да ми разкажеш нещо, мога да остана още малко — приветливо казва Юна.

Изчаква половин минута, потропва с пръсти по облегалката на стола, става, взима касетофона, кима набързо на социалната служителка и напуска стаята.

В колата пред болницата Юна мисли, че трябваше да предизвика Йозеф с разказа на Евелин, трябваше да го направи, за да види реакцията на момчето. Кипящата арогантност на Йозеф Ек може би щеше да го подведе да признае, ако бе провокиран.

Обмисля за миг дали да се върне, но не го прави, за да не закъснее за вечерята при Диса.

Когато излиза на улица *Лютценгатан* и паркира пред светлата сграда, навън е тъмно и мъгливо. Приближавайки се към входа му става необичайно студено, поглежда замръзналата трева на площад *Карлаплан* и черните клони на дърветата.

Опитва се да си представи Йозеф легнал в леглото си, но единственото, което вижда, е онази хриптюща и бълбукаща дренажна система. И все пак има чувството, че е видял нещо важно, но не го е разбрал.

Усещането, че нещо не е наред, продължава да тлее в него, докато се вози в асансьора до апартамента на Диса и звъни на вратата. Никой не отваря. Юна чува, че на стълбището над него има някой, който въздиша на пресекулки или плаче съвсем тихо.

Диса отваря вратата с притеснено изражение на лицето, облечена само по сутиен и чорапогащник.

— Смятах, че ще закъснееш — обяснява тя.

— Значи вместо това, малко съм подранил — казва Юна и леко я целува по бузата.

— Влез и затвори вратата, преди всички съседи да са видели задника ми.

Уютното антре ухае на храна. Розова лампа с ресни докосва главата на Юна.

- Приготвила съм морски език и пресни картофи — казва Диса.
- С разтопено масло?
- И с гъби, магданоз и телешки бульон.
- Звучи вкусно.

Апартаментът е доста стар, но всъщност е приятен. Има само две стаи и кухня, но таваните са високи. Големите прозорци с дограма от тиково дърво гледат към площад *Карлаплан*, таванът е облицован с лакирано дърво, а красивият под е полиран.

Юна влиза с Диса в спалнята ѝ. Той се спира, опитва се да разбере какво е видял при Йозеф. Върху неоправеното легло има включен лаптоп, тя е разпръснала книги и листове около себе си.

Той сяда в креслото и я чака да се облече. Без да казва нищо, тя застава с гръб към него, за да закопчае ципа на тясната си, семпло скроена рокля.

Юна поглежда в една отворена книга и вижда голяма черно-бяла снимка на гробище. На заден фон се виждат археолозите, облечени в дрехи от четирийсетте години, гледащи към фотографа. Изглежда, току-що са започнали разкопки на мястото и са маркирали района с петдесетина знаменца.

— Това са гробове — тихо казва тя. — Знамената показват местоположението на гробовете. Човекът, който е водил разкопките на това място, се казваше Ханес Мюлер. Почина преди известно време, но сигурно вече беше на сто години. През цялото време работеше в института. Приличаше на добра стара костенурка...

Застанала пред високото огледало, сплита правата си коса на две тънки плитки, после се обръща и го поглежда.

- Как изглеждам?
 - Хубава си — казва топло Юна.
 - Да — тъжно отговаря тя. — Как е майка ти?
- Юна хваща ръката ѝ.
- Добре е — прошепва той. — Поздравява те.
 - Много мило, какво каза?
 - Да не ми обръщаш внимание.
 - Аха — мрачно отговаря Диса. — И разбира се, е права.

Бавно прокарва пръсти през гъстата му рошава коса. Поглежда го с неочаквана усмивка, после отива до лаптопа, изключва го и го слага на шкафа.

— Знаеш ли, че според предхристиянските закони, новородените не са били считани за пълноценни хора, преди да бъдат закърмени. През времето между раждането и кърменето било разрешено новородените да бъдат оставени в гората.

— Изборът на другите е определял дали ще станеш човек — бавно казва Юна.

— Не е ли било винаги така?

Тя отваря гардероба, изважда кутия за обувки, в която има чифт тъмнокафяви сандали с меки каишки и елегантни токчета от различни видове дърво.

— Нови ли са? — пита Юна.

— *Серджио Роси*. Направих си сама подарък, защото работата ми е толкова лишена от светска суета и блясък. По цял ден се ровя в калта.

— Още ли си в Сигтюна?

— Да.

— Какво всъщност открихте?

— Ще ти разкажа, докато вечеряме.

Сочи сандалите ѝ:

— Много са хубави — казва той и става от креслото.

Диса се обръща с горчива усмивка.

— Съжалявам, Юна — казва тя през рамо, — но не мисля, че ги правят в твоя размер.

Изведнъж той се сепва.

— Чакай — казва той и се подпира на стената.

Диса го поглежда въпросително.

— Беше шега — обяснява тя.

— Не, краката му бяха...

Юна минава покрай нея и отива в антрето, изважда телефона си от якето, обажда се на телефонната централа и изрича със спокоен глас, че Сунесон незабавно се нуждае от подкрепление в болницата.

— Какво се е случило? — пита Диса.

— Краката му бяха твърде мръсни — отговаря той. — Казват, че не може да се движи, но той е ставал. Ставал е и е ходил наоколо.

Юна набира номера на Сунесон и когато никой не отговаря, си облича якето, прошепва: „Извинявай“, излиза от апартамента и изтичва надолу по стълбите.

Приблизително по същото време, когато Юна звъни на вратата на Диса, в болницата Йозеф Ек се надига и сядва в леглото си.

Миналата нощ опита дали може да ходи: смъкна се на пода, трябваше да стои неподвижен дълго време, подпрян на рамката на леглото. Болката, причинена от многобройните рани, го изгаряше, а от пробождането в наранения черен дроб му причерняваше пред очите, но все пак можеше да ходи. Беше опънал тръбите на инфузионната система и гръдния дренаж, беше проверил какво има в шкафа с болнични консумативи и после си бе легнал отново.

Минал е половин час, откакто нощната смяна влезе да го провери. В коридора е почти тихо. Йозеф бавно изважда катетъра от китката си, усеща всмукването на тръбата при отделянето от кожата. Малка струйка кръв се стича в скута му.

Тялото не го боли много, когато става от леглото. Отива до шкафа с болнични консумативи и намира компреси, скалпели, еднократни спринцовки и бинтове. Пъха няколко спринцовки в широкия, свободен джоб на болничната пижама. С треперещи ръце разопакова един скалпел и прерязва маркуча на дренажа. Потича слузеста кръв и левият му бял дроб бавно се свива. Усеща болка зад едната лопатка, кашля леко, но всъщност не усеща промяната от намаления капацитет на белия дроб.

Изведнъж се чува звук от стъпки на гумени подметки по балатума.

Със скалпела в ръка, Йозеф застава до вратата, гледа през прозореца и чака.

Сестрата спира и се заговаря с полицая на пост. Йозеф чува как се смеят на нещо.

— Спрях цигарите — обяснява тя.

— Ако имаш никотинова лепенка, няма да ти откажа — продължава полицаят.

— И тях ги спрях — отговаря тя. — Но излез на двора, и без това ще остана малко.

— Пет минути — енергично казва полицаят.

Полицаят излиза, ключовете дрънчат, сестрата прелиства някакви листове и влиза в стаята. Всъщност, само изглежда учудена.

Бръчиците около очите ѝ изпъкват, когато острието на скалпела пронизва гърлото ѝ. Йозеф е по-слаб, отколкото е предполагал, налага се да я прободне няколко пъти. Усеща опъване и парене в тялото от резките движения. Сестрата не пада веднага, а се опитва да се задържи за него. Двата се свличат заедно на пода. Тялото ѝ е цялото потно и горещо. Той се опитва да се изправи, но се хлъзга в косата ѝ, която се е разпръснала като голям, рус житен сноп. Когато изважда скалпела от гърлото ѝ, тя издава писклив звук. Започва да рита с крака и Йозеф седи и я гледа известно време, преди да продължи надолу по коридора. Роклята ѝ се е вдигнала и той ясно вижда розовото бельо под чорапогащника.

Минава през коридора. Черният дроб вече го боли силно. Свива вдясно, намира чисти дрехи в някаква количка и се преоблича. Пълна жена тегли един парцал напред-назад по лъщящия балатум. Тя слуша музика със слушалки. Йозеф се приближава, застава зад нея и изважда една спринцовка. Няколко пъти замахва към гърба ѝ, вдигнал спринцовката във въздуха, но спира всеки път, преди върхът на иглата да я докосне. Тя не забелязва нищо. Той прибира спринцовката в джоба си, избутва жената с ръка и минава. Тя почти пада и го проклина на испански. Йозеф спира рязко и се обръща към нея:

— Какво каза?

Тя си сваля слушалките и поглежда Йозеф въпросително.

— Каза ли нещо? — пита той.

Тя бързо поклаща глава и продължава да чисти. Наблюдава я известно време, после продължава към асансьора, натиска копчето и чака.

21.

Петък вечер, единайсети декември

Юна Лина кара бързо по улица *Валхалавеген*, покрай стадиона, където са се провели Летните олимпийски игри през 1912 година. Сменя платно, изпреварва един голям мерцедес от вътрешната страна и вижда червената тухлена фасада на болница *Домът на София* да се мерзелее между дърветата. Гумите минават с трясък през голяма метална плоча. Натиска газта, за да изпревари син автобус, тръгващ от спирката си. Когато Юна завива пред него, шофьорът продължително и ядно натиска клаксона. Точно след Техническия университет колата минава през мръсна локва и изпръсква паркираните коли и тротоара.

Юна минава на червен светофар при Нортул, продължава покрай Сталместаргорден и успява да вдигне почти 180 км в час на късата отсечка по улица *Упсалавеген*, преди отбивката остро да завие под магистралата и нагоре към Каролинската болница.

Паркирайки до главния вход, той вижда няколко полицейски коли с включени сини лампи, които хвърлят сенки, напомнящи на размахани призрачни крила върху кафявата тухлена фасада на болницата. Пред главния вход група журналисти са заобиколили няколко медицински сестри, които треперят от студ. Лицата им са уплашени и някои от тях плачат открито пред камерите.

Юна се опитва да влезе, но веднага е спрял от млад полицаи, който тъпче на място от вълнение или адреналинов шок.

— Разкарай се оттук — казва полицаят и го избутва.

Юна се взира в светлосините му, безизразни очи. Отстранява ръката на полицаия от гърдите си и казва спокойно:

— Криминална полиция.

Погледът на полицаия е изпълнен със съмнение.

— Легитимация, моля.

— Юна, побързай, насам.

Карлос Елиасон, началник на Държавната криминална полиция, му маха от осветената в бледожълто рецепция. През прозореца вижда

Сунесон, който седи на една пейка и плаче със сбръчкано лице. Помлад полицај сџа до него и обгръща раменете му с ръка.

Юна показва легитимацията си и полицајт начумерено се отдръпва. Голяма част от пространството пред входа е отцепено с найлонова лента. Фотоапаратите на журналистите отвън проблясват през стъклените врати, а вътре в болницата следователи фотографират местопрестъплението.

Карлос ръководи операцията и отговаря за цялостната стратегическа част, както и за тактическата. Дава бързи наставления на криминалиста, водещ огледа на местопрестъплението, след което се обръща към Юна.

— Хванахте ли го? — пита Юна.

— Свидетелите казват, че е излязъл от фойето с помощта на проходилка — напрегнато казва Карлос. — Зарязана е долу на автобусната спирка.

Той поглежда в бележника си.

Района са напуснали два автобуса, седем таксита и автомобили, превозващи възрастни, приблизително десетина частни коли и само една линейка.

— Затворили ли сте изходите?

— Вече е късно.

Той извиква един униформен полицај.

— Автобусите са проверени — без резултат — докладва полицајт.

— А такситата? — пита Карлос.

— Проверихме фирмите *Такси Стокхолм* и *Такси Куриер*, но...

Полицајт маха разсеяно във въздуха, сякаш е забравил какво е искал да каже.

— Свърза ли се с Ерик Мария Барк? — пита Юна.

— Обадохме му се веднага. Не отговаря, но го издирваме.

— Трябва му охрана.

— Роле! — извиква Карлос. — Откри ли Барк?

— Току-що звънях — отговаря Роланд Свенсон.

— Звъни пак — казва Юна.

— Трябва да говоря с Омар от Отдела за свръзка — казва Карлос и се оглежда наоколо. — Ще обявим национално издирване.

— Какво искаш да направя?

— Стой тук, виж дали не съм изпуснал нещо — казва Карлос и се обръща към Микаел Вернер, един от криминалистите от отдел *Убийства*.

— Информирай инспектор Лина какво сте открили досега — нарежда Карлос.

Вернер поглежда невъзмутимо Юна и казва с носов глас:

— Една мъртва медицинска сестра... Няколко свидетели са видели заподозрения да излиза с проходилка.

— Покажи ми — казва Юна.

Двамата се качват по аварийното стълбище, тъй като претърсването на асансьора и шахтата още не е приключило.

Юна разглежда червеникавите стъпки, които босият Йозеф Ек е оставил по пътя надолу към изхода. Мирише на електричество и смърт. Кървав отпечатък от длан на стената, близо до мястото, където стоеше количката за храна, показва, че е залитнал или му се е наложило да се подпре. По металната асансьорна врата Юна открива кръв и нещо, което прилича на мазен отпечатък от чело и нос.

Продължават по коридора и спират пред вратата на стаята, където Юна говори с Йозеф само преди няколко часа. Почти черна локва кръв се разлива около паднало на земята тяло.

— Беше медицинска сестра — казва Вернер мрачно. — Ан-Катрин Ериксон.

Юна гледа светлорусата коса и безжизнените очи на мъртвата жена. Униформата ѝ на медицинска сестра се е набрала до над бедрата. Изглежда, като че ли убиецът се е опитал да вдигне роклята ѝ — помисля си той.

— Оръжието най-вероятно е скалпел — сухо казва Вернер.

Юна промърморва нещо, вади телефона си и се обажда в затвора *Крунеберг*.

Сънен мъжки глас казва нещо, което Юна не чува.

— Юна Лина се обажда — бързо казва той. — Искам да знам дали Евелин Ек е още при вас.

— Какво?

Юна повтаря мрачно:

— Евелин Ек още ли е в ареста?

— Питайте надзирателя — раздразнено отговаря гласът.

— Ще го извикате ли, моля?

— Един момент — казва мъжът и оставя слушалката.

Юна чува стъпките му и как някаква врата изскърцва. После се чуват няколко реплики и нещо издрънчава. Той поглежда часовника. В болницата е вече от десет минути.

Юна тръгва към стълбите и продължава надолу към главния вход с телефона, опрян до ухото.

— Ян Першон на телефона — казва приветлив глас.

— Юна Лина от Криминална полиция. Искам да знам какво става с Евелин Ек — рязко казва той.

— Евелин Ек? — повтаря той въпросително. — А, тя ли? Пуснахме я. Не беше лесно, не искаше да си тръгва, искаше да остане в ареста.

— Пуснали сте я?

— Не, не, прокурорът беше тук, тя е в...

Юна чува как Ян Першон разлиства някакъв регистър.

— Намира се в един от охраняваните ни апартаменти.

— Добре — казва той. — Поставете няколко полицаи пред вратата ѝ. Разбрахте ли?

— Не сме идиоти — засегнато казва Ян Першон.

Юна приключва разговора и отива при Карлос, който седи на стол, с компютър в скута. Една жена стои до него и сочи екрана.

Омар от Отдела за свръзка повтаря кодовата дума „Ехо“ по радиостанцията. Това е названието, използвано за кучешките отряди при акции. Юна предполага, че вече са проверили повечето коли, без да има някакъв резултат.

Махва с ръка на Карлос, но не успява да привлече вниманието му, отказва се и излиза през една от по-малките стъклени врати. Навън е тъмно и студено. Проходилката стои на пустата автобусна спирка. Юна се оглежда наоколо. Не обръща внимание на хората, които наблюдават действията на полицията от другата страна на огражденията, не обръща внимание на разливащата се синя светлина и припрените движения на полицаите, не обръща внимание на святкащите фотоапарати на фотографите и отправя поглед отвъд паркинга и тъмните фасади към отделните постройките на болничния комплекс.

Тръгва, увеличава темпото, прескача развяващата се найлонова лента, отцепваща района, проправя си път между любопитната тълпа и

поглежда към Северния гробищен парк. Продължава надолу до улица *Солна Чурковег*, върви край оградата и се опитва да различи нещо между тъмните силуети на дървета и камъни. Мрежата от повече или по-малко осветените алеи се разпростира на площ от шейсет хектара, обхваща възпоменателни горички, засаждения, крематориум и трийсет хиляди гроба.

Юна минава покрай къщичката на портиера, ускорява крачка, поглежда към светлия обелиск на Алфред Нобел и продължава покрай големия параклис.

Изведнъж става съвсем тихо. Шумът от входа на болницата вече не се чува. Вятърът свири в голите клони на дърветата и собствените му стъпки отекват тихо между надгробни плочи и кръстове. Някакво голямо превозно средство бучи по магистралата. Сухите листа под един храст шумолят. Тук-там пред надгробните паметници горят свещи в опушени стъклени буркани.

Юна се запътва към края на източната дълга част на гробищния парк, обърната срещу входа откъм магистралата, и изведнъж вижда как някой се движи в мрака между високите надгробни плочи в посока към администрацията. На разстояние от около четиристотин метра спира и се опитва да изостри погледа си. Фигурата се движи затруднено и прегърбено. Юна хуква между надгробни плочи и засаждения, трепкащи пламъчета и каменни ангели. Вижда как слабата фигура бърза по заскрежената трева между дърветата. Белите дрехи се развяват около него.

— Йозеф — вика Юна. — Спри!

Момчето се скрива зад голяма семейна гробница с чугунена ограда и заравнен ситен чакъл. Юна изважда оръжието си, бързо маха предпазителя, тича встрани, вижда момчето, извиква му да спре и се прицелва в дясното му бедро.

Изведнъж пред него изниква възрастна жена. Била е наведена над един гроб, след което се е изправила. Лицето ѝ се намира точно по средата на мерната линия. Стомахът на Юна се свива от ужас. Йозеф изчезва зад един кипарис. Юна сваля оръжието и се затичва. Чува как жената се вайка, че само е искала да запали свещ на гроба на Ингрид Бергман. Без да я поглежда, извиква, че това е полицейска акция.

Търси с поглед в мрака. Йозеф се е изгубил сред дърветата. Малкото лампи осветяват едва незначителна площ — зелена пейка или

няколко метра от чакълената алея. Юна изважда телефона, набира номера на Отдела за свръзка и иска незабавно подкрепление, ситуацията е опасна, има нужда от цял отряд, най-малко пет групи и хеликоптер. Тича пряко нагоре по един склон, прескача ниска ограда и спира. Чува се далечен кучешки лай. По чакълената пътека наблизко се чува хрущене и Юна се затичва в тази посока. Вижда някой да лази между надгробните плочи, проследява го с поглед, опитва да се приближи, да намери мерна линия, в случай че успее да разпознае човека. Черни птици излитат ненадейно. Боклукчийска кофа се обръща. Изведнъж вижда как Йозеф тича приведен зад кафяв заскрежен плет. Юна се хлъзва и се свлича надолу по склона, спирайки в стойка за кани за вода и вази с конична форма. Когато се изправя, вече не вижда Йозеф. Пулсът тупти в слепоочията му. Усеща, че е разранил гърба си. Ръцете му са студени и сковани. Прекосява чакълената алея и се оглежда. Кола с емблема на град Стокхолм на вратата се вижда в далечината зад сградата на администрацията. Колата бавно обръща, червените задни светлини изчезват, светлината на предните фарове проблясва по дърветата и неочаквано осветява Йозеф. Той стои и се олюлява на тясната пътека. Главата му е увиснала напред, с усилие прави няколко крачки. Юна тича с всички сили. Колата е спряла, предната врата се отваря и от нея излиза мъж с голяма брада.

— Полиция! — крещи Юна.

Не го чуват.

Той стреля веднъж във въздуха и брататият мъж поглежда в неговата посока. Йозеф се приближава към мъжа със скалпел в ръка. Всичко се развива за секунди. Няма начин да стигне навреме. Юна се подпира на една надгробна плоча, разстоянието е повече от триста метра, шест пъти повече от дължината на едно стрелбище. Мушката се клати пред очите му. Трудно се вижда, той мига и напруга окоото си. Белезникавата фигура се свива и потъмнява. Един клон непрекъснато излиза на мерната му линия. Брататият мъж отново се е обърнал към Йозеф и прави крачка назад. Юна се опитва да държи стабилно мерника и дърпа спусъка. Оръжието произвежда изстрел и откатът се разпространява в лакътя и рамото. Барутният прах щипе измръзналата му ръка. Куршумът просто изчезва безследно сред дърветата. Ехото от гърмежа замира. Юна се прицелва отново и вижда как Йозеф

пробожда с ножа брадатия мъж в корема. Бликва кръв. Юна стреля, куршумът развява дрехите на Йозеф, той залита и изпуска ножа, опипва гърба си, пристъпва напред и сяда в колата. Юна тича, за да слезе на пътя, но Йозеф вече е запалил колата, минава направо през краката на брадатия мъж и натиска газта до край.

Когато осъзнава, че няма да стигне навреме до пътя, Юна спира, прицелва се в предната гума, стреля и уцелва. Колата се накланя, но продължава напред, увеличава скоростта и изчезва към изхода за магистралата. Юна прибира пистолета в кобура, изважда телефона си и докладва за ситуацията на Отдела за свързка, моли да го свържат с Омар и повтаря, че има нужда от хеликоптер.

Брадатият мъж е още жив, между пръстите му се стича тъмна струя кръв от раната в корема, а двата му крака изглеждат счупени.

— Та той беше още хлапе — шокирано повтаря той. — Беше само едно хлапе.

— Линейката е на път — казва Юна и най-сетне чува звука от перките на хеликоптера над гробището.

По-късно, в стаята си в сградата на полицията, Юна взима телефона, набира номера на Диса и чака да чуе сигнал.

— Остави ме на мира! — казва тя провлечено.

— Заспала ли беше? — пита Юна.

— Естествено, че бях заспала.

За момент настъпва мълчание.

— Вкусна ли беше вечерята?

— Да, вкусна беше.

— Разбери, че трябваше да...

Той млъква, чува я как се прозява и се изправя в леглото.

— Добре ли си? — пита тя.

Юна гледа ръцете си. Въпреки че ги е мил старателно, му се струва, че усеща едва доловима миризма на кръв по пръстите си. Беше седял на колене, притискайки най-голямата рана в корема на мъжа, чиято кола Йозеф Ек открадна. Раненият беше в ясно съзнание през цялото време, говореше оживено и почти превъзбудено за сина си, който току-що завършил гимназия и за пръв път заминавал съвсем сам за Северна Турция, за да се срещне с баба си и дядо си. Мъжът бе

погледнал Юна, бе видял ръцете му върху корема си и с учудване бе установил, че изобщо не го боли.

— Не е ли странно? — беше попитал той, гледайки Юна с ясният, искрящ поглед на дете.

Юна се бе опитал да говори спокойно, беше обяснил на мъжа, че ендорфините са причината да не усеща болка в момента. Тялото му се намира в шок и се защитава от допълнителното натоварване на нервната система.

Мъжът бе млъкнал и бе попитал спокойно:

— Това ли е да умреш?

Почти се бе опитал да се усмихне на Юна:

— Изобщо ли не боли?

Юна отвори уста да отговори, но в същия момент пристигна линейката и той почувства как някой внимателно отмества ръцете му от корема на мъжа и го отвежда няколко метра настрани, докато медицинският персонал качва човека на носилка.

— Юна? — отново пита Диса. — Как си?

— Добре съм — отговаря той.

Чува я да се движи, звучи, като че пие вода.

— Искаш ли втори шанс? — пита го тя.

— Много искам.

— Въпреки че не ти пука за мен. — Гласът ѝ е суров.

— Знаеш, че не е така — отговаря той и изведнъж усеща, че е безкрайно уморен.

— Извинявай — казва Диса. — Радвам се, че си добре.

Те приключват разговора.

Юна остава неподвижен за миг и се вслушва в звънтящата тишина, която цари в сградата на полицията, после става, вади оръжието си от окачения до вратата кобур, разглобява го и бавно започва да почиства и смазва всяка част. После отново сглобява пистолета, отива до оръжейния шкаф и го заключва.

Миризмата на кръв е изчезнала. Вместо това, ръцете му миришат силно на оръжейна смазка. Сяда да пише доклад до прекия си началник Петер Неслунд, за да обясни защо е преценил за нужно и оправдано да използва служебното си оръжие.

22.

Петък вечер, единайсети декември

Ерик гледа как приготвят трите пици и моли да сложат още салам върху пицата на Симоне. Телефонът звъни и той поглежда дисплея. Не разпознава номера и слага телефона обратно в джоба си. Вероятно пак е някой журналист. В момента няма сили за повече въпроси. Вървейки към къщи с големите топли картонени кутии, си мисли, че трябва да говори със Симоне, да обясни, че се е ядосал, защото е невинен, че не е направил това, което тя си мисли, че не я е предал отново, че я обича. Спира пред цветарския магазин, колебае се, но после влиза. Въздухът в магазина е наситен със сладникава миризма. Прозорецът към улицата е запотен. Той решава да купи букет рози, когато телефонът отново звъни. Симоне е.

— Ало?

— Къде си? — пита тя.

— Идвам.

— Умираме от глад.

— Добре.

Бърза към къщи, влиза във входа и застава да чака асансьора. През жълтото прозрачно стъкло на вратата към улицата светът навън изглежда приказен и омагьосан. Бързо оставя картонените кутии на пода, отваря шахтата за боклук и хвърля букета рози.

В асансьора съжалява, мисли, че може би все пак би се зарадвала и не би го сметнала за опит да се оправдае и да избегне конфронтация.

Звъни на вратата. Бенджамин отваря и поема картонените кутии с пица. Ерик закача връхните си дрехи, отива в банята и си измива ръцете. Изважда блистер с малки лимоненожълти хапчета, взима три, гълта ги без вода и после се връща в кухнята.

— Вече започнахме — казва Симоне.

Ерик поглежда чашите с вода на масата и докато изважда две чаши за вино, промърморва нещо за въздържатели.

— Браво — казва Симоне, когато той отваря една бутилка.

— Симоне — започва той. — Знам, че съм те разочаровал, но...

Мобилният на Ерик звъни. Те се споглеждат.

— Някой иска ли да вдигне? — пита Симоне.

— Няма да говоря повече с журналисти тази вечер — обяснява Ерик.

Тя реже парчета от пицата, изяжда едно и казва:

— Нека звъни.

Ерик налива вино в чашите им. Симоне кима и се усмихва.

— А, да — казва тя изведнъж. — Вече почти не се усеца, но миришеше на цигарен дим, когато се прибрах.

— Някой от твоите приятели пуши ли? — пита Ерик.

— Не — отговаря Бенджамин.

— А Айда?

Бенджамин не отговаря, яде бързо, но внезапно спира, просто оставя приборите и гледа в масата.

— Но, миличък, какво има? — внимателно пита Ерик. — За какво мислиш?

— За нищо.

— Знаеш, че можеш да ни разкажеш всичко.

— Така ли?

— Не мислиш ли, че...

— Не разбираш — прекъсва го той.

— Обясни ми — подканва го Ерик.

— Не.

Ядат в тишина. Бенджамин гледа в стената.

— Вкусен салам — тихо казва Симоне.

Тя избърсва отпечатъка от червило от чашата.

— Жалко, че спряхме да готвим заедно — казва тя на Ерик.

— Кога да намерим време? — оправдава се той.

— Престанете да се карате — крещи Бенджамин.

Той пие вода и гледа през прозореца към тъмния град. Ерик не хапва почти нищо, но на два пъти пълни чашата си.

— Инжекция във вторник? — пита Симоне.

— Татко някога да е пропускал?

Бенджамин става и слага чинията на мивката.

— Благодаря за вечерята.

— Ходих да видя коженото яке, за което спестяваш — казва Симоне. — Мислех си, че мога да доплатя каквото не ти достига.

Бенджамин се усмихва широко, отива при нея и я прегръща. Тя го държи силно, но го пуска, когато усеща, че иска да се отдръпне. Той отива в стаята си.

Ерик отчупва една коричка и я слага в устата си. Има тъмни кръгове под очите и линиите около устата му са се задълбочили. Челото му изглежда измъчено и напрегнато.

Телефонът отново звъни и вибрира на масата.

Ерик поглежда дисплея и поклаща глава.

— Не е някой, когото познавам — само казва той.

— Умори ли се да бъдеш известен? — меко пита Симоне.

— Говорил съм само с двама журналисти днес — вяло се усмихва той. — Но това ми е достатъчно.

— Какво искаха?

— Единият беше от онова списание *Кафе* или както там се казва.

— Онова с разголените красавици на корицата?

— Винаги някое момиче, което изглежда изненадано, че го снимат само по бикини с щампа на английското знаме.

Тя му се усмихва.

— Какво искаха?

Ерик се прокашля и казва сухо:

— Питаха ме дали мога да хипнотизирам жени така, че да искат да спят с мен, и подобни глупости.

— Сериозно?

— Да.

— А другото обаждане? — пита тя. — От *Риц* ли беше, или от *Слиц*?

— От новините на националното радио — отговаря той. — Искана да знаят как гледам на изявлението на държавния юридически инспектор.

— Неприятно.

Ерик търка очите си и въздиша.

Изглежда, като че се е смалил с няколко педи.

— Ако не беше хипнозата — бавно казва той, — Йозеф Ек може би щеше да убие сестра си веднага щом бъде изписан от болницата.

— И все пак не трябваше да го правиш — тихо възразява тя.

— Да, знам — отговаря той и си играе с чашата. — Съжалявам, че...

Той млъква и Симоне внезапно има желание да го докосне, да го прегърне. Но вместо това не помръдва от мястото си, гледа го и пита:

— Какво ще правим?

— Да правим?

— С нас. Казахме, че ще се разделим. Вече не те разбирам, Ерик. Той търка силно очите си.

— Разбирам, че не ми вярваш — казва той и млъква.

Тя среща уморения блясък в погледа му, вижда изтощеното му лице, сивата му стърчаща коса и си мисли, че беше време, когато им беше добре заедно.

— Не съм този, когото искаш — продължава той.

— Престани — казва тя.

— Какво?

— Твърдиш, че аз съм недоволна от теб, но ти ми изневеряваш и смяташ, че не съм ти достатъчна.

— Симоне, аз...

Докосва ръката ѝ, но тя я дърпа. Погледът му е замъглен и тя вижда, че е пил хапчета.

— Трябва да спя — казва Симоне и става.

Ерик я проследява с посивяло лице и уморени очи. На път към банята, тя внимателно проверява дали е заключена външната врата.

— Ще спиш в стаята за гости — казва тя.

Той кима, изглежда безразличен, почти упоен — просто отива и си взима завивки и възглавница.

Симоне се събужда посред нощ от внезапно убождане в ръката. Тя лежи по корем, обръща се на една страна и опипва ръката си. Усеща напрежение и сърбеж в мускула. В спалнята е тъмно.

— Ерик? — прошепва тя, но си спомня, че той спи в стаята за гости.

Обръща се към вратата и вижда една сянка да изчезва навън. Паркетът скърца от тежестта на човек. Тя си помисля, че Ерик е станал да вземе нещо, но съзнава, че той би трябвало да спи дълбоко от приспивателните. Запалва нощната лампа, обръща ръка към светлината

и вижда капка кръв да се процежда от малка розова точка на кожата ѝ. Сигурно се е убола на нещо.

От антрето се чуват глухи звуци. Симоне отново гаси лампата и се изправя с несигурни стъпки. Масажира болезнената ръка и излиза в голямата стая. Устата ѝ е пресъхнала, а краката ѝ са горещи и сковани. Някой шепне в антрето и се смее приглушено, гукащо. Изобщо не звучи като Ерик. Тръпки пробягват по гърба на Симоне. Външната врата е широко отворена. На стълбището е тъмно. Хладен въздух влиза вътре. Чува се звук от стаята на Бенджамин, слабо хленчене.

— Мамо?

Бенджамин звучи уплашен.

— Ох — стене той и започва да плаче тихо и хрипливо.

В отражението на огледалото в коридора Симоне вижда, че някой стои надвесен над леглото на Бенджамин със спринцовка в ръка. Мислите се блъскат в главата ѝ. Опитва се да разбере какво се случва, какво е това, което вижда.

— Бенджамин? — казва тя с тревожен глас. — Какво правите? Може ли да вляза?

Тя се прокашля, прави още една крачка и изведнъж краката ѝ се подкосяват, опира се с ръка на бюфета, но не може да се задържи изправена. Свлича се на пода, удря главата си в стената и усеща пареща болка.

Опитва да се изправи, но вече не може да се движи, не чувства краката и долната част на тялото си. Усеща странно гъделичкане в гърдите и дишането ѝ става по-тежко. Загубва зрение за няколко секунди, после отново започва да вижда, но замъглено.

Някой влачи Бенджамин за краката по пода, горнището на пижамата му се е вдигнало, ръцете му се движат бавно и объркано. Той се опитва да се задържи за рамката на вратата, но е прекалено слаб. Главата му се удря на прага на вратата. Бенджамин гледа Симоне в очите, уплашен е до смърт, устата му се помръдва, но не излиза нито дума. Тя протяга ръка към неговата, но не успява да я хване. Опитва се да лази след него, но няма сили, нещо става с очите ѝ, нищо не вижда, мига на пресекулки и вижда как влачат Бенджамин през коридора и навън на стълбището. Вратата се затваря внимателно. Симоне се опитва да викне за помощ, но не се чува звук, очите ѝ се затварят, тя диша бавно, тежко, не ѝ достига въздух.

Настъпва мрак.

23.

Събота сутрин, дванайсети декември

Симоне има чувството, че устата ѝ е пълна с парченца стъкло. Изпитва ужасна болка, когато си поема въздух. Пробва да докосне небцето си с език, но той е подут и неподвижен. Опитва се да отвори очи, но клепачите ѝ едва се отварят. Не може да разбере какво вижда. Бавно се появяват плъзгащи се лампи, метални предмети и завеси.

Ерик седи на стол до нея и я държи за ръката. Очите му са хлътнали и уморени. Симоне се опитва да каже нещо, но гърлото ѝ е цялото разранено:

— Къде е Бенджамин?

Ерик се сепва.

— Какво каза? — пита той.

— Бенджамин — прошепва тя. — Къде е Бенджамин?

Ерик затваря очи и устата му изглежда напрегната, преглъща и среща погледа ѝ.

— Какво си направила? — тихо пита той. — Намерих те на пода, Сиксан. Почти нямаше пулс и ако не те бях намерил...

Той прокарва ръка през устата си и говори през пръсти:

— Какво си направила?

Дишането ѝ е затруднено. Преглъща няколко пъти. Разбира, че са ѝ промивали стомаха, но не знае какво да каже. Няма време да обяснява, че не се е опитала да се самоубие. Няма значение какво мисли той. Не и сега. Когато се опитва да поклати глава, ѝ прилошава.

— Къде е той? — прошепва тя. — Изчезнал ли е?

— Какво имаш предвид?

По бузите ѝ се стичат сълзи.

— Изчезнал ли е? — повтаря тя.

— Ти лежеше на пода в антрето, скъпа. Бенджамин вече беше излязъл, когато станах. Скарали ли сте се?

Тя се опитва отново да поклати глава, но няма сили.

— Имаше някой в апартамента ни... някой, който го взе — едва казва тя.

— Кой?

Тя плаче, скимтейки.

— Бенджамин? — пита Ерик. — Какво е станало с Бенджамин?

— О, боже — промърморва тя.

— Какво е станало с Бенджамин? — почти изкрещява Ерик.

— Някой го отвлече — отговаря тя.

Ерик изглежда уплашен, оглежда се наоколо, прокарва трепереща ръка по устните си и пада на колене до нея.

— Разкажи ми какво се е случило — казва той със спокоен глас.
— Симоне, какво се е случило?

— Видях как някой влачи Бенджамин през коридора — почти безгласно казва тя.

— Как така го влачи, какво имаш предвид?

— Събудих се през нощта от убождане в ръката, бяха ми сложили инжекция, някой ми направи...

— Къде? Къде са ти били инжекцията?

— Не ми ли вярваш?

Тя се опитва да навие ръкава на болничния халат, той ѝ помага и намира малък червен белег по средата на ръката ѝ. Когато опипва подутината около убождането, лицето му губи всякакъв цвят.

— Някой отвлече Бенджамин — казва тя. — Не можах да го спра...

— Трябва да разберем с какво си инжектирана — казва той и натиска копчето за повикване.

— Остави това, не ме интересува, трябва да откриеш Бенджамин.

— Ще го открия — кратко казва той.

В стаята влиза сестра, получава кратки инструкции за кръвната проба и бързо излиза.

— Какво стана? Сигурна ли си, че си видяла някой да влачи Бенджамин през коридора?

— Да — отчаяно отговаря тя.

— Но не видя кой беше?

— Той влачеше Бенджамин за краката по коридора и навън през вратата. Аз лежах на пода... не можех да помръдна.

Сълзите потичат отново, той я прегръща и тя плаче уморено и жално, трепереща, притиснала лице в гърдите му. Когато малко се е успокоила, леко го отблъсква от себе си.

— Ерик — казва тя. — Трябва да откриеш Бенджамин.

— Да — отговаря той и излиза от стаята.

Сестрата почуква на вратата и влиза. Симоне затваря очи, за да не я гледа как пълни четирите малки шишенца с кръв.

Ерик върви към кабинета си в болницата, мислейки за пътуването с линейката сутринта, след като бе намерил Симоне безжизнена на пода, почти без никакъв пулс. Скоростното пътуване през оживения град и отдръпващите се встрани коли, качващи се на тротоара. Промиването на стомаха, енергичността на лекарката, спокойната ѝ деловитост. Кислородната маска и тъмният монитор, показващ нарушен сърдечен ритъм.

Ерик си включва телефона в коридора, спира и прослушва всичките си нови съобщения. Вчера полицаи на име Роланд Свенсон го бе търсил четири пъти, за да му предложи полицейска охрана. Няма съобщение от Бенджамин или от някой, свързан с неговото изчезване.

Обажда се на Айда и усеща как го облива вледеняваща паника, когато с тънкия си, уплашен глас тя казва, че няма представа къде може да е Бенджамин.

— Може ли да е отишъл до онова място в Тенста?

— Не — отговаря тя.

Ерик се обажда на Давид, стария приятел на Бенджамин от детството. Вдига майката на Давид. Когато казва, че не е виждала Бенджамин от няколко дни, той прекъсва разговора по средата на притеснения ѝ словесен поток.

Набира номера на лабораторията, за да разбере резултата от анализа, но още не могат да отговорят — кръвта на Симоне току-що е пристигнала.

— Ще изчакам на телефона — казва той.

Слуша как работят и след известно време доктор Валдес взима слушалката и казва дрезгаво:

— Да, здравей, Ерик. Изглежда, става дума за рапифен или за нещо подобно със съдържание на алфентанил.

— Алфентанил? Аналгетикът?

— Някой е ограбил болница или ветеринарен кабинет. Тук не го използваме често, дяволски пристрастяващо е. Но изглежда, жена ти е имала страхотен късмет.

— Как така? — пита Ерик.

— Жива е.

Ерик се връща в стаята на Симоне, за да я разпита за детайлите при отвличането и да преговори всичко още веднъж, но вижда, че тя е заспала. Устните ѝ са разранени и напукани от промивката на стомаха.

Телефонът звъни в джоба му и той бърза да излезе в коридора, преди да го вдигне.

— Да?

— Обажда се Линея от рецепцията, имаш посетител.

Минават няколко секунди, преди Ерик да осъзнае, че жената говори за рецепцията тук в болницата, в неврологията, и че тя е Линея Окесон, рецепционистка от четири години.

— Доктор Барк? — пита тя внимателно.

— Посетител ли имам? Кой е?

— Юна Лина — отговаря тя.

— Добре, помоли го да се качи до дневната. Ще го чакам там.

Ерик затваря и остава прав в коридора, мислите минават с невероятна скорост през главата му. Припомня си съобщенията на телефонния секретар за това, как полицаят Роланд Свенсон се е обаждал няколко пъти, за да му предложи полицейска охрана. Какво се е случило? Някой заплашил ли ме е? — пита се Ерик и изведнъж целият изстива и осъзнава колко необичайно е това инспектор от Държавната криминална полиция като Юна Лина да го потърси лично, вместо да се обади.

Ерик отива в дневната и застава пред пластмасовите чинии със сандвичи, усещайки сладникавата миризма на нарязания хляб. Гади му се. Ръцете му треперят, докато си налива вода в издраскана чаша.

Юна идва насам — мисли той, — за да ми каже, че са открили тялото на Бенджамин. Затова идва тук лично. Ще ме помоли да седна и после ще ми каже, че Бенджамин е мъртъв. Ерик дори не иска да допуска тази мисъл, но тя не излиза от главата му. Все по-бързо мислите му завъртат ужасяващи картини — тялото на Бенджамин лежи

в канавката до магистралата, в черни чували за боклук в гориста местност, изплувало на кален бряг.

— Кафе?

— Моля?

— Да ви наля ли?

Млада жена с блестяща светлоруса коса стои до машината за кафе и му показва пълната кана. От прясното кафе се вдига пара. Гледа го въпросително. Той разбира, че държи празна чаша за кафе, само поклаща глава и същевременно вижда, че Юна Лина влиза в стаята.

— Да седнем — казва Юна.

Погледът му е притеснен и го отбягва.

— Добре — беззвучно отговаря Ерик след малко.

Сядат на най-вътрешната маса, с хартиена покривка и солница. Юна се почесва по веждата и прошепва нещо.

— Какво? — пита Ерик.

Юна леко се прокашля и казва:

— Опитвахме да се свържем с теб.

— Вчера не вдигах телефона — тихо казва Ерик.

— Ерик, съжалявам, че трябва да ти съобщя, че...

Юна се спира за малко, хвърля му гранитеносив поглед и казва:

— Йозеф Ек е избягал от болницата.

— Какво?

— Имаш право на полицейска охрана.

Устата на Ерик започва да трепери и очите му се пълнят със сълзи.

— Това ли трябваше да ми кажеш? Че Йозеф е избягал?

— Да.

Ерик е толкова облекчен, че му се иска да легне на земята и да заспи. Бързо избърсва сълзите от очите си.

— Кога е избягал?

— Вчера вечерта... уби една медицинска сестра и много тежко рани мъж — мрачно казва Юна.

Ерик кима няколко пъти и мислите му се свързват по нов, ужасяващ начин.

— Той е дошъл у нас посред нощ и е отвлякъл Бенджамин — казва той.

— Какво говориш?

— Отвякъл е Бенджамин.

— Видя ли го?

— Аз не, но Симоне...

— Какво се случи?

— Симоне е била инжектирана със силен аналгетик — бавно казва Ерик. — Преди малко получих резултатите, става дума за вещество, което се казва алфентанил и се използва при сериозни хирургически намеси.

— Но тя добре ли е?

— Ще се оправя.

Юна кима и записва името на лекарството.

— Симоне твърди, че Йозеф е отвякъл Бенджамин?

— Не е видяла лицето му.

— Разбирам.

— Ще откриете ли Йозеф? — пита Ерик.

— Ще го открием, разчитай на това. Полицията е обявила национално издирване — казва Юна. — Ранен е сериозно. Няма да стигне далеч.

— Но нямате ли някаква следа?

Юна го поглежда сериозно.

— Смятам, че ще го заловим скоро.

— Добре.

— Къде се намираше ти, когато е дошъл у вас?

— Спях в стаята за гости — обяснява Ерик. — Бях взел приспивателно и не съм чул нищо.

— Значи когато е дошъл у вас, е видял само Симоне в спалнята?

— Най-вероятно.

— Но това не се връзва — казва Юна.

— Лесно е да не забележиш стаята за гости, повече прилича на гардероб, и ако вратата на тоалетната е отворена, входът не се вижда.

— Не това — казва той. — Имам предвид, че не се връзва с Йозеф... Той не използва спринцовки, поведението му е далеч по-агресивно.

— Може би само ни се струва агресивно — казва Ерик.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би през цялото време е наясно какво прави, имам предвид, не сте открили кръв от бащата по него.

— Не, но...

— Това говори, че действа систематично, хладнокръвно. Ами ако е решил да ми отмъсти, като отвлече Бенджамин?

Настъпва тишина. С периферното си зрение Ерик вижда как русата жена е застанала до машината за кафе, отпива от чашата си и гледа към сградите на болничния комплекс.

Юна поглежда надолу към масата, после среща погледа на Ерик и казва искрено с мекия си, благ финландски говор:

— Наистина съжалявам, Ерик.

След като се е разделил с Юна пред кафенето, Ерик отива в кабинета си, който също така ползва като стая за пренощуване, когато е в болницата. Не може да повярва, че Бенджамин е отвлечен. Просто е прекалено невероятно, прекалено абсурдно е, че един непознат е влязъл у тях и е влачил сина му по коридора, надолу по стълбите, навън на улицата и го е отнесъл нанякъде.

Нещо не се връзва.

Не е възможно Йозеф Ек да е отвлъкъл сина му. Няма начин. Той отказва да го приеме.

Невъзможно е.

С чувството, че ситуацията е изцяло извън контрола му, той сядна на захабеното си бюро и звъни, и звъни, и звъни на едни и същи хора, отново и отново, като че ли от нюансите в гласовете им ще може да разчете дали са пропуснали някоя важна подробност, дали лъжат, или укриват информация.

Чувства се истеричен, когато се обажда на Айда три пъти подред. Първия път я пита дали знае Бенджамин да е имал някакви конкретни планове за почивните дни. Втория път се обажда, за да пита дали тя няма номера на някой друг негов приятел, той вече не знае с кого си общува Бенджамин в училище. Третия път пита дали двамата не са се скарали и после ѝ дава всички телефонни номера, на които може да го намери, включително в болницата и мобилния на Симоне.

Още веднъж се обажда на Давид, който потвърждава, че никой не е виждал Бенджамин след вчерашните часове. Тогава започва да звъни на полицията. Пита какво се случва, дали има напредък. След това Ерик се обажда на всички болници в цялата Стокхолмска област. За

десети път звъни на изключения мобилен на Бенджамин, обажда се на Юна и изисква с повишен глас полицията да засили търсенето, Юна да поиска повече хора и го моли да направи всичко възможно.

Ерик отива до стаята, в която лежи Симоне, но остава отвън. Струва му се, че стените се въртят, усеща как нещо го притиска. Мозъкът му се бори да разбере. В главата му кънти непрестанно: „Ще открия Бенджамин, ще открия Бенджамин“.

През остъклената врата Ерик гледа съпругата си. Вече е будна, но лицето ѝ е уморено и объркано, устните са бледи, а тъмните кръгове под очите ѝ са още по-дълбоки отпреди. Червеникаворусата ѝ коса се е заплела от изпотяване. Тя върти пръстена си, усуква го и го притиска към пръста си. Ерик прокарва ръка през косата си и потърквайки брадичката си, усеща колко остра е станала брадата му. Симоне го гледа през остъклената врата, но лицето ѝ не трепва.

Ерик влиза и тежко сяда до нея. Тя го поглежда и свежда поглед. Вижда как устните ѝ се разтеглят в болезнена гримаса. Няколко едри сълзи бликват от очите ѝ и носът ѝ почервява от плач.

— Бенджамин се опита да ме хване, протегна се към ръката ми — прошепва тя. — Но аз само лежах, не можех да се помръдна.

Ерик казва с тих глас:

— Току-що научих, че Йозеф е избягал, избягал е вчера вечерта.

— Студено ми е — прошепва тя.

Тя отблъсква ръката му, когато той се опитва да я завие със светлосиньото болнично одеяло.

— Ти си виновен — казва тя. — Толкова държеше да хипнотизираш, че...

— Стига, Симоне, вината не е моя, опитах се да спася човек, това ми е работата, да...

— А синът ти? Той не се ли брой? — крещи тя.

Когато Ерик се опитва да я докосне, тя го отблъсква.

— Ще се обадя на татко — изрича тя с треперещ глас. — Той ще ми помогне да намеря Бенджамин.

— В никакъв случай не искам да му се обаждаш — казва Ерик.

— Знаех, че ще кажеш това, но не ми пука за чувствата ти, само искам Бенджамин да се върне.

— Ще го намеря, Сиксан.

— Защо не ти вярвам?

— Полицията прави всичко възможно, а баща ти е...

— Полицията ли? Нали полицията пусна на свобода този луд — ядосано казва тя. — Не е ли така? Няма да направят нищо, за да открият Бенджамин.

— Йозеф е сериен убиец, полицията иска да го открие и ще го открие, но не съм глупав, знам, че Бенджамин не е важен за тях, не им пука за него, не наистина, не както на нас, не както...

— Нали това казвам — раздражено го прекъсва тя.

— Юна Лина ми обясни, че...

— Той е виновен, нали той те накара да хипнотизираш.

Ерик поклаща глава и преглъща трудно.

— Изборът беше мой.

— Татко би направил всичко — тихо казва тя.

— Искам аз и ти да минем през всяка подробност заедно, трябва да помислим, трябва ни спокойствие, за да...

— Какво, по дяволите, можем да направим? — крещи тя.

Настъпва тишина. Ерик чува как някой включва телевизора в съседната стая.

Симоне лежи в леглото с извърнато настрани лице.

— Трябва да помислим — казва Ерик предпазливо. — Не съм сигурен, че Йозеф Ек е...

— Ти си глупак — прекъсва го тя.

Симоне се опитва да стане от леглото, но няма сили.

— Може ли да кажа нещо?

— Смятам да си взема пистолет и да го открия — казва тя.

— Външната врата бе отворена две нощи подред, но...

— Казах ти — прекъсва го тя. — Казах ти, че има някой в апартамента, но ти не ми повярва, никога не ми вярваш... ако само ми бе повярвал, нямаше да...

— Слушай сега — прекъсва я Ерик. — Йозеф Ек беше в болничното си легло първата нощ. Не е възможно той да е бил в апартамента и да е отворил хладилника.

Тя не го слуша, само се опитва да стане. Ядовито стене и успява да стигне до тесния гардероб, в който висят дрехите й. Ерик стои, без да й помага, гледа я как се облича, като трепери и тихо проклина сама на себе си.

24.

Събота вечер, дванайсети декември

Едва вечерта най-после изписват Симоне от болницата. В апартамента цари пълен хаос, чаршафите са извадени в коридора, лампите светят, кранчето в банята тече, обувките са разхвърляни из антрето, телефонът е захвърлен на паркета и батериите му са до него.

Ерик и Симоне се оглеждат наоколо с ужасното, притискащо усещане, че нещо в дома им завинаги е загубено за тях. Предметите са станали чужди, безсмислени.

Симоне вдига един стол, сяда и започва да си събува ботушите. Ерик спира водата в банята и после влиза в стаята на Бенджамин. Гледа боядисания в червено плот на бюрото. Учебниците до компютъра, подвързани със сива амбалажна хартия. На корковото табло е закачена негова снимка от времето в Уганда — усмихнат и загорял, с ръце в джобовете на лекарската престилка. Ерик докосва дънките на Бенджамин, метнати на облегалката на стола заедно с черната тениска.

Връща се в хола и вижда, че Симоне държи телефона в ръка. Тя слага обратно батериите и започва да набира някакъв номер.

— На кого се обаждаш?

— Ще се обадя на татко — отговаря тя.

— Можеш ли да изчакаш малко?

Тя го оставя да вземе телефона от ръцете ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — уморено пита тя.

— Нямам сили да се срещна с Кенет, не сега, не...

Той млъква, оставя телефона на масата и прокарва ръка по лицето си, преди да започне отначало:

— Не можеш ли да разбереш, че не мога да оставя всичко, което имам, в ръцете на баща ти?

— Можеш ли да разбереш, че...

— Престани с това — прекъсва я той.

Тя го поглежда наскърбено.

— Сиксан, малко ми е трудно да си подредя мислите в момента. Не знам, имам чувството, че само искам да крещя или каквото и да е... нямам сили да понеса присъствието на баща ти тук.

— Приключи ли? — казва тя и протяга ръка за телефона.

— Става дума за нашето дете — изрича той.

Тя кима.

— Може ли да е така? Може ли да става дума за него? — продължава той. — Искам аз и ти да търсим Бенджамин... заедно с полицията, точно както трябва да бъде.

— Имам нужда от баща си — казва тя.

— Аз имам нужда от теб.

— Не вярвам на това — отговаря тя.

— Защо не вярваш...

— Защото ти само искаш да ме контролираш — прекъсва го тя.

Ерик прави една обиколка и спира.

— Баща ти е пенсиониран, не може да направи нищо.

— Има контакти — казва тя.

— Така мисли, мисли, че има контакти, мисли, че още е инспектор, но е просто обикновен пенсионер.

— Не знаеш...

— Бенджамин не е хоби — прекъсва я Ерик.

— Не ме интересува какво говориш.

Тя гледа телефона.

— Не мога да остана тук, ако той дойде.

— Не прави това — тихо казва тя.

— Просто искаш да дойде тук и да ти каже, че съм сгрешил, че всичко е по моя вина, точно както направи, когато научихме за болестта на Бенджамин, за всичко е виновен Ерик, искам да кажа, разбирам, че е в твоя полза, но за мен е...

— Смешен си — прекъсва го тя с усмивка.

— Ако той дойде тук, аз си тръгвам.

— Не ми пука — сурово изрича тя.

Раменете му се отпускат надолу. Полуобърнатата настрани, тя намира номера.

— Не го прави — моли я Ерик.

Тя не го поглежда. Той знае, че няма как да остане. Невъзможно е да остане тук, когато дойде Кенет. Оглежда се наоколо. Няма нищо,

което да иска да вземе със себе си. Слуша сигналите на телефона в тишината и вижда сянката от миглите на Симоне да трепери върху бузата ѝ.

— Да те вземат дяволите! — казва той и отива в антрето.

Докато Ерик си обува обувките, чува Симоне да говори с Кенет. С плачещ глас го моли да дойде колкото може по-бързо. Ерик взима якето от закачалката, напуска апартамента, затваря вратата и я заключва. Слиза по стълбите, спира, обмисля дали да се върне и да каже нещо, да ѝ обясни, че не е справедливо, че това е неговият дом, неговият син, неговият живот.

— По дяволите! — прошепва той, продължава надолу и излиза на тъмната улица.

Симоне седи до прозореца и вижда отражението на лицето си като прозрачна сянка във вечерния мрак. Когато вижда стария нисан примера на баща си да паркира непозволено пред входа, ѝ се налага да съдържи сълзите си. Когато се чука на вратата, тя вече е в антрето, отваря с веригата, затваря, маха веригата и опитва да се усмихне.

— Татко — казва тя и сълзите потичат.

Кенет я прегръща и когато тя усеща добре познатата миризма на кожа и тютюн от коженото му яке, за няколко секунди се пренася обратно във времето, когато беше дете.

— Тук съм, миличка — казва Кенет.

Той сядна на стола в антрето, с нея в скута си.

— Ерик не е ли вкъщи? — пита той.

— Разделихме се — шепне тя.

— О, миличка! — възкликва баща ѝ.

Изважда носна кърпичка, Симоне се свлича от скута му и се изсеква няколко пъти. После той закача якето си на закачалката, забелязва, че връхните дрехи на Бенджамин не са пипани, че обувките му са оставени на рафта за обувки и че раницата му е облепната на стената до входната врата.

Хваща дъщеря си за раменете, внимателно избърсва очите ѝ с палец и я отвежда в кухнята. Там я слага да седне на един стол, изважда кутията с кафе и филтри и пуска машината за кафе.

— Сега ще ми разкажеш всичко — спокойно казва той, докато слага чаши на масата. — Само започни отначало.

И Симоне подробно разказва за първата нощ, когато се събуди от нечие присъствие в апартамента. Как усети миризмата на цигари в кухнята, как входната врата стоеше отворена и как от хладилника струеше мъглива светлина.

— А Ерик? — настоятелно пита Кенет. — Какво направи Ерик?

Тя се колебае, преди да срещне погледа на баща си, и казва:

— Той не ми повярва... каза, че някой от нас е ходил насън.

— По дяволите! — казва Кенет.

Симоне усеща как лицето ѝ отново се набръчква. Кенет сипва кафе, записва си нещо на един лист и я моли да продължи.

Тя разказва за убождането с игла от спринцовка в ръката, което я събуди на следващата нощ, как стана и чу странни звуци, идващи от стаята на Бенджамин.

— Какви звуци? — пита Кенет.

— Гукане — казва тя колебливо. — Или мърморене. Не знам.

— И после?

— Попитах дали мога да вляза, после видях, че там има някой, някой, които се бе надвесил над Бенджамин и...

— Да?

— После краката ми се подкосиха, онемях и паднах, можех само да лежа на пода. Лежах в коридора и гледах как влачеха Бенджамин... Господи, лицето му, беше толкова уплашен. Викаше ме и се опитваше да ме достигне с ръце. Вече не можех да се помръдна.

Тя седи притихнала и втренчено гледа пред себе си.

— Спомняш ли си нещо друго?

— Какво?

— Как изглеждаше? Този, който беше тук.

— Не знам.

— Видя ли нещо?

— Движеше се особено, прегърбено, като че ли го болеше.

Кенет си записва.

— Помисли — подканва я той.

— Беше тъмно, татко.

— А Ерик? — пита Кенет. — Какво правеше той?

— Спеше.

— Спеше?

Тя кима.

— Последните години пие доста приспивателни — казва тя. —
Беше си легнал в стаята за гости и не чу нищо.

Погледът на Кенет е изпълнен с презрение и Симоне донякъде
разбира защо Ерик си е тръгнал.

— Какви са хапчетата? — пита Кенет. — Знаеш ли как се казват?

Тя хваща ръцете на баща си:

— Татко, не Ерик е обвиняем тук.

Той дърпа ръцете си.

— Насилието срещу деца почти без изключение се причинява от
някой в семейството.

— Знам това, обаче...

— Да погледнем фактите — спокойно я прекъсва Кенет. —
Извършителят очевидно е имал медицински познания и достъп до
лекарства.

Тя кима.

— Видя ли Ерик да лежи в стаята за гости?

— Вратата беше затворена.

— Но не си го видяла. Нали? И не знаеш дали е взел
приспивателни онази вечер.

— Не — трябваше да признае тя.

— Гледам само това, което знаем, Сиксан — казва той. — Знаем,
че не си го видяла да спи. Може би е бил заспал в стаята за гости, но не
знаем това.

Кенет става, изважда хляб от шкафа и сирене от хладилника.
Прави сандвич на Симоне и ѝ го подава.

— Защо Ерик е отворил вратата на Йозеф?

Тя го зяпва.

— Какво имаш предвид?

— Ако го е направил — каква причина би могъл да има?

— Мисля, че това е глупав разговор.

— Защо?

— Ерик обича Бенджамин.

— Да, но може би нещо се е объркало. Ерик може би само е
искал да говори с Йозеф, да го накара да се обади на полицията или...

— Престани, татко — умолява го Симоне.

— За да намерим Бенджамин, трябва да си зададем тези въпроси. Тя кима и има чувството, че лицето ѝ е цялото разкъсано. След малко едва доловимо изрича:

— Може би Ерик е помислил, че някой друг чука на вратата.

— Кой?

— Мисля, че се среща с жена на име Даниела — казва тя, без да среща погледа на баща си.

25.

Неделя сутрин, тринайсети декември, Лусия^[1]

Симоне се събужда в пет сутринта. Кенет сигурно я е отнесъл до леглото и я е сложил да спи. С трепет и надежда в гърдите, тя отива право в стаята на Бенджамин, но това чувство се изпарява, когато спира на прага.

Стаята е пуста.

Тя не плаче, но си мисли, че вкусът на сълзи и страх е пропилил всичко, както една капка мляко размътва бистра вода. Опитва да насочи мислите си, не смее да мисли за Бенджамин, не наистина, не смее да допусне страхът да я обземе.

Лампата в кухнята свети.

Кенет е покрил масата с листове хартия. Полицейското радио е на мивката и бръмчи. Той седи неподвижен и за момент се е вторачил пред себе си, после потърква брадата си няколко пъти.

— Добре че поспа малко — казва.

Тя поклаща глава.

— Сиксан?

— Да — промърморва тя, отива до мивката, пълни шепа със студена вода и изплаква лицето си. Избърсва се с кухненската кърпа и поглежда отражението си в прозореца. Навън е още тъмно, но декемврийското утро скоро ще настъпи със сребристия си отблясък и зимния студ.

Кенет пише на парче хартия, премества един лист и записва нещо в една тетрадка. Тя сяда на стола срещу баща си и се опитва да разбере къде Йозеф може да е завлякъл Бенджамин, как е могъл да влезе в апартамента им и защо е взел точно Бенджамин, а не някой друг.

— Любимият син — прошепва тя.

— Какво каза? — пита Кенет.

— Не, нищо...

Тя мисли за това, че еврейското значение на името Бенджамин е любимият син. Рейчъл от Стария завет е била съпруга на Яков. Той работил в продължение на четиринайсет години, за да може да се ожени за нея. Рейчъл родила двама синове, Йозеф, тълкувателя на фараонските сънища, и Бенджамин, любимия син.

Лицето на Симоне се сгърчва от сподавен плач. Мълчаливо, Кенет се навежда към нея и я прегръща през раменете.

— Ще го намерим — казва той.

Тя кима.

— Получих този куп документи точно преди да се събудиш — казва той и потупва една папка на масата.

— Какви са тези листове?

— Ами, къщата в Тумба, където Йозеф Ек... Това е докладът от огледа на местопрестъплението.

— Не си ли пенсиониран?

Той се усмихва и бута папката към нея. Тя я отваря и чете систематичното описание на отпечатьци от пръсти, длани, следи от влачени тела, косми, остатъци от кожа под нокти, повреди по острието на ножа, гръбначен мозък върху чифт пантофи, кръв по телевизора, кръв по хартиената лампа, по килима и пердетата. Няколко снимки се подават от найлонов плик. Симоне се опитва да не ги гледа, но очите ѝ все пак успяват да възприемат една ужасяваща картина: ежедневни предмети, библиотеки, шкаф на музикална уредба, всичко е покрито с черна кръв.

На пода лежат осакатени тела и части от тела.

Тя се изправя, отива до мивката и се опитва да повърне.

— Извинявай — казва Кенет. — Не помислих... Понякога забравям, че не всички са полицаи.

Тя затваря очи и вижда уплашеното лице на Бенджамин и тъмна стая с под, покрит със засъхнала кръв. Навежда се напред и повръща. Струйки слюз и жлъчка покриват чашите за кафе и лъжичките. Когато изплаква уста и чува как пулсът ѝ бие силно в ушите, я хваща страх, че изпада в пълна истерия.

Държи се за мивката и диша тежко, успокоява се и поглежда Кенет.

— Няма нищо — тихо казва тя. — Просто не мога да свържа всичко това с Бенджамин.

Кенет взима едно одеяло, увива я с него и внимателно я слага отново на стола.

— Ако Йозеф Ек е отвлякъл Бенджамин, значи иска нещо, нали? Защото не е правил подобно нещо преди...

— Може би нямам сили за това — прошепва тя.

— Може ли само да кажа, че смятам, че Йозеф е търсил Ерик — продължава Кенет. — Но когато не го е намерил, вместо него е взел Бенджамин, за да направи размяна.

— Тогава трябва да е жив — нали трябва да е жив?

— Естествено, че е жив — казва Кенет. — Само трябва да разберем къде го е скрил, къде се намира Бенджамин.

— Навсякъде, може да е навсякъде.

— Напротив — казва Кенет. — Почти без изключение става дума за дома или за лятна вила.

— Но това е неговият дом — казва тя с повишен глас и почуква с пръст по снимките.

Кенет избърсва с длан трохите от масата.

— Дютру — казва той.

— Какво? — пита Симоне.

— Дютру, помниш ли Дютру?

— Не знам...

Кенет разказва накратко за педофила Марк Дютру, който бе отвлякъл и измъчвал шест момичета в Белгия. Жули Лъожьон и Мелиса Русо бяха умрели от глад, докато Дютру е излежавал кратка присъда за кражба на кола. Ефие Ламбрекс и Ан Маршал са погребани живи в двора.

— Дютру е имал къща в Шарлероа — продължава той. — В мазето построил помещение с двестакилограмова тайна врата. Било е невъзможно да се открие. Единственият начин да откриеш помещението е бил да измериш къщата — мерките отвътре и отвън са били различни. Сабин Дарден и Летисия Делхез са намерени живи.

Симоне се опитва да се изправи. Усеца сърцето си да бие особено. Мисли за това, че съществуват мъже, които изпитват нужда да зазихдат хора и се успокояват от техния страх долу в тъмното и от това, че знаят как те викат за помощ зад глухи стени.

— Бенджамин се нуждае от лекарствата си — прошепва тя.

Симоне вижда как баща ѝ отива до телефона. Набира някакъв номер, изчаква малко и после казва бързо:

— Чарли? Виж, трябва да разбере нещо за Йозеф Ек. Не, става въпрос за къщата му.

За миг настъпва тишина, после Симоне чува някой да говори с груб, нисък глас.

— Да — казва Кенет. — Разбирам, че сте го проверили, аз успях да прегледам доклада от огледа на местопрестъплението.

Другият продължава да говори. Симоне затваря очи и слуша бръмченето на полицейското радио, сливащо се с глухото жужене на гласа от телефона.

— Но не сте измервали къщата? — чува тя как пита баща ѝ. — Не, разбира се, но...

Тя отваря очи и внезапно усеща кратък прилив на адреналин да прогонва сънливостта ѝ.

— Да, би било добре... можеш ли да изпратиш чертежите с куриер? — казва Кенет. — И всички строителни разрешения, които... Да, на същия адрес. Да... Много благодаря. — Той приключва разговора, после се заглежда навън през тъмния прозорец.

— Възможно ли е Бенджамин да се намира в къщата? — пита тя. — А, татко?

— Това ще проверим.

— Хайде тогава — нетърпеливо изрича тя.

— Чарли ще изпрати чертежите с куриер — казва той.

— Какви чертежи? Не ме интересуват никакви чертежи, татко. Какво чакаш? Да отидем там, мога да разбия всяка малка...

— Няма смисъл — прекъсва я той. — Искам да кажа... няма време за губене, но не мисля, че ще спечелим време, ако отидем до къщата и започнем да я събаряме стена по стена.

— Но трябва да направим нещо, татко.

— Къщата е била пълна с полицаи през последните дни — обяснява той. — Ако е имало нещо очевидно, биха го намерили, дори и да не са търсили Бенджамин.

— Но...

— Трябва да погледна чертежите, да видя къде би могло да се построи тайна стая, да извадя мерки, които да сравним с тези, които ще вземем на място.

— А ако няма стая — къде е той тогава?

— Семейството е деляло лятна къща близо до Болнес с братята на бащата... имам приятел там, който обеща да отиде. Познава добре района, където семейство Ек са имали вила. Намира се в старата част на вилна зона.

Кенет поглежда часовника и набира някакъв номер.

— Здравсти, Сванте, Кенет се обажда, исках да те питам...

— В момента съм там — прекъсва го приятелят.

— Къде?

— В къщата — казва Сванте.

— Нали само щеше да погледнеш.

— Новите собственици ме пуснаха да вляза. Казват се Шьодин и са...

Чува някой да говори наблизко.

— Шьодин се казват — поправя се той. — Собственици са на къщата повече от година.

— Благодаря за помощта.

Кенет прекъсва разговора. През челото му минава дълбока бръчка.

— А вилата? — пита Симоне. — Вилата, където се е криела сестрата?

— Працахме хора там няколко пъти, но ти и аз бихме могли да отидем да погледнем въпреки това.

Те мълчат със замислени, самовглъбени погледи. Нещо изтраква през процепа за писма, закъснелият сутрешен вестник пада на пода в антрето. Никой от тях не помръдва. Няколко пощенски кутии в съседство изтракват и после се отваря вратата към улицата.

Изведнъж Кенет усилва звука на полицейското радио. Изпратено е повикване. Някой отговаря, изисква информация. Разменят се кратки реплики, Симоне чува нещо за жена, която е чула викове от съседния апартамент. На мястото се изпраца кола. На заден план някой се смее и започва дълъг разговор за това, защо пълнолетният му малък брат все още живее вкъщи и му мажат филиите всяка сутрин. Кенет отново намалява звука.

— Ще направя кафе — казва Симоне.

От тъмнозелената си платнена чанта Кенет вади карта на Стокхолм. Взима свещниците от масата, слага ги на прозореца и

разгръща картата на масата.

Симоне е застанала зад него и наблюдава заплетената мрежа от пътища, влакови релси и автобусни маршрути, които се преплитат, обозначени с червени, зелени, сини и жълти линии. Около тях има гори и геометрични комплекси от предградия.

Пръстът на Кенет проследява жълт път на юг от Стокхолм, минаващ покрай Елвшо, Худинге, Тулинге и надолу към Тумба.

Заедно разглеждат картата на Тумба и Салем. Картата е избледняла и показва старото гарово селище, където до гарата е построен нов център. Личат си проектираните след войната удобства: високи жилищни сгради, магазини, църква, банка и магазин за алкохол. Около това ядро се простират редици от типови жилища и вилни зони. На север от селището има няколко сламеножълти ниви, които след няколко десетки километра са заменени от гори и езера.

Кенет следва имената на улиците в района с типови къщи, свързани една с друга в редици, и загражда една точка сред малките правоъгълници, разположени паралелно като ребра.

— Къде, по дяволите, се бави куриерът? — мърмори Кенет.

Симоне налива кафе в две чаши и подава пакета със захар на бучки на баща си.

— Как е могъл да влезе? — пита Симоне.

— Йозеф Ек ли? Ами, или е имал ключ, или някой му е отворил вратата.

— Не може ли да се отвори с шперц?

— Не и тази брава, прекалено трудно е, в такъв случай е много по-лесно да се разбие вратата.

— Да погледнем ли в компютъра на Бенджамин?

— Трябваше вече да сме го направили. Сетих се за това преди, но съм забравил, май започвам да се уморявам — казва Кенет.

Симоне забелязва, че той изглежда остарял. Никога не се бе замисляла за възрастта му преди. Той я гледа с тъжна уста.

— Опитай се да поспиш, докато проверя компютъра — казва тя.

— Не, по дяволите.

Когато Симоне и Кенет влизат в стаята на Бенджамин, тя изглежда, като че никога не е била обитавана. Бенджамин внезапно изглежда ужасно далеч.

Симоне усеща как ѝ прилошава от страх и как този страх се надига като вълна в стомаха ѝ. Тя поема въздух и преглъща, в кухнята полицейското радио бръмчи, пици и бучи. Тук вътре в тъмното чака смъртта като скръбно отсъствие, празнота, от която тя никога няма да се възстанови.

Включват компютъра, мониторът присветва, лампичките се палят с писукане, перките се завъртат и хард дискът изписва команди. Когато се чува приветствената мелодия на оперативната система, като че част от Бенджамин се завръща.

Взимат си по един стол и сядат. Тя кликва на миниатюрната снимка на Бенджамин, за да влезе.

— Сега ще действваме спокойно и методично, миличка — казва Кенет. — Да започнем с пощата и...

Той млъква, когато компютърът изисква парола, за да продължи.

— Опитай с името му — казва Кенет.

Тя написва Бенджамин, но достъп е отказан. Написва Айда, обръща имената, пише ги заедно. Написва Барк, Бенджамин Барк, изчервява се, когато пробва Симоне и Сиксан, опитва с Ерик, опитва с имената на музикантите, които Бенджамин харесва: Сексмит, Ане Брун, Рори Галахър, Ленън, Таунс ван Зант, Боб Дилън.

— Не става — казва Кенет. — Трябва да намерим човек, който да влезе.

Тя пробва да напише няколко заглавия на филми и режисьори, които Бенджамин споменава, но след малко се отказва, невъзможно е.

— Вече трябваше да сме получили чертежите — казва Кенет. — Ще се обадя на Чарли да видя какво става.

И двамата се сепват, когато на външната врата се чука. Симоне остава в коридора и гледа с разтуптяно сърце как Кенет отива в антрето и натиска дръжката.

Декемврийската сутрин е забулена в мътна светлина и температурата е няколко градуса над нулата, когато Кенет и Симоне влизат в квартала в Тумба, където е роден и израсъл Йозеф Ек и където на петнайсетгодишна възраст е заклал почти цялото си семейство. Къщата прилича на останалите къщи на улицата. Спретната и скромна. Ако я нямаше синьо-бялата найлонова ограждаща лента, никой не би

предположил, че тази къща преди няколко дни е била място на действие на две от най-тежките, най-дълго продължилите и безмилостни убийства в историята на страната.

Велосипед с помощни колела е облегат на сандък с пясък пред къщата. Ограждащата лента се е отвързала от единия край и се е заклешила в пощенската кутия на отсрещната къща. Кенет не спира, а бавно кара покрай къщата. Симоне присвива очи и поглежда към прозорците. Не се усеща никакво присъствие. Цялата редица къщи изглежда тъмна. Продължават до площадката за обръщане, завиват и се приближават до местопрестъплението, когато телефонът на Симоне изведнъж звъни.

— Ало? — отговаря бързо тя и слуша. — Случило ли се е нещо? — пита тя.

Кенет спира, оставя двигателят да работи, но после завърта ключа, дърпа ръчната спирачка и излиза от колата. От големия багажник изважда лост, ролетка и фенер. Чува как Симоне казва, че трябва да приключва разговора, и затваря багажника.

— Как мислиш? — крещи Симоне по телефона.

Кенет я чува през стъклата на колата и вижда разстроено й лице, когато излиза от колата с чертежите в ръка. Мълчаливо отиват до бялата врата на ниската ограда. Кенет изважда ключа от хартиен плик, пристъпва към вратата и отключва. Преди да влезе, се обръща към Симоне, кима леко и вижда решителното й лице.

Още с влизането в антрето ги посреща противната миризма на гранясала кръв. За момент Симоне усеща как паника се надига в гърдите й: къщата е изпълнена с отвратителна, сладникава смрад на изпражнения. Хвърля поглед към Кенет. Не изглежда смутен, просто е концентриран, с премерени движения. Минават покрай хола и с периферното си зрение Симоне вижда кървавата стена, неописуемия хаос, ужаса, който извира от пода, и кръвта по кахлената камина.

Странен, пропукващ звук се чува някъде от вътрешността на къщата.

Кенет внезапно спира, спокойно изважда старото си служебно оръжие, маха предпазителя и проверява дали има куршум в цевта.

Отново се чува нещо.

Бавен, тежък звук.

Не звучи като стъпки, а по-скоро като бавно лазещ човек.

[1] Празник в чест на света Лусия. — Бел.прев. ↑

26.

Неделя сутрин, тринайсети декември, Лусия

Ерик се събужда в тясното легло в кабинета си в болницата. Посред нощ е. Той поглежда часовника на телефона. Часът е почти три. Взима ново хапче, после лежи, треперейки, под одеялото, докато тръпките се разнесат из тялото му и тъмнината го завладее.

Няколко часа по-късно се събужда със силно главоболие. Взима обезболяващо, отива до прозореца и погледът му се плъзга нагоре по мрачната фасада със стотици прозорци. Небето е бяло, но всички прозорци все още са тъмни. Ерик се навежда напред, докосва хладното стъкло с върха на носа си и си представя, че в момента гледа себе си от всички прозорци едновременно.

Оставя телефона на бюрото и се съблича. Малката душкабина мирише на пластмаса и дезинфектант. Топлата вода се стича по главата и врата му и се удря с трополене в плексигласа.

След като се е подсушил, избърсва част от замъгленото огледало, навлажнява лицето си и си слага пяна за бръснене. Случайно малко от пяната влиза в ноздрите му и той я издухва. Докато се бръсне, видимата повърхност от огледалото намалява и се свива около един все по-малък овал.

Мисли за това, как Симоне каза, че вратата е била отворена още вечерта преди Йозеф Ек да избяга от болницата. Събудила се е и я е затворила. Но тогава не може да е бил Йозеф Ек. Как би могло? Ерик се опитва да разбере какво е станало през нощта. Има прекалено много въпроси без отговор. Как е успял да влезе Йозеф Ек? Може би просто е тропал на вратата, докато Бенджамин се е събудил и му е отворил. Ерик си представя как двете момчета стоят и се гледат на слабото етажно осветление. Бенджамин е бос, с щръкнала коса, стои по детската си пижама и с уморени очи гледа по-голямото момче. Би могло да се каже, че си приличат, но Йозеф е убил родителите си и малката си сестра, току-що е убил със скалпел една медицинска сестра в болницата и сериозно е ранил мъж при Северното гробище.

— Не — казва си Ерик. — Не вярвам на това, не се връзва.

Кой би могъл да влезе, на кого би отворил Бенджамин, на кого Бенджамин или Симоне биха доверили ключ? Може би Бенджамин е мислел, че Айда ще дойде. Може би е била тя. Ерик си казва, че трябва да помисли за всичко. Може би Йозеф е действал заедно с някой друг, някой, който му е помогнал с вратата, може би Йозеф наистина е смятал да дойде първата нощ, но не е успял да избяга. Затова е била отворена вратата, такава е била уговорката.

Ерик е готов с бръсненето, измива си зъбите, взима телефона от масата, поглежда часовника и се обажда на Юна.

— Добро утро, Ерик — казва дрезгав глас с финландско произношение.

Юна сигурно е видял номера на Ерик на дисплея.

— Събудих ли те?

— Не.

— Извинявай, че се обаждам пак, но... — Ерик кашля.

— Случило ли се е нещо? — пита Юна.

— Не сте намерили Йозеф, нали?

— Трябва да говорим със Симоне и да преговорим всичко подробно.

— Макар да не мислиш, че Йозеф е отвлякъл Бенджамин?

— Да, не мисля — отговаря Юна. — Но не съм сигурен, искам да огледам апартамента, да говоря със съседите и да се опитам да намеря свидетели.

— Да кажа ли на Симоне да ти се обади?

— Няма нужда.

Капка вода се стича от кранчето от неръждаема стомана и с кратък, отсечен звън пада в мивката.

— Все още смятам, че трябва да се съгласиш на полицейска охрана — казва Юна.

— Аз съм в Каролинската болница и не мисля, че Йозеф ще се върне тук доброволно.

— А Симоне?

— Питай нея, може и да е размислила — казва Ерик. — Въпреки че вече има кой да я защитава.

— Да, точно така, чух за това — весело казва Юна. — Малко ми е трудно да си представя какво е Кенет Стренг да ти е тъст.

— И на мен — отговаря Ерик.

— Разбирам — смее се Юна и млъква.

— Йозеф опитвал ли се е да избяга онзи ден? — пита Ерик.

— Не, не мисля, нищо не говори за това — отговаря Юна. —
Защо питаш?

— Някой е отключил вратата предишната нощ, точно както тази нощ.

— Убеден съм, че бягството на Йозеф бе провокирано от това, че му казах, че ще бъде задържан, а той разбра това едва в петък вечерта — бавно казва Юна.

Ерик поклаща глава, прокарва палец по устните си и забелязва, че тапетите на банята напомнят на сиви ламинирани плочки.

— Не се връзва — въздиша той.

— Видя ли вратата да стои отворена? — пита Юна.

— Не, Сиксан... Симоне е станала.

— Има ли някакво основание да лъже?

— Не съм мислил за това.

— Не е нужно да отговаряш сега.

Ерик се вглежда в очите си в огледалото и за втори път си помисля: ами ако Йозеф е имал съучастник, който е подготвил нещо вечерта преди отвличането, някой, който просто е бил изпратен да провери дали копираният ключ става? Помощникът е искал само да се убеди, че ключът отваря вратата, но се е престарал и е влязъл в апартамента. Не е могъл да се стърпи да не влезе и да погледне спящото семейство. Ситуацията му е предоставила удоволствието да почувства, че владее положението, и е решил да си направи шега със семейството, като остави хладилника и фризера отворени. Може би е разказал всичко на Йозеф, описал е посещенията си, как изглеждат стаите, кой къде спи.

Това би обяснило защо Йозеф не ме е открил — мисли Ерик. Защото първата нощ спях на мястото си до Симоне в леглото.

— Евелин беше ли в ареста на полицейското управление в сряда? — пита Ерик.

— Да.

— Цял ден и цяла нощ?

— Да.

— Там ли е още?

— Преместена е в един от защитените ни апартаменти за преспиване. Но сме й сложили двойна охрана.

— Контактувала ли е с някого?

— Знаеш, че трябва да оставиш полицията да си върши работата — казва Юна.

— Върша своето — Ерик говори тихо. — Искам да говоря с Евелин.

— Какво ще я питаш?

— Дали Йозеф има приятели, някой, който би му помогнал.

— Мога и аз да я питам.

— Може би знае кой би могъл да съдейства на Йозеф, може би познава приятелите му и знае къде живеят.

Юна въздиша и казва:

— Много добре знаеш, че не мога да те оставя да водиш частно разследване, Ерик. Дори и аз лично да смятах, че е в реда на нещата, просто...

— Не мога ли да присъствам, когато говориш с нея? — пита Ерик. — Работил съм с травмирани хора дълги години и...

За няколко секунди настъпва тишина между тях.

— Ела след час в преддверието на Държавното полицейско управление — казва Юна след малко.

— Там съм след двацет минути.

— Добре, след двацет минути — повтаря Юна и затваря телефона.

Без мисъл в главата, Ерик отива до бюрото си и отваря най-горното чекмедже. Между химикалки, гумички и кламери има различни блистери с хапчета. Взема три различни хапчета в ръката си и ги гълта.

Мисли, че трябва да каже на Даниела, че няма да има време да присъства на сутрешното заседание, но после забравя. Излиза от стаята си и бърза към столовата. Без да сяда, изпива чаша кафе пред аквариума, проследявайки с поглед ято неоновии тетри, които обикалят около пластмасов кораб, после завива един сандвич в няколко салфетки и го слага в джоба си.

Слизайки към партера с асансьора, вижда себе си в огледалото и среща празния си поглед. Лицето му е тъжно и безучастно. Наблюдава се и мисли за всмукващото усещане в корема при падане отвисоко,

усещане, което е почти сексуално и същевременно е силно свързано с един вид безпомощност. Останал е почти без сили, но хапчетата го издигат на светло място, където всичко е с ясни очертания. Ще издържи още малко — мисли той. Няма да се разпадне. Единственото, което трябва да направи, е да издържи достатъчно дълго, за да намери сина си. След това всичко може да се разпадне.

Докато шофира към срещата с Юна и Евелин, Ерик се опитва да премисли какво е правил и къде е бил през изминалата седмица. Скоро осъзнава, че ключовете му неведнъж биха могли да бъдат копирани. В четвъртък якето му, с ключовете в джоба, бе закачено в един ресторант на Съодермалм без никакъв надзор. Също така е било на стола в офиса в болницата, висяло е на закачалка в болничното кафене, както и на много други места. Същото сигурно важеше и за ключовете на Симоне и Бенджамин.

Минавайки покрай безпорядъка около ремонта на площад *Фридхемсплан*, Ерик с трудност изважда телефона от джоба на якето и набира номера на Симоне.

— Ало? — отговаря тя с притеснен глас.

— Аз съм.

— Случило ли се е нещо?

На заден план се чува бучене, като от някаква машина, после изведнъж става тихо.

— Исках само да кажа, че трябва да проверите компютъра, не само пощата, а всичко, какво е свалял, кои страници е посещавал, временни папки, ако е чатил и...

— Естествено — прекъсва го тя.

— Няма да те притеснявам.

— Още не сме започнали с компютъра — казва тя.

— Паролата е *Дъмбълдор*.

— Знам.

Ерик завива по улица *Полхемсгатан* и надолу по улица *Кунгсхолмсгатан*, минава покрай сградата на полицията и вижда как тя променя формата си: гладката фасада с цвят на мед, пристройката от бетон и накрая високата първоначална постройка с жълта мазилка.

— Трябва да приключвам — заявява тя.

— Симоне — казва Ерик. — Казала ли си ми истината?

— Какво имаш предвид?

— За това, какво е станало, че вратата е била отворена предишната нощ, че си видяла някой да влачи Бенджамин през...

— Как мислиш? — изкрещява тя и затваря.

Ерик усеща, че няма сили да търси свободно място за паркиране, една глоба няма никакво значение, би имала значение в съвсем друг свят. Без да мисли, завива точно пред сградата на полицията. Гумите изсвистяват и той спира до голямото стълбище, гледащо към сградата на кметството. Късите светлини на колата осветяват красива стара дървена врата, която отдавна не се използва. С издълбани старовремски букви пише *Детективски отдел*.

Излиза от колата, бързо заобикаля сградата, качва се по наклона на улица *Кунгсхолмсгатан* към парка и входа на Държавната криминална полиция. Вижда един баща с три деца, облечени с рокли за празника Лусия върху зимните грейки. Дългите бели рокли са опънати върху дебелия дрехи. Децата носят корони със свещи върху шапките и едно от тях държи запалена свещ с надянатата ръкавица. Ерик изведнъж си припомня, че Бенджамин обожаваше да го носят на конче като малък, държеше се с ръце и крака и казваше: „Носи ме, ти си го'ям и си у'ен, тати“.

Входът на Държавната криминална полиция представлява висок светещ стъклен куб. Пред рамкираната в стомана въртяща се врата има метална стойка с кутия за пропуски и въвеждане на код за влизане. Ерик спира задъхан на черната гумена изтривалка пред още една врата с код и четец на карти. Насреща в светлото фоайе, в стъклената стена, има две големи въртящи се врати, където трябва да се набере още един код. Ерик минава по белия мраморен под и отива до рецепцията вляво. Един мъж седи на откритата дървена рецепция и говори по телефона.

Ерик казва по какъв въпрос е дошъл, рецепционистът кима леко, започва да пише на компютъра си, после вдига телефона.

— Обаждам се от рецепцията — казва той с приглушен глас. — Имаш посещение от Ерик Мария Барк.

Мъжът слуша и се обръща към Ерик.

— Слиза — казва любезно той.

— Благодаря.

Ерик сядна на ниска пейка с черна скърцаща седалка и без облегалка. Разглежда една зелена стъклена скулптура, после погледът му се плъзга към неподвижните въртящи се врати. Зад голямата

стъклена стена се вижда друг стъклен коридор, продължаващ почти двайсет метра през отворен вътрешен двор до следващата стграда. Изведнъж Ерик вижда Юна да минава покрай канапетата вдясно, натиска някакво копче на стената и излиза през въртящите се врати. Той хвърля обелка от банан в алуминиево кошче за боклук, маха на рецепциониста и после тръгва право към Ерик.

Докато отиват към защитеното жилище на Евелин Ек на улица *Хантверкаргатан*, Юна се опитва да обобщи какво е разбрал от разпита с нея: потвърдила е, че е отишла в гората с пушката, за да се самоубие. Йозеф дълги години я е изнудвал за сексуални услуги. Ако Евелин не е правила това, което той иска, е малтретирал малката сестра Лиза. Когато е започнал да настоява за секс, Евелин е успяла да си издейства отсрочка, като е казала, че е забранено, преди той да навърши петнайсет. Когато рожденият ден наближил, Евелин се скрила в лятната вила на леля си на остров Вермдьо. Йозеф я е издирвал, бил е при приятеля й Сораб Рамадани и по някакъв начин е успял да го накара да му каже къде се крие Евелин. На рождения си ден Йозеф е отишъл при сестра си във вилата и когато тя отказала да спи с него, й казал, че тя знае какво ще се случи и че тя е виновна за всичко.

— Както изглежда, Йозеф е планирал убийството поне на бащата — казва Юна. — Не знаем причините за избора на ден, но може би е бил случаен — бащата е бил сам на място далеч от дома. В понеделник в спортен сак Йозеф сложил резервни дрехи, два чифта найлонови калцунни, кърпа, ловния нож на баща си, бутилка бензин и кибрит, и после е отишъл с колелото до спортното игрище на Рьодстюхаге. След като убил баща си и го осакатил, взел ключовете от джоба му, отишъл в женската съблекалня, изкъпал се и се преоблякъл, заключил след себе си, на една детска площадка запалил сака с кървавите дрехи и после се върнал с колелото обратно вкъщи.

— А това, което се е случило после в къщата? Било ли е близо до това, което той описа под хипноза? — пита Ерик.

— Не близо, а идентично, така изглежда — казва Юна и се прокашля. — Но не знаем причината, какво го е накарало изведнъж да се нахвърли върху малката сестра и майката.

Той хвърля мрачен поглед към Ерик.

— Може би просто е имал чувството, че не е приключил, че не е наказал Евелин достатъчно.

Малко преди църквата Юна спира пред една врата, изважда телефона, набира някакъв номер и съобщава, че са пристигнали. Набира кода на вратата, отваря и въвежда Ерик в обикновено стълбище със стени на точки.

Качват се на третия етаж, където двама полицаи стоят пред асансьора. Юна се здрависва с тях и после отключва секретната врата без процеп за писма. Преди да отвори изцяло вратата, почуква.

— Може ли да влезем? — пита той през пролуката.

— Не сте го намерили, нали?

Лицето на Евелин е в контражур и чертите ѝ са неясни. Ерик и Юна виждат само тъмна глава с осветени коси.

— Не — отговаря Юна.

Евелин отива до вратата, пуска ги да влязат, после бързо заключва, проверява ключалката и когато се обръща към тях, Ерик вижда, че дишането ѝ е учестено.

— Това е защитено жилище, имаш полицейска охрана — казва Юна. — Никой не може да дава или да търси информация за теб, имаме решение на прокурора по този въпрос. Сега си в безопасност, Евелин.

— Може би, докато съм тук вътре — казва тя. — Но все някога трябва да изляза, а Йозеф умее да чака.

Тя отива до прозореца, поглежда навън и после сядна на канапето.

— Къде може да се крие Йозеф? — пита Юна.

— Мислите, че знам нещо?

— А не знаеш ли? — пита Ерик.

— Ще ме хипнотизираш ли?

— Не — усмихва се той изненадано.

Тя не се е гримирала и очите ѝ изглеждат раними и беззащитни, докато го изучава с поглед.

— Можеш да го направиш, ако искаш — казва и бързо свежда очи.

В апартамента има спалня с широко легло, две кресла и телевизор, баня с душкабина и кухня с трапезария. Прозорците са направени от бронирано стъкло и всички стени са боядисани в мек жълт цвят.

Ерик се оглежда наоколо и я следва в кухнята.

— Доста уютно — казва той.

Евелин вдига рамене. Облечена е с червена блуза и избелели дънки. Косата ѝ е небрежно вързана на кок.

— Днес ще получа някои лични вещи — обяснява тя.

— Това е добре — казва Ерик. — Обикновено човек се чувства по-добре, когато...

— По-добре ли? Какво знаеш ти за това какво би ме накарало да се чувствам по-добре?

— Работил съм с...

— Извинявай, но не ме интересува — прекъсва го. — Казала съм, че не искам да говоря с психолози и съветници.

— Не съм тук като такъв.

— А защо тогава?

— За да се опитам да намеря Йозеф.

Тя се обръща към него и казва рязко:

— Той не е тук.

Без да знае защо, Ерик решава да не казва нищо за Бенджамин.

— Слушай сега, Евелин — спокойно казва той. — Имам нужда от помощта ти, за да проуча кръга от познати на Йозеф.

Погледът ѝ изглежда блестящ, почти трескав.

— Добре — отговаря тя и леко се усмихва.

— Има ли си приятелка?

Очите ѝ потъмняват и устата ѝ става напрегната.

— Освен мен ли имаш предвид?

— Да.

След малко тя поклаща глава.

— С какви хора общува?

— Той не общува с никого — казва тя.

— А съучениците му?

Тя вдига рамене.

— Доколкото знам, никога не е имал приятели.

— Ако има нужда от помощ с нещо, към кого би се обърнал? — пита Ерик.

— Не знам... понякога си говори с пияниците зад магазина за алкохол.

— Знаеш ли кои са, как се казват?

— Единият има татуировка на ръката.

— Какво представлява?

— Не си спомням... мисля, че беше риба.

Тя става и отново отива до прозореца. Ерик я наблюдава. Дневната светлина пада върху младото ѝ лице и подчертава чертите ѝ. Той вижда как синята артерия пулсира на тънкия ѝ, дълъг врат.

— Възможно ли е да живее при някой от тях?

Тя повдига рамене неопределено.

— Ами...

— Смяташ ли, че е възможно?

— Не.

— Какво мислиш тогава?

— Мисля, че той ще ме намери, преди вие да го намерите.

Ерик гледа как е опряла чело в стъклото и се чуди дали да продължава да настоява. Има нещо в глухия ѝ глас, някаква безутешност, което му подсказва, че знае нещо за брат си, които никой друг не може да знае.

— Евелин, какво иска Йозеф?

— Не ми се говори за това.

— Искат ли да ме убие?

— Не знам.

— Как мислиш?

Тя си поема въздух и казва с дрезгав и уморен глас:

— Ако смята, че си застанал между него и мен, ако ревнува, ще го направи.

— Какво ще направи?

— Ще те убие.

— Имаш предвид, ще се опита.

Евелин облизва устните си, обръща се към него и свежда поглед. Ерик иска да повтори въпроса си, но не може да каже нищо. Изведнъж на вратата се чука. Евелин поглежда към Ерик и Юна, изглежда уплашена и влиза в кухнята заднешком.

Отново се чука. Юна отива, поглежда през шпионката и отваря вратата. Двама полицаи влизат в антрето. Единият носи кашон.

— Мисля, че взехме всичко от списъка — казва той. — Къде искаш да оставя нещата?

— Където и да е — прошепва Евелин и излиза от кухнята.

— Може ли един подпис?

Той ѝ подава разписка за доставка и тя се подписва. Юна заключва след тях. Евелин отива до вратата, проверява дали е заключено добре и после отново се обръща към тях:

— Помолих да ми донесат някои неща от вкъщи, които...

— Да, каза ни.

Евелин кляка, маха кафявото тиксо от кашона и го отваря. Изважда сребриста касичка във формата на заек и остъклена картина, представляваща ангел пазител, но изведнъж спира по средата на движението си.

— Фотоалбумът ми — казва тя и Ерик вижда как устата ѝ започва да трепери.

— Евелин?

— Не съм го искала, не съм казвала нищо за...

Тя разгръща първата страница, на която има голям неин портрет от училище. Изглежда четиринайсетгодишна, носи шини и се усмихва срамежливо. Кожата ѝ лъщи и косата ѝ е късо подстригана.

Евелин обръща страницата, един сгънат лист изпада от албума и пада на пода. Тя го вдига, разгръща го и докато го чете, лицето ѝ силно почервява.

— Той е вкъщи — прошепва и подава писмото.

Ерик изглажда листа и двамата с Юна четат заедно:

Аз те притежавам, само моя си, ще убия останалите, ти си виновна, ще убия шибания хипнотизатор и ти ще ми помогнеш, ще ми помогнеш, ще ми покажеш къде живее, ще ми покажеш как се чукате и купонясвате, и аз ще го убия и ти ще ме гледаш как го правя, и после ще си измиеш онази работа с много сапун и ще те чукам сто пъти, защото тогава ще сме квит и тогава ще започнем отначало само двамата.

Евелин пуска щорите и остава права, с ръце до тялото. Ерик слага писмото на масата и става. Йозеф е в къщата — бързо мисли той. Трябва да е там. Ако е могъл да пхне писмото във фотоалбума, трябва да е там.

— Йозеф се е върнал в къщата — казва Ерик.

— Къде другаде би могъл да живее? — тихо отговаря тя.

Юна вече е в кухнята и говори по телефона с дежурния инспектор в централата за свръзка.

— Евелин, можеш ли да разбереш как Йозеф е могъл да се скрие от полицията? — пита Ерик. — Там се прави оглед на местопрестъплението вече почти цяла седмица.

— Мазето — отговаря Евелин и поглежда нагоре.

— Какво има в мазето?

— Там има една странна стая.

— Той е долу в мазето — провиква се Ерик към кухнята.

В слушалката Юна чува бавно тракане на клавиатура.

— Предполага се, че заподозреният се намира в мазето — казва Юна.

— Момент — казва дежурният инспектор по телефона. — Трябва да...

— Спешно е — прекъсва го Юна.

След известна пауза дежурният продължава много спокойно:

— Преди две минути е приет сигнал за същия адрес.

— Какво говориш? На улица *Йердесвеген* 8 в Тумба? — пита Юна.

— Да — отговаря той. — Съседите се обадиха, че има някой в къщата.

27.

Неделя сутрин, тринайсети декември, Лусия

Кенет Стренг спира и се заслушва, след което бавно продължава към стълбището. Държи пистолета насочен към пода, плътно до тялото. В коридора влиза дневна светлина от кухнята. Симоне върви след баща си и мисли, че къщата на убитото семейство напомня на къщата, в която тя и Ерик живееха, когато Бенджамин беше малък.

Нещо проскързва някъде — подът или нещо навътре зад стените.

— Йозеф ли е? — шепне Симоне.

Ръцете ѝ са изтръпнали да стиска фенера, чертежите и лоста. Тежестта на инструмента за разбиване е непосилна.

В къщата е съвсем тихо. Звукът, който чува, почукванията и приглушените удари са престанали.

Кенет ѝ прави бърз жест с глава. Той иска да слязат в мазето. Симоне му кима утвърдително, въпреки че всеки мускул в тялото ѝ казва да не го правят.

Според чертежите най-доброто място за скривалище, без съмнение, е мазето. Кенет го беше маркирал на чертежа — стената до котелното помещение би могла да се продължи и да се построи почти невидима стая. Другото помещение, което Кенет бе маркирал на чертежа на къщата, беше вътрешността на скосения таван.

До чамовото стълбище към горния етаж има тесен отвор в стената без врата. На стената са останали малки панти от врата за малки деца. Металното стълбище, водещо към мазето, изглежда почти саморъчно изработено, спойките са големи и груби, а стъпалата са облицовани с дебел сив филцов плат.

Когато Кенет натиска ключа за осветлението, но не светва, той отново го натиска, но явно лампата не работи.

— Стой тук — тихо казва той.

Силен страх обзема Симоне. Тежък мирис на прах се разнася и ѝ напомня за камиони.

— Дай ми фенера — протяга ръка той.

Тя му го подава бавно. Той се усмихва за момент, взима фенера, включва го и внимателно тръгва надолу.

— Ехо — настойчиво извиква Кенет. — Йозеф? Трябва да говоря с теб.

От мазето не се чува нищо. Нито звук, нито дихание.

Симоне стиска лоста и чака.

Светлината от фенера осветява едва малка част от стените и тавана на стълбището. Мракът в мазето е все така плътен. Кенет продължава надолу, осветявайки отделни предмети: бял найлонов плик, светлоотразителна лента на стара детска количка, стъклото на рамкиран филмов плакат.

— Мисля, че мога да ти помогна — казва Кенет по-тихо.

Той слиза долу и първо бързо се завърта с фенера, за да се убеди, че никой няма да изскочи от скривалището си. Малкото петно светлина от фенера се плъзга по пода и стените, прескача твърде близките предмети и хвърля наклонени, изкривени сенки. След това Кенет започва отначало — разглежда стаята спокойно и систематично с фенера.

Симоне тръгва надолу по стълбите. Металната конструкция кънти глухо под краката ѝ.

— Няма никой тук — казва Кенет.

— Тогава какво чухме? Все нещо беше — казва тя.

През мръсен сутеренен прозорец точно под тавана се процежда дневна светлина. Очите им привикват към слабата светлина. Мазето е пълно с велосипеди с различни размери, детска количка, шейни, ски за слалом и машина за печене на хляб, коледни украси, тапети, навити на рула, и стълба, опръскана с бяла боя. Върху един кашон някой е написал с дебел маркер: *Комиксите на Йозеф*.

Таванът започва да скърца и Симоне поглежда към стълбите и после към баща си. Той, изглежда, не чува звука. Върви бавно към една врата в другия край на стаята. Симоне се блъска в детско люлеещо се конче. Кенет отваря вратата и поглежда навътре в перално помещение, в което има стара пералня, сушилня и старомодна преса за гладене. До геотермалната топлинна помпа виси мръсна завеса, закриваща голям шкаф.

— Няма никой — казва той и се обръща към Симоне.

Тя го гледа и едновременно вижда мръсната завеса зад гърба му. Завесата е неподвижна, но въпреки това бие на очи.

— Симоне?

Върху плата има мокро петно, малка елипса, като от уста.

— Разгъни чертежа — казва той.

На Симоне ѝ се струва, че вижда как влажното петно изведнъж се вдлъбва.

— Татко — прошепва тя.

— Да — отговаря той и се обляга на рамката на вратата, слага пистолета обратно в раменния кобур и се почесва по главата.

Нещо изскърцва, тя се обръща и вижда, че детското конче още се люлее.

— Какво има, Сиксан?

Кенет отива до нея, взема чертежа от ръцете ѝ, слага го върху един навит на руло дюшек, осветява го с фенера и го завърта.

Той поглежда нагоре, отново обръща поглед към чертежа и се приближава до една тухлена стена, до която има разглобено двуетажно легло и гардероб с яркожълти спасителни жилетки. На табло за инструменти висят длета, различни триони и стяги. Мястото до чука е празно, липсва голямата брадва.

Кенет измерва с поглед стената и тавана, навежда се напред и почуква на стената зад леглото.

— Какво има? — пита Симоне.

— Тази стена е най-малко на десет години.

— Има ли нещо зад нея?

— Да, има, доста голяма стая — отговаря той.

Кенет отново осветява стената в долната ѝ част, където е разглобеното легло. Сенките пълзят из мазето.

— Светни пак там — казва Симоне.

Тя сочи пода до гардероба. Нещо многократно е драскало в полукръг по бетонния под.

— Зад гардероба — казва тя.

— Дръж фенера — казва той и отново изважда пистолета.

Изведнъж се чува нещо зад гардероба. Звучи, като че ли някой отвътре се движи внимателно. Движенията са отчетливи, но съвсем бавни.

Симоне усеща как пулсът ѝ се ускорява бясно. Там има някой — мисли си тя. Боже господи. Иска ѝ се да извика Бенджамин, но не смее.

Кенет ѝ прави жест да се отдръпне назад, тя иска да каже нещо и тогава напрегнатата тишина изведнъж се нарушава. От горния етаж се чува силен трясък от чупене и разцепване на дърво. Симоне изпуска фенера на земята и става тъмно. Бързи крачки трополят по пода, таванът скърца, ослепителни светлини нахлуват като високи вълни надолу по железното стълбище и вътре в мазето.

— Легни на земята — истерично крещи някакъв мъж. — Долу на земята!

Симоне стои напълно вкаменена, заслепена като нощно животно, изскочило пред кола на магистралата.

— Легни! — вика Кенет.

— Млъкни! — крещи някой.

— Долу, долу!

Симоне не разбира, че мъжете имат предвид нея, докато не получава силен удар в корема и е притисната към бетоновия под.

— Долу, на пода, казах!

Опитва се да си поеме въздух, кашля и вдишва. Силна светлина изпълва мазето. Тъмни фигури ги дърпат, влачат ги нагоре по тясното стълбище. Ръцете ѝ са заключени зад гърба ѝ. Трудно ѝ е да ходи, подхлъзва се и удря бузата си в острия парапет.

Тя се опитва да завърти глава, но някой я държи здраво, диша тежко и грубо я натиска надолу към стената до вратата на мазето.

Няколко фигури като че ли стоят и я фиксират с поглед. Тя мига на дневната светлина, трудно ѝ е да вижда. Части от разговор, воден по-настрана, достига до нея и тя разпознава резкия строг глас на баща си. Този глас винаги ѝ припомня миризмата на кафе в ранни зори преди училище, докато по радиото вървят новините.

Едва сега тя разбира, че в къщата са нахлули полицаи. Може би някой съсед е видял светлината от фенера на Кенет и се е обадил на полицията.

Полицай с бръчки и сини кръгове под очите, около двайсет и пет годишен, я наблюдава с притеснен поглед. Главата му е бръсната и разкрива грубоват, неравен череп. На няколко пъти той прекарва ръка през гърлото си.

— Как се казваш? — студено пита той.

— Симоне Барк — казва тя с треперещ глас. — Тук съм с баща ми, който е...

— Питах как се казваш — прекъсва я мъжът с висок тон.

— Спокойно, Рагнар — казва негов колега.

— Ти си паразит — продължава той, обърнат към Симоне. — Но това е само моето мнение за хора, които обичат да погледат малко кръв.

Изсумтява и се обръща настрана. Тя все още чува гласа на баща си. Той не повишава тон и звучи много уморен.

Тя вижда как един от полицаите отнася портфейла му.

— Извинете — обръща се Симоне към една полицайка. — Чухме някой долу в...

— Млъкни! — прекъсва я полицайката.

— Синът ми е...

— Млъкни, казах. Завържете я. Да се завърже.

Симоне вижда как полицаят, който я бе нарекъл паразит, изважда дебела ролка тиксо, но спира, когато външната врата се отваря и висок рус мъж с остър сив поглед влиза и тръгва по коридора.

— Юна Лина, криминална полиция — казва той със силно финландско произношение. — Какво има?

— Двама заподозрени — отговаря полицайката.

Юна поглежда Кенет и Симоне.

— Аз поемам случая — казва той. — Станала е грешка.

Две трапчинки се появяват на лицето на Юна, когато им казва да пуснат заподозрените. Полицайката отива до Кенет, отключва белезниците, извинява се и засрамена, разменя няколко думи с него.

Полицаят с бръснатата глава само тъпче на място пред Симоне и я гледа втренчено.

— Пусни я — казва Юна.

— Оказаха съпротива и нараних палеца си — отговаря той.

— Смяташ ли да ги арестуваш? — пита Юна.

— Да.

— Кенет Стренг и дъщеря му?

— Не ме интересува кои са — казва агресивният полицай.

— Рагнар — с успокоителен тон казва полицайката. — Той е колега.

— Забранено е влизането на територията на местопрестъплението и аз...

— Успокой се — решително го прекъсва Юна.

— Не съм ли прав? — пита той.

Кенет се е приближил, но не казва нищо.

— Ще говорим за това по-късно — отговаря Юна.

— Защо не сега?

Юна понижава глас и казва рязко:

— За твое добро.

Полицайката отново отива при Кенет, прокашля се и казва:

— Съжаляваме за случилото се — утре ще получиш торта.

— Всичко е наред — казва Кенет и помага на Симоне да стане от пода.

— Мазето — казва тя почти беззвучно.

— Аз ще се погрижа за това — казва Кенет и се обръща към Юна. — В мазето има един или повече души в тайна стая зад гардероба със спасителни жилетки.

— Слушайте сега — вика Юна на останалите. — Имаме основание да мислим, че заподозреният се намира в мазето. Аз ръководя цялата операция. Бъдете внимателни. Възможно е той да държи заложник и в такъв случай аз ще преговарям. Заподозреният е опасен, но на първо време ще се целим в краката.

Юна взема една бронирана жилетка и бързо я навлича. После изпраща двама полицаи зад къщата и събира оперативната група около себе си. Те слушат бързите инструкции и после влизат заедно с него през вратата на мазето. Металното стълбище трещи под тежестта им.

Кенет е прегърнал Симоне. Тя трепери от страх. Той ѝ шепне, че всичко ще бъде наред. Единственото, което Симоне иска да чуе, е гласът на сина си от мазето, тя се моли всеки момент да чуе гласа му.

След малко Юна се връща с бронираната жилетка в ръка.

— Изплъзна се — казва той мрачно.

— Бенджамин, къде е Бенджамин? — пита Симоне.

— Не е тук — отговаря Юна.

— Но стаята...

Симоне отива към стълбището, Кенет се опитва да я задържи, но тя издърпва ръката си, избутва Юна и се затичва надолу по желязната стълба. Сега в мазето е светло като бял ден. Три прожектора на стойки

изпълват стаята със светлина. Бояджийската стълба е преместена под малкия отворен сутеренен прозорец. Гардеробът със спасителни жилетки е избутан настрана и един полицаи пази входа на тайната стая. Симоне върви бавно към него. Чува как баща ѝ казва нещо зад гърба ѝ, но не разбира думите.

— Аз трябва — тихо изрича тя.

Полицаят вдига ръка, поклащайки глава.

— Съжалявам, но не мога да ви пусна — казва той.

— Става дума за сина ми.

Усеща ръцете на баща си около себе си, но се опитва да се отскубне.

— Той не е тук, Симоне.

— Пусни ме!

Тя продължава напред и вижда стая, в която има матрак на земята, купища стари комикси, празни опаковки от чипс, светлосини найлонови калцуни, консервени кутии, пакети със зърнена закуска и голяма лъскава брадва.

28.

Неделя вечер, тринайсети декември, Лусия

Симоне седи в колата на път обратно от Тумба и слуша как Кенет говори за липсата на координация в полицията. Не отговаря нищо, оставя го да мърмори и гледа през прозореца на колата. Вижда всички семейства, които се движат навън. Майки тръгнаха нанякъде с малки деца, облечени в грейки и говорещи с биберон в устата. Няколко деца се опитват да се придвижват с тротинетки през кишата. Всички имат еднакви раници. Група момичета с гирлянди в косите ядат нещо от един плик и се смеят щастливо.

Вече е минало цяло денонощие, откакто ни взеха Бенджамин, измъкнат от леглото и отвлечен от собствения му дом — мисли тя и гледа ръцете в скута си. Червените белези от белезниците още си личат ясно.

Нищо не доказва, че Йозеф е замесен в неговото изчезване. В тайната стая нямаше следи от Бенджамин, само от Йозеф. По всяка вероятност Йозеф е бил вътре в тайната стая, когато тя и баща ѝ слязоха в мазето.

Симоне мисли как той сигурно се е свил и ги е слушал, осъзнавайки, че са разкрили скривалището му, и колкото може по-тихо се е пресегнал за брадвата. Когато после настъпи суматохата, когато полицията нахлу и издърпа нея и баща ѝ на горния етаж, Йозеф е избутал гардероба, опрял е стълбата към прозореца и се е изкатерил навън.

Той се измъкна, изигра полицията и все още е на свобода. Обявено е национално издирване, но Йозеф не може да е отвлякъл Бенджамин. Просто двете събития са се случили по едно и също време, точно както Ерик се бе опитал да ѝ каже.

— Идваш ли? — пита Кенет.

Тя вдига поглед и усеща, че е застудяло. Няколко пъти Кенет ѝ казва да слезе от колата и да дойде с него, преди тя да разбере, че са паркирали на улица *Лунтмакаргатан*.

Отключва вратата на апартамента и вижда връхните дрехи на Бенджамин в антрето. Сърцето ѝ трепва и тя си помисля, че той е вкъщи, но после си спомня как бе отвлечен само по пижама.

Лицето на баща ѝ е посивяло, той казва, че ще си вземе душ, и влиза в банята.

Симоне се обляга на стената в антрето, затваря очи и си мисли: Ако само ми върнат Бенджамин, ще забравя всичко, което се е случило и ще се случи през тези дни. Никога няма да говоря за това, няма да се сърдя на никого, няма да мисля за това, просто ще бъда благодарна.

Тя чува как Кенет пуска водата в банята.

Събува си обувките с въздишка, хвърля якето на пода, отива в спалнята и сяда на леглото. Изведнъж не може да си спомни защо е влязла в спалнята, дали е искала да вземе нещо, или просто да полегне да си почине за малко. Усеца с длани хладните чаршафи и вижда смачканото долнище от пижама на Ерик да се подава изпод възглавницата.

Когато звукът от душа спира, тя се сеца какво е искала да направи — да вземе хавлиена кърпа за баща си и после да пусне компютъра на Бенджамин, за да се опита да открие нещо, свързано с отвлечането. Тя става, взима една сива кърпа от гардероба и се връща в коридора. Вратата на банята се отваря и Кенет излиза напълно облечен.

— Кърпа — казва тя.

— Използвах малката.

Косата му е влажна и мирише на лавандула. Тя разбира, че е използвал евтиния течен сапун от шишето на мивката.

— Със сапун ли си изми косата? — пита тя.

— Миришеше хубаво — отговаря той.

— Има шампоан, татко.

— Едно и също е.

— Добре — казва тя с усмивка и решава да не му казва за какво се използва малката кърпа.

— Ще направя кафе — казва Кенет и влиза в кухнята.

Симоне оставя сивата хавлия на шкафа в антрето, влиза в стаята на Бенджамин, пуска компютъра и сяда на стола. В стаята нищо не се е променило: чаршафите са на пода и чашата за вода е преобърната.

Приветствената мелодия на оперативната система прозвучава, Симоне слага ръка на мишката, изчаква няколко секунди и кликва върху миниатюрната снимка на Бенджамин, за да влезе.

Компютърът изисква потребителско име и парола. Симоне написва *Бенджамин*, поема си въздух и въвежда *Дъмбълдор*.

Мониторът просветва като око, което се затваря и се отваря отново.

Тя е вътре.

На десктопа на компютъра има снимка на елен на горска поляна. Растителността е покрита с роса и магическа светлина. Точно в този момент плашливото животно изглежда напълно спокойно.

Осъзнава, че навлиза в най-личното пространство на Бенджамин, като че ли изведнъж той отново е близо до нея.

— Ти си гений — казва баща ѝ зад гърба ѝ.

— Не — отговаря тя.

Кенет слага ръка на рамото ѝ и тя отваря пощата на Бенджамин.

— Колко назад във времето да гледаме? — пита тя.

— Да прегледаме всичко.

Тя тръгва надолу в папката с входящи писма, отваряйки мейл след мейл.

Един съученик пита нещо за събиране на пари.

В друг мейл се обсъжда групова училищна задача.

Някой твърди, че Бенджамин е спечелил четирийсет милиона евро от испанска лотария.

Кенет излиза и се връща с две чаши:

— Кафето е най-доброто питие на света — казва той и сядва. — Как, по дяволите, успя да влезеш в компютъра?

Тя вдига рамене и отпива от кафето.

— Трябва да се обадя на Кале Йепсон и да му кажа, че нямаме нужда от мудната му помощ.

Тя продължава нататък и отваря един мейл от Айда, в който тя по смешен начин описва действието в някакъв лош филм — казва, че Арнолд Шварценегер е Шрек с лоботомия... Седмична програма от училище... Предупреждение от банката да не се дават на други хора данни на сметката...

Фейсбук, фейсбук, фейсбук, фейсбук, фейсбук...

Симоне влиза в страницата на Бенджамин. Там има стотици запитвания за групата *Hypno Monkey*.

Всички коментари се въртят около Ерик: различни подигравателни теории за това, как Бенджамин е хипнотизиран загубеняк, доказателства за това, че Ерик е хипнотизирал целия шведски народ, някой, който иска обезщетение, защото Ерик е хипнотизирал онази му работа.

Има линк за филм в *You Tube*. Симоне го натиска и гледа клип със заглавие *Asshole*^[1]. Озвучен е с изказване на някакъв учен за ролята на сериозната хипноза, докато картината показва как Ерик си проправя път между група хора. Случайно блъска възрастна жена с проходилка, която му показва среден пръст зад гърба.

Симоне се връща обратно в папката с входящи писма и открива кратък мейл от Айда, който я кара да настръхне. Има нещо в няколкото думи, което поражда необясним страх у нея.

Изведнъж дланите ѝ се изпотяват. Тя се обръща и привлича вниманието на баща си:

— Прочети това, татко.

Тя обръща монитора към него, за да може да прочете писмото от Айда:

Нике казва, че Уайлорд е ядосан, че е отворил уста срещу теб. Бенджамин, мисля, че това може да е опасно наистина.

— Нике е малкият брат на Айда — казва Симоне.

— А Уайлорд? — пита Кенет и си поема дълбоко въздух. — Знаеш ли какво е това?

Симоне клати глава.

Внезапният страх плътно се е свил на черна топка, търкаляща се вътре в нея. Какво всъщност знае тя за живота на Бенджамин?

— Мисля, че е името на герой от играта *Покемон*. Братът на Айда, Нике, говореше за Уайлорд.

Симоне отива в папката за изпратени писма и открива разтревожения отговор на Бенджамин:

Нике трябва да си седи вкъщи. Не го пускай да ходи до морето. Ако Уайлорд наистина е ядосан, някой от нас ще пострада. Трябваше да отидем в полицията веднага. Мисля, че вече е прекалено опасно за това.

— По дяволите! — ругае Кенет.

— Не знам дали това е на сериозно, или е някаква игра.

— Не звучи като игра.

— Не.

Кенет въздиша и се почесва по корема.

— Айда и Нике — бавно казва той. — Що за хора са?

Симоне поглежда баща си и се чуди какво да отговори. Той никога не би разбрал човек като Айда. Момиче, облечено в черно, гримирано, с пиърсинг, татуировки и странни семейни отношения.

— Айда е приятелката на Бенджамин — казва Симоне. — А Нике е брат ѝ. Тук някъде има снимка на нея и Бенджамин.

Тя взема портфейла на Бенджамин и намира снимката на Айда. Бенджамин е прегърнал раменете ѝ. Изглежда леко притеснена, но се смее захласнато към камерата.

— Но какви хора са? — упорито пита Кенет и гледа силно гримираното лице на Айда.

— Какви хора ли? — бавно повтаря тя. — Не съм сигурна. Само знам, че Бенджамин много я харесва. И че тя се грижи за брат си. Мисля, че е бавноразвиващ се.

— Агресивен ли е?

Тя поклаща глава.

— Не смятам.

Замисля се и казва:

— Майка им, изглежда, е болна. Стори ми се, че страда от белодробен емфизем, но не съм сигурна.

Кенет кръстосва ръце пред гърдите си. Обляга се назад и гледа към тавана. После се изправя и казва сериозно:

— Уайлорд е герой от комиксите, нали?

— От *Покемон* — казва тя.

— Трябва ли да знам какво е това?

— Ако имаш деца на определена възраст, знаеш, независимо дали искаш, или не — отговаря тя.

Кенет я гледа неразбиращ.

— *Покемон* — повтаря тя. — Това е вид игра.

— Игра ли?

— Не помниш ли, че Бенджамин се занимаваше с това, когато беше по-малък? Събираше карти и не спираше да говори за различните сили, за това как се преобразяват.

Кенет поклаща глава.

— Най-малко две години се занимава с това — казва тя.

— Но вече не, така ли?

— Малко е голям за това — отговаря тя.

— Виждал съм те да си играеш с кукли, след като се върна от лагера по езда.

— Кой знае, може да си играе тайно — казва тя.

— Каква е целта на *Покемон*?

— Как да ти обясня? Става дума за животни. Но не истински животни. Измислени, приличат на насекоми или роботи, не знам. Някои са сладки, а други просто отвратителни. Идва от Япония, появи се някъде през деветдесетте години, към края им, и се превърна в цяла индустрия. Тези герои са джобни чудовища. Играчът ги държи в джоба си, могат да се навият и да се сложат в малки топчета. Всичко е доста глупаво. Човек се състезава с други играчи, като кара различните си покемони да се бият. Много насилие има, разбира се. Целта е да победиш колкото може повече, защото така получаваш пари... играчът получава пари, покемон героят получава точки.

— И този, който има най-много точки, печели — казва Кенет.

— Не знам. Като че ли няма край.

— Значи това е компютърна игра?

— Всичко е, сигурно затова толкова се е разраснало, има телевизионен сериал, карти за игра, плюшени играчки, бонбони, телевизионна игра, компютърна игра, *Нинтендо* и така нататък.

— Не съм сигурен, че ми се изясниха нещата — казва той.

— Не — казва тя след малко.

Той я гледа.

— За какво мислиш?

— Осъзнах, че точно това е целта — възрастните да останат отвън — казва тя. — Децата се оставят на мира, оставяме ги на мира, защото не разбираме света на *Покемон*, безкрайно е, прекалено голямо.

— Мислиш ли, че Бенджамин отново е започнал да играе тази игра? — пита Кенет.

— Не, не по същия начин. Това, това трябва да е нещо друго — отговаря тя и сочи монитора.

— Мислиш, че Уайлорд е действителна личност? — въпросително казва той.

— Да.

— Някой, който няма нищо общо с *Покемон*?

— Не знам... малкият брат на Айда, Нике, той ми говореше за Уайлорд, като че ли ставаше дума за покемон. Може би това е просто неговият начин да се изразява. Но всичко става различно, когато Бенджамин пише: *Не оставяй Нике да ходи до морето*.

— Какво море? — пита Кенет.

— Именно, тук няма никакво море, има го само в играта.

— Но същевременно звучи като че ли Бенджамин приема заплахата на сериозно — казва Кенет. — Че е реална, нали?

Тя кима.

— Морето е измислено, но заплахата е реална.

— Трябва да намерим този Уайлорд.

Той я поглежда и се усмихва.

— Започвам да разбирам защо ми е време да се пенсионирам — казва той.

— Лунар е самоличност в чат сайт — обяснява Симоне и сяда по-близо до компютъра. — Ще потърся Уайлорд.

Резултатът е осемдесет и пет хиляди попадения. Кенет отива в кухнята, тя чува как звукът на полицейското радио се увеличава. Пращене и бучене се смесва с човешки гласове.

Тя чете страница след страница с японски материали за *Покемон*.

Wailord is the largest of all identified pokemon up to now. This giant pokemon swims in the open sea, eating massive amounts of food at once, with its enormous mouth. (Уайлорд е най-големият от всички покемони засега. Този

гигантски покемон плува в открито море, изяжда големи количества храна наведнъж с огромните си уста.)

— Ето го морето — тихо казва Кенет и чете през рамото ѝ.

Тя не го е чула да се връща.

Текстът описва как Уайлорд гони плячката си, правейки гигантски скокове, спуска се по средата на ятото и с уста, пълна с риба, продължава да плува. Ужасяващо е — чете Симоне — да гледаш как Уайлорд поглъща плячката си наведнъж.

Тя ограничава търсенето си само до страници на шведски език и влиза във форум, където попада на следния разговор:

„Здрасти, как да се сдобия с Уайлорд?“

„За да се сдобиеш с Уайлорд, най-лесно е да хванеш един Уайлмър някъде по морето.“

„Добре, но къде по морето?“

„Почти навсякъде, само трябва да използваш Супер Върдица.“

— Намери ли нещо? — пита Кенет.

— Ще отнеме време.

— Прегледай всички писма, виж в кошчето, опитай се да откриеш този Уайлорд.

Тя поглежда нагоре и вижда, че си е облякъл коженото яке.

— Какво ще правиш?

— Тръгвам — кратко отговаря той.

— Накъде, у вас ли?

— Трябва да говоря с Нике и Айда.

— Да дойда ли с теб? — пита тя.

Кенет поклаща глава.

— По-добре да преровиш компютъра.

Кенет се опитва да се усмихне, когато тя го изпраща до антрето. Той изглежда много уморен. Тя го прегръща, преди да тръгне, заключва вратата и го чува как натиска копчето на асансьора.

Механизмът се задвижва. Изведнъж си спомня как веднъж стоя цял ден в коридора, взирайки се във вратата в очакване баща ѝ да се върне вкъщи. Сигурно е била на девет години и бе разбрала, че майка ѝ смята да ги изостави. Тя не смееше да се надява, че баща ѝ ще остане.

Влизайки в кухнята, Симоне вижда, че Кенет е нарязал един сладкиш върху найлоновото пликче, в което е бил увит. Кафеварката е включена и на дъното на каната има утайка.

Миризмата на изгоряло кафе се смесва с чувството за паника, че тя вероятно се намира отвъд последните остатъци щастие в живота си. Че животът ѝ е разделен на две части. Първата, щастливата част, току-що е приключила. Няма сили да мисли какво ѝ предстои.

Симоне взима чантата си и изважда телефона. Както е очаквала, Илва е звъняла няколко пъти от галерията. Шулман също е в списъка с неприети повиквания. Симоне набира номера му, но се отказва, преди да се е чул сигнал. Тя оставя телефона и се връща на компютъра в стаята на Бенджамин.

Навън е тъмно. Изглежда, че духа вятър. Висящите улични лампи се люлеят и мокри снежинки кръжат около светлината.

Симоне намира едно пратено в кошчето писмо от Айда, което гласи:

Съжалявам те, че живееш в къща, изпълнена с лъжи.

Към писмото е прикачен голям файл. Докато насочва стрелката с мишката, Симоне усеща учестения си пулс в слепоочията. Точно преди да избере програма, с която да отвори файла, на външната врата се чука внимателно. Звукът прилича почти на дращене. Дъхът ѝ спира, чува се ново почукване и тя става. Краката ѝ треперят, когато тръгва по дългия коридор, водещ към антрето и входната врата.

[1] Задник (англ., жаргон). — Бел.ред. ↑

29.

Неделя следобед, тринайсети декември, Лусия

Кенет седи в колата пред входа на Айда в Сундбюберг и размишлява върху странните заплахи в компютъра на Бенджамин: „Нике казва, че Уайлорд е ядосан, че е отворил уста срещу теб“. „Не оставяй Нике да ходи до морето.“ Мисли колко пъти през живота си се е докосвал до страха. Сам знае какво представлява, защото няма човек, който да не изпитва страх.

Къщата на Айда е доста малка, само три етажа. Изглежда изненадващо идилична, старовремска и вдъхваща сигурност. Поглежда снимката, която му даде Симоне. Момиче с пиърсинг и черен грим около очите. Той се чуди защо му е трудно да си я представи в тази къща, седнала на кухненската маса, в стая, в която плакатите с коне са сменени с плакати на Мерилин Менсън.

Кенет се кани да слезе от колата и да се промъкне до балкона, който според него е на Айда, но се спира, когато вижда фигура на едър човек да се движи напред-назад по пътеката зад къщите.

Изведнъж вратата се отваря. Айда излиза. Изглежда, бърза. Тя се оглежда през рамо, вади кутия цигари от чантата си, взима една цигара с устни направо от кутията, запалва я и пуши, без да забавя крачка. Кенет я проследява в посока към станцията на метрото. Смята да говори с нея, когато разбере накъде е тръгнала. Един автобус минава с трясък и отнякъде се чува кучешки лай. Изведнъж Кенет вижда как високата фигура, която се движеше зад къщите, се втурва към Айда. Тя сигурно го е чула, защото се обръща. Той се приближава тичешком. Тя изглежда щастлива, цялото ѝ лице се усмихва: бледо напудрените бузи и гримираните в черно очи изведнъж са напълно детски. Фигурата скача с два крака пред нея. Тя го потупва по бузата и той я прегръща. Те целуват върховете на носовете си и после Айда маха за довиждане. Кенет се приближава и предполага, че голямата фигура трябва да е брат ѝ. Той стои неподвижно и гледа след Айда, маха малко и после се обръща. Кенет вижда лицето на момчето, кротко и открито. Едното му

око е силно кривогледо. Кенет спира под една улична лампа и чака. Момчето се приближава с големи, тежки крачки.

— Здравей, Нике — казва Кенет.

Нике се спира и го поглежда уплашено. В ъгълчетата на устата му се е събрала слюнка.

— Не може — казва той бавно и очакващо.

— Казвам се Кенет и съм полицай. Или по-скоро, малко съм остарял и съм пенсионер, но това не променя нищо, все пак съм полицай.

Момчето се усмихва учудено.

— Имаш ли пистолет тогава?

Кенет поклаща глава.

— Не — лъже той. — И полицейска кола нямам.

Момчето става сериозно.

— Когато остаря ли ти ги взеха?

Кенет кима.

— Да.

— За да хванеш крадците ли си дошъл? — пита Нике.

— Какви крадци?

Нике си дърпа ципа.

— Понякога ми взимат разни неща — казва той и рита земята.

— Кой ти ги взима?

Нике го гледа нетърпеливо:

— Крадците.

— Да, вярно.

— Шапката ми, часовника, един хубав камък с блестящ ръб.

— Страх ли те е от някого?

Той клати глава.

— Значи всички тук са добри? — пита Кенет след малко.

Момчето диша тежко и гледа след Айда.

— Сестра ми търси най-лошото чудовище.

Кенет кима към кафенето до метрото.

— Искаш ли нещо за пиене?

Момчето тръгва с него и му разказва:

— Съботите ще работя в библиотеката. Закачам дрехите на хората в гардероба и им давам листчета с номерца, хиляди различни номера.

— Браво на теб — казва Кенет и поръчва две бутилки кока-кола.
Нике го гледа доволен и моли за още една сламка. После отпива, оригва се, отново отпива и пак се оригва.

— Какво имаше предвид, като каза онова за сестра ти? — спокойно пита Кенет.

Нике сбръчква чело.

— Онова момче. Момчето на Айда. Бенджамин. Нике не го е виждал днес. Но преди беше толкова ядосан, толкова ядосан. Айда плака.

— Бенджамин ли беше ядосан?

Нике поглежда Кенет учудено.

— Бенджамин не е ядосан, той е добър. Айда се радва и се смее.

Кенет гледа голямото момче.

— Кой тогава беше ядосан, Нике? Кой беше ядосан?

Изведнъж Нике изглежда притеснен. Той гледа бутилката и търси нещо.

— Не трябва да взимам неща...

— Този път може, обещавам — казва Кенет. — Кой беше ядосан?

Нике се почесва по врата и избърсва слюнката от устата си.

— Уайлорд, който има ей толкова голяма уста.

Нике показва с ръце.

— Уайлорд ли?

— Той е зъл.

— Къде отиваше Айда, Нике?

Бузите на момчето треперят, когато казва:

— Тя не може да открие Бенджамин, това не е хубаво.

— Но къде отиваше сега?

Клатейки глава, Нике има вид, като че ли ще се разплаче:

— О-о-о, не трябва да разговарям с непознати чичковци...

— Виж, Нике, аз не съм обикновен чичко — казва Кенет, изважда портфейла си и намира своя снимка в полицейска униформа.

Нике разглежда внимателно снимката. После казва сериозно:

— Айда отива към Уайлорд сега. Страхува се, че е ухапал Бенджамин. Уайлорд си отваря устата ей толкова.

Нике показва с ръце отново и Кенет се опитва да звучи напълно спокоен, когато казва:

— Знаеш ли къде живее Уайлорд?

— Аз не трябва да ходя до морето, дори да го доближавам.

— Как се стига до морето?

— С автобуса.

Нике намира нещо в джоба си и шепне сам на себе си.

— Уайлорд си игра с мен веднъж, когато щях да платя — казва той и се опитва да се усмихне. — Той само се шегуваше. Те ме излъгаха да изям нещо, което не трябва да се яде.

Кенет чака. Нике се изчервява и си играе с ципа си. Под ноктите му има мръсотия.

— Какво изяде? — пита Кенет.

Бузите на момчето отново се разтреперват силно.

— Аз не исках — отговаря то и няколко сълзи се стичат по широкото му лице.

Кенет потупва Нике по рамото и се опитва да запази гласа си спокоен и сигурен, когато казва:

— Този Уайлорд, изглежда, е много лош.

— Лош е.

Кенет забелязва, че Нике има нещо в джоба, което през цялото време опипва.

— Аз съм полицай, знаеш, и казвам, че никой не може да е лош към теб.

— Прекалено стар си.

— Но съм силен.

Нике изглежда по-весел.

— Може ли още една кола?

— Ако искаш.

— Да, моля.

— Какво имаш в джоба? — пита Кенет и се опитва да звучи безразличен.

Нике се усмихва.

— Това е тайна — казва той.

— Така ли? — казва Кенет и не пита повече.

Нике се хваща на въдицата.

— Не искаш ли да знаеш?

— Не трябва да ми казваш, ако не искаш, Нике.

— О-о-о — казва той. — Не можеш да познаеш какво е.

— Не мисля, че е нещо особено.

Нике изважда ръка от джоба си.

— Ще ти кажа какво е.

Той разтваря юмрук.

— Това е силата ми.

В ръката на Нике има малко пръст. Кенет гледа въпросително към момчето, а то само се усмихва.

— Аз съм земен покемон — доволно казва той.

Затваря юмрук и го слага обратно в джоба си.

— Знаеш ли какви са ми силите?

Кенет поклаща глава и забелязва, че мъж с остра глава минава покрай тъмната мокра фасада от другата страна на улицата. Изглежда, като че ли търси нещо, носи бастун в ръка, с който ръчка нещо по земята.

Изведнъж Кенет се сеца, че може би мъжът иска да погледне в прозорците на долния етаж. Мисли, че трябва да отиде там и да го пита какво прави. Но Нике е сложил дланта си върху ръката му:

— Знаеш ли какви са ми силите? — повтаря момчето.

Кенет неохотно изпуска мъжа от поглед. Нике започва да брои на пръсти, докато говори:

— Мога да се справя с всички електрически покемони, огнени покемони, отровни покемони, каменни покемони и стоманени покемони. Те не могат да ме победят. С тях съм сигурен. Но не мога да се бия с летящи покемони, нито с тревни покемони и покемони насекоми.

— Така ли? — пита Кенет разсеяно и му се струва, че мъжът спира пред един прозорец. Изглежда, като че ли се преструва, че търси нещо, но всъщност се навежда към прозореца.

— Слушаш ли? — притеснено пита Нике.

Кенет се опитва да му се усмихне окуражаващо. Но когато обръща поглед към прозореца, мъжът е изчезнал. Кенет присвива очи към прозореца на първия етаж, но не може да види дали е отворен.

— Не понасям вода — тъжно казва Нике. — Водата е най-лоша, не понасям вода, много ме е страх от вода.

Кенет се освобождава внимателно от ръката му.

— Изчакай малко — казва той и прави няколко крачки към прозореца.

— Колко е часът? — пита Нике.

— Часът ли? Шест без петнайсет...

— Тогава трябва да тръгна. Той ще се ядоса, ако закъснея.

— Кой ще се ядоса? Баща ти ли ще се ядоса?

Нике се смее.

— Та аз нямам баща!

— А майка ти?

— Не, Ариадос ще се ядоса, ще идва да взима неща.

Нике гледа колебливо към Кенет, после свежда поглед и пита:

— Ще ми дадеш ли пари? Защото, ако нямам достатъчно, той трябва да ме накаже.

— Чакай малко — казва Кенет, който е започнал да внимава какво казва Нике. — Уайлорд ли иска пари от теб?

Те излизат заедно от кафенето и Кенет повтаря въпроса си:

— Уайлорд ли иска пари?

— Глупав ли си? Уайлорд? Той би ме погълнал... но те... другите, те могат да плуват към него.

Нике поглежда зад себе си. Кенет повтаря:

— Кой иска пари?

— Ариадос, нали ти казах — нетърпеливо отговаря момчето. — Имаш ли пари? Мога да направя нещо, ако ми ги дадеш. Мога да ти дам малко сила...

— Няма нужда — казва Кенет и изважда портфейла си. — Двайсет крони стигат ли?

Нике се смее очарован, пъха банкнотата в джоба си и започва да тича по улицата, без да каже „Довиждане“.

Кенет стои неподвижно и се опитва да разбере какво е казало момчето. Не може да свърже това, което Нике му разказа, в цялостна картина, но все пак тръгва след него. Когато заобикаля ъгъла, Нике седи и чака на светофара. Става зелено и той пресича бързо. Изглежда, е тръгнал към библиотеката до квадратния площад. Кенет го следва по улицата, застава до един банкомат и изчаква. Нике отново е спрял. Той крачи нетърпеливо около фонтана пред библиотеката. Мястото е слабо осветено, но въпреки това Кенет вижда как Нике през цялото време опипва пръстта в джоба на панталона си.

Изведнъж едно по-малко момче минава право през храстите до сградата на държавните зъболекари и излиза на площада. То се приближава към Нике, спира пред него и казва нещо. Нике веднага

ляга на земята и подава парите. Момчето ги брои и после потупва Нике по главата. После изведнъж хваща Нике за яката, влачи го до фонтана и натиска лицето му във водата. Кенет понечва да се затича нагам, но се принуждава да стои неподвижен. Тук е, за да намери Бенджамин. Не трябва да изплаши момчето, което може би е Уайлорд или би могло да го отведе до Уайлорд. Кенет стои с напрегнати, стиснати челюсти и брои секундите, преди да се втурне към тях. Нике рита и размахва крака и той вижда необяснимото спокойствие по лицето на другото момче, когато го пуска. Нике седи на земята до фонтана, кашля и се оригва. Момчето потупва за последно Нике по рамото и си тръгва.

Кенет бърза след него през храстите и надолу по калната наклонена поляна, водеща до една пътека. Следва го покрай висок жилищен комплекс и до един вход, ускорява крачка и хваща вратата, преди да се затвори. Кенет се качва в асансьора и вижда, че копчето на шестия етаж свети. Той също слиза на шестия етаж, преструва се, че търси нещо в джобовете си, вижда как момчето отива до една врата и изважда ключ.

— Момче — казва Кенет.

Момчето не реагира и Кенет отива до него, хваща якето му и го обръща.

— Пусни ме, старче — казва момчето и го гледа в очите.

— Знаеш ли, че е забранено да изнудваш хора за пари?

Кенет се вглежда в неговите празни, неочаквано спокойни очи.

— Фамилията ти е Йохансон — изрича Кенет, след като е погледнал вратата.

— Да — усмихва се той. — Ти как се казваш?

— Кенет Стренг, криминален инспектор.

Момчето стои и го гледа, без да показва никакъв страх.

— Колко пари си взел от Нике?

— Не взимам пари, понякога ми дават пари, но аз не взимам нищо, всички са доволни, никой не е тъжен.

— Смятам да говоря с родителите ти.

— Така ли?

— Да го направя ли?

— Моля те, не го прави — шеговито казва момчето.

Кенет звъни на вратата и след малко тя се отваря от дебела, загоряла от слънцето жена.

— Здравейте — казва Кенет. — Аз съм криминален инспектор и се страхувам, че синът ви се е забъркал в неприятности.

— Синът ми ли? Аз нямам деца — казва тя.

Кенет вижда как момчето се усмихва, гледайки към пода.

— Не познавате ли това момче?

— Може ли да видя полицейската ви значка? — пита дебелата жена.

— Това момче е...

— Той няма значка — прекъсва го момчето.

— Напротив, имам — лъже Кенет.

— Той не е никакъв полицай — усмихва се момчето и изважда портфейла си. — Ето я картата ми за градския транспорт, повече съм полицай, отколкото...

Кенет изтръгва портфейла от ръцете му.

— Върни ми го.

— Само ще погледна — отговаря Кенет.

— Той каза, че иска да ме целуне по пишката — казва момчето.

— Ще се обадя в полицията — отговаря жената с уплашен глас.

Кенет натиска копчето на асансьора. Жената се оглежда, затичва се и започва да тропва по другите врати във входа.

— Той ми даде пари — казва момчето на жената. — Но аз не исках да тръгна с него.

Вратите на асансьора се разтварят. Един съсед отваря със синджира.

— В бъдеще остави Нике на мира — тихо казва Кенет.

— Той е мой — отговаря момчето.

Жената повиква полиция. Кенет влиза в асансьора, натиска зеленото копче и вижда как вратите се затварят. Той разбира, че момчето е забелязало, че го е проследил от фонтана, само го беше примамило със себе си през някакъв вход до напълно непозната врата. Асансьорът се движи бавно надолу, лампата присветва, стоманените въжета над него боботят.

Кенет поглежда в портфейла на момчето: има почти хиляда крони, бонус карта от видеотека, карта за градски транспорт и една смачкана синя визитка, на която пише: *Морето, улица Лудсвеген 18.*

30.

Неделя следобед, тринайсети декември, Лусия

На покрива на заведението за бързо хранене е монтиран огромен хотдог с усмихната уста, с една ръка поливащ себе си с кетчуп, и с вдигнат палец на другата. Ерик си поръчва хамбургер с пържени картофи, сяда на един от високите столове към тесния плот до прозореца и гледа навън през запотеното стъкло. От другата страна на улицата има ключарско ателие. До различните каси, ключалки и ключове са сложили малки джуджета за коледна украса.

Ерик отваря минералната вода, отпива една глътка и се обажда вкъщи. Чува собствения си глас на секретаря, подканящ го да остави съобщение. Затваря и се обажда на мобилния на Симоне. Тя не отговаря и когато гласовата поща се активира, той казва:

— Здравей, Симоне... Само исках да ти кажа да се съ согласиш на полицейска охрана, защото Йозеф Ек, изглежда, ми е много ядосан... Това е всичко.

Празният му стомах го присвива, когато отхапва малко от хамбургера. Наляга го умората. Той набучва препържен картоф на пластмасовата си вилица и мисли за лицето на Юна, след като прочете писмото на Йозеф до Евелин. Като че ли температурата му спадна. Светлосивите му очи станаха като лед, но с невероятна острота.

Юна се обади преди четири часа и каза, че пак са изпуснали Йозеф. Бил е в мазето, но е избягал. Нищо не подсказвало, че Бенджамин е бил там. Обратното, предварителните ДНК тестове бяха показали, че Йозеф е бил сам в стаята през цялото време.

Ерик се опитва да си спомни лицето на Евелин и точните й думи, когато бе разбрала, че Йозеф се е върнал в къщата. Ерик не смята, че Евелин нарочно е пропуснала да им разкаже за тайната стая. Просто я е забравила. Едва когато разбра, че Йозеф се е върнал и се крие в къщата, се сети за тайната стая.

Йозеф Ек иска да ме нарани, мисли си Ерик. Той ревнува и ме мрази, втълпил си е, че аз и Евелин имаме сексуална връзка, и е решил

да ми отмъсти. Но не знае къде живеея. В писмото иска Евелин да му каже. Ще ми покажеш къде живее, пишеше той.

— Не знае къде живеея — прошепва той. — Ако Йозеф не знае къде живеея, не той е бил този, който нахлу в къщата ни и отвлече Бенджамин.

Ерик яде още от хамбургера, избърсва ръцете си в салфетката и прави нов опит да се свърже със Симоне. Тя трябва да знае, че не Йозеф Ек е отвлякъл Бенджамин. Чувства облекчение, въпреки че трябва да започне отново и да премисли всичко отначало. Ерик изважда един лист, написва Айда на него, но размисля и го смачква. Симоне трябва да си спомни повече, казва си той, трябва да е видяла нещо.

Тя беше разпитана от Юна Лина, но не си беше спомнила нищо друго. Бяха прекалено фиксирани върху Йозеф и съвпадението, че е избягал преди отвличането на Бенджамин. Сега му се струваше почти немислимо. Дори не се връзва, беше го казвал през цялото време. Първото влизане у тях бе станало, преди Йозеф да избяга. Той е сериен убиец, харесало му е да убива. Да отвлече някого, не е в стила на Йозеф. Единствената, която иска да отвлече, е Евелин, обсебен е от нея, тя е мотивацията му за всичко.

Телефонът звъни и той оставя хамбургера, отново си избърсва ръцете и отговаря, без да поглежда дисплея.

— Да, Ерик Мария Барк на телефона.

Нещо пращи и бучи слабо.

— Ало — казва Ерик по-високо.

Изведнъж се чува тих глас.

— Татко?

Чува се звук, подобен на съскането на горещо олио във фритюрник.

— Бенджамин?

Един хамбургер се обръща на плота за пържене. В телефона нещо бучи.

— Чакай, не чувам.

Ерик си проправя път сред новодошлите клиенти и излиза на паркинга. Снегът танцува около жълтото улично осветление.

— Бенджамин!

— Чуваш ли ме? — пита Бенджамин съвсем отблизо.

— Къде си? Кажи къде си?

— Не знам, татко, нищо не разбирам, в една кола съм, която не спира да се движи...

— Кой те е отвлякъл?

— Събудих се тук, не съм видял нищо, жаден съм...

— Ранен ли си?

— Татко — проплаква той.

— Тук съм, Бенджамин.

— Какво става?

Гласът му звучи детски и уплашен.

— Ще те открия — казва Ерик. — Знаеш ли накъде отивате?

— Чух някакъв глас, звучеше като през дебел плат, точно когато се събудих. Какво беше? Нещо за... някаква къща, мисля...

— Кажи още нещо! Каква къща?

— Не, не беше къща... а дървен замък.

— Къде?

— Сега спираме, татко, колата спря, чувам стъпки — казва Бенджамин с ужасен глас. — Не мога да говоря повече.

Чува се странен, ровещ звук, нещо изскърцва и Бенджамин изкрещява, гласът му е разстроен и пронизителен, звучи ужасно уплашен:

— Остави ме, не искам, моля, обещавам да...

Настъпва тишина, разговорът е прекъснат.

Сухи снежинки се въртят над паркинга пред заведението за бързо хранене. Ерик гледа телефона, но не смее да го използва, не иска да рискува да блокира друго обаждане от Бенджамин. Чака пред колата. Надява се, че Бенджамин ще се обади отново. Опитва се да си спомни целия разговор, но непрекъснато губи нишката. Страхът на Бенджамин ехти в главата му. Осъзнава, че трябва да каже на Симоне.

Върволица от червени стопове се вие на север и се разделя като змийски език: надясно към университета и Е18, и наляво към Каролинската болница и Е4. В едва пълзящия поток на пиковия трафик има хиляди коли. Ерик знае, че остави ръкавиците и шапката си до хамбургера в заведението за бързо хранене, но не го интересува.

Когато се качва в колата, ръцете му треперят толкова силно, че не може да вкара ключа. Налага се да използва и двете си ръце.

Настилката проблясва сива и влажна от мокрия сняг, той дава заден в тъмнината и завива наляво по улица *Валхалавеген*.

Ерик паркира на улица *Дьобелнсгатан*, слиза с големи крачки до улица *Лунтмакаргатан*, усеща някакво странно отчуждение, когато влиза през вратата и продължава нагоре по стълбите. Звъни на вратата, чака, чува стъпките, малкото щракане, когато металното капаче на шпионката е отместено настрана. Чува как вратата се отключва от вътрешната страна. След малко Ерик отваря вратата и влиза в тъмното антре. Симоне се е отдръпнала назад и стои малко по-нататък в коридора със скръстени на гърдите ръце. Облечена е с дънки и със синия плетен пуловер и изглежда много мрачна.

— Не си вдигаш телефона — казва Ерик.

— Видях, че си звънял — глухо изрича тя. — Нещо важно ли искаше?

— Да.

По лицето ѝ избива целият страх и ужас, който се е опитвала да скрие. Тя държи ръка пред устата си и го гледа втренчено.

— Бенджамин ми се обади преди половин час.

— Боже господи...

Симоне се приближава.

— Къде е? — пита тя с повишен глас.

— Не знам, той сам не знаеше, нищо не знаеше...

— Какво каза тогава?

— Че се намира в някаква кола.

— Ранен ли беше?

— Не мисля.

— Но какво...

— Чакай — прекъсва я Ерик. — Трябва да ползвам телефона, може би разговорът може да бъде проследен.

— На кого ще се обадиш?

— На полицията — отговаря той. — Имам познат, който...

— Ще говоря с татко — ще стане по-бързо — прекъсва го Симоне.

Тя взима телефона, а той сяда на ниската пейка в тъмното антре и усеща, че лицето му гори.

— Спеше ли? — пита Симоне. — Татко, аз трябва... Ерик е тук, говорил е с Бенджамин, трябва да проследиш разговора. Не знам. Не,

аз не съм... Ето, говори с него...

Ерик става и ръкомаха, когато тя се приближава, но все пак взима телефона и го слага до ухото си.

— Ало.

— Разкажи какво се е случило, Ерик — казва Кенет.

— Искан да говоря с полицията, но Симоне каза, че ти можеш да проследиш разговора по-бързо.

— Може да е права.

— Бенджамин ми се обади преди половин час. Не знаеше нищо, нито къде се намира, нито кой го е отвлякъл, единствено знаеше, че се намира в кола... и докато говорехме, колата спря, Бенджамин каза, че чува стъпки, после извика нещо и стана тихо.

Ерик чува как Симоне сподавя сълзите си.

— От своя телефон ли се обади? — пита Кенет.

— Да.

— Защото беше изключен... Опитах се да го проследя още онзи ден, знаеш, телефоните изпращат сигнали до най-близката станция дори когато не се използват.

Ерик слуша и мълчи, докато Кенет бързо обяснява, че според параграфи от 25 до 27 от Закона за телекомуникациите, мобилните оператори са длъжни да помагат на полицията, ако минималното наказание за разследваното престъпление е най-малко две години затвор.

— Какво могат да открият? — пита Ерик.

— Точността е променлива, зависи от станциите и от комутаторите, но с малко късмет, скоро ще имаме местоположение с радиус от сто метра.

— Побързай, трябва да побързаш.

Ерик затваря, стои с телефона в ръка и го подава на Симоне.

— Какво е това на бузата ти? — пита той.

— Какво? А, нищо не е — отговаря тя.

Гледат се един друг, уморени и раними.

— Искан ли да влезеш, Ерик? — пита тя.

Той кима, стои за малко, после си събува обувките и влиза вътре. Вижда, че компютърът в стаята на Бенджамин свети, и влиза.

— Откри ли нещо?

Симоне спира на вратата на стаята.

— Няколко мейла между Бенджамин и Айда — казва тя. — Изглежда, са се чувствали застрашени.

— От кого?

— Не знаем. Татко работи по въпроса.

Ерик сядва пред компютъра.

— Бенджамин е жив — тихо казва и я гледа продължително.

— Да.

— Йозеф Ек изглежда не е замесен.

— Каза го на телефонния секретар, че не знае къде живеем — казва тя. — Но нали се обади тук, тогава може би...

— Това е друго — прекъсва я той.

— Така ли?

— От централата в болницата бяха прехвърлили разговора тук — обяснява той. — Помолих ги да го направят, ако има нещо важно. Той няма нито телефонния ни номер, нито адреса ни.

— Но някой е отвлякъл Бенджамин и го е сложил в някаква кола...

Тя млъква.

Ерик чете мейла от Айда, в който тя съжالياва, че той живее в къща от лъжи, после отваря прикачената снимка: цветна снимка, направена със светкавица нощем и представляваща жълто-зелена, обрасла поляна. Има малко възвишение към нисък плет. Зад сухия плет се вижда задната страна на кафява дървена ограда. По края на яркото бяло сияние се вижда зелен пластмасов кош за листа и нещо, което прилича на картофена нива.

Ерик търси с поглед, опитва се да разбере какъв е обектът на снимката, дали има някой скрит таралеж или полска мишка някъде. Опитва се да прогледне в мрака отвъд сиянието на светкавицата, дали има човек там, някое лице, но не открива нищо.

— Каква странна снимка! — прошепва Симоне.

— Айда може би просто е прикачила грешна снимка — казва Ерик.

— Това би обяснило защо Бенджамин е изхвърлил писмото.

— Трябва да говорим с Айда за това и за...

— Препарата с коагулационен фактор — изскимтява Симоне изведнъж.

— Знаем...

— Даде ли му го във вторник?

Преди да успее да отговори, тя напуска стаята, минава през коридора и влиза в кухнята. Тръгва след нея. Когато и той влиза в кухнята, тя е застанала до прозореца и духа носа си в парче кухненска хартия. Ерик протяга ръка да я погали, но тя се отдръпва. Той знае точно кога за последно е направена инжекция на Бенджамин. Инжекцията с препарат с коагулационен фактор, лекарството, което помага на кръвта му да се съсирва, което го предпазва от спонтанни мозъчни кръвоизливи и от това да прокърви до смърт дори само от едно рязко движение.

— Във вторник преди обяд, в девет и десет му сложих инжекцията. Щеше да кара кънки, но вместо това отиде в Тенста с Айда.

Тя кима и смята наум, правейки гримаси:

— Днес е неделя. Би трябвало да му се сложи нова инжекция утре или вдругиден — прошепва тя.

— Няма опасност още няколко дни — успокоява я Ерик.

Той я поглежда, умореното ѝ лице, красивите черти, луничките. Ниско изрязаните дънки, ръба на жълтото ѝ бельо. Би искал да остане тук, просто да остане, би искал да спят заедно, всъщност би искал да се люби с нея, но знае, че е прекалено рано за всичко това, прекалено рано дори да опита, прекалено рано да започне да копнее.

— Ще си тръгвам — промърморва той.

Тя кима.

Двамата се гледат един друг.

— Обади се, когато Кенет проследи разговора.

— Къде отиваш? — пита тя.

— Трябва да работя.

— В офиса ли спиш?

— Доста практично е.

— Можеш да спиш тук — казва тя.

Той се учудва, изведнъж не знае какво да каже. Но краткото мълчание е достатъчно тя да възприеме погрешно реакцията му като колебание.

— Това не беше покана — бързо казва тя. — Не си въобразявай нищо.

— Нито пък ти.

— При Даниела ли си се преместил?

— Не.

— Вече сме разделени — казва тя с повишен глас. — Така че няма нужда да ме лъжеш.

— Добре.

— Какво? Какво добре?

— Преместих се при Даниела — лъже той.

— Браво — прошепва тя.

— Да.

— Не смятам да питам дали е млада и хубава и...

— Такава е — прекъсва я Ерик.

Отива в антрето, обува си обувките, напуска апартамента и затваря вратата. Преди да тръгне надолу, изчаква, докато я чуе как заключва и пуска секретния синджир.

31.

Понеделник сутрин, четиринайсети декември

Симоне се събужда от звъна на телефона. Пердетата са дръпнати и спалнята е обляна от зимна слънчева светлина. Тя успява да помисли, че може би е Ерик, и ѝ се доплаква, когато осъзнава, че той няма да се обади, че той ще се събуди до Даниела тази сутрин, че сега тя е напълно сама.

Тя взема телефона от нощното шкафче и отговаря:

— Да?

— Симоне? Илва е. Вече няколко дни се опитвам да те открия.

Илва звучи много притеснена. Часът е вече десет.

— Имах си други проблеми — казва Симоне рязко.

— Да не са го открили?

— Не — отговаря Симоне.

Настъпва тишина. Някакви сенки се мяркат навън през прозореца и Симоне вижда как падат парчета боя от отсрещния покрив. Мъже в яркожълти дрехи стържат лющеца се ламарина.

— Извинявай — казва Илва. — Няма да ти преча.

— Какво се е случило?

— Ревизорът ще ме посети отново утре, нещо не е наред и аз не мога да мисля, когато Норен е тук и чука.

— Чука?

Илва издава неразбираем звук.

— Дойде с един гумен чук и твърдеше, че създава модерно изкуство — обяснява Илва с уморен глас. — Казва, че вече не рисува акварели и вместо това търси празните пространства в изкуството.

— Да ги търси някъде другаде.

— Счупи купата от Петер Дал.

— Обади ли се в полицията?

— Да, бяха тук, но Норен дрънкаше само за правото си на художествена свобода. Казаха му да не идва тук, но ето че той сега стои отвън и чука.

Симоне се изправя и се оглежда в мътното огледало на гардероба. Изглежда слаба и уморена. Усеща, че като че ли лицето ѝ е било разбито на множество малки парченца и после съединено отново.

— А Шулман? — пита Симоне. — Какво става с неговата стая?

Илва се оживява.

— Казва, че трябва да говори с теб.

— Ще му се обадя.

— Той иска да ти покаже нещо със светлината. — Тя снижава гласа си: — Нямам представа как върви между теб и Ерик, но...

— Ние се разделихме — кратко казва Симоне.

— Защото аз наистина мисля...

Илва замлъква.

— Какво мислиш? — търпеливо пита Симоне.

— Мисля, че Шулман е влюбен в теб.

Симоне среща собствения си поглед в огледалото и усеща как изведнъж стомахът ѝ се свива.

— Ще гледам да дойда — казва тя.

— Можеш ли?

— Само ще звънна един телефон преди това.

Симоне оставя слушалката и после за малко остава седнала на края на леглото. Бенджамин е жив, това е най-важното. Той е жив, въпреки че бяха минали няколко дни, откакто бе отвлечен. Това е много добър знак. Това говори, че онзи, който го е отвел, не цели на всяка цена да го убие. Той има други намерения и може би ще поиска откуп. Тя пресмята набързо средствата, с които разполага. Какво всъщност притежава? Жилището, колата, няколко картини. Галерията, разбира се. Всичко ще се нареди. Тя не е богата, но баща ѝ може да продаде вилата и апартамента си. Те всички биха могли да се преместят заедно в апартамент под наем, където и да е, да, така ще стане, само да си върне Бенджамин, само да си върне момчето.

Симоне звъни на баща си, но никой не отговаря. Тя записва кратко съобщение, че отива към галерията, после набързо взема душ, измива си зъбите, преоблича се и напуска апартамента, без да изгаси осветлението.

Навън е студено, ветровито и температурата е няколко градуса под нулата. Мракът на декемврийската утрин е изпълнен с глуха

сънливост и гробищна атмосфера. Едно куче тича и влачи каишката си през локвите.

Веднага щом пристига до галерията, тя среща погледа на Илва през стъклената врата. Норен не се вижда, но на пода до стената има вестник, сгънат като Наполеонова шапка. Зеленикава светлина проблясва от серия картини, рисувани от Шулман. Блестящи, зелени като аквариуми маслени платна. Тя влиза и Илва се втурва към нея и я прегръща. Симоне забелязва, че Илва е забравила да боядиса косата си черна, както прави обикновено, сиви участъци светлеят в средата на сресаната ѝ на път коса. Но лицето ѝ е гладко и добре гримирано, устните ѝ са тъмночервени както винаги. Облечена е с пола-панталон и чорапогащник на черно-бели райета и груби кафяви обувки.

— Колко хубаво става — казва Симоне и се оглежда. — Свършила си огромна работа.

— Благодаря — прошепва Илва.

Симоне се приближава до картините.

— Не съм ги виждала в такъв завършен вид, както са замислени — казва тя. — Виждала съм ги само поотделно.

Прави още крачка напред:

— Като че ли изтичат настрани.

Влиза в другата стая. Там върху дървени поставки стои каменният блок с пещерните рисунки на Шулман.

— Той иска да сложим газови лампи тук — казва Илва. — Казах, че е невъзможно, хората искат да виждат какво купуват.

— Не, не искат.

Илва се смее.

— Значи Шулман получава това, което иска?

— Да — отговаря Симоне. — Той получава каквото иска.

— Можеш да му го кажеш лично.

— Какво? — пита Симоне.

— Той е в канцеларията.

— Шулман?

— Каза, че трябва да проведе няколко разговора.

Симоне поглежда към канцеларията и Илва се прокашля.

— Аз отивам да си купя сандвич за обяд...

— Толкова рано?

— Да, мислех си, че... — изрича Илва със сведен поглед.

— Добре, отивай — казва Симоне.

Тя е толкова неспокойна и тъжна, че трябва да спре и да избърше сълзите си, започнали да се стичат по бузите ѝ, преди да почука на вратата и да влезе. Шулман седи на канцеларския стол зад бюрото и дъвче един молив.

— Как си? — пита той.

— Не много добре.

— Разбрах за това.

Замълчават. Тя свежда глава. Завладява я чувство на уязвимост, като че ли личността ѝ се разпада на малки частици. Устните ѝ треперят, когато казва:

— Бенджамин е жив. Не знаем къде е или кой го е отвлякъл, но е жив.

— Това са добри новини — казва Шулман приглушено.

— По дяволите — прошепва тя, обръща се и с трепереща ръка избърсва сълзите от лицето си.

Шулман нежно докосва косата ѝ. Тя се отдръпва, без да знае защо. Всъщност ѝ се иска той да продължи. Ръката му се отпуска надолу. Те се гледат един друг. Той е облечен в своя черен мек костюм, изпод яката на сакото се подава качулка.

— С костюма на нинджа ли си? — пита го тя и без да иска, се усмихва.

— Шиноби, истинската дума за нинджа, има две значения — казва той. — Означава „скрита личност“, но също и „някой, който е издръжлив“.

— Издръжлив?

— Това може би е най-трудното изкуство на света.

— Аз не мога, поне не мога сама.

— Никой не е сам.

— Не мога повече да издържам — прошепва Симоне. — Съсипана съм, трябва да спра да мисля, няма къде да се даяна. Вървя и си мисля, че само нещо да се случи, бих могла да си разбия сама главата или да спя с теб само и само да се отърва от тази паника вътре в мен...

Тя спира рязко.

— Това — опитва се да каже тя. — Прозвуча съвсем... Извинявай, Сим.

— Какво избираш тогава? Да спиш с мен или да си разбиеш главата? — пита той усмихнат.

— Нито едно от двете — бърза да отговори тя.

После разбира как звучи това и бърза да замаже:

— Не искам да кажа, с удоволствие бих...

Тя отново млъква и чува как сърцето ѝ бие бързо в гърдите.

— Какво? — пита той.

Тя среща погледа му.

— Не съм на себе си. Затова се държа така — казва тя. — Чувствам се ужасно глупава, да знаеш.

Тя свежда поглед, усеща как лицето ѝ пламти и се прокашля:

— Трябва...

— Чакай — казва той и изважда едно прозрачно бурканче от чантата си.

Нещо приличащо на дебели тъмни пеперуди се движи вътре в него. Нещо трака вътре в запотеното бурканче.

— Сим?

— Искях само да ти покажа нещо фантастично.

Той вдига бурканчето, за да може тя да го разгледа. Симоне наблюдава кафявите тела, размазания по стъклото прах от крилата им, остатъците от пашкулите. Пеперудите удрят крачетата си в стъклото, хоботите им трескаво опипват крилата и антените на другите пеперуди.

— Когато бях малка, винаги съм ги смятала за красиви — казва тя. — Но това беше, преди наистина да ги видя.

— Те не са красиви, те са жестоки — усмихва се Шулман и после става сериозен. — Мисля, че е заради метаморфозата.

Тя докосва бурканчето и ръцете му, които го държат.

— Жестокостта на преобразяването ли се дължи?

— Може би — казва той.

Те се гледат един друг и вече не са фокусирани върху разговора.

— Катастрофите ни променят — казва тя след малко.

Той гали ръцете ѝ.

— Така трябва да бъде.

— Аз обаче не искам да ставам жестока — шепне тя.

Те са съвсем близко един до друг. Шулман оставя внимателно бурканчето на масата.

— Ти... — казва той, навежда се напред и я целува по устата, някак набързо.

Тя чувства краката си слаби, коленете ѝ треперят. Мекият му глас и топлината на тялото му. Миризмата от мекото сако, ухание на сън и чаршафи, на ароматни билки. Усеща, че е забравила прекрасната мекота на една милувка, ръката му минава по бузата ѝ и около врата ѝ. Шулман я гледа с усмихнат поглед. Тя вече не мисли да избяга от галерията. Знае, че това може би е просто начин за малко да избяга от страха, биещ в гърдите ѝ. Нека така да бъде — казва си. Тя само иска това да продължи още малко, иска само да забрави всичко страшно. Устните му се приближават към нейните и този път тя отговаря на целувката. Дишането ѝ се учестява и тя вдишва бързо през носа. Усеща ръцете му по гърба си, кръста и ханша. Усещанията я връхлитат, цялата изгаря: изпитва внезапно и сляпо желание да го поеме в себе си. Страх я е от силата на това желание, отдръпва се назад и се надява той да не забележи колко силно се е възбудила. Тя си избърсва устата и прочиства гърлото си, докато той се обръща настрана и бързо се опитва да оправи дрехите си.

— Някой може да дойде — опитва се да каже тя.

— Какво ще правим? — пита Шулман и тя усеща трептене в гласа му.

Без да отговаря, прави крачка към него и го целува отново. Вече не мисли за нищо, опипва кожата му под дрехите и усеща топлите му ръце по тялото си. Той гали кръста ѝ, ръцете му влизат под дрехите ѝ, слизат надолу към бельото ѝ и когато усеща колко е влажна, той простенва и притиска твърдия си член към слабините ѝ. Завладява я мисълта, че иска да правят секс тук, опрени на стената, на бюрото, на пода, като че нищо друго няма значение, само да прогони паниката за няколко минути. Сърцето ѝ бие бързо и краката ѝ треперят. Тя го придърпва към стената и когато той вдига краката ѝ, за да проникне в нея, тя само му прошепва да го направи по-скоро. В този момент се чува звънчето на външната врата. Някой влиза в галерията. Паркетът скърца и те се пускат един друг.

— Да отидем у нас — прошепва той.

Тя кима и усеща, че лицето ѝ е зачервено. Той прокара ръка през устата си и излиза от канцеларията. Тя остава, изчаква малко,

опира се на бюрото, цялата трепери. Оправя дрехите си и когато влиза в галерията, Шулман вече стои на вратата към улицата.

— Приятен обяд — казва Илва.

Докато се возят мълчаливо в таксито към улица *Мариегренд*, Симоне се разкайва. Ще се обадя на баща ми — мисли си тя, — после ще обясня, че се налага да тръгна. От самата мисъл какво върши в момента ѝ прилошава от чувството на вина, паника и възбуда.

Вече са се качили по тесните стълби до петия етаж и той отключва вратата, когато тя започва да рови в чантата си за телефона.

— Само трябва да се обадя на баща ми — казва тя уклончиво.

Той не отговаря, само влиза пред нея в антрето с цвят на теракота и изчезва по коридора.

Тя остава там, без да сваля палтото си, оглежда се в тъмното антре. Стените са покрити със снимки и под тавана има ниша, в която са наредени препарирани птици. Шулман се връща, преди да е успяла да набере баща си.

— Симоне — прошепва той. — Не искаш ли да влезеш?

Тя поклаща глава.

— Само за малко — казва той.

— Добре.

Тя остава по палто и влиза в хола с него.

— Ние сме възрастни, правим каквото искаме — казва той и сипва две чаши коняк.

Казват си наздраве и отпиват.

— Вкусно е — тихо казва тя.

Едната стена е почти изцяло остъклена. Тя пристъпва напред и поглежда към медните покриви на квартал *Сьодермалм* и тъмната задна страна на светлинна реклама във формата на паста за зъби.

Шулман се приближава, застава зад нея и я прегръща.

— Разбираш ли, че съм луд по теб? — шепне той. — Още от самото начало.

— Сим, просто не знам... не знам какво правя — дрезгаво казва Симоне.

— Нужно ли е да знаеш? — пита Шулман усмихнато и я повежда към спалнята.

Тя го следва, като че ли през цялото време го е знаела. Знаела е, че Шулман и тя ще влязат в спалнята заедно. Тя го е искала и

единственото, което я е спирало, е това, че не иска да бъде като майка си, като Ерик, лъжец, който се крие с телефонни разговори и съобщения. Винаги е смятала, че не е предателка, че има бариера срещу изневярата, но сега в нея не съществува никакво чувство за предателство. Спалнята на Шулман е тъмна, стените са покрити с нещо, което прилича на тъмносиня коприна, същия плат, от който са дългите пердета на прозорците. Зимната светлина прониква косо през нишките на материята и омекотява тъмнината в стаята. С треперещи ръце тя разкопчава палтото си и го хвърля на пода. Шулман се съблича напълно и Симоне вижда колко мускулести и заоблени са раменете му, цялото му тяло е покрито с тъмни косми. От слабините до пъпа има линия по-гъсти, къдриви косми.

Гледа я спокойно с тъмните си нежни очи. Тя започва да се съблича, но застанала пред погледа му, веднага я обзема зашеметяващо чувство на ужасна самота. Той вижда това и свежда поглед, приближава се, навежда се и застава на колене. Тя вижда как косата му пада на раменете му. Той очертава с пръст една линия от пъпа надолу към бедрото ѝ. Тя се опитва да се усмихне, но не успява.

Той леко я бутва назад към ръба на леглото и започва да сваля бикините ѝ, тя вдига дупето си, стиска крака и усеща как бикините се свличат и се закачат за единия ѝ крак. Тя се обляга назад, затваря очи, оставя го да разтвори бедрата ѝ, чувства топлите целувки по корема си, по хълбоците и слабините. Простенва и прокарва пръсти през гъстата му дълга коса, иска Шулман да проникне в нея, копнежът е толкова силен, че всичко в нея вибрира. Полета от телесен мрак се движат в кръвта ѝ, натрупвания от горещина смучат и гъделичкат слабините ѝ. Той ляга върху нея, тя разтваря крака и се чува как изстенва, когато го поема. Той шепне нещо, което тя не чува. Придърпва го към себе си и когато усеща цялата му тежест върху себе си, като че ли се потапя в топла, плискаща се вода на забравата.

32.

Понеделник следобед, четиринайсети декември

Денят е вледеняващо студен, небето високо и синьо. Хората се движат, потънали в себе си. Уморени деца се връщат от училище вкъщи. Кенет спира пред магазина *Севън-Илевън* на ъгъла. На витрината му приканва предложение за кафе и коледна шафранова кифличка. Той влиза и застава на опашката, когато телефонът му иззвънява. Поглежда дисплея и вижда, че е Симоне, натиска копчето със зелената слушалка и отговаря.

— Навън ли си била, Сиксан?

— Наложил се да отида до галерията. После имах работа, която...

Тя рязко млъква.

— Чух твоето съобщение току-що, татко.

— Спала ли си? Звучиш...

— Да. Не, малко поспях.

— Добре — казва Кенет.

Среща уморения поглед на продавачката и посочва табелката с предложението.

— Проследили ли са разговора с Бенджамин? — пита Симоне.

— Още не съм получил отговор. Най-рано довечера, казаха те. Тъкмо смятах да им се обадя.

Продавачката поглежда Кенет, за да си избере коя от шафрановите кифлички иска, и той посочва бързо тази, която му се струва най-голяма. Тя я поставя в едно пликче, взима смачканата му двайсетачка и с жест го насочва към автомата за кафе и картонените чашки. Той кимва. Минава покрай остъклените витрини, където се въртят на грил кренвирши. Измъква една от нанизаните чашки, като междувременно продължава разговора със Симоне.

— Вчера си говорил с Нике? — пита тя.

— Той е чудесно момче.

Кенет натиска знака за черно кафе.

— Успя ли да разбереш нещо за Уайлорд?

— Доста.

— А какво по-точно?

— Изчакай секунда — казва Кенет.

Той взима димящата чаша кафе от автомата, поставя капак и после с кафето и пликчето с кифличката се придвижва към една от малките кръгли пластмасови маси.

— Още ли си там? — пита той и се настанява на един не особено стабилен стол.

— Да.

— Струва ми се, че става дума за няколко момчета, които мамят Нике с пари и му казват, че са герои от *Покемон*.

Кенет вижда мъж с разрошена коса, който бута модерна детска количка. Доста голямо момиче в розова връхна дреха лежи и смуче биберон с уморена усмивка.

— Това свързано ли е с Бенджамин?

— Покемон момчетата ли? Не знам. Може би се е опитал да ги спре — казва Кенет.

— Трябва да говорим с Айда — заявява сериозно Симоне.

— След училище, мислех.

— Какво ще правим сега?

— Всъщност имам адрес — казва Кенет.

— Къде?

— На морето.

— На морето? — пита Симоне.

— Това е единственото, което знам.

Кенет с присвити устни отпива глътка кафе. Отчупва парченце от кифличката и бързо го слага в устата си.

— Къде на морето?

— Близо до Фрихамнен — отговаря Кенет, дъвчейки. — Чак на Лоуден.

— Мога ли да те придружа?

— Готова ли си?

— След десет минути.

— Ще взема колата, оставил съм я при болницата.

— Обади се, когато пристигнеш, аз ще сляза.

— Добре, засега довиждане.

Той взема картонената чашка и остатъка от кифличката и излиза от магазина. Въздухът е сух и много студен. Няколко ученици вървят хванати за ръка. Един велосипедист прекосява улицата на кръстовището между колите. Кенет се спира на пешеходната пътека и натиска бутона на светофара. Има усещането, че е пропуснал нещо важно, че е видял нещо с решаващо значение, но не го е разбрал достатъчно добре. Колите преминават с тътен покрай него. Някакво аварийно превозно средство се чува отдалеч. Отпива малко кафе през отвора на пластмасовия капак и гледа жената, която чака от другата страна на улицата с треперещо куче на каишка. Един камион преминава плътно пред Кенет и земята се тресе от огромната тежест. Чува някакъв хихикащ смях и успява да си помисли, че звучи изкуствено, и веднага след това усеща силен удар в гърба. Прави няколко стъпки напред на шосето, за да не загуби равновесие, обръща се и вижда едно десетгодишно момиче да го гледа с ококорени очи. Сигурно тя го е блъснала, успява да си помисли той, няма никой друг там. В същия миг чува крещящия звук от спирачките на някаква кола и усеща непонятна сила да го връхлита. Някакъв огромен тежък чук удря краката му. Нещо изхрущява във врата му и изведнъж тялото му просто омеква. Всичко изчезва и той потъва в безтегловност и внезапен мрак.

В асансьора до гаража Ерик си припомня, че след няколко километра беше отбил встрани в канавката на пътя, спря, посочи дървения замък и попита на шега Бенджамин дали би искал да живее там.

— Къде? — попита Бенджамин.

— В дървения замък — беше отговорил той, но вече не си спомняше какво му каза Бенджамин.

Слънцето вече е на път да залезе, косо падащата светлина блести в леда на локвите вода на паркинга на неврологичната клиника. Чакълът върху асфалта хруци под гумите на колата, когато завива към главния вход.

Ерик, разбира се, си дава сметка за това, колко невероятно е Бенджамин да е имал предвид тъкмо този дървен замък, но не е невъзможно. Той подкарва на север по Е4, като междуременно

намаляващата светлина прави светът да изглежда замътен. Мига, за да вижда по-добре. Едва когато сините тонове изпъкват, мозъкът му разбира, че всъщност се здрачава.

Половин час по-късно той вече приближава към дървения замък. Опитал е да се свърже с Кенет четири пъти, за да разбере дали е успял да проследи разговора с Бенджамин, но никой не отговаря и Ерик също не оставя съобщение. Небето над голямото езеро задържа слаба светлина, докато гората е напълно черна. Той бавно кара по тесния път към малкото населено място, което е успяло да се образува около водата. Фаровете на колата преминават върху новопостроени вили, къщи от края на двайсети век и малки вилчки, няколко прозореца отразяват светлините и накрая фаровете минават през входна врата с три колела. Той забавя и вижда дървеният замък да се откроява зад висок плет. Ерик минава покрай още няколко къщи и след това паркира отстрани на пътя. Той оставя колата и се връща назад, отваря врата на ограда към заградено място с вила в тъмни тухли, навлиза навътре през тревата и заобикаля къщата. Върху един пилон въжето за знамето плющи и се удря в метала. Ерик се прехвърля през оградата към съседното място, прекосява покрай плувен басейн, покрит с потракващо пластмасово покривало. Големият сегмент на прозорците на ниската къща към езерото е черен. Каменната настилка е покрита от тъмни листа. Ерик ускорява крачките си, вижда вече дървения замък от другата страна на иглолистния плет и се промъква през него.

Мястото е по-прикрито за външни погледи от другите, мисли си той. Една кола минава по пътя, светлината от фаровете осветява няколко дървета и Ерик си мисли за странната фотография на Айда. Жълтата трева и храстите. Приближава се до голямата дървена къща и забелязва, че сякаш син огън гори в една от стаите.

Дървеният замък има високи прозорци с издадени напред стрехи, които изглеждат като плетена дантела, а стъклата им са разделени на множество по-малки квадрати. Изгледът към езерото сигурно е чудесен, мисли си той. Една по-висока шестоъгълна постройка във формата на кула към едното крило и два остъклени еркера с островърхи покриви правят къщата да изглежда като миниатюрен замък от дърво. Външният стенен корниз в основата си е хоризонтален, но линията се прекъсва от фалшив корниз, който

създава впечатление за многоизмерност. Вратата е обрамчена с резба: дървени колони и островърх красив покрив.

Когато Ерик се приближава до прозореца, той вижда, че синята светлина идва от телевизор. Някой гледа фигурно пързаяне. Камерите следват завихрени прехвърляния, въртеливи скокове и бързи резки спирания с кънките. Синята светлина пулсира върху стените на стаята. На канапето седи дебел мъж, обут със спортни панталони. Той оправя очилата си и отново се обляга назад. Изглежда, че е сам в стаята. На масата се вижда само една чаша. Ерик се опитва да погледне в съседната стая. Нещо прошумява леко от вътрешната страна на стъклото. Ерик продължава към следващия прозорец и надниква в една спалня с неоправено легло и затворена врата. Намачкани носни кърпи стоят до чаша с вода на нощното шкафче. На стената виси карта на Австралия. Върху ламарината на прозореца капе. Ерик следва външната стена до следващия прозорец. Пердетата са дръпнати. Няма как да се види нещо между тях, но странното потропване отново се чува, заедно с някакъв кликващ звук.

Той върви по-нататък, заобикаля шестоъгълната постройка на кулата и надниква след това в една столова. Тъмна мебелировка се вижда наред блестящия дървен под. Нещо подсказва на Ерик, че тя се използва много рядко. Пред витринен шкаф се вижда черен предмет на пода. Калъф за китара. Чува се дрънчащ звук. Ерик се накланя напред към стъклото, с ръце се опитва да изолира отражението на сивото небе и вижда голямо куче да тича срещу него по пода. Кучето тупва върху прозореца, надига се към стъклото и лае. Ерик отстъпва заднешком, спъва се в една саксия, бързо заобикаля къщата и чака с разтуптяно сърце.

След малко кучето престава да лае. Запалва се външното осветление, след което отново се гаси. Ерик не разбира какво прави тук. Чувства се ужасно сам. Не знае какво да направи. Разбира, че е по-добре да се върне обратно в стаята си в Каролинския институт, и тръгва към предната страна на дървения замък и към площадката пред входа.

Когато заобикаля къщата, той вижда човек пред осветения вход. На стълбите стои дебелият мъж с пухено яке. Лицето му веднага придобива тревожен вид, когато вижда Ерик. Може би бе очаквал дете, което си прави шеги, или пък някоя сърна.

— Здравейте — казва Ерик.

— Това е частна собственост — извиква мъжът с пресипнал глас.

Кучето започва да лае зад затворената външна врата. Ерик се доближава и открива, че пред къщата стои жълта спортна кола. Тя има само две места, а багажникът очевидно е прекалено малък, за да побере човек.

— Това порше твое ли е? — пита Ерик.

— Да, мое е.

— Имаш ли и други коли?

— Защо те интересува?

— Синът ми изчезна — отговаря сериозно Ерик.

— Нямам други коли — заявява мъжът. — Окей ли е?

Ерик си записва номера на колата.

— Може ли да си тръгваш?

— Да — отговаря Ерик и тръгва към оградата.

Стои известно време в мрака на пътя и гледа дървения замък, преди да се върне в колата си. Изважда малката дървена кутийка с папагала и туземеца, изсипва няколко малки хапчета в дланта си, брои ги с палеца си, кръгли и гладки, хлъзгави, и след това ги слага в устата си.

След кратко колебание той набира номера на Симоне и чува сигналите. Мисли си, че тя положително е у дома при Кенет, яде сандвич с колбас и маринована краставичка. Сигналите звучат проточено в тишината. Ерик си представя апартамента на улица *Лунтмакаргатан*, антрето с външните дрехи, плафониерата на стената, кухнята с тясната продълговата дъбова маса, столовете. Пощата е струпана пред входната врата на килимчето в антрето, купчина от сметки, вестници, ламинирани рекламни брошури. Когато се чува сигналят от телефона, той не оставя никакво съобщение, просто прекъсва разговора, завърта ключа на колата, обръща и тръгва обратно към Стокхолм.

Няма никой, към когото мога да се обърна, мисли си той и в същото време вижда иронията в това. Той, който е посветил толкова много години на изследванията на груповата динамика и колективната психотерапия, изведнъж е изолиран и самотен. Няма един-единствен човек, към когото да може да се обърне, с когото да иска да говори. И все пак силата в колективното беше онова, което го изтласка напред в

професията. Започна да разбира този факт — че хората, които са преживели война, с много по-голяма лекота превъзможват травмите си от онези, които са преживели сами същия вид насилие. Искаше да разбере как става така, че индивидите в една група, които са били измъчвани, лекуваха раните си по-добре в сравнение със самотни хора. Какво е това в общността, което облекчава болката, беше се питал той. Дали това е отразяването, канализирането, нормализирането или действителната солидарност?

Навън в жълтата светлина на шосето той набира номера на Юна. След петия сигнал се отказва и опитва на мобилния номер.

— Да, Юна е — чува се небрежен отговор.

— Здравей, Ерик се обажда. Не сте намерили Йозеф Ек?

— Не — въздиша Юна.

— Той очевидно следва напълно собствени модели.

— Вече го казах и ще продължа да го повтарям, Ерик. Би трябвало да се съ согласиш да те охраняваме.

— Имам други приоритети.

— Знам.

Настъпва мълчание.

— Бенджамин не се ли е обаждал пак? — пита Юна на своя трогателен шведски.

— Не.

Ерик чува някакъв глас на фона, може би от телевизор.

— Кенет щеше да проследи разговора, обаче той...

— Чух това, обаче може би ще отнеме време — казва Юна. — Трябва да се изпрати техник точно на тази станция, тъкмо в тази базова централа.

— Но тогава поне ще знаят за коя централа става дума.

— Мисля, че операторът може да се свърже направо — отговаря Юна.

— Можеш ли да разбереш това? Коя е базовата станция?

За малко настъпва мълчание. След това той чува съдържания глас на Юна:

— Защо не говориш с Кенет?

— Не мога да го открия.

Юна въздиша тежко.

— Ще го проверя, но не се надявай прекалено.

— Какво имаш предвид?

— Ами това, че вероятно става дума за базова станция в Стокхолм и в такъв случай това нищо няма да покаже, преди техник да уточни позицията.

Ерик го чува да прави нещо, чува се звук като от отвинтването на капака на стъклен буркан.

— Ще ти направя малко зелен чай, мамо — казва Юна кратко.

Чува се шум от течаща вода и след това спира.

Ерик сдържа дъха си за секунда. Той знае, че Юна трябва да се концентрира преди всичко върху бягството на Йозеф Ек, знае, че случаят на Бенджамин по никакъв начин не е уникален за полицията, тийнейджър, който е изчезнал от дома си, е далеч от обичайните дела на Държавната криминална полиция. Но той трябва да попита, просто не може да не го направи.

— Юна — казва Ерик, — можеш ли да поемеш случая с отвличането на Бенджамин, за мен е много важно, това би означавало...

Той млъква, челюстите го болят, стискал ги е силно, без сам да забележи.

— И двамата знаем — продължава Ерик, — че това не е обикновено изчезване. Някой инжектира Симоне и Бенджамин с упойващо вещество, което се използва в хирургията. Знам, че за теб на първо място стои търсенето на Йозеф Ек, и разбирам, че Бенджамин вече не е твой случай, сега, когато връзката към Йозеф отпадна, но може би се е случило нещо много по-ужасно...

Млъква, прекалено развълнуван, за да може да продължи.

— Разказах ти за болестта на Бенджамин — едва успява да говори. — Ако до два дена само неговата кръв не получи защита от препаратата, който му помага за коагулацията, и ако след седмица нещата продължават така, то кръвоносните съдове ще бъдат толкова напрегнати, че той, може би, ще се парализира, или пък ще получи кръвоизлив в мозъка или в белите дробове, когато кашля.

— Нещата трябва да се оправят — казва Юна.

— Можеш ли да ми помогнеш?

Молбата на Ерик безпомощно увисва в пространството. Тя няма значение. На драго сърце би паднал на колене, за да помоли за помощ. Ръката, която държи слушалката, е мокра и хлъзгава от пот.

— Не мога просто да превзема едно предварително разследване от стокхолмската полиция — казва Юна.

— Името му е Фредрик Стенсунд, изглежда добър, но няма да напусне топлата си канцелария.

— Със сигурност знаят какво правят.

— Не ме залъгвай — изрича Ерик.

— Не вярвам, че мога да поема случая — казва тежко Юна. — Няма какво да се направи по този въпрос. Но на драго сърце ще се опитам да ти помогна. Трябва да седнеш и да помислиш върху това, кой може да е отвлякъл Бенджамин. Може да е някой, който просто те е видял върху рекламните страници на вестниците. Но може да бъде и някой, когото познаваш. Ако нямаш заподозрян извършител, нямаш случай, не разполагаш с нищо. Трябва да помислиш, да минеш през живота си много пъти, всички, които познаваш, всички, които познава Симоне, всички, които Бенджамин познава. Да минеш през съседи, роднини, колеги, пациенти, конкуренти, приятели. Има ли някой, който те е заплашвал? Който е заплашвал Бенджамин? Опитай се да си спомниш. Може би става дума за импулсивна постъпка, а може да бъде планирано в продължение на години. Помисли си много добре, Ерик. Обади ми се след това.

Ерик отваря уста, за да помоли Юна още веднъж да поеме случая, но не успява да каже нищо, преди да чуе кликването в ухото си. Той седи в колата си и наблюдава тичащия напред асфалтов път с горящи очи.

33.

Понеделник следобед, четиринайсети декември

Ерик Мария Барк седи на писалището в стаята си. Бледа светлина се прокрадва през прозореца към пустия вътрешен двор на болницата. В пластмасова кутия с капак има остатъци от салата. Двулитрова пластмасова бутилка кока-кола стои до настолната лампа с розов абажур. Той разглежда принтираната снимка, която Айда беше изпратила на Бенджамин: силната светлина на светкавицата е оформила в мрака светло пространство сред избуяла трева, плет и задната част на ограда. Въпреки че я гледа възможно най-отблизо, невъзможно е да разбере какво всъщност иска да покаже снимката, какъв е нейният обект. Държи снимката до лицето си и се опитва да разбере дали има нещо в пластмасовата кошница за листа.

Ерик мисли, че трябва да позвъни на Симоне и да я помоли да му прочете дословно писмото, така че да знае точно какво Айда е написала на Бенджамин и какво ѝ е отговорил Бенджамин, но после си казва, че Симоне надали би говорила с него. Не може да разбере защо беше злобен и каза, че е имал афера с Даниела. Може би просто защото копнееше Симоне да му прости и защото тя с такава лекота проявяваше недоверие към него.

В мислите си отново чува гласа на Бенджамин, когато позвъни от багажника на колата, как се опитваше да се държи като възрастен, да не звучи уплашено. Ерик взима розова капсула цитодон от дървената кутийка и я преглъща със студено кафе. Ръката му е започнала да трепери толкова силно, че му е трудно да върне чашката обратно върху чинийката.

Бенджамин сигурно е ужасно уплашен, мисли си Ерик, затворен в мрака на колата. Искал е да чуе гласа ми, нищо не е разбирал, не е знаел кой го е отвлякъл, нито накъде го отвеждат.

Колко ли време ще отнеме на Кенет да проследи разговора? Ерик усеща раздражение от факта, че е прехвърлил задачата на друг, но си

казва, че ако тъстът му успее да намери Бенджамин, нищо друго не би имало значение.

Ерик поставя ръка на слушалката. Трябва да се обади на полицията и да ги накара да побързат, мисли си той. Трябва да разбере дали са стигнали до някъде, дали са проследили вече разговора, дали вече имат заподозрян. Когато се обажда и обяснява за какво иска да говори, го свързват погрешно и се налага да звъни повторно. Надява се да го свържат с Юна Лина, но го свързват с помощник-полицай на име Фредрик Стенсунд. Той потвърждава, че се занимава с предварителното разследване по повод изчезването на Бенджамин Барк. Помощник-полицаят проявява разбиране и казва, че и той има деца на тази възраст:

— Човек се притеснява по цели нощи, когато са навън, знае, че трябва да спре, но...

— Бенджамин не е навън да празнува — казва Ерик с натежало сърце.

— Не, макар че имаме някои сведения за обратното...

— Той е отвлечен — прекъсва го Ерик.

— Разбирам как се чувствате, но...

— Значи няма да дадете предимство на търсенето на Бенджамин — довършва фразата му Ерик.

Настъпва мълчание. Помощник-полицаят поема няколко пъти дълбоко въздух, преди отново да заговори:

— Приемам сериозно това, което ми казвате, и мога да обещаю, че ще направим всичко по силите си.

— Тогава погрижете се да проследите разговора — казва Ерик.

— Това и правим — отговаря Стенсунд с по-твърд тон.

— Моля ви — приключва Ерик със съвсем тих глас.

Остава с телефона в ръка. Трябва да проследят разговора, мисли си той. Трябва да имаме някакво място, един кръг върху картата, някаква посока, това е единственото, което имаме като изходна точка. Единственото, което Бенджамин успя да каже, беше, че е чул някакъв глас.

Като изпод одеяло — мисли си Ерик, несигурен дали си спомня правилно. Дали Бенджамин действително каза, че е чул глас, приглушен глас? Може би това е било някакво мърморене, звук, който напомня на глас, без думи, без значения. Ерик поглажда с ръка устата

си, поглежда снимката и се пита дали има нещо във високата трева, но нищо не може да види. Когато после се обляга назад и затваря очи, продължава да вижда картината: плетът и кафявата ограда блещукат в розово, а жълто-зеленият хълм е тъмносин и бавно се изгубва. Като парче плат на фона на нощното небе — мисли си Ерик и в същия момент си дава сметка, че Бенджамин беше казал нещо за къща, за някакъв замък. Дървен замък.

Той отваря очи и става от стола. Приглушеният глас беше казал нещо за дървен замък. Ерик не разбира как е могъл да го забрави. Та нали точно това каза Бенджамин, преди колата да спре.

Докато си облича връхните дрехи, се опитва да си припомни къде е виждал такива дървени къщи. Нямахше толкова много. Спомня си една, която беше виждал някъде северно от Стокхолм, близо до Русершсберг. Мислите му препускат бързо: църквата Ед, Рунбю, през алеята, през хребета, покрай колективното стопанство, долу до Меларен. Преди да се стигне до мястото на древното каменно светилище при Рунса Борг, се намира постройка от лявата страна, към водата. Един вид умален замък от дърво, с кули и веранди, целият отрупан с ажурна дърворезба.

Ерик напуска стаята, прекосява бързо коридора, опитва се да извика в паметта си този излет, припомня си, че Бенджамин беше с него в колата. Бяха разгледали каменното светилище с формата на кораб, един от най-големите викингски гробове в Швеция. Бяха стояли наред елипсата от големи сиви камъни сред зелената трева. Беше късно лято и много топло. Ерик си спомня неподвижния въздух и пеперудите над чакълена настилка на паркинга, когато седнаха отново в горещия автомобил и тръгнаха да се връщат със свалени прозорци на колата.

34.

Ноцта срещу петнайсети декември

В стаята му за пренощуване е студено и тъмно. Ерик изхлузва обувките си и усеща мириса на влажни листа по връхните си дрехи, когато ги оставя на закачалката. Зъзнец от студ, си сварява вода на котлона, прави си чаша чай, взима две силно потискащи болката хапчета, след което се настанява на писалището. Не са запалени други лампи освен работната лампа на писалището. Гледа право навън в черния плътен мрак на стъклото, където различава собствения си образ, подобен на сянка до отражението на светлинния конус. Кой може да ме мрази, мисли той. Кой ми завижда, кой иска да ме накаже, да ми отнеме всичко, което притежавам, да ми отнеме живота, това, което е живо в мен, кой иска да ме съсипе?

Ерик става от писалището, запалва осветлението на тавана, разхожда се напред-назад, спира, протяга се за телефона и събаря пластмасова чашка с вода на масата. Едно ручейче бавно се насочва към Лекарския вестник. Без да може да си събере мислите, той набира мобилния номер на Симоне, оставя кратко съобщение за това, че би искал отново да погледне в компютъра на Бенджамин, и после млъква, не е в състояние да каже нищо повече.

— Извинявай — казва той тихо и хвърля телефона на масата.

Асансьорът ръмжи в коридора, той чува звука от плъзгането на вратите, а после звука от някой, който тегли поскъръцащо болнично легло покрай вратата му.

Хапчетата започват да му действат и той усеща как спокойствието го изпълва и се надига нагоре като топло мляко, едно напомняне, някакво движение вътре в него, леко всмукване в корема, пробягващо през цялото тяло. Прилича на падане от голяма височина, най-напред през студен и ясен въздух, а после долу в топла и богата на кислород вода.

— Хайде, стегни се — казва сам на себе си.

Някой е отвлякъл Бенджамин, причинил ми е това, трябва да има прозорец към това някъде в паметта ми, мисли си.

— Ще те намеря — прошепва той.

Ерик гледа намокрените страници на Лекарския вестник. На една снимка новият шеф на Каролинския институт се е надвесила напред над писалището. Лицето ѝ е размазано и тъмно от водата. Когато Ерик се опитва да махне вестника, забелязва, че той е залепнал за масата. Частта с обявите на последната страница остава на масата, наполовина са откъснати букви за Световната здравна конференция. Сяда на масата и се залавя да изстъргва остатъка от хартията с нокътя на палеца си, но се спира насред движението и се вглежда в комбинацията от букви: е, в, А.

От паметта му се надига и завърта бавна вълна, пълна с отражения и фасети, и след това напълно ясният образ на една жена, която отказва да върне нещо, което е откраднала. Знае, че тя се казва Ева. Устата ѝ е напрегната, със следи от слюнка върху тънките устни. Тя му крещи със сдържан гняв: *Ти си този, който взимаш! Само взимаш и взимаш, и взимаш! Какво щеше да кажеш, по дяволите, ако аз ти вземех нещо твое? Как мислиш, че щеше да се чувстваш?* Тя скрива лицето си в ръце и казва, че го мрази, повтаря го безспир, може би сто пъти, преди да се успокои. Страните ѝ са бледи, очите ѝ са зачервени по края, тя го гледа, неразбираща и изтощена. Спомня си я, осъзнава, че си я спомня добре.

Ева Блау, мисли си той. Знаеше, че допусна грешка, когато се съгласи да я приеме като пациент, знаеше го още от началото.

Оттогава са минали много години. Тогава използваше хипнозата като силна и въздействаща част от терапията. Ева Блау. Името идваше отвъд другата страна на времето. Преди да спре да хипнотизира. Преди да се зарече, че никога повече няма да го прави.

Толкова силно бе вярвал в хипнозата! Та той беше видял, че ако пациентите биват хипнотизирани един пред друг, тогава забраненото посегателство, престъплението и чувството за унижение нямаше да бъде толкова трудно за разплитане. Щеше да бъде по-трудно да се отрича и по-лесно да се лекува. Вината щеше да бъде споделена, идентичността на насилника и на жертвата да се размие. Хората нямаше вече да обвиняват себе си за това, което се е случило, ако се намират в стая, където всички други са преживели същото нещо.

Защо Ева Блау беше станала негова пациентка? Вече не можеше да си спомни за какво се отнасяше нейната болка. Срещаше толкова много ужасни съдби. Хора със съсипано минало идваха при него — често агресивни, винаги уплашени, натрапчиви, параноидни, нерядко преживели осакатявания и опити за самоубийство. Много от тях влизаха и заставаха пред него само с една тънка преграда зад гърба, дяляща ги от едно психотично, шизофрено състояние. Подлагани на систематично малтретиране, измъчване, фалшиво изпълнение на смъртна присъда, бяха загубили децата си, бяха жертви на инцест, изнасилване, бяха ставали свидетели на ужасни неща или принуждавани да участват в тях.

Какво беше откраднала тя — питаше се Ерик. Обвиних я за кражба, но какво беше откраднала?

Не успява да си припомни, става, прави няколко крачки и затваря очи. Нещо още се случи, но какво? Беше ли свързано с Бенджамин? При един случай беше обяснил на Ева Блау, че може да ѝ потърси друга терапевтична група. Защо не си спомняше какво се бе случило? Да го заплашва ли беше започнала?

Единственото, което успява да извика в паметта си, е споменът за една доста ранна среща тук в кабинета: Ева Блау беше обръснала цялата си коса и се бе гримирала само около очите. Беше седнала на канапето, разкопча блузата си и му показа по един делови начин белите си гърди.

— Ти си била у дома, вкъщи — каза Ерик.

— Ти си бил у дома, вкъщи — отговори тя.

— Ева, ти ми разказа за моя дом — продължи той. — Съвсем друго нещо е да се вмъкнеш с взлом вътре.

— Не съм се вмъкнала.

— Беше счупила стъклото на прозореца.

— Камъкът счупи прозореца.

Ключът е в ключалката на шкафа за документи и дървените летвички се огъват плавно, когато Ерик натиска дръжката надолу и започва да търси. Някъде тук, мисли си той. Знам, че тук има нещо за Ева Блау.

Когато неговите пациенти по една или друга причина постъпват различно от очакваното, когато излизат от рамката, обусловена от

състоянието им, винаги запазва материалите, свързани с тях, в шкафа, до момента, в който проумее отклоненията.

Може да става дума за бележка, наблюдение или някой забравен предмет. Прибира листове, бележници, листчета и квитанции със записки. Избледнели снимки в пластмасова папка, един външен твърд диск, няколко дневника от времето, когато вярваше в пълната откритост между пациент и лекар, рисунка, направена от едно травмирано дете една нощ. Няколко касети за магнетофон и видеокасети от лекциите в Каролинския институт. Книга от Херман Брох, пълна с паметни бележки. Ръцете на Ерик се спират. Усеща боцкане по върховете на пръстите си. Около една касета VHS има увита хартия с кафяво гумено ластиче. На гърба на касетата пише само: Ерик Мария Барк, касета 14. Издърпва листа, насочва лампата и разпознава собствения си почерк: ДЪРВЕНИЯТ ЗАМЪК.

Леденостудени тръпки пробягват нагоре по гърба му и по целите му ръце. Косата на тила му се изправя и той внезапно чува тиктакането на ръчния си часовник. В главата му пулсира, сърцето му ускорява ритъма си, той сяда на стола, отново разглежда касетата, взима с треперещи ръце телефона от масата и се обажда в портиерната и моли да му донесат в стаята видеомагнетофон. С натежали като олово крака отива отново към прозореца, вдига нагоре щорите и после стои и гледа влажната снежна покривка на вътрешния двор. Тежки снежинки минават косо и бавно през въздуха и се приземяват върху стъклото на прозореца, губят цвета си и се стапят от топлината на стъклото. Казва си, че вероятно става дума единствено просто за случайности, странни съвпадения, но същевременно разбира, че някои от парченцата пъзел вероятно ще съвпаднат едно с друго.

Дървеният замък, този надпис върху листа, притежава силата да го отведе обратно в миналото. Към времето, когато той все още се занимаваше с хипноза. Знае това. Противно на желанието си, той трябва да достигне до тъмен прозорец и да се опита да види какво се крие зад отраженията, размислите, породени през цялото това изминало време.

Пазачът почуква тихо на вратата. Ерик отваря, потвърждава направената поръчка, след което придърпва стойката с телевизора и видимо остарелия видеокасетофон.

Пъха касетата, гаси лампата в стаята и сяда.

— Това почти го бях забравил — казва сам на себе си и насочва дистанционното към апарата.

Картината трепти, а звукът пращи и пука известно време, после той чува собствения си глас през високоговорителите на телевизора. Звучи леко пресипнал, когато без всякакъв ентузиазъм издърдорва място, дата и час на записа и приключва с думите:

— Направихме кратка пауза, но все още се намираме в постхипнотично състояние.

Изминали са повече от десет години, мисли си той и вижда как стативът на камерата се премества. Картината подскача и се успокоява. Обективът се насочва към полукръг със столове. После се показва той самият пред камерата. Залавя се да подрежда столовете. В по-младото му с десет години тяло се усеща някаква лекота, едно пружиниране в стъпките, които той знае, че вече не притежава. На видеозаписа косата му не е сива, а дълбоките гънки на челото и надолу по страните му ги няма.

Пациентите пристигат, движат се вяло, настаняват се по столовете. Някои разговарят приглушено помежду си. Един се смее. Трудно е да се различат лицата им, качеството на касетата е лошо, те изглеждат зърнести и размазани.

Ерик преглъща с мъка и чува собствения си загрубял глас да обяснява, че е време да продължат сесията. Някои си шушукат, други просто седят мълчаливо. Някакъв стол проскърцва. Вижда себе си, застанал до стената, да записва нещо в един бележник. Изненадващо на вратата се чука и Ева Блау влиза. Тя е стресирана, Ерик различава червени петна по шията и бузите ѝ, когато гледа как поема палтото ѝ, слага го на закачалка и я насочва към групата, представя я накратко и я поздравява с добре дошла. Другите кимат сдържано, вероятно прошепват едно здравей, няколко души не ѝ обръщат внимание, забили поглед в пода.

Ерик си спомня атмосферата в стаята: хората бяха под въздействието на първия хипнотичен момент преди паузата и идването на нов член в групата ги притесни. Те вече се бяха поопознали и започнали да се идентифицират с историите на всеки един.

Групата се състоеше от осем души и терапията целеше да изследва под хипноза миналото на всеки един, да се доближи до точката на болката. Хипнозата винаги се осъществяваше пред групата

и заедно с групата. Идеята беше, че всички чрез този метод ще се превърнат в нещо повече от свидетели на взаимните си преживявания, посредством хипнотична откритост щяха да споделят болката и да могат да изразят тъгата си заедно, както при колективни бедствия.

Ева Блау сядна на празния стол, за миг обръща погледа си право в камерата и нещо в лицето ѝ става остро и враждебно.

Това е жената, която влезе с взлом в жилището ми преди десет години, мисли той. Но какво беше това, което тя открадна, и какво друго беше направила?

Ерик вижда как той самият въвежда втората част от сесията, като засяга първата и прави връзката със свободни, закачливи асоциации. Това представляваше начин да се поободрят, да почувстват, че известна лекота в усещанията бе възможна, въпреки мрачните, с дълбочината на пропаст подводни течения, които през цялото време се движеха в сърцевината на всичко, което казваха, всичко, което правеха. Той застава пред групата.

— Започваме с мисли и асоциации около първата част — започва той. — Искате ли някой да я коментира?

— Объркващо — казва млада едра жена с много грим.

Сибел, спомня си Ерик. Казваше се Сибел.

— Фрустриращо — продължава Юси на норландски диалект. — Ами аз успях само да си отворя очите и да се почеша по главата, и взе че свърши.

— Какво чувства? — пита го Ерик.

— Коса — отговаря той усмихнат.

— Коса? — пита Сибел и се кикоти.

— Когато се почесах по главата — обяснява Юси.

Някои от тях се смеят на шегата. Бледа следа от радост се появява по лицето на Юси.

— Дайте ми асоциации с коса — продължава Ерик. — Шарлот?

— Не знам — казва тя. — Коса? Може би брада... не.

— Хипи, хипи върху *чопър* — продължава Пиер усмихнат. — Той седи ето така, дъвче плодова дъвка и се плъзга...

Ева внезапно се изправя с тракащ шум, в знак на протест срещу упражнението.

— Та това са само детинщини — казва тя.

— Защо мислиш така? — пита Ерик.

Ева не отговаря, но отново сяда.

— Пиер, искаш ли да продължиш? — обръща се към него Ерик.

Той поклаща глава, кръстосва показалците си срещу Ева и казва нещо на норландски диалект.

На Ерик му се струва, че не чува какво казва, протяга се наслуки за дистанционното, изпуска го на пода, така че батериите изпадат.

— Ама че работа — прошепва той на себе си и кляка долу на пода.

С треперещи ръце натиска копчето за бързо превъртане, след което повишава силата на звука и пуска касетата отново.

— Та това са само детинщини — казва Ева Блау.

— Защо мислиш така? — пита Ерик и когато тя не му отговаря, той се обръща към Пиер и го пита дали иска да продължи със своя асоциация.

Той поклаща глава и кръстосва показалците си срещу Ева.

— Застреляха Денис Хопър, защото беше хипи — шепти той.

Сибел хихика и хвърля странични погледи към Ерик. Юси се прокашля и вдига ръка към Ева.

— В дървения замък ще си спестиш нашите детинщини — казва той на своя тежък норландски диалект.

Всички мълкват. Ева извърща лице към мъжа, изглежда, че е на път да реагира агресивно, но нещо я кара да се откаже, може би сериозността в гласа му и спокойствието в погледа му.

Дървения замък, кънти в главата на Ерик. В същото време чува себе си да обяснява принципите на провеждането на хипнозата, че винаги започват с общи упражнения за отпускане, преди той да премине към хипнотизирането на един или няколко от тях.

— А понякога — продължава Ерик, обръщайки се към Ева, — ако усещам, че нещата се получават, се опитвам да въведа цялата група в дълбока хипноза.

Ерик си мисли колко позната изглежда ситуацията и въпреки това страшно отдалечена, от едно свършено друго време, преди той да се разграничи от хипнозата. Вижда себе си да издърпва стола напред, да седи пред хората в полукръга, да им говори, да ги кара да затворят очи и да се облегнат назад. След известно време подканва всички да седнат стабилно на столовете, но да продължават да държат очите си затворени. Той става, говори с тях за отпускането, минава зад

гърбовете им, наблюдава степента на релаксацията при всеки един от тях. Лицата им стават по-меки и по-отпуснати, все по-малко осъзнати, все по-чужди на преструвка и кокетничене.

Ерик вижда как той застава зад Ева Блау и поставя тежко ръката си върху рамото ѝ. Под лъжичката си усеща глождене, когато чува себе си как започва хипнозата, меко се плъзга през стръмна индукция, носеща скрити команди, напълно сигурен в собствената си изкусност, изпълнен с осъзнато задоволство от своето специално умение.

— Ти си на десет години, Ева — казва той. — Ти си на десет години. Това е един хубав ден. Ти се радваш. Защо се радваш?

— Защото мъжът танцува и шляпа в локвите вода — казва тя с почти незабележима мимика на лицето.

— Кой танцува?

— Кой? — повтаря тя. — Джийн Кели — така казва мама.

— Аха, значи гледаш *Singin' in the rain*?

— Мама го гледа.

— А ти не гледаш ли?

— И аз гледам.

— И си радостна?

Тя кима бавно.

— Какво се случва?

Ева затваря уста и свежда лице надолу.

— Ева?

— Коремът ми е голям — изрича тя почти беззвучно.

— Коремът ти ли?

— Виждам, че е страшно голям — казва тя и сълзите ѝ рукват.

— Дървеният замък — шепти Юси. — Дървеният замък.

— Ева, ще ме слушаш мен — продължава Ерик. — Можеш да чуваш всички други тук в стаята, но ще слушаш единствено моя глас. Нека не те е грижа какво казват другите, ти обръщаш внимание единствено на моя глас.

— Окей.

— Знаеш ли защо коремът ти е голям? — пита Ерик.

Лицето ѝ е отчуждено, обърнато към някаква мисъл, към някакъв спомен.

— Не знам.

— Напротив, мисля, че знаеш — казва Ерик спокойно. — Но нека да следваме твоя ритъм, Ева. Не е необходимо сега да мислиш за това. Искаш ли отново да гледаш телевизия? Ще те придружа, всички тук ще те придружим по целия път, независимо от това какво се случва, това е обещание. Обещали сме и можеш да ни вярваш.

— Искам да вляза в дървения замък — прошепва тя.

Ерик седи на кушетката за пренощуване в стаята в болницата, усеща, че се доближава до своите собствени пространства, доближава се до отминалото, до потъналото в забвение.

Той потърква очи, взира се в пулсиращия телевизионен екран и промълвява:

— Отвори вратата.

Чува самия себе си да произнесе числа, които я потапят още по-дълбоко в хипнозата, обяснява ѝ, че тя съвсем скоро ще прави каквото той каже, без преди това да се замисли, просто ще приеме, че неговият глас я ръководи правилно. Тя поклаща леко глава и той продължава да брои на обратно, оставя числата да падат тежко и унасящо.

Качеството на образа се влошава бързо: Ева вдига поглед нагоре, очите ѝ са помътнели, навлажнява устните си и прошепва:

— Виждам ги как взимат някого, просто отиват там и взимат...

— Кой е този човек, който взима? — пита той.

Тя започва да диша учестено.

— Един мъж с коса на опашка — хленчи тя. — Той окачва малкото...

Касетата припуква и образът изчезва.

Ерик превърта на бързи обороти до края, но образът не се възстановява, половината касета е унищожена, изтрита.

Остава седнал пред черния телевизионен екран. Вижда себе си как наднича от дълбочината на тъмното отражение. Едновременно вижда своето с десет години по-възрастна лице и лицето на този, който някога е бил. Гледа касетата, ролка 14, гледа ластичето и листа с надпис: ДЪРВЕНИЯТ ЗАМЪК.

35.

Вторник сутрин, петнайсети декември

Преди вратите на асансьора да се затворят, Ерик натиска копчето повече от десет пъти. Знае, че няма да стане по-бързо, но не може да спре. Мисълта за думите на Бенджамин, дошли от мрака на колата, се смесва с множество чудновати фрагменти от спомени, които видеофилмът накара да изплуват. Отново чува слабия глас на Ева Блау, че един мъж с коса, вързана на опашка, е взел някого. Но около устата ѝ има нещо лъжливо, нещо изкривява устата ѝ.

Високо горе в барабана на асансьора нещо кънти, докато кабината стремително се спуска надолу.

— Дървеният замък — казва той и за кой ли път си пожелава това да е просто съвпадение, изчезването на Бенджамин да няма нищо общо с неговото минало.

Асансьорът спира и вратите се отварят. Той бърза през подземния паркинг и влиза в тясното стълбище. Два етажа по-надолу отключва стоманена врата и продължава през белия тунел до оборудвана с аларма врата, натиска дълго звънеца на домофонната уредба, получава противоречив отговор, навежда се напред и съобщава в микрофона за какво е дошъл. Никой не е добре дошъл тук, мисли си той. В хранилището се намират всички архивирани картони на пациенти, всички проучвания, всички експерименти, докладвани изследвания, обсъжданията около препарата невроседин и съмнителни здравни анализи. На рафтовете стоят хиляди папки, в които са запазени резултатите от тайни взимания на проби през осемдесетте години на случаи с подозрения за ХИВ, принудителните стерилизации, зъболекарските експерименти върху дебилни, когато шведската реформа в зъболечението трябваше да бъде проведена. Деца от домовете, психичноболни и стари хора бяха принуждавани да стоят със захарно тесто в устата, докато зъбите им се разядат напълно.

Вратата забръмчава и Ерик влиза в изненадващо топлата светлина. Има нещо в осветлението, което придава приятен вид на

архивното помещение, неочаквано за такава дупка без прозорци дълбоко под земята, каквато беше.

От будката на пазача се чува оперна музика: мелодичен колоратурен мецосопран. Ерик поизправя рамене, опитва се да придаде спокоен израз на лицето си, насилва се да се усмихне, докато се приближава към пазача.

Нисък мъж със сламена шапка на главата е застанал с гръб и полива някакви цветя.

— Здравей, Куртан.

Мъжът се обръща и го поглежда с радостна изненада:

— Ерик Мария Барк, доста време мина. Как е?

Ерик не знае какво да каже.

— Не знам — отговаря той откровено. — В момента имам доста проблеми в семейството.

— Аха, така значи...

— Хубави цветя — казва Ерик, за да си спести други въпроси.

— Теменужки. Луд съм по тях. Кони мърмореше, че нищо няма да може да цъфти тук долу. Нищо ли няма да цъфти тук? — казах аз. — Виж ме мен!

— Разбира се — отговаря Ерик.

— Инсталирал съм кварцови лампи навсякъде.

— Страхотно.

— Истински солариум — шегува се той и подава туба със слънцезащитен крем.

— За съжаление, не мога да остана толкова дълго.

— Хайде, сложи си малко на носа — казва Курт, изстиска малко крем и протяга ръка към носа на Ерик.

— Благодаря, но...

Курт понижава глас и прошепва с блясък в очите:

— Понякога се разхождам тук само по боксерки. Но не го казвай на никого.

Ерик се усмихва насреща му и усеща напрежението в собственото си лице. Настъпва мълчание и Курт го поглежда.

— Преди много години — започва Ерик — записах моите хипнотични сесии.

— Преди колко време?

— Горедолу преди десет години, серия видеокасети, които...

— Видео?

— Да, още тогава беше отживелица — продължава Ерик.

— Всички видеокасети са дигитализирани. Има ги в компютърния архив.

— Как да вляза в него?

Курт се усмихва и Ерик вижда колко са бели зъбите му на фона на загорялото му от слънцето лице.

— С моя помощ.

Двамата отиват до четирите компютъра, които стоят в една ниша на нивото на стелажите.

Курт бързо изписва парола и преглежда папките с прехвърлени записи.

— Касетите на твое име ли трябва да бъдат? — пита той.

— Да, би трябвало — отговаря Ерик.

— Няма ги — казва Курт проточено, — ще опитам с хипноза.

Набира думата и опитва пак.

— Тук има нещо — погледни сам.

Никой от материалите не се отнася до документацията на Ерик от терапията. Единственото, свързано с него от онова време, е документ за молби за кандидатстване и отпуснати средства. Той изписва дървения замък и отново търси, опитва с името Ева Блау, въпреки че хората от неговата група не бяха записани като пациенти в болницата.

— Няма нищо — казва той уморено.

— Значи, имахме много трудности с прехвърлянията — казва Курт. — Много от материалите бяха унищожени, всички бетамакс касети и...

— Кой прави прехвърлянията?

Курт се обръща към него и вдига рамене със съжаление:

— Двамата с Кони.

— Но оригиналните касети трябва да са запазени някъде — казва Ерик.

— Съжالياвам, но нямам никаква представа.

— Мислиш ли, че Кони знае нещо?

— Не.

— Обади му се и го попитай.

— Той е в Симришхамн.

Ерик се обръща настрани и се опитва да мисли спокойно.

— Знам, че много от нещата бяха унищожени по погрешка — казва Курт.

Ерик го гледа втренчено.

— Става дума за уникално изследване — казва той уморено.

— Казах, че съжалявам.

— Знам, не исках да кажа...

Курт откъсва изсъхнало листо от едно цвете.

— Ти спря да се занимаваш с хипноза, нали? — казва той. — Нали така?

— Да, но сега се налага да погледна...

Ерик млъква, не е в състояние да продължи, иска единствено да се върне в стаята, да вземе едно хапче и да спи.

— Винаги сме имали проблеми с техниката тук долу — продължава Курт. — Но всеки път, когато се оплачем, ни отговарят да се оправяме както можем. Не се притеснявайте, ни казаха, когато случайно изтрихме проучванията за лоботомии от цяло десетилетие. Стари записи, шестнайсетмилиметрови, които бяха прехвърлени на видеокасети през осемдесетте, но които не оцеляха в ерата на компютрите.

36.

Вторник сутрин, петнайсети декември

Рано сутрин голямата сянка на сградата на кметството пада върху фасадата на полицията. Единствено най-високата кула е обляна в слънчева светлина. През първите часове след изгрева сянката от сградата на полицията изчезва и тя е огряна цялата в жълто. Меденият покрив блести, красивите орнаменти от ковано желязо с вградени канали и малки медени коруби, където се събира дъждът и се стича надолу по улуците, са покрити с искрящи капки роса. Светлината я залива през целия ден, а сенките на дърветата се въртят като часовникови стрелки и чак няколко часа преди слънцето да залезе, фасадата отново посивява.

Карлос Елиасон е застанал до своя аквариум и гледа през прозореца, когато Юна чука на вратата му и я отваря едновременно.

Карлос се сепва и се обръща. Виждайки Юна, на лицето му както обикновено се изписват противоречиви чувства. Той го поздравява със смесица от притеснение, радост и неохота, посочва с ръка към стола за посетители и забелязва, че все още държи бурканчето с храна за рибките.

— Точно гледах, че е валило сняг — казва той неопределено и оставя бурканчето до аквариума.

Юна сяда и поглежда през прозореца. Паркът *Крунеберг* е покрит с тънък слой сух сняг.

— Може би ще имаме снежна Коледа, кой знае — внимателно се усмихва Карлос и сяда от другата страна на бюрото. В Сконе, където съм израснал, нямаше истински зими. Всичко винаги изглеждаше еднакво. Една сивкава светлина над полетата...

Карлос млъква изведнъж.

— Но ти не си дошъл, за да говорим за времето — казва той остро.

— Не съвсем.

Юна го поглежда спокойно и се обляга назад:

— Искам да поема случая с изчезналото момче на Ерик Мария Барк.

— Не — рязко отговаря Карлос.

— Аз бях този, който започна с...

— Не, Юна, беше ти позволено да го следиш, докато имаше връзка с Йозеф Ек.

— Все още има — упорито отговаря Юна.

Карлос става, прави няколко нетърпеливи крачки и се обръща към Юна:

— Инструкциите ни са пределно ясни, нямаме средства за...

— Мисля, че отвличането е пряко свързано с хипнотизирането на Йозеф Ек.

— Какво искаш да кажеш сега? — раздражено пита Карлос.

— Че не може да е съвпадение това, че синът на Ерик Мария Барк изчезна само седмица след хипнозата.

Карлос сядва отново и вече не звучи толкова сигурен, опитвайки се да твърди:

— Едно избягало хлапе не е работа за Държавната криминална полиция, просто не става.

— Той не е избягал — кратко казва Юна.

Карлос хвърля бърз поглед към рибите, навежда се напред и казва по-тихо:

— Само защото си малко гузен, Юна, не мога да ти позволя...

— Тогава искам прехвърляне — казва Юна и се изправя.

— Къде?

— В отдела, занимаващ се със случая.

— Отново упорстваш — казва Карлос и се почесва раздражено по главата.

— Но ще се окажа прав — усмихва се Юна.

— Господи — въздиша Карлос, гледа рибите си и притеснено клати глава.

Юна тръгва към вратата.

— Чакай — извиква Карлос.

Юна спира, обръща се и вдига вежди въпросително.

— Да кажем така — ти не поемаш случая, не е твоят случай, но разполагаш с една седмица да разследваш изчезването на момчето.

— Добре.

— Така че сега няма нужда да казваш „нали ти казах“.

— Добре.

Юна взима асансьора надолу до своя етаж, поздравява Аня, която му маха, без да отклонява поглед от монитора на компютъра, после минава покрай стаята на Петер Неслунд, в която е включено радиото. Един спортен журналист коментира женския биатлон с пресилен ентузиазъм в гласа. Юна се връща назад до стаята на Аня.

— Нямам време — казва тя, без да го поглежда.

— Напротив, имаш — спокойно казва той.

— Заета съм с нещо много важно.

Юна се опитва да надникне през рамото ѝ.

— Върху какво работиш? — пита той. — Какво е това?

Тя въздиша.

— Това е търг. В момента аз съм дала най-висока цена, но друг един идиот непрекъснато наддава.

— Търг ли?

— Колекционирам фигурки от Лиса Ларшон — кратко отговаря тя.

— Онези малките дебели керамични деца ли?

— Това е изкуство, но ти не разбираш от такива неща.

Тя гледа монитора.

— Почти успях. Само някой друг да не предложи по-висока цена, и ще...

— Имам нужда от помощта ти — упорства Юна. — Нещо, свързано с работата ти. Всъщност е доста важно.

— Чакай, чакай, чакай.

Тя вдига ръка, за да го спре.

— Да, мои са! Мои са! Амалия и Ема са мои. — Тя бързо затваря страницата. — Добре, Юна, стари финландецо. С какво искаш да ти помогна?

— Искам да притиснеш мобилните оператори и да ми осигуриш местоположението на обаждането от Бенджамин Барк в неделя. Искам точна информация откъде се е обадил. До пет минути.

— Боже, колко си кисел — въздиша Аня.

— Три минути — поправя се Юна. — Интернет пазаруването ти коства две минути.

— Гледай си работата — добродушно казва тя, когато той напуска стаята.

Той влиза в офиса си, затваря вратата, преглежда пощата и чете една картичка от Диса. Заминала е за Лондон и пише, че той ѝ липсва. Диса знае, че той ненавижда снимки на шимпанзета, играещи голф или увити в тоалетна хартия, и поради тази причина винаги успява да намери картички с подобен мотив. Юна се колебае дали да обърне картичката, или просто да я изхвърли, но естествено, е любопитен. Обръща я и го побиват тръпки от погнуса. На нея има булдог с пояс, моряшка шапка и лула в устата. Той се усмихва на старанието на Диса и точно закача картичката на корковото табло, когато звъни телефонът.

— Да?

— Получих отговор — казва Аня.

— Бързо стана.

— Казаха, че са имали технически проблеми, но че вече са се обадили на инспектор Кенет Стренг преди час и са му съобщили, че базовата станция се намира в Йевле.

— В Йевле — повтаря Юна.

— Казаха, че още не са напълно готови. След ден-два, във всеки случай тази седмица, ще могат да определят точно къде се е намирал Бенджамин, когато се е обадил.

— Можеше да дойдеш при мен и да ми кажеш това, само на четири метра съм от...

— Да не съм ти прислужница?

— Не си.

Юна написва Йевле на празния лист в тетрадката пред себе си и отново взима телефона.

— Ерик Мария Барк — веднага отговаря Ерик.

— Юна се обажда.

— Какво става? Откри ли нещо?

— Току-що получих приблизителното място на обаждането.

— Къде е?

— Единственото, което знаем засега, е, че базовата станция се намира в Йевле.

— Йевле ли?

— Малко на север от река Далелвен и...

— Знам къде се намира Йевле, просто не разбирам, искам да кажа...

Юна чува как Ерик се движи из стаята.

— Ще имаме точното място тази седмица — казва Юна.

— Кога?

— Надяват се, утре.

Той чува, че Ерик сядва.

— Значи поемаш случая, нали? — пита той с напрегнат глас.

— Поемам случая, Ерик — сухо казва Юна. — Ще намеря Бенджамин.

Ерик се прокашля и когато гласът му отново е уверен, казва бързо:

— Мислих кой би могъл да направи това, и имам едно име, което искам да провериш, беше моя пациентка, Ева Блау.

— Блау, като синьо на немски ли?

— Да.

— Заплашвала ли те е?

— Трудно е за обяснение.

— Веднага ще я проверя.

В слушалката настъпва тишина.

— Бих искал да се срещна с теб и Симоне колкото може по-скоро — казва Юна след малко.

— Така ли?

— Не е правено повторно разиграване на престъплението, нали?

— Разиграване ли?

— Ще проверим кой е имал възможност да види похитителя на Бенджамин. Вкъщи ли сте след половин час?

— Ще се обадя на Симоне — казва Ерик. — Ще те чакаме там.

— Добре.

— Юна — казва Ерик.

— Да?

— Знам, че обикновено става въпрос за часове, за да се залови похитителят. Че първото денонощие е определящо — бавно казва Ерик. — А вече са изминали...

— Не вярваш ли, че ще го намерим?

— Това е... Не знам — прошепва Ерик.

— Обикновено не греша — тихо отговаря Юна с ясен глас. — И аз смятам, че ще открием твоето момче.

Юна затваря телефона. После взима листчето с името на Ева Блау и отново влиза при Аня. В стаята ѝ се усеща силна миризма на портокали. До компютъра с розова клавиатура стои купа с различни цитрусови плодове, а на стената виси голям лъскав плакат, показващ една мускулеста Аня да плува бъртерфлай на Олимпийските игри.

Юна се усмихва.

— Участвах в щафетното плуване в казармата, трябваше да мога да преплувам десет километра със сигнално знаме. Но бъртерфлай никога не съм го умеел.

— Прахосване на енергия, това представлява.

— Мисля, че е красиво — приличала си на плуваща русалка — казва Юна.

В гласа на Аня има известна гордост, когато се опитва да обясни:

— Усъвършенстването на координацията е доста трудно, става дума за обратен ритъм и... както и да е.

Аня се протяга доволно и големият ѝ бюст почти докосва Юна, който е застанал до бюрото ѝ.

— Да — казва той и изважда листчето. — Сега искам да ми провериш някого.

Усмивката на Аня застива.

— Така и предполагам, че ще искаш нещо от мен, Юна. Беше прекалено хубаво, прекалено приятно. Помогнах ти с онази телефонна антена и ти влезе тук с чаровната си усмивка. Почти си помислих, че ще ме поканиш на вечеря и нещо...

— Ще те покания, Аня. Когато му дойде времето.

Тя поклаща глава и взима листчето от ръката на Юна.

— Проверка на човек. Спешно ли е?

— Много е спешно, Аня.

— Но защо тогава седиш и се закачаш с мен?

— Мислех, че искаш...

— Ева Блау — замислено повтаря Аня.

— Не е сигурно, че това е истинското ѝ име.

Аня притеснено хапе устни.

— Измислено име — казва тя. — Това не е много. Нямах ли нищо друго? Адрес или нещо подобно.

— Не, нямам. Единственото, което знам, е, че е била пациентка на Ерик Мария Барк в Каролинската университетска болница преди десет години, вероятно само за няколко месеца. Но провери в регистрите, не само обичайните, а и във всички останали. Има ли някоя Ева Блау, записана в университета? Ако си е купувала кола, трябва да фигурира в регистъра на транспортни средства... дали някога си е изкарвала виза, има ли карта за някоя библиотека... различни дружества, клубове за въздържатели, искам да провериш и регистъра за защитени самоличности, жертви на престъпления...

— Да, да, тръгвай вече — казва Аня, — за да мога да си върша работата.

Юна спира аудиокасетата, на която Пер Мюрберг, с характерната си смесица от спокойствие и енергия, чете романа на Фьодор Достоевски *Престъпление и наказание*. Той паркира колата до *Лао Вай*, азиатския вегетариански ресторант, който Диса все го кара да посетят. Хвърля поглед през прозореца и се впечатлява от аскетичната, проста красота на дървените мебели и липсата на излишни украшения в помещението.

Когато позвънява у Симоне, Ерик вече е там. Те се поздравяват и Юна обяснява накратко какво смята да направи.

— Ще разиграем отвлечането, доколкото можем. Единствено ти, Симоне, наистина си била тук, когато се е случило.

Тя кима мрачно.

— Така че ти ще играеш себе си. Аз съм похитителят, а ти, Ерик, ще бъдеш Бенджамин.

— Добре — казва Ерик.

Юна поглежда часовника.

— Симоне, по кое време мислиш, че е станало влизането?

Тя се прокашля.

— Не съм сигурна... но вестникът още не беше дошъл... значи, преди пет. Когато ставах да пия вода, беше два часът... после лежах будна известно време... така че някъде между два и половина и пет.

— Добре, тогава нагласявам часовника на три и половина, за да имаме някакво средно време. Ще отключа вратата и ще се промъкна до Симоне в леглото, ще симулирам, че я инжектирам, и после ще отида в

стаята на Бенджамин — това си ти, Ерик — и там инжектирам теб и започвам да те влача вън от стаята, по коридора и през външната врата. По-тежък си от сина си, затова ще компенсираме времето с някоя и друга минута. Симоне, опитай се да се движиш по същия начин както тогава. Легни в същата позиция по същото време. Искам да знам какво си видяла, точно какво си могла да видиш или просто да усетиш.

Симоне кима с бледо лице.

— Благодаря — прошепва. — Благодаря, че правиш това.

Юна я поглежда с леденосивите си очи:

— Ще намерим Бенджамин.

Симоне бързо прокарва ръка по челото си:

— Отивам в спалнята — дрезгаво казва тя и гледа как Юна излиза от апартамента с ключовете в ръка.

Тя лежи под завивките, когато Юна влиза. Той се движи бързо към нея, не тича, но е целеустремен. Симоне изпитва гъдел, когато той вдига ръката ѝ и се преструва, че я инжектира. Срещайки погледа на Юна, който стои наведен над нея, тя си спомня как се събуди от осезаемо убождане в ръката, как видя някой да се измъква през вратата и да тръгва към коридора. От самата мисъл мястото на убождането я засърбява неприятно. Когато вижда гърбът на Юна да изчезва, тя се изправя в леглото, разтърква ръката си и бавно става. Излиза в коридора, присвива очи към стаята на Бенджамин и вижда Юна, наведен над леглото. Изведнъж просто изговаря думите, като че ли са кънтели в паметта ѝ:

— Какво правите? Мога ли да вляза?

Тя продължава колебливо до шкафа в антрето. Тялото ѝ си спомня как изгуби цялата си сила и падна. Краката ѝ се подкосяват и тя си спомня как потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в черен вакуум, прекъсван от все по-кратки проблясъци. Тя се опира полуседнала на стената и вижда как Юна влачи Ерик за краката. Паметта възпроизвежда невъобразимото: как Бенджамин се опитваше да се задържи за рамката на вратата, как главата му се удари на прага и как се пресягаше към нея с все по-слаби движения на ръцете.

Когато Юна влачи Ерик покрай Симоне и погледите им се срещат, като че ли в коридора за съвсем кратко се появява фигура от дим или пара. Тя гледа лицето на Юна отдолу. То се сменя и за миг в съзнанието ѝ проблясва обликът на похитителя. Едно лице в сянка и

жълтата ръка около глезена на Бенджамин. Сърцето на Симоне бие силно, когато чува как Юна изтегля Ерик на стълбището и затваря вратата след себе си.

В апартамента се усеща неприятна атмосфера. Симоне не може да се отърси от чувството, че отново е била упоена; когато се изправя и чака да се върнат, тялото ѝ е тронаво и схванато.

Юна влачи Ерик по издраскания мраморен под на площадката и същевременно търси с поглед, пробва различни ъгли и се надига, за да открие места, където може да е имало свидетели. Опитва се да разбере колко надолу по стълбите може да вижда и му хрумва, че в този момент някой всъщност би могъл да стои пет стъпала по-надолу, плътно до парапета, и да го наблюдава. Той продължава към асансьора. Подготвил се е и е отворил вратата. Когато леко се навежда, първо вижда лицето си в лъскавия обков на вратата и после плъзгащата се стена зад себе си. Юна вкарва лежащия Ерик в асансьора. През решетката вижда вратата вдясно, процепа за пощата с месинговата табелка с името, но в другата посока вижда само стена. Касата на вратата засенчва лампата на площадката. Вътре в асансьора Юна насочва поглед към голямото огледало, върти се на всички посоки, но не вижда нищо. Прозорецът на стълбището през цялото време остава скрит. Не забелязва нищо ново, поглеждайки през рамо. Но изведнъж вижда нещо неочаквано. Под определен ъгъл, в малкото, поставено накриво огледало, се вижда право в блестящата шпионка на апартамента, който през цялото време е изглеждал скрит. Затваря вратата на асансьора и отбелязва, че малкото огледало все още му позволява да вижда вратата. Ако някой стои зад нея и гледа през ключалката, мисли той, този човек би могъл да види лицето ми съвсем ясно. Но ако си премести главата само пет сантиметра в някоя посока, видимостта веднага изчезва.

Когато стигат долу, Ерик става и Юна поглежда часовника.

— Осем минути — казва той.

Връщат се в апартамента. Симоне е в антрето, личи си, че досега е плакала.

— Имаше гумени ръкавици на ръцете — казва тя. — Жълти гумени ръкавици.

— Сигурна ли си? — пита Ерик.

— Да.

— Тогава няма смисъл да търсим отпечатъци — заявява Юна.

— Какво ще правим? — пита тя.

— Полицията вече е говорила със съседите — мрачно казва Ерик, докато Симоне бърше боклуци и прах от гърба му.

Юна изважда лист хартия.

— Да, имам списъка на хората, с които са говорили. Естествено, са се концентрирали на този етаж и апартаментите на долния. Има пет души, с които още не са разговаряли, и един, който...

Той преглежда списъка и вижда, че апартаментът по диагонал на асансьора е задраскан. Това беше вратата, която видя в двете огледала.

— Един апартамент е изцяло зачеркнат — казва Юна. — Това е този от другата страна на асансьора.

— Те бяха на почивка — казва Симоне. — Още ги няма. Шест седмици в Тайланд.

Юна ги поглежда сериозно.

— Време е да разпитаме съседите — кратко казва той.

На вратата с пълна видимост в огледалата на асансьора пише *Розенлунд*. Апартаментът, който полицаите, провели разпитите, са пренебрегнали, защото собствениците са отсъствали.

Юна се навежда и наднича през процепа за пощата. На изтривалката не се вижда поща или рекламни материали. Изведнъж той чува слаб звук от вътрешността на апартамента. От съседната стая една котка се промъква в антрето. Котката спира рязко и очакващо поглежда Юна, който наднича вътре.

— Никой не оставя котка за шест седмици — бавно изрича Юна сам на себе си.

Котката е заела бдителна поза и слуша.

— Не изглеждаш умряла от глад — казва Юна на животното.

Котката се прозява широко, скача на един стол в антрето и се свива на кравай.

Първият, с когото Юна ще говори, е съпругът на Алис Францен. Когато полицията е звъняла предишния път, само тя е отворила. Семейство Францен живеят на същия етаж като Симоне и Ерик. Апартаментът срещу асансьора е техен.

Юна позвънява и чака. За момент се сеца как като дете е обикалял да продава значки на фондация за помощ на деца и понякога е носил картонена касичка на лутеранската църква. Чувството на

отчуждение, преди да надникнеш в чужд дом, и нежеланието в очите на хората, които отваряха вратите си.

Той отново звъни. Отваря жена около трийсетте. Тя го гледа с очакващо и недоверчиво изражение, напомнящо за котката в празния апартамент.

— Да?

— Казвам се Юна Лина — казва той и показва легитимацията си.

— Бих искал да разговарям със съпруга ви.

Тя хвърля поглед зад рамото си и пита:

— Първо искам да знам за какво става въпрос. Той е доста зает.

— Става дума за нощта срещу събота, дванайсети декември.

— Но вие вече питахте за това — раздразнено казва жената.

Юна бързо поглежда листа в ръката си.

— Тук пише, че полицията е разговаряла с вас, но не и със съпруга ви.

Жената въздиша навъсено.

— Не знам дали той има време — казва тя.

Юна се усмихва.

— Ще отнеме само няколко минути, обещавам.

Жената вдига рамене и после се провиква навътре в апартамента:

— Тобиас! Полицията е тук!

След малко се появява мъж с кърпа около кръста. Кожата му изглежда силно загоряла.

— Здравейте — казва той на Юна. — Печех се...

— Звучи приятно — отбелязва Юна.

— Не особено — отговаря Тобиас Францен. — Черният ми дроб страда от недостиг на определен ензим. Обречен съм на солариум по два часа на ден.

— Това вече е друго — сухо казва Юна.

— Искате да питате нещо?

— Искам да знам дали сте чули или видели нещо необичайно през нощта срещу събота, дванайсети декември.

Тобиас се почесва по гърдите. По загорялата му кожа остават бели черти от ноктите му.

— Да видим, да, тогава беше. Съжалявам, но наистина не мога да си спомня нищо особено. Просто не се сезцам.

— Добре, много благодаря — казва Юна и навежда глава.

Тобиас се протяга към дръжката, за да затвори вратата.

— Само още нещо.

Юна кима към празния апартамент.

— Това семейство, Розенлунд — започва той.

— Много са симпатични — усмихва се Тобиас и потръпва. — Не съм ги виждал от известно време.

— Да, на почивка са. Знаете ли дали имат чистачка, или нещо подобно?

Тобиас поклаща глава. Побледнял е под загара и трепери от студ.

— Съжалявам, нямам представа.

— Благодаря — казва Юна и вижда как Тобиас Францен затваря външната врата.

Той минава към следващото име в списъка: Ярл Хамар, на етажа под Ерик и Симоне. Пенсионер, който не си е бил вкъщи, когато полицията е звъняла.

Ярл Хамар е слаб мъж, който очевидно страда от болестта на Паркинсон. Облечен е спретнато, с жилетка и шалче около врата.

— Криминална полиция — повтаря Хамар с дрезгав, почти беззвучен глас и оглежда Юна със замъглен от перде поглед. — Какво иска от мен криминалната полиция?

— Искам само да ви задам един въпрос — казва Юна. — Случайно да сте забелязали нещо необичайно в сградата през нощта срещу събота на дванайсети декември?

Ярл Хамар накланя глава и затваря очи. След малко ги отваря отново и клати глава.

— Взимам лекарства и от тях сънят ми е много дълбок — казва той.

Юна мярка една жена зад Ярл Хамар.

— А съпругата ви? — пита той. — Може ли да говоря с нея?

Ярл Хамар се усмихва накриво.

— Съпругата ми Солвейг беше прекрасна жена. Но за съжаление е под земята, почина преди почти трийсет години.

Слабият мъж се обръща и вдига треперещата си ръка към една тъмна фигура навътре в апартамента:

— Това е Анабела. Тя ми помага с чистене и такива работи. За съжаление не говори шведски, но иначе е безупречна.

Когато чува името си, сенчестата фигура излиза на светло. Анабела изглежда е от Перу, около двайсетгодишна, много ниска, с големи белези от шарка по лицето и небрежно вързана коса.

— Анабела — благо казва Юна. — Soy comisario de policia, Juana Lina.

— Buenos días — фъфлещо отговаря тя и го гледа с черните си очи.

— Tu limpias mas departamentos aqui? En este edificio?

Тя кима, потвърждава, че чисти и други апартаменти в тази сграда.

— Que otros? — пита Юна. — Кои други?

— Espera un momento — казва Анабела и се замисля за момент, преди да започне да брои на пръсти: — El piso de Lagerberg, Franzen, Gerdman, Rosenlund, el piso de Johansson tambien.

— Розенлунд — казва Юна. — Rosenlund es la familia con un gato, no es verdad?

Анабела се усмихва и кима. Тя чисти апартамента с котката.

— Y muchas flores — добавя тя.

— Много цветя — казва Юна и я вижда как кима.

Юна пита сериозно дали е забелязала нещо особено преди четири нощи, когато Бенджамин изчезна:

— Notabas alguna cosa especial hace cuatros dias? De noche...

Лицето на Анабела застива.

— No — бързо казва тя и се опитва да се оттегли обратно в апартамента на Ярл Хамар.

— De verdad — казва Юна. — Espero que digas la verdad, Anabella. Очаквам, че казваш истината. — Той повтаря, че е много важно, че става дума за едно изчезнало дете.

Ярл Хамар, който през цялото време е стоял и слушал, вдига силно треперещи ръце и казва с немощния си дрезгав глас:

— Трябва да си мил с Анабела, тя е много добро момиче.

— Трябва да ми разкаже какво е видяла — обяснява Юна мрачно и отново се обръща към Анабела: — La verdad, por favor.

Ярл Хамар изглежда безпомощен, когато няколко големи сълзи падат от тъмните, лъскави очи на Анабела.

— Perdon — прошепва тя. — Perdon, señor.

— Не бъди тъжна, Анабела — казва Ярл Хамар и маха на Юна.
— Влезте, не мога да я оставя да стои на стълбите и да плаче.

Те влизат и тримата сядат на лъскавата маса за хранене на Ярл Хамар, който изважда кутия с джинджифилови курабийки, докато Анабела тихо разказва, че няма къде да живее, че е бездомна от три месеца, но успява да се скрие във входа или в мазетата на хората, у които чисти. Когато получила ключовете от апартамента на Розенлунд, за да се грижи за цветята и котката, най-последно могла да поддържа личната си хигиена и да спи спокойно. Тя повтаря отново и отново, че не е взела нищо, че не е крадла, не е взимала храна, не е пипала нищо и не ляга в леглата на семейство Розенлунд, а спи на килима в кухнята.

После Анабела поглежда Юна сериозно и казва, че спи много леко, че е така от малка, когато се е грижила за по-малките си братя и сестри. Нощта срещу събота е чула звук от стълбището и се уплашила, събрала нещата си, промъкнала се до външната врата и погледнала през шпионката.

Вратата на асансьора била отворена — казва тя, — но не е видяла нищо. Изведнъж се чули звуци, стенания и бавни стъпки, като че ли възрастен, тежък човек се придвижва.

— Но нямаше гласове?

Тя поклаща глава.

— Sombras.

Анабела се опитва да опише, че е видяла движещи се сенки по пода. Юна кима и пита:

— Какво видя в огледалото? *Que viste en el espejo?*

— В огледалото ли?

— Могла си да виждаш вътре в асансьора, Анабела — казва Юна.

Анабела се замисля, след което бавно казва, че е видяла една жълта ръка.

— И после — добавя тя, — след малко видях лицето ѝ.

— Жена ли беше?

— *Si, una mujer.* Да, жена беше.

Анабела обяснява, че жената била с качулка, която хвърляла сянка върху лицето ѝ, но за миг е видяла бузата и устата ѝ.

— *Sin duda era una mujer* — повтаря Анабела. — Без съмнение беше жена.

— Каква възраст беше?

Тя клати глава. Не знае.

— Млада като теб ли беше?

— Tal vez. Може би.

— Или малко по-възрастна?

Тя кима, но после казва, че не знае, че е видяла жената само за секунди и че лицето всъщност е било скрито.

— Y la boca de la senora? — показва Юна. — Как изглеждаше устата на жената?

— Доволна.

— Доволна ли изглеждаше?

— Si. Contenta.

Юна не успява да получи описание, разпитва за детайли, обръща въпросите, прави предложения, но е очевидно, че Анабела е описала всичко, което знае. Той благодари и на двамата за помощта.

Качвайки се по стълбите, Юна се обажда на Аня. Тя отговаря веднага.

— Аня Ларшон, Държавна криминална полиция.

— Аня, откри ли вече нещо за Ева Блау?

— Работя по въпроса, но ти непрекъснато се обаждаш и ми пречиш.

— Извинявай, но е спешно.

— Знам, знам. Но в момента не мога да ти кажа нищо.

— Добре, обади се веднага щом...

— Престани да ми натякваш — прекъсва го тя и затваря.

37.

Сряда сутрин, шестнайсети декември

Ерик седи в колата до Юна и духа горещото кафе в пластмасовата чашка. Карат покрай университета и държавния природонаучен музей. От другата страна на пътя, надолу към Брунsvикен, оранжериите светят в падащия сумрак.

— Сигурен ли си в името? Ева Блау? — пита Юна.

— Да.

— Няма нищо в телефонни указатели, нищо в регистъра за престъпленията, нищо в регистъра за психична обремененост, регистъра за заподозрени лица или регистъра на оръжията, нищо в данъчната служба, регистрацията на населението или регистрацията на автомобилите. Проверих всички регистри на областни управления, кметства, църковния регистър, застрахователната каса, миграционната служба. Не съществува Ева Блау в Швеция и никога не е имало такова лице.

— Беше ми пациентка — настоява Ерик.

— Тогава трябва да се е казвала другояче.

— Нали знам как се казват, по дяволите, моите... — Той млъква, сякаш си припомня нещо, някакво усещане, че тя може би имаше друго име, но след това проблясъкът просто изчезва.

— Какво искаше да кажеш? — пита Юна.

— Ще прегледам документацията си, тя може би просто се е нарекла Ева Блау.

Бледото зимно небе е ниско надвиснало, изглежда, като че всеки момент ще завали сняг.

Ерик отпива малко кафе и усеща как сладкият вкус преминава бавно в горчив. Колата завива към вилен район на Тебю. Бавно преминават между къщите, покрай заскрежени дворове с голи овошки и малки покрити басейни, остъклени беседки с плетени мебели, батути, покрити със сняг, многоцветни гирлянди от лампички по елхите, сини шейнички и паркирани коли.

— Всъщност къде отиваме? — изведнъж пита Ерик.

Малки кръгли снежинки кръжат из въздуха, събират се върху капака на колата до чистачките.

— Почти пристигнахме.

— Пристигнахме къде?

— Открих няколко души с фамилното име Блау — отговаря Юна с усмивка.

Той завива пред отделен встрани гараж и спира, но оставя мотора включен. Насред затревена площ се издига двуметров Мечо Пух от пластмаса, с избледнял червен пуловер. Други играчки в градината не се виждат. Алея от шистови плочи с неправилна форма води до голямата жълта дървена къща.

— Ето тук живее Лизелот Блау — казва Юна.

— Коя е тя?

— Нямам представа, но тя може би знае нещо за Ева.

Юна гледа разколебания израз на Ерик и казва:

— Това е единственото, с което разполагаме засега.

Ерик поклаща глава:

— Беше толкова отдавна и аз никога не се връщам към онова време, когато се занимавах с хипноза.

Ерик среща погледа на леденосивите очи на Юна.

— Може би това не е свързано с Ева Блау — казва той.

— Опитвал ли си се да си спомниш?

— Да, струва ми се — отговаря Ерик проточено и гледа чашката с кафето.

— Достатъчно сериозно ли?

— Може би, не.

— Знаеш ли дали Ева Блау е била опасна? — пита Юна.

Ерик отправя поглед през прозореца на колата и вижда, че някой е нарисувал с черен флумастер остри зъби и страховити вежди на Мечо Пух. Отпива малко кафе и изведнъж си спомня деня, когато чу името Ева Блау за първи път.

Ясно си спомняше. Часът беше осем и половина сутринта. Слънцето блестеше в стаята през прашните прозорци. Бях спал в кабинета си след нощно дежурство, мисли си той.

ДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Часът беше осем и половина сутринта. Слънцето блестеше в стаята през прашните прозорци. Бях спал в кабинета след нощното дежурство, чувствах се уморен, но въпреки това приготвих спортната си чанта. Ларш (Ласе) Улсон беше отлагал нашите мачове по бадминтон няколко седмици. Беше имал прекалено много работа, пътуваше непрекъснато между болницата в Осло и Каролинската болница, преподаваше в Лондон и щеше да бъде избран в Управителния съвет, но вчера се беше обадил да попита дали имам готовност.

— Да, по дяволите — бях отговорил.

— Готов ли си да ядеш бой? — пита той.

Излях остатъка от кафето в мивката, оставих чашата в кухничката за персонала, слязох на бегом по стълбите и взех велосипеда до гимнастическата зала. Ласе Улсон вече се намираше в студената съблекалня, когато влязох. Той вдигна очи и ме погледна с почти уплашен поглед, обърна се настрани и си сложи шортите.

— Толкова бой ще изядеш, че няма да можеш да седнеш цяла седмица — рече той и ме погледна.

Ръката му трепереше, когато заключваше шкафа.

— Имал си прекалено много работа — казах.

— Какво? Да, точно така беше...

Той млъкна и тежко седна на пейката.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Абсолютно — отговори той. — Ами ти?

— Имам среща с Управителния съвет в петък.

— Точно така, свършили са ти отпускните средства. Винаги едно и също нещо.

— Макар че това не ме притеснява особено — казах аз. — Искам да кажа, мисля, че нещата ще минат добре, научните ми изследвания се развиват, вървят напред, имам наистина добри резултати.

— Познавам Франк Паулсон от Управителния съвет — каза той и стана.

— Така ли? Доколко?

— Отбивахме заедно военната си служба, горе в Буден, умна глава е и отворен човек.

— Добре — казах тихо.

Излязохме от съблекалнята и Ласе сложи ръка на рамото ми.

— Да му се обадя ли и да му кажа, че трябва да заложат на теб?

— Може ли да се действа така? — попитах.

— Едва ли е позволено, но какво пък, по дяволите.

— Тогава по-добре се откажи — усмигнах се аз.

— Но ти нали трябва да продължиш с научните си изследвания.

— Нещата ще се уредят.

— Кой знае.

Погледнах го и казах предпазливо:

— Макар че, може би, би било глупаво.

— Ще се обадя на Франк Паулсон довечера.

Кимнах, а той ми се усмигна и ме тупна леко в гърба.

Когато влязохме в голямата зала с кънтящото ехо и проскърцащите ни стъпки, Ласе изненадващо ме попита:

— Би ли искал да поемеш един пациент от моите?

— А защо?

— Просто не ми стига времето за нея — рече той.

— За съжаление, при мен всичко е заето — поясних аз.

— Окей.

Започнах да се разгривам в очакване да се освободи пети корт. Ларш се разгъпкваше наоколо, поглади се по косата и се прокашля.

— Ева Блау вероятно би била подходяща за твоята група — каза той. — Тъй като тя дяволски здраво се фиксира върху травмата си. Или поне така мисля, във всеки случай, защото не мога да проникна през черупката, нито веднъж не съм го направил.

— С удоволствие бих те посъветвал, ако ти...

— Съвети? — прекъсна ме той и понижи глас. — Ако трябва да бъда честен, приключил съм с нея.

— Нещо случило ли се е? — заинтригувах се.

— Не, но просто... мислех, че тя е много болна, физически, искам да кажа.

— Но не е била, така ли? — попитах аз.

Той се усмигна притеснено, наблюдавайки ме.

— Не може ли просто да кажеш, че я взимаш? — настоя той.

— Ще помисля по въпроса — отвърнах аз.

— Ще се чуем за това по-късно днес — каза той бързо.

Ласе започна да бяга на място, спря, погледна към входа на залата с неспокоен поглед, наблюдавайки влизащите, и след това се

облегна на стената.

— Не знам, Ерик, но би било дяволски добре да видиш Ева, аз бих...

Той млъкна и погледна нататък към корта, към две млади жени с вид на студентки по медицина, на които оставаха още няколко минути от играта. Когато едната се препъна и изпусна лесна топка, той изсумтя и прошепна:

— Крава.

Погледнах часовника, правейки кръгове с рамене. Ласе стоеше и си гризеше ноктите. Видях, че се изпотява под мишниците. Лицето му беше остаряло, беше отслабнало. Някой изкрещя извън залата и той подскочи и погледна към вратите.

Жените събраха нещата си и напуснаха корта, бърборейки помежду си.

— Хайде да играем — казах аз и тръгнах.

— Ерик, някога молил ли съм те да поемеш мой пациент?

— Не, но наистина съм претоварен.

— А ако аз поема твоите дежурства? — предложи той, като ме гледаше.

— Това е доста много — отговорих аз, чудейки се.

— Знам, но си мислех, ти имаш семейство и трябва да бъдеш повече време у дома — каза той.

— Опасна ли е?

— Какво имаш предвид? — попита той с несигурна усмивка и започна да човърка ракетата си.

— Ева Блау? Такава ли е твоята преценка?

Той отново погледна към вратата.

— Не знам как да ти отговоря — каза той тихо.

— Заплашвала ли те е?

— Искам да кажа... всички пациенти от този тип могат да бъдат опасни, малко е трудно да се прецени, но съм сигурен, че ти ще се справиш с нея.

— Да, най-вероятно — казах аз.

— Ще я вземеш ли? Обещай да го направиш, Ерик. Ще го направиш ли?

— Да — отговорих.

Бузите му се зачервиха. Обърна се и тръгна към базовата линия. Внезапно ивичка кръв се стече от вътрешната страна на бедрото му, той я избърса с ръка и ме погледна. Когато разбра, че съм видял кръвта, измърмори, че има проблем със слабините, извини се и напусна корта, куцукайки.

Току-що се бях върнал в кабинета, където приемах пациенти два дена по-късно, когато се почука на вратата. Отворих. Ласе Улсон стоеше в коридора на няколко метра от една жена с бял дъждобран. Тя имаше тревожен поглед и носът ѝ беше червен, като че беше настинала. Лицето ѝ беше тясно и остро, силно гримирано със сини и розови сенки за очи.

— Това е Ерик Мария Барк — представи ме Ласе. — Много добър лекар, по-добър, отколкото аз някога мога да стана.

— Доста сте подрали — казах.

— Може ли? — попита той притеснено.

Кимнах и ги поканих да влязат.

— Ерик, закъснявам — отвърна той тихо.

— Но би било добре да присъстваш.

— Знам, но трябва да тръгвам — каза той. — Обади ми се, когато искаш, ще разговаряме, дори да е посред нощ, когато и да е.

Той побърза да си тръгне. Ева Блау ме последва вътре в кабинета, затвори вратата след себе си и срещна погледа ми.

— Твой ли е? — попита тя изведнъж и ми протегна един порцеланов слон в треперещата си длан.

— Не, не е мой — отвърнах.

— Но видях как го гледаш — каза тя с презрителен тон. — Искаш го, нали?

Поех си дълбоко въздух и попитах:

— Защо мислиш, че го искам?

— Не го ли искаш?

— Не.

— Искаш ли тогава това? — попита тя и вдигна роклята си.

Нямаше никакво бельо върху себе си и космите ѝ бяха обръснати.

— Ева, не прави така — казах аз.

— Окей — каза тя с устни, които трепереха от нервност.

Беше застанала съвсем близо до мен. Дрехите ѝ миришеха силно на ванилия.

— Да седнем ли? — попитах неутрално.

— Един в друг?

— Ти можеш да седнеш на канапето — рекох.

— На канапето?

— Да.

— Тогава би ти харесало — каза тя и хвърли дъждобрана си на пода, отиде до писалището и седна на стола ми.

— Искаш ли да разкажеш малко за себе си? — попитах аз.

— Какво те интересува?

Питах се дали, въпреки силното си напрежение, беше човек, който лесно щеше да се остави да бъде хипнотизиран, или пък щеше да се съпротивлява, да се опита да остане резервирана и наблюдаваща.

— Аз не съм твой враг — обясних спокойно.

— Не си ли?

Тя дръпна едно от чекмеджетата на писалището.

— Недей да правиш това — казах аз.

Тя не обърна внимание на думите ми и започна да рови небрежно сред документите. Отидох до нея, преместих ръката ѝ, затворих чекмеджето и казах решително:

— Не бива да правиш така. Помолих те да престанеш.

Тя ме погледна инатливо и отново отвори чекмеджето. Без да ме изпуска от поглед, извади отвътре кафяв плик и го хвърли на пода.

— Престани — изрекох сурово.

Устните ѝ започнаха да треперят. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ти ме мразиш — прошепна тя. — Знаех го, знаех, че ще ме мразиш, всички ме мразят.

Изведнъж гласът ѝ зазвуча изплашено.

— Ева — казах внимателно. — Не се притеснявай, просто седни, можеш да използваш моя стол или, ако искаш, да седнеш на канапето.

Тя кимна.

Стана от стола и тръгна към канапето. После изведнъж се обърна и тихо попита:

— Мога ли да докосна езика ти?

— Не, не можеш. Хайде, седни — подканих я.

Тя най-после седна, но веднага започна да се върти неспокойно. Забелязах, че държи нещо в ръка.

— Какво имаш там? — попитах.

Тя бързо скри ръка зад гърба си.

— Ела и ще видиш, ако посмееш — каза тя с тона си на уплашена враждебност.

Усетих няколко бързи вълни на нетърпение да ме заливат, но се заставих да остана съвършено спокоен, когато попитах:

— Искаш ли да разкажеш защо си тук при мен?

Тя поклати глава.

— Ти как мислиш? — попитах.

Нещо в лицето ѝ трепна.

— Защото казах, че имам рак — прошепна тя.

— Боеше се, че ще те хване рак ли?

— Мислех, че той иска да ме хване рак — каза тя.

— Ларш Улсон ли?

— Оперираха ми мозъка, оперираха ме няколко пъти. Бях приспана. Изнасилиха ме, докато спях.

Нейният поглед срещна моя и тя бързо сви уста.

— Така че сега съм едновременно бременна и лоботомирана.

— Какво искаш да кажеш?

— Че е добре, защото искам да имам дете, един син, момче, което да смуче гърдите ми.

— Ева — рекох. — Защо мислиш, че си тук?

Тя показа ръката си, която беше зад гърба, и отвори стиснатия юмрук. Ръката беше празна, обърна я няколко пъти.

— Искаш ли да ми изследваш катеричката? — прошепна тя.

Почувствах, че съм принуден да напусна стаята или да повикам някого. Ева Блау бързо стана:

— Извинявай — каза тя. — Извинявай, просто се страхувам, че ще ме намразиш. Моля те, не ме мрази. Искам да остана, имам нужда от помощ.

— Ева, успокой се. Опитвам се само да водя разговор с теб. Идеята е ти да влезеш в моята група по хипноза, нали знаеш, това ти го е обяснил Ларш. Но той каза, че се отнасяш положително към това, че ти го искаш.

Тя кимна, протегна ръка и събори чашата ми с кафе на пода.

— Извинявай — отново рече тя.

Когато Ева Блау си тръгна, събрах документите си от пода и седнах на писалището. Навън валеше лек дъжд и аз си помислих за това, че Бенджамин щеше да ходи на излет днес и че и двамата със Симоне бяхме забравили да го изпратим с панталоните с галони, които бяха изпрани.

Сега дъждовната вода се стичаше по улици, по алеи и детски площадки.

Замислих се дали би трябвало да се обадя в детската градина и да ги помоля да разрешат на Бенджамин да не ходи. Всеки излет ме караше да се измъчвам. Не ми допаднаше дори фактът, че се налагаше да минава през толкова коридори, да слиза два етажа надолу, за да стигне до столовата. Представях си как някакви буйни деца го блъскат, как някой отваря тежка врата насреща му, как се препъва в редиците кални обувки. Редовно му слагам инжекциите, мислех си аз. Благодарение на медицината вече няма опасност да му изтече кръвта от някоя малка раничка, но все още продължава да бъде много по-уязвим от другите деца.

Спомням си слънчевата светлина на следващата сутрин, как минаваше през тъмносивите пердета. Симоне лежеше гола и спеше до мен. Устата ѝ беше полуотворена, косата разрошена, раменете и гърдите ѝ покрити от малки светли лунички. Кожата на ръката ѝ изведнъж настръхна. Придърпах одеялото върху нея. Бенджамин прокашля леко. Не бях забелязал, че е тук. Понякога се скриваше при нас нощем и лягаше на матрака на пода, ако беше сънувал кошмари. Обикновено лежах в неудобна поза, за да го държа за ръка, докато отново заспи.

Видях, че е шест часът, обърнах се, затворих очи и си помислих, че би било добре, ако можех да си доспя.

— Татко? — внезапно прошепна Бенджамин.

— Поспи още малко — казах тихо.

Той се надигна на матрака, погледна ме и каза със своя ясен глас:

— Татко, през нощта ти лежеше върху мама.

— Така ли? — казах аз и почувствах как Симоне се разбуди до мен.

— Да, ти лежеше под завивката и се люлееше върху нея — продължи той.

— Звучи доста шантаво — опитах се да кажа с лековат тон.

— М-м-м.

Симоне изхихика и скри глава под възглавницата.

— Може би съм сънувал нещо — казах колебливо.

Сега Симоне се разтърси от смях под възглавницата.

— Сънуваше, че се люлееш ли?

— Значи...

Симоне надникна изпод одеялото с широка усмивка:

— Е, хайде отговори — каза тя с разсънен глас. — Сънуваше, че се люлееш ли?

— Татко?

— Сигурно това съм правил.

— Обаче — продължи Симоне, смеейки се — защо го правеше, защо лежеше върху мен, когато ти...

— Хайде да закусваме — прекъснах я аз.

Видях как Бенджамин направи гримаса, изправяйки се. Най-зле беше сутрин. Крайниците бяха стояли неподвижни няколко часа и тогава често възникваха спонтанни кръвоизливи.

— Как си?

Бенджамин се подпря на стената, за да може да се изправи.

— Чакай, момчето ми. Ще те масажирам малко — казах аз.

Бенджамин въздъхна, когато легна в леглото и ме остави внимателно да сгъвам и разгъвам крайниците му.

— Не искам да ми слагаш инжекцията — рече той с тъжен глас.

— Не днес, Бенджамин, вдругиден.

— Не искам, татко.

— Помисли си за Ласе, който има диабет — казах аз. — Той трябва всеки ден да си слага инжекции.

— Давид не трябва да си слага инжекции — оплака се Бенджамин.

— Но може би има нещо друго, което на него му е неприятно.

Настъпи мълчание.

— Неговият баща е умрял — прошепна Бенджамин.

— Да — кимнах и приключих с масажа на ръцете му.

— Благодаря ти, татко — каза Бенджамин и внимателно стана.

— Моето момче!

Прегърнах малкото му слабо телце, но както винаги, сдържах желанието да го притисна силно до себе си.

— А може ли да погледам *Покемон*? — попита той.

— Попитай мама — отговорих и чух как Симоне се провикна: „Страхливец!“ от кухнята.

След закуската седнах в кабинета пред писалището на Симоне, извадих телефона и набрах номера на Ласе Улсон. Секретарката му Йени Лагеркранц отговори. Беше работила за него в продължение почти на двайсет години. Поговорих малко с нея, разказах ѝ, че тази сутрин съм се наспал за първи път от три седмици, и след това помолих да разменя няколко думи с Ласе.

— Почакай за миг — каза тя.

Ако не беше вече късно, смятах да го помоля да не казва нищо за мен на Франк Паулсон от Управителния съвет.

Чу се прещракване в слушалката и след няколко секунди — гласът на секретарката:

— В момента Ларш не може да приеме никакъв разговор.

— Кажу, че аз се обаждам.

— Вече казах — отговори тя бързо.

Оставих слушалката без една дума, затворих очи и разбрах, че нещо не е както трябва, че може би съм бил измамен, че Ева Блау вероятно е по-проблемна или по-опасна, отколкото Ласе Улсон беше разказал.

— Ще се справя с това — прошепнах на себе си.

Но след това си мислех, че групата по хипноза може би ще загуби своя баланс. Бях събрал една доста малка група от хора, както жени, така и мъже, чиито проблеми, истории на заболяванията и предистория бяха напълно различни. Не бях взимал предвид дали те лесно се поддават на хипноза, или не. Това, което се стремях да постигна, беше комуникацията, докосванията вътре в групата, тяхното развитие на отношението към самите себе си и към другите. Мнозина носеха товара на голяма вина, който им пречеше да създават контакти, да функционират социално. Те се самообвиняваха за това, че са били изнасилени или малтретирани. Хората бяха загубили контрола върху собствения си живот или бяха загубили цялото си доверие към света.

В последната сесия групата беше направила крачка в посока към по-голяма дълбочина. Бяхме разговаряли както винаги, преди да направя опит да въведа Марек Семиович в дълбока хипноза. Не беше ми се удавало толкова лесно с него преди това. Беше разконцентриран и през цялото време се защитаваше. Усетих, че не съм намерил правилното място за влизане, че дори не бяхме намерили място, откъдето да започнем.

— Къща? Футболно игрище? Горски район? — предлагам.

— Не знам — отвърна Марек, — както обикновено.

— Но ние трябва да тръгнем от някое място — настоявах.

— Но откъде?

— Ако си представиш място, към което ще бъдеш принуден да се връщаш, за да разбереш кой си ти сега — казах аз.

— Селото в Зеника — каза неутрално Марек. — Зеничко-Добойски.

— Окей, добре — отвърнах и си го записах. — Знаеш ли какво се е случило там?

— Всичко се случи тук, в една голяма порутена къща от тъмно дърво, почти като замък, къща на земевладелец, със стръмни покриви и малки кули, и веранди...

Сега групата по хипноза беше станала концентрирана, всички слушаха, всички разбираха, че Марек изведнъж беше отворил известен брой вътрешни врати.

— Седях в един фотьойл, струва ми се — каза Марек проточено. — Или върху няколко възглавници, във всеки случай, пуших *Марлборо*, докато... трябва да са били стотици момичета и жени от родния ми град, които минаваха през мен.

— Минаха?

— За няколко седмици... Влизаха през входните врати и след това бяха отвеждани нагоре по голямата стълба до спалнята.

— Това бордей ли е? — попита Юси със своя силен норландски акцент.

— Не знам какво ставаше там, почти нищо не знам — отговори Марек тихо.

— Никога ли не си виждал стаите на горния етаж? — попитах.

Той потърка лицето си с ръце и след това си пое дъх.

— Имам такъв спомен — започна той. — Влизам в малка стая и виждам една учителка, която имах в гимназията, лежи вързана на едно легло, гола и със синини върху бедрата и ханша.

— Какво се случва?

— Аз стоя точно от вътрешната страна на вратата с нещо като дървена пръчка в ръка и... Сега не си спомням повече.

— Опитай се — каза тихо спокойно.

— Изчезна.

— Сигурен ли си?

— Не мога повече.

— Окей, не е необходимо. Достатъчно е — съгласих се.

— Чакай малко — каза той и после за дълго остана мълчалив.

Въздъхна, потри лицето си и стана.

— Марек?

— Нищо не помня — каза той с пресипнал глас.

Записах си няколко бележки и усещах как Марек ме наблюдаваше.

— Не си спомням, но всичко се случи в тази проклета къща — каза той.

Погледнах го и кимнах.

— Всичко, което съм аз — то е в онази дървена къща.

— Дървеният замък — обади се Лидия от мястото си до него.

— Точно така, това беше един дървен замък — поясни той и се засмя с тъжно лице.

Отново погледнах часовника. След малко щях да се срещна с ръководството на болницата и да представя своето научно изследване. Бях принуден или да си извоювам нови средства, или да започна да закривам както изследванията, така и терапията. Засега все още не бях успял да се изнервя. Отидох до мивката и си напписах лицето, постоях малко, наблюдавайки себе си в огледалото, като се опитвах да се усмихна, преди да напусна банята. Когато заключих вратата на кабинета си, видях, че една млада жена спира в коридора само на няколко крачки от мен.

— Ерик Мария Барк?

Тя имаше тъмна гъста коса, вързана на възел на врата, и когато се усмихна насреща ми, на страните ѝ се образуваха дълбоки трапчинки. Беше облечена в лекарска престилка, на която носеше картонче с легитимация на общопрактикуващ лекар.

— Мая Свартлинг — представи се тя и протегна ръка, за да се ръкува с мен. — Аз съм една от твоите големи почитатели.

— На какво се дължи това? — попитах леко усмихнат.

Изглеждаше весела и ухаеше на зюмбюли.

— Искам да участвам в твоята работа — каза тя без заобикалки.

— В моята работа?

Тя кимна и силно се изчерви.

— Трябва да се съгласиш — каза тя. — Изключително интересно е за мен.

— Извини ме, ако не мога да споделя истински твоя ентузиазъм, но аз дори не знам дали моите проучвания ще продължат — обясних аз.

— Защо?

— Отпуснатите ми средства стигат само до края на годината.

Мислех си за предстоящата среща и се опитах приятелски да обясня:

— Фантастично е, че се интересуваш от моята работа, на драго сърце бих обсъдил това. Но тъкмо сега имам важна среща, която...

Мая се отмести встрани.

— Извинявай — каза тя. — Господи, извинявай.

— Можем да поговорим на път към асансьора — предложих и се усмигнах насреща ѝ.

Тя изглеждаше стресирана от ситуацията. Отново се изчерви и тръгна до мен.

— Мислиш ли, че ще има проблем с отпускането на средства? — попита тя неспокойно.

Оставах само няколко минути до моята среща с управителния съвет на болницата. Да разкажеш за своето научно изследване — резултати, цели и план във времето — за да си извоюваш нови отпуснати средства, беше обичайният начин на действие, но аз винаги изпитвах трудности, тъй като знаех, че щях да се сблъскам с проблеми поради множеството предразсъдъци около хипнозата.

— Просто повечето продължават да смятат хипнозата за нещо мъгляво и този етикет прави нещата доста трудни, когато се представят все още незавършени резултати.

— Но ако човек чете твоите доклади, то схемата се вижда невероятно добре, дори и да е прекалено рано да се публикува нещо.

— Чела си мои доклади? — попитах скептично.

— Доста много бяха — отговори тя кратко.

Спряхме пред вратите на асансьора.

— Какво смяташ за идеите около енграмата? Реших да я пробвам.

— Имаш предвид раздела с пациента с черепната травма?

— Да — потвърдих и опитах да скрия изненадата си.

— Интересно е — каза тя, — че заставаш на обратното мнение на теориите за това, как паметта е разпределена в мозъка.

— Мислила ли си по въпроса?

— Да, че би трябвало да задълбочиш изследванията на синапсите и да се концентрираш върху амигдалата.

— Впечатлен съм — казах и натиснах копчето на асансьора.

— Трябва да получиш финансиране.

— Знам — отговорих.

— Какво ще стане, ако откажат?

— Предполагам, че ще ми дадат време да закрия терапията и да помогна на пациентите да преминат към други форми на лечение.

— А научните изследвания?

Свих рамене.

— Може би ще кандидатствам към други университети, ако някой иска да ме вземе.

— Имаш ли врагове в Управителния съвет? — попита тя.

— Не вярвам.

Тя вдигна ръката си и я сложи меко върху моята, докато се усмихваше извинително. Бузите ѝ станаха още по-червени.

— Ще получиш пари, защото твоята работа е новаторска, така че не могат да си затворят очите за това — каза и ме погледна дълбоко в очите. — Ако не виждат това, то аз ще те последвам в който и да е друг университет.

Изведнъж се запитах дали тя просто не флиртуваше с мен. Имаше нещо в нейната покорност, мекият, дрезгав тон на гласа ѝ.

Бързо хвърлих поглед на табелката с името ѝ, за да бъда сигурен: Мая Свартлинг, общопрактикуващ лекар.

— Мая...

— Не трябва да ме отблъскваш — прошепна тя закачливо. — Ерик Мария Барк.

— Трябва да поговорим повече за това — казах, когато вратите на асансьора се отвориха, плъзгайки се встрани.

Мая Свартлинг се усмихна така, че трапчинките ѝ се откриха, събра длани под брадичката си, поклони се шеговито дълбоко и каза с мек глас:

— Савади.

Улових се, че се усмихвам сам на себе си на тайландския поздрав, когато слизах с асансьора надолу към директорката. Чу се звънкото отваряне на вратите и аз напуснах асансьора. Макар че вратата беше отворена, почуках, преди да вляза. Аника Лоренцон седеше и гледаше навън през панорамния прозорец, който предлагаше невероятна гледка далеч над Северното гробище и парка Хага. Върху лицето ѝ не се виждаше и следа от двете бутилки вино, които бях чул, че изпива всяка вечер, за да може да спи. Кръвоносните съдове бяха гладки и скрити под петдесетгодишната ѝ кожа. Наистина, имаше повърхностна мрежа от бръчки под очите и на челото и нейната някога толкова красива линия на шията и брадичката, тази, която я беше направила номер две в състезанието за госпожица Швеция преди много години, беше остаряла.

Симоне би ме упрекнала за тези мисли, казах си. Незабавно щеше да каже, че това е мъжка техника за господстване, да се омаловажи жената, заемаща висок пост, като се правят забележки за външния ѝ вид. Никой не обсъжда алкохолните навици на мъжете началници, на никого не би му хрумнало да каже, че един мъж началник има отпуснато лице.

Поздравих директорката и се настаних до нея.

— Страхотно — казах аз.

Аника Лоренцон се усмихна спокойно насреща ми. Тя беше загоряла от слънцето и слаба, косата ѝ беше изтъняла и изтощена от изрусяване. Не миришеше на парфюм, по-скоро на чистота; едва загатнато ухание на скъп сапун я обграждаше.

— Искаш ли? — попита тя и посочи с ръка към няколко бутилки минерална вода.

Поклатих глава и взех да се чудя къде са другите. Управителният съвет би трябвало вече да е тук, часовникът ми показваше пет минути след определеното време.

Аника стана и обясни, все едно бе прочела мислите ми:

— Ще дойдат, Ерик. Днес имат ден за сауна, нали разбираш. — Тя се усмихна криво: — Един начин да си спестят моето присъствие на срещата. Хитро, нали?

В същия момент вратата се отвори и петима мъже със силно зачервени лица влязоха. Техните костюми бяха влажни около яките от мокрите коси и вратове, от тях се вдигаше пара, миришеха на топлина и афтършейв. Приключиха разговорите си, без да бързат.

— Макар че моето проучване няма да е евтино — чух да казва Рони Йохансон.

— Естествено — отговори Свейн Холстейн притеснено.

— Биерне само се закани да посъкратят малко бюджета и финансовите буквоеди поискаха да орежат средствата за научни изследвания в цялата сфера.

— И аз го чух, но не е нещо, за което да се притесняваш — каза Холстейн с тих глас.

Разговорът заглъхна, когато влязоха.

Свейн Холстейн разтърси силно ръката ми.

Рони Йохансон, представителят на фармацевтичните фирми в Управителния съвет, само сдържано ми махна с ръка и седна, като в същото време областният политик Педер Меларстед хвана ръката ми. Усмихна се запъхтян насреща ми и видях, че продължава да се поти обилно. От косата му се стичаше пот.

— Ти потиш ли се? — попита ме той с усмивка. — Жена ми го ненавижда. Но мисля, че е полезно. Разбира се, че е полезно.

Франк Паулсон едва срещна погледа ми, просто кимна набързо и след това се настани в другия край на стаята. След като всички бяха поговорили известно време, Аника меко плесна с ръце и призова членовете на Управителния съвет да се настанят на масата за срещата. Всички бяха жадни като след сауна и веднага отвориха бутилките с минерална вода, които бяха поставени в средата на голямата светложълта пластмасова маса.

Останах прав, напълно неподвижен за известно време и ги наблюдавах, тези хора, които държаха в ръцете си цялото мое научно изследване. Беше забележително.

Гледах Управителния съвет и същевременно си мислех за моята група пациенти. Те бяха затворени в този миг: техните спомени, преживявания и изтласквания лежаха като неподвижни спирали пушек в тази стъклена топка. Трагично красивото лице на Шарлот, тромавото тъжно тяло на Юси, Марек с неговата набола по темето коса и втрещен уплашен поглед, вялата отстъпчивост на Пиер, Лидия с дрънчащите си бижута и миришещите на ароматни пръчици дрехи, Сибел със своите перуки и свръхневротичната Ева Блау. Моите пациенти бяха като един вид скрити отражения на тези облечени в костюми, обезпечени и състоятелни мъже.

Членовете се настаняваха по местата си, шепнеха, въртяха се. Някой от тях издрънча с монети в джоба на панталона си. А друг се скри, потъвайки в своята папка с документи.

Аника вдигна поглед, усмихна се меко и каза:

— Заповядай, Ерик.

— Моят метод — започнах аз — се стреми да лекува психическата травма чрез хипнотична групова терапия.

— Това вече сме го разбрали — въздъхна Рони Йохансон.

Опитах се да направя преглед на свършеното дотук. Слушаха ме разсеяно, някои ме наблюдаваха, други бяха забили поглед в масата.

— За съжаление, ще трябва да тръгвам — каза Райнер Милк и се надигна.

Стисна ръцете на няколко от мъжете и напусна стаята.

— Получили сте материала предварително — продължих. — Доста е обемен, знам, но не беше възможно да се съкрати.

— Защо не? — попита Педер Меларстед.

— Защото е прекалено рано да се правят никакви изводи — обясних.

— Но ако погледнем как ще са нещата след две години? — настоя той.

— Трудно е да се каже, но аз виждам схемата — отговорих, макар да знаех, че не би трябвало да навлизам в тази посока.

— Схема ли? Каква схема?

— Не искаш ли да ни разкажеш на какво се надяваш? — попита Аника Лоренцон с усмивка.

— Надявам се да обхвана и картотекирам менталните бариери, които се задържат по време на хипнозата, как мозъкът в дълбокото отпускане открива нови методи, чрез които да защитава индивида от онова, което го плаши. Значи, имам предвид — и това е интересно — че когато човек се доближава до травмата, до сърцевината ѝ, това, което е истински опасно... Когато изтласканият спомен най-сетне започне да изплува в хипнозата, тогава личността започва да търси около себе си за какво да се хване, правейки последен опит да защити тайната си, и тогава — започнах да се досещам — лицето вмъква въображаем материал в картината на спомена, само и само да си спести това, да види реално нещата.

— Да си спести да види самата ситуация? — попита Рони Йохансон с внезапно любопитство.

— Да, или всъщност не... По-скоро извършителя — отвърнах аз. — Човекът замества извършителя с нещо, с каквото и да е, често с едно животно.

Около масата настъпи тишина.

Видях как Аника Лоренцон, която досега изглеждаше най-засрамена заради самия мен, се усмихна леко сама на себе си.

— Може ли да бъде така? — каза Рони Йохансон почти шепнешком.

— Колко ясно изразен е този модел? — попита Меларстед.

— Ясен е, но не е непоклатим — отговорих.

— Има ли някакво подобно международно проучване? — зачуди се Меларстед.

— Не — отговори Рони Йохансон рязко.

— Но искам да знам — настоя Холстейн. — Ако спреш тук, каква е твоята преценка, пациентът винаги ли ще намира нови убежища в хипнозата?

— Може ли да се стигне по-нататък? — попита Меларстед.

Почувствах как страните ми пламнаха, прокашлях се леко и отговорих:

— Смятам, че човек може да слезе под образите при една по-дълбока хипноза.

— А пациентите?

— Мисля също и за тях — каза Меларстед на Лоренцон.

— Всичко това, разбира се, е дяволски привлекателно — каза Холстейн. — Но аз искам да имам гаранции... Никакви психози, никакви самоубийства.

— Да, макар че...

— Можеш ли да обещаеш подобно нещо? — прекъсна ме той.

Франк Паулсон седеше безучастно и чоплеше етикета на бутилката с минерална вода.

Холстейн изглеждаше уморен и от време на време си поглеждаше часовника.

— Моят приоритет е да помагам на пациентите — казах.

— А научното изследване?

Аз се прокашлях.

— То е все пак страничен продукт — почти прошепнах. — Трябва да гледам на нещата по този начин.

Някои от мъжете около масата на Управителния съвет се спогледаха.

— Добър отговор — каза Франк Паулсон неочаквано. — Давам на Ерик Мария Барк пълната си подкрепа.

— Все пак продължавам да се безпокоя за пациентите — настоя Холстейн.

— Всичко е тук — каза Франк Паулсон и посочи компендиума. — Писал е за това, развитието на пациентите, всичко изглежда повече от обещаващо.

— Единствено това, че терапията е толкова необичайна, толкова смела, че ние трябва да сме сигурни, че можем да я защитим, ако нещо се провали.

— Нищо не може да се провали — казах и почувствах как ме побиха тръпки по гърба.

— Ерик, днес е петък и всички искат да се прибират — обобщи Аника Лоренцон. — Мисля, че можеш да разчиташ на подновена финансова помощ.

Другите закимаха одобрително, а Рони Йохансон се облегна назад и изръкопляска.

Когато се прибрах вкъщи, Симоне стоеше в просторната кухня и отрупваше масата с хранителни продукти от четири торбички: връзка аспержи, свежа майорана, пиле, лимон и жасминов ориз. Когато ме видя, тя се засмя.

— Какво има? — попитах аз.

Тя поклати глава и каза с широка усмивка:

— Трябва да се видиш само.

— Какво?

— Изглеждаш като малко дете на Коледа.

— Толкова ли ми личи?

— Бенджамин — извика тя.

Бенджамин влезе в кухнята с медицинската си кутия в ръка. Симоне скри веселостта си и ме посочи.

— Погледни — каза тя. — Как изглежда татко?

Бенджамин срещна погледа ми и видях как започна да се усмихва.

— Изглеждаш радостен, татко.

— Наистина съм, момчето ми. Наистина съм.

— Открили ли са лекарството? — попита той.

— За какво?

— Така че никога повече да нямам нужда от инжекции — каза той.

Вдигнах го нагоре и го прегърнах, като му обясних, че още не са открили това лекарство, но че се надявам да го направят скоро, по-силно от всичко друго на света.

— Окей — каза той.

Пуснах го долу на пода и видях замисленото лице на Симоне.

Бенджамин ме дръпна за крачола на панталона.

— Ами тогава какво има? — попита той.

Не разбрах.

— Защо си толкова радостен, татко?

— Става дума за пари — отвърнах сдържано. — Получих пари за научната си работа.

— Давид казва, че ти правиш вълшебства.

— Не правя вълшебства, хипнотизирам, за да се опитам да помогна на хора, които са тъжни и уплашени.

— Художници ли? — попита.

Аз се засмях, а Симоне изглеждаше изненадана.

— Защо смяташ така? — попита тя.

— Ами ти каза по телефона, че те се боят, мамо.

— Така ли казах?

— Да, преди, аз го чух.

— Точно така, казах го днес, така е, ставаше дума за това, че художниците са изплашени и нервни, когато излагат своите картини — обясни тя.

— Впрочем какво стана с помещението до парка *Берцели*? — попитах аз.

— Улица *Арсеналгатан*.

— Погледна ли го?

Симоне кимна бавно.

— Хареса ми — каза тя. — Утре ще подпиша договора.

— Ами защо не казваш нищо? Честито, Сиксан!

Тя се засмя.

— Знам съвсем точно какво ще покажем на първата експозиция — каза тя. — Едно момиче, което е учило в училището по изкуства в Берген и е направо фантастична, прави големи...

Симоне млъкна, защото на вратата се позвъни. Тя се опита да разбере кой звъни, като погледна през прозореца на кухнята, преди да отвори. Последвах я и силуетът ѝ се откри в тъмното антре пред процепа на вратата, изпълнен с дневна светлина. Когато приближих, тя надничаше навън.

— Кой беше? — попитах.

— Никой, нямаше никой — каза тя.

Погледнах към храстите срещу улицата.

— Какво е това? — попита тя внезапно.

На стълбището пред вратата беше оставен странен предмет — прът с дръжка в единия край и малка дървена лопатка в другия.

— Странно — вдигнах очевидно старовремската вещ.

— Но какво е това?

— Струва ми се уред, с който са наказвали децата едно време.

Беше време за сесия с групата по хипноза. След десет минути щяха да бъдат тук. Шестимата редовни и новата, Ева Блау. Когато си

слагам лекарската престилка, винаги усещах едно краткотрайно опияняващо чувство на възбуда, някаква сценична треска. Сякаш се изкачвах нагоре към някаква естрада, в светлината на прожектора. Усещането не беше свързано с тщеславие, а с изключително сериозното преживяване на това, да си в състояние да проведеш концентрирана експертиза.

Взех си бележника и прочетох записките от миналата сесия, преди една седмица, когато Марек Семиович беше разказал за голямата дървена къща в селото в кантон Зеника-Добой.

След това бях въвел Марек Семиович в по-дълбока хипноза отпреди, той се бе успокоил и разказа спокойно и делово за стая в едно мазе с циментов под, където е бил принуден да прави електрически шокове на приятелите и на далечните си роднини. Но внезапно просто се отдръпна, смени сценария, престана да следва моите указания и на своя глава излезе от хипнозата. Знаех, че трябва да се напредва с малки стъпки. Ето защо реших да оставя Марек да си почива днес.

Беше ред на Шарлот да започне, а после може би щях да направя първи опит с новата пациентка, Ева Блау.

Стаята за хипноза беше обзаведена така, че да създава неутрално, успокояващо впечатление. Пердетата бяха в ненатрапчив жълт тон, подът беше сив, мебелите бяха прости, но удобни, столове и маси от бреза, светло дърво с малки кафяви петънца. Под един от столовете имаше забравена синя калъфка за обувки. Стените бяха голи, без украса, освен няколкото литографии в пастелни цветове.

Подредих столовете в полукръг и поставих статива за видеокамерата толкова далеч, колкото беше възможно.

Научната работа ме караше да изпитвам вълнение, бях много любопитен какво щеше да се получи, но същевременно все повече се убеждавах, че тази нова форма на терапия е по-добра, отколкото повечето от другите форми, които съм упражнявал преди. Значението на колектива беше огромно при третиране на травмата. От изолацията на самотата бяхме преминали към един общ лечебен процес.

Закрепих здраво камерата на статива, включих кабела, сложих нова ролка, регулирах обектива, нагласих фокуса по облегалката на един стол, определих контраста и отново върнах обектива в първоначалното положение. Някой от моите пациенти влезе в стаята през това време. Беше Сибел. Предположих, че е чакала пред

болницата от няколко часа да се отключи стаята и да започне сесията. Тя седна на един от столовете и започна да произвежда странни гъргорещи звуци с гърлото си, преглъщайки. С недоволна усмивка поправи голямата перука със светли къдрици, която обикновено носеше на нашите срещи, и след това въздъхна от напрежение.

Влезе Шарлот Седершолд. Беше облечена в тъмносин тренчкот с широк колан, плътно пристегнат около тънката ѝ талия. Когато си свали шапката, гъстата ѝ кестенява коса се разпиля около лицето ѝ. Тя беше както винаги изключително тъжна и красива.

Отидох до прозореца, отворих го и почувствах свежия, мек пролетен полъх на вятъра върху лицето си. Когато отново се обърнах, в кабинета беше пристигнал и Юси Першон.

— Здравейте, докторе — каза той на своя невъзмутим норландски.

Ръкувахме се и после той отиде да поздрави Сибел. Потупа се по биреното шкембе и каза нещо, което я накара да се изчерви и да се изкикоти. Говореха си тихичко, докато останалите от групата пристигаха — Лидия, Пиер и Марек, както обикновено, бяха малко закъснели.

Вече стоях спокоен и очаквах да се почувстват готови. Бяха индивиди с един-единствен общ знаменател: травматизиращи посегателства. Тези посегателства бяха създали такова опустошение в тяхната психика, че те, за да оцелеят, бяха скрили покушението за самите себе си. Никой от тях всъщност не бе наясно с това, което му се е случило, просто осъзнаваха, че ужасното в миналото разрушава техния живот.

Защото миналото не е мъртво, миналото фактически не е минало на човека, имах обичай да цитирам писателя Уилям Фокнър. Имах предвид, че всяко дребно нещо, което се случва на един човек, го следва в настоящето. Всяко преживяване влияеше върху всеки избор — и ако ставаше дума за травматични преживявания, то миналото заемаше почти цялото пространство в настоящето.

Най-често хипнотизирах цялата група едновременно и всеки път избирах един или двама от тях, с които навлизах по-навътре, отколкото с другите. По този начин през цялото време имахме достъп до две нива, където можехме да обсъждаме това, което става: нивото на

внушението по време на хипнозата и осъзнатият план, нивото на съзнанието.

Бях открил нещо в хипнозата. Първоначално представляваше само предусещане, а след това нарасна до все по-ясен модел. Разбира се, това беше откритие, което трябваше да се докаже. Осъзнавах, че може би хранех прекалено големи надежди за моята теза: извършителят на посегателството, причината за решаващата травма, никога не се явяваше под истинската си форма по време на дълбоката хипноза. Може да бъде открита ситуацията, да се наблюдава плашещият процес, но извършителят винаги оставаше скрит.

Сега всички седяха на местата си, но Ева Блау, моята нова пациентка, още не беше дошла. Добре познато безпокойство преминаваше през групата.

Шарлот Седершьолд винаги седеше най-отзад. Тя си беше свалила палтото и както винаги беше изключително елегантна, облечена в строг сив джемпър с широка блестяща перлена огърлица около изящната си шия. Носеше тъмносиня плисирана пола и плътен тъмен чорапогащник. Обувките ѝ бяха ниски, със силен блясък. Когато нашите погледи се срещнаха, тя предпазливо ми се усмихна. Когато приех Шарлот в групата, тя беше опитвала да се самоубие петнайсет пъти. Последния път беше стреляла в главата си със старата пушка за елени на мъжа си, наскред салона във вилата им в Юршхолм. Оръжието се беше изплъзнало и тя беше загубила едното си ухо и малко парченце от бузата. Сега от това не личеше нищо: беше преминала през няколко скъпоструващи пластични операции и си беше сменила фризура в една гладка, плътна прическа, която скриваше протезата на ухото и слуховия апарат.

Когато видех как Шарлот навежда глава настрани и учтиво и с уважение слуша разказите на другите, винаги ме обземаше силно безпокойство. Една красиво остаряваща жена. Привлекателна, въпреки че в нея имаше нещо жестоко сломено. Осъзнавах, че не бях в състояние да остана равнодушен пред тази пропаст, която предусещах у нея.

— Удобно ли си седнала, Шарлот? — попитах.

Тя кимна и отговори със своя добре артикулиран мек глас:

— Да, добре ми е. Съвсем добре.

— Днес ще изследваме вътрешното пространство на Шарлот — обясних аз.

— Моя дървен замък — усмихна се тя.

— Точно така.

Марек се ухили безрадостно и нетърпеливо насреща ми, когато погледите ни се срещнаха. Беше ходил във фитнеса да тренира цялата сутрин, мускулите му бяха препълнени с кръв. Погледнах часовника. Беше време да започваме, не можехме по-дълго да чакаме Ева Блау.

— Предлагам да започваме — казах аз.

Сибел бързо стана и прибра една дъвка в хартиена салфетка, която изхвърли. Хвърли ми плах поглед и каза:

— Готова съм, докторе.

Отпускането беше последвано от тежкото топло слизане по стълбата на индукцията, размиването на желаниа и граници. Бавно ги въвеждах в по-дълбок транс, извиквах гледката на една мокра дървена стълба, по която бавно ги водех надолу.

Онази особена енергия започваше да тече между нас. Една съвсем специфична топлина между мен и останалите. Моят глас беше най-напред по-рязък и артикулиран, но полека ставаше по-нисък. Юси изглеждаше неспокоен, той хъмкаше и правеше резки мимики с устата си. Гласът ми насочваше пациентите и очите ми виждаха как техните тела потъваха надолу по столовете, как лицата им се отпускаха, ставаха по-гладки и придобиваха онзи странен, груб израз, който винаги имат хипнотизираните.

Движех се зад тях. Леко докосвах раменете им, през цялото време ги водех индивидуално, броях на обратно, крачка по крачка. Юси просъска нещо сам на себе си. Устата на Марек Семиович беше отворена и слюнката му се стичаше навън.

Пиер изглеждаше по-слабичък и по-сговорчив от друг път. Ръцете на Лидия висяха отпуснати извън облегалката на стола.

— Продължавайте надолу по стълбата — насочих ги тихо.

Не бях разказал на Управителния съвет, че хипнотизаторът също потъва в един вид транс. В моите очи това беше неизбежно и хубаво.

Никога не бях разбрал защо моят собствен транс, който винаги протичаше паралелно с хипнозата на пациентите, се разиграваше под водата. Но харесвах водната картина, тя беше ясна и приятна, и аз бях свикнал да разчитам нюансите на протичащия процес чрез нея.

Докато пътувах надолу в едно море, моите пациенти виждаха, разбира се, съвсем други неща, те потъваха надолу в своите спомени, в миналото, попадаха в пространствата на детството, в местата от младостта, в летните вили на родителите си или в гаража на съседското момиче. Не знаеха, че за мен в същото това време те се намираха дълбоко под водата, бавно спускайки се покрай някаква гигантска коралова формация, дълбоководен постамент или грапавата стена на континентална пукнатина.

В моите мисли сега потъвахме заедно през бълбукащата вода.

Този път исках да изпробвам да доведа със себе си всички доста дълбоко навътре в хипнозата. Гласът ми отброяваше числа, говореше за приятно отпускане, докато водата тътнеше в ушите ми.

— Искам да потънете още по-дълбоко, още малко — говорех. — Продължете надолу, но сега вече по-бавно, по-бавно. Скоро ще спрем, съвсем меко и спокойно... Малко по-дълбоко, още малко и вече спираме.

Цялата група стоеше в полукръг срещу мен върху пясъчно морско дъно. Плоско и ширнало се като гигантски площад. Водата беше светла и леко зеленикава. Пясъкът под краката ни се движеше в малки ритмични вълни. Розови медузи плаваха блестящи над нас. От време на време камбали замитаха пясъчни облаци и отплаваха, стрелкайки се.

— Ние всички сме дълбоко долу сега — поясних.

Те отвориха очи и погледнаха право към мен.

— Шарлот, днес е твоят ред да започнеш — продължих. — Какво виждаш сега? Къде се намираш?

Устата ѝ се движеше беззвучно.

— Тук няма нищо, което е опасно — казах. — През цялото време сме с теб, зад теб.

— Знаем — каза тя монотонно.

Очите ѝ не бяха нито отворени, нито затворени. Те примижаваха като очите на лунатик, празни и отдалечени.

— Застанала си пред вратата — рекох. — Искаш ли да влезеш?

Тя кимна и косата ѝ се раздвижи над главата ѝ с водните течения.

— Направи го сега — предложих.

— Да.

— Какво виждаш?

- Не знам.
- Влязла ли си вътре? — попитах с усещането, че избързвам.
- Да.
- Но не виждаш нищо?
- Напротив, виждам.
- Нещо странно ли е?
- Не знам, не вярвам...
- Опиши го — казах бързо.

Тя поклати глава и малки въздушни мехурчета се освободиха от косата ѝ и блестейки, се устремиха към повърхността. Всъщност осъзнавах, че правя грешка, че не бях смирен, че не я водех, а се опитвах да я бутам напред, и все пак не можех да се въздържа. Изрекох:

— Ти се върна в къщата на дядо си.

— Да — отговори тя приглушено.

— Стоиш вече от вътрешната страна на вратата и продължаваш напред.

— Не искам.

— Направи само една крачка.

— Може би не тъкмо сега — прошепна тя.

— Вдигни очите си и погледни.

— Не искам.

Долната ѝ устна трепереше.

— Виждаш ли нещо, което е странно? — попитах. — Нещо, което не би трябвало да е там?

Една дълбока бръчка изпъкна върху челото ѝ и аз изведнъж разбрах, че тя съвсем скоро ще загуби връзката и просто ще се изтръгне от хипнозата. Това можеше да бъде опасно — не би било никак добре. Щеше може би да изпадне в дълбока депресия, ако това станеше прекалено бързо. Големи мехури излизаха от устата ѝ като блестяща верига. Лицето ѝ блестеше и синьо-зелени струйки се стичаха върху челото ѝ.

— Не е необходимо, Шарлот, не е необходимо да гледаш — казах успокояващо. — Можеш да отвориш стъклените врати и да излезеш в градината, ако искаш.

Тялото ѝ се разтресе и разбрах, че е прекалено късно.

— Бъди съвсем спокойна сега — прошепнах и протегнах ръка, за да я потупам.

Устните ѝ бяха побелели, а очите — широко отворени.

— Шарлот, ще се върнем внимателно на повърхността заедно — казах аз.

Краката ѝ раздвижиха плътен облак пясък, когато тя се отгласна нагоре.

— Чакай — казах едва-едва.

Марек ме погледна и се опита да извика нещо.

— Вече се изкачваме нагоре и ще броя до десет — продължих, докато бързо се придвижвахме към повърхността. — И когато преброя до десет, вие ще отворите очи и тогава ще се чувствате добре и...

Шарлот си пое дъх, стана непохватно от стола, пооправи си дрехите и ме погледна въпросително.

— Ще направим кратка пауза — заявих аз.

Сибел се надигна флегматично и излезе да пуши. Пиер я последва. Юси остана на мястото си, тежък и отпуснат. Никой от тях не беше напълно буден. Изкачването беше преминало прекалено стремително, но тъй като ние щяхме да се върнем надолу съвсем скоро, си мислех, че е по-добре да задържа групата на това мътно ниво на съзнанието. Останах на стола си, потърках лицето си и драснах няколко записки, когато Марек Семиович дойде към мен.

— Добра работа — каза той и направи крива гримаса с уста.

— Не беше както си го представях — отговорих.

— Смятам, че беше забавно — каза той.

Лидия се приближи със своите звънтящи украшения. Косата ѝ, боядисана с къна, грееше като медни конци, когато преминаваше право през някой слънчев лъч.

— А какво имаш предвид? — попитах. — Кое е това, което беше забавно?

— Че постави кучката от висшата класа на мястото ѝ.

— Какво каза? — попита Лидия.

— Не говоря за теб, аз говоря...

— Ама ти не бива да наричаш Шарлот кучка, защото това не е така — каза меко Лидия. — Нали, Марек?

— Добре, по дяволите.

— Знаеш ли какво прави една кучка?

— Да. Да бъдеш проститутка — продължи тя, като се усмихваше, — не е непременно нещо лошо. Това е избор, който човек прави, и тук става дума за шакти, женска енергия, женска власт.

— Точно така, те искат власт — откликна той поривисто. — Не ми е жал за тях, по дяволите.

Преместих се, гледах си бележките, но все пак продължих да слушам техния разговор.

— Има такива, които не успяват да балансират своята чакра — каза Лидия спокойно. — И те, разбира се, се чувстват зле.

Марек Семиович седна, изглеждаше неспокоен, облиза си устните и погледна към Лидия.

— В дървения замък се случваха работи — каза тихо. — Знам това, обаче...

Той млъкна и стисна зъби така, че мускулите на челюстта му се раздвижиха.

— Всъщност няма нищо, което е погрешно — рече тя и взе ръката му в дланите си.

— Защо не мога да си спомня?

Сибел и Пиер отново влязоха. Всички бяха мълчаливи и потиснати. Шарлот изглеждаше много крехка. Тя държеше слабите си ръце кръстосани пред гърдите, с длани към раменете си.

Смених касетата на видеокамерата, издиктувах време и дата и после обясних, че всички продължават да се намират в постхипнотично състояние. Погледнах в обектива, покачих малко статива нагоре и отново насочих камерата. А после оправих столовете и помолих пациентите отново да заемат местата си.

— Хайде влизайте и сядайте, време е да продължим — казах аз.

Внезапно на вратата се почука и влезе Ева Блау. Видях колко стресирана беше и се приближих към нея.

— Добре дошла — казах.

— Наистина ли съм добре дошла? — попита тя.

— Да — отговорих.

Шията и страните ѝ пламнаха, когато поех палтото ѝ и го закачих. Представих я на групата и изтеглих един стол от полукръга.

— Ева Блау преди е била пациентка на доктор Улсон, но занаяпред ще се включи към нашата група. Всички ние ще се опитаме да я накараме да се чувства добре дошла.

Сибел кимна уморено, Шарлот се усмихна приятелски, а другите сдържано я поздравиха. Марек изобщо не ѝ обърна внимание.

Ева Блау седна на празния стол и притисна ръце между бедрата си. Върнах се на моето място и внимателно въведох втората част:

— Седнете удобно, с крака на пода, ръцете на коленете. Първата част не се получи съвсем така, както си бях представял.

— Извинявам се — рече Шарлот.

— Никой няма да моли за извинение, а най-малко ти, надявам се, че го разбираш.

Ева Блау ме наблюдаваше непрестанно.

— Започваме с мисли и асоциации около първата част — казах. — Има ли някой, който иска да я коментира?

— Объркващо — каза Сибел.

— Фрустриращо — обади се Юси. — Значи, едва успях да отворя очи и да се почеша по черепа, и вече беше свършило.

— И какво усети? — попитах го.

— Коса — отговори той, усмихвайки се.

— Коса? — попита Сибел и се изхили.

— Когато се почесах по черепа — обясни Юси.

Някои се засмяха на шегата.

— Дайте ми асоциации за коса — казах, леко усмихнат. — Шарлот?

— Не знам — усмихна се тя. — Коса? Може би брада...

— Не.

Пиер я прекъсна с висок глас:

— Хипи, хипи върху *чопър* — рече той, усмихвайки се. — Той седи така, дъвче плодова дъвка и се носи...

Изведнъж Ева стана толкова бурно, че столът зад нея тресна.

— Това са само детинщини — каза възмутено и посочи Пиер.

Неговата усмивка изчезна.

— Защо смяташ така? — попитах аз.

Ева не отговори, тя само срещна погледа ми, преди нацупено да седне отново.

— Пиер, искаш ли да продължиш? — помолих спокойно.

Той поклати глава, кръстоса показалци срещу Ева, като се преструваше, че се защитава.

— Застреляха Денис Хопър, защото беше хипи — прошепна той конспиративно.

Сибел се изкиска още по-високо и хвърли очаквателен поглед към мен. Юси вдигна ръката си и се обърна към Ева Блау.

— В дървения замък ще си спестиш нашите детинщини — каза той на своя тежък диалект.

В стаята настъпи пълна тишина. Мислех си, че Ева нямаше никаква възможност да знае какво означава дървен замък за нашата група, но оставих нещата така.

Ева Блау се обърна към Юси и изглеждаше, като че смята да му изкрещи нещо, но той посрещна погледа ѝ с толкова спокойно и сериозно лице, че тя се спря и отново седна на мястото си.

— Ева, започваме с упражнения за отпускане, дишане и след това ви хипнотизирам, всеки от вас или по двойки — обясних. — Всички участват, разбира се, през цялото време, независимо на какво ниво на съзнанието се намира всеки от вас.

През лицето ѝ премина иронична усмивка.

— И понякога — продължих аз, — ако почувствам, че нещата се получават, се опитвам да въведа цялата група в дълбока хипноза.

Изтеглих напред стола, помолих ги да затворят очи и да се облегат назад.

— Краката трябва да почиват стабилно върху пода, ръцете трябва да са поставени на коленете.

Докато внимателно ги водех по-дълбоко надолу в отпускането, си мислех, че би трябвало да започна да изследвам тайните пространства на Ева Блау. Важно беше тя по-скоро да допринесе с нещо, за да бъде приета в общността. Броях и ги водех надолу, вслушан в дишането на групата, потапах ги в лека хипноза и след това ги оставях да кръжат точно под сребърната водна повърхност.

— Ева, сега се обръщам само към теб — казах аз спокойно. — Ти трябва да ми вярваш, ще се грижа за теб по време на хипнозата, нищо опасно няма да се случи. Трябва да се чувстваш отпусната и сигурна, трябва да слушаш моя глас и да следваш думите ми. Следвай думите през цялото време спонтанно, без предварително да ги

поставяш под съмнение, трябва да се озовеш вътре в потока от думи, нито преди или след, а през цялото време наред...

Потъвахме през сива вода, мяркахме останалите от групата как висят с върховете на главите си срещу къдравото огледало. Падахме надолу в тъмните дълбини покрай някакво дебело въже, котвено въже, обрасло с полюшващи се парцали от водорасли.

В същото това време в действителността стоях зад стола на Ева Блау, положил едната си ръка върху рамото ѝ, като ѝ говорех спокойно с низходяща интонация. От косата ѝ лъхна миризма на дим. Седеше облегната назад, с отпуснато лице.

В моя собствен транс водата пред нея беше ту кафява, ту зелена. Лицето се намираше в сянка, устата беше здраво стисната, една остра бръчка се виждаше между веждите ѝ, но погледът беше съвършено черен. Питам се с какво да започна. Всъщност знаех изключително малко за нея. Журналът на Ласе Улсон не съдържаеше почти нищо за нейното минало. Щях да бъда принуден да изследвам самостоятелно и реших да опитам с внимателно встъпление. Често се оказваше, че спокойствието и радостта са най-прекият път към най-трудното.

— Ти си на десет години, Ева — казах аз и заобиколих столовете, за да мога да я гледам отпред.

Гръдният ѝ кош едва-едва се движеше, тя дишаше със спокойни и меки вдишвания от корема.

— Ти си на десет години. Денят е хубав. Ти си радостна. Защо си радостна?

Ева нацупи сладко уста, усмихна се на себе си и каза:

— Защото мъжът танцува и шляпа в локвите вода.

— Кой танцува? — попитах.

— Кой ли?

Тя помълча за известно време.

— Джийн Кели — казва мама.

— Аха — казах аз. — Значи гледаш *Singin in the rain*?

— Мама го гледа.

— А ти не? — попитах.

— Напротив — усмихна се тя и примижа с очи.

— И си радостна?

Ева Блау раздвижи глава в бавно кимане.

— Какво се случва?

Виждах лицето ѝ бавно да се отпуска върху гърдния кош. Внезапно устните ѝ се изкривиха в странна гримаса.

— Коремът ми е голям — каза тя тихо.

— Коремът ти?

— Виждам, че е огромен — отвърна тя с плачлив глас.

Юси дишаше с пъхтене до нея. С ъгъла на окото си забелязах, че той мърда устни.

— Дървеният замък — шепнеше той в своята лека хипноза. — Дървеният замък.

— Ева, ще ме слушаш мен — казах. — Можеш да чуваш всички други тук в стаята, но ще слушаш единствено моя глас. Не обръщай внимание какво казват другите, ще обръщаш внимание единствено на моя глас.

— Окей — съгласи се тя с доволен израз на лицето.

— Знаеш ли защо коремът ти е голям? — попитах.

Не отговори. Наблюдавах я. Лицето ѝ беше сериозно, разтревожено, а погледът ѝ обърнат към някаква мисъл, някакъв спомен. Изведнъж придоби вид, като че се опитваше да сдържи усмивката си.

— Не знам — отвърна тя.

— Напротив, мисля, че знаеш — казах. — Но няма да избързваме, ще правим нещата с твоето темпо, Ева. Не е необходимо да мислиш сега за това. Искаш ли отново да гледаш телевизия? Ще дойда с теб, всички ще те последваме, през цялото време, независимо какво се случва, това е обещание. Обещали сме и ти можеш да разчиташ на това.

— Искам да вляза в дървения замък — прошепна тя.

Помислих си, че нещо не е както трябва, докато отброявах с низходяща интонация числа и предавах внушение за стълбата, която през цялото време води надолу.

Самият аз бях обгърнат от вода с телесна температура, когато бавно падах надолу покрай скалата, все по-дълбоко и по-дълбоко.

Ева Блау повдигна брадичка, навлажни уста, засмука бузите си навътре и прошепна:

— Виждам, че взимат някого. Просто отиват и го взимат.

— Кой е този, който взима някого? — попитах.

Тя започна да диша неравномерно. Лицето ѝ стана по-тъмно. Кафеникавата вода минаваше размътена пред нея.

— Един мъж с коса, вързана на опашка, той провесва малкия човек на тавана — хленчеше тя.

Видях, че с едната си ръка държи здраво котвеното въже с полюшващите се водорасли, краката ѝ бавно се движеха, извършвайки махови движения.

Светкавично излязох от хипнозата.

Знаех, че Ева Блау блъфира, тя не беше навлязла в хипноза. Нямах представа откъде мога да съм абсолютно сигурен.

Тя се беше защитавала от моите думи, беше блокирала внушението.

Съзнанието ми прошепна с леденостуден глас: *Тя лъже, ни най-малко не е хипнотизирана.*

Видях я да се мята напред-назад на стола.

— Мъжът тегли и тегли малкия човек, дърпа го прекалено силно...

Внезапно Ева Блау срещна погледа ми и застина.

Устните ѝ се разтеглиха в дълга гримаса.

— Добра ли бях? — попита ме.

Не отговорих.

Просто стоях и гледах как тя става, взима палтото си от куката и след това спокойно излиза от стаята.

Написах на един лист *Дървения замък*, сгънах го около видеокасета номер четиринайсет и го прикрепих с гумено ластиче. Вместо да архивирам касетата както обикновено, я отнесох в кабинета.

Исках да анализирам лъжата на Ева Блау и моята собствена реакция, но още в коридора проумях какво беше погрешно през цялото време: Ева беше останала осъзната, беше се опитала да изглежда сладка, не беше придобила онова вяло, непресторено изражение, което хипнотизираните винаги имат.

Човекът, който е въведен в хипноза, може да се усмихва, но той се усмихва не с обикновената си усмивка, а с една спяща, отпусната усмивка.

Когато стигнах до кабинета си, младата студентка по медицина стоеше и ме чакаше пред вратата. Бях изненадан от себе си, че си спомням как се казваше: Мая Свартлинг.

Поздравихме се и още преди да отключи вратата, тя каза бързо:

— Извинявай, че съм толкова настойчива. Но една част от моята дисертация е изградена върху твоето научно изследване и всъщност не само аз, а и моят ръководител искаме да участва и самият обект.

Гледаше ме сериозно.

— Разбирам — казах.

— Мога ли да ти задам няколко въпроса? Разрешаваш ли ми?

За миг погледът ѝ изглеждаше като на малко момиче: буден, но несигурен. Очите ѝ бяха много тъмни, искряха на фона на необикновено бялата кожа. Косата ѝ блестеше, добре вчесана в сплетени венци. Старомодна прическа, но ѝ отиваше.

— Мога ли? — повтори тя меко. — Не предполагаш колко досадна мога да бъда.

Забелязах, че стоя и се усмихвам насреща ѝ. Тя излъчваше нещо толкова свежо и светло, че аз, без всъщност да се замисля, разперих ръце и обясних, че съм готов. Тя се засмя и ме погледна с доволен, продължителен поглед. Отключих и тя без заобикалки ме последва в стаята, седна на стола за посетители, извади бележник и молив и ме погледна, усмихвайки се.

— Какво искаш да ме попиташ?

Мая се изчерви и започна да говори, все още с толкова широка усмивка, сякаш не можеше да я скрие:

— Ако започнем с практиката... Как гледаш на възможността пациентът да се преструва? Да казва само това, което ти искаш да чуеш?

— Всъщност днес се случи точно така — усмигнах се. — Един пациент не искаше да бъде хипнотизиран, съпротивляваше се срещу това и разбира се, не беше хипнотизиран, но се престори, че е.

Мая се беше поуспокоила, изглеждаше по-малко несигурна. Сега тя се наведе напред, сви устни и попита:

— Преструваше ли се?

— Да, но аз, разбира се, го разбрах.

Тя въпросително повдигна вежди.

— Как?

— Като начало съществуват ясни външни белези на хипнотичната отпуснатост — най-важното е това, че лицето губи своята престореност.

— Ще ми обясниш ли по-подробно?

— Когато е буден, дори и най-отпуснатият човек има стегнато лице, устата се държи затворена, мускулите на лицето си взаимодействат, погледът и така нататък... Но хипнотизираният не владее всичко това — устата се отваря, брадичката пада надолу, погледът е вял... Не може да се опише съвсем точно, но се разпознава.

Сякаш искаше да попита още нещо, така че направих пауза. Тя поклати глава и ме помоли да продължа.

— Чела съм твоите доклади — каза тя. — И твоята група по хипноза се състои не само от жертви, т.е. хора, които са били подложени на посегателство, но и от извършители, хора, които са причинили ужасни неща на други.

— Функционира по същия начин в подсъзнанието и...

— Искаш да кажеш...

— Чакай, Мая... и в груповата терапевтична връзка това всъщност представлява един ресурс.

— Интересно — каза тя и си записа нещо. — Ще ми се да се върна към това, но бих искала да знам как извършителят вижда самия себе си в хипнозата — ти прокарваш мисълта, че травмираният човек често замества извършителя с нещо друго, с животно.

— Не съм успял да изследвам как извършителят вижда себе си и не искам да правя спекулации.

Тя наклони глава настрани:

— Но се досещаш нещо?

— Имам пациент, който...

Млъкнах и се замислих за Юси Першон от Норланд, който носеше своята самота като една ужасна, причинена от самия него тежест.

— Какво щеше да кажеш?

— По време на хипноза този пациент се връща към една ловна кула, изглежда, сякаш пушката го управлява, стреля по сърни и просто ги оставя така. Когато е буден, отрича за сърните, но разказва, че често седи в кулата и чака някаква мечка.

— Това го казва, когато е буден? — усмихна се тя.

— Има къща горе във Вестерботен.

— Аз пък си мислех, че живее тук — засмя се тя.

— Мечката със сигурност е нещо действително — казах. — Там е пълно с мечки. Юси е разказвал, че една голяма женска е убила кучето му преди няколко години.

Седяхме мълчаливо и се гледахме.

— Вече е доста късно — заявих.

— Имам още много въпроси.

Разперих ръце.

— Ще трябва да се срещнем няколко пъти.

Тя ме погледна.

Изведнъж почувствах странна топлина в тялото си, когато забелязах как тънък слой червенина изби по светлата ѝ кожа. Имаше нещо закачливо между нас, една смесица от сериозност и шеговитост.

— Мога ли да те поканя на по чаша като благодарност за притеснението? Има доста приятен ливански...

Тя млъкна рязко, когато телефонът извъня. Помолих за извинение и вдигнах.

— Ерик?

Беше Симоне. Звучеше притеснено.

— Какво има? — попитах.

— Аз... аз съм откъм задната страна, откъм алеята за велосипеди. Изглежда, някой се е вмъкнал у нас.

Леденостуден трепет мина през тялото ми.

Спомних си за уреда за наказания, който беше оставен пред външната ни врата — старата пръчка с кръгла дървена лопатка.

— Какво се е случило?

Чух, че Симоне преглъща тежко.

Долиташе и шум от деца, които играят, може би звуците идваха от горе, от футболното игрище. Чуваше се някаква свирка и разни викове.

— Какво беше това?

— Нищо, един клас ученици — каза тя мрачно и бързо продължи: — Ерик, балконската врата на Бенджамин е разбита, прозорецът е счупен.

С угълчето на окото видях как Мая Свартлинг стана и със знаци ме питаше дали да си тръгва.

Кимнах ѝ и вдигнах съжалително рамене. Тя блъсна стола, който изскърца на пода.

— Сам ли си? — попита Симоне.

— Да — без да знам защо, излъгах.

Мая ми помахаша и тихо затвори вратата след себе си. Все още можех да усетя парфюма ѝ като един обичаен и свеж нюанс.

— Добре е, че не си влизала вътре — продължих аз. — Обади ли се на полицията?

— Ерик, звучиш ми особено, случило ли се е нещо?

— Освен това, че може би тъкмо сега в къщата ни има крадец, вмъкнал се с взлом? Обади ли се в полицията?

— Да, обадох се на баща ми.

— Добре.

— Каза, че веднага пали колата.

— Симоне, трябва да се отдалечиш.

— Застанала съм на велосипедната алея.

— Виждаш ли къщата?

— Да.

— Ако ти видиш къщата, то този, който се намира вътре, също те вижда.

— Престани — каза тя.

— Отиди до футболното игрище, моля те. Прибирам се.

Спрях зад мръсния опел на Кенет, дръпнах ръчната спирачка, изключих двигателя и слязох от колата. Кенет се появи тичешком насреща ми. Лицето му беше изморено.

— Къде е Сиксан? — извика той.

— Казах ѝ да чака на футболното игрище.

— Добре, боях се да...

— Иначе щеше да влезе вътре, познавам я, на теб се е метнала.

Той се засмя и силно ме прегърна.

— Радвам се да те видя, момчето ми.

Тръгнахме да заобиколим редицата къщи, за да стигнем от задната страна. Симоне стоеше малко по-далеч от нашето място. Вероятно през цялото време беше наблюдавала счупената балконска врата, която водеше право навън към нашата сенчеста градинка. Тя

вдигна поглед, остави велосипеда и тръгна към нас, прегърна ме силно, погледна през рамото ми и каза:

— Здравей, татко.

— Влизам — рече той сериозно.

— Идвам с теб — казах аз.

— Жените и децата чакат отвън — въздъхна Симоне.

И тримата се прехвърлихме през ниския плет, прекосихме тревата и градинката с бяла пластмасова маса и четири пластмасови стола.

Парчета стъкла бяха покрили стълбата и перваза. Върху мокета в стаята на Бенджамин лежеше голям камък сред стъкла. Продължихме навътре и си помислих, че не бива да забравям да разкажа на Кенет за уреда за наказания, който намерихме пред нашата врата преди няколко дена.

Симоне дойде с нас и запали лампата с *Карлсон на покрива*, която висеше от тавана. Лицето ѝ беше пламнало и червеникаворусата ѝ коса се беше разпиляла на извити къдрици върху раменете ѝ.

Кенет излезе в коридора, надзърна в спалнята надясно и в банята. Лампата за четене в дневната с телевизора беше запалена. В кухнята един стол беше съборен. Влизахме от стая в стая, но изглежда, нищо не липсваше, нищо не беше откраднато. Някой беше ползвал тоалетната на долния етаж, а тоалетната хартия беше размотана върху пода. Кенет ме погледна със странна физиономия.

— Имаш ли някакви неизяснени отношения с някого? — попита той.

Аз поклатих глава.

— Доколкото знам, не — отвърнах. — Разбира се, срещам се с много лабилни хора... точно както и ти.

Той кимна.

— Не са взели нищо — казах.

— Татко, това често ли се случва? — попита Симоне.

Кенет поклати глава.

— Не е обичайно, не и когато човек чупи прозорец. Някой е искал да разберете, че той или тя е бил тук.

Симоне беше застанала на вратата към стаята на Бенджамин.

— Струва ми се, че някой е лягал в леглото му — каза тя тихо. — Как се казваше тази приказка? *Златният похлупак*, нали?

Побързахме да отидем до нашата спалня и видяхме, че някой беше лягал и в нашето легло. Завивката беше смъкната и бельото отдолу — намачкано.

— Дяволски странно! — възкликна Кенет.

За известно време настъпи тишина.

— Уредът! — изведнъж се сети Симоне.

— Да, точно мислех за това и ето че го забравих — казах аз и тръгнах към антрето да взема уреда за наказания от етажерката за шапките.

— Какво е това, по дяволите? — попита Кенет.

— Намерихме го пред нашата врата вчера — каза Симоне.

— Я да видя — каза Кенет.

— Това е специален уред за наказания, така мисля — поясних, — с който са възпитавали децата едно време.

— За дисциплината не е зле — усмихна се Кенет и опипа пръчката.

— Никак не ми харесва тази работа, всъщност е ужасно неприятно — каза Симоне.

— Били ли сте подложени на заплахи или нещо, което би могло да се разглежда като заплаха?

— Не — отговори тя.

— Но може би трябва да погледнем на нещата така — казах аз. — Някой смята, че е необходимо да бъдем наказани. Приемам го като лоша шега затова, че толкова много внимание отделяме на Бенджамин. Имам предвид, ако човек не знае за болестта му, може би правим доста невротично впечатление.

Симоне отиде до телефона и се обади в предучилищната група, за да провери всичко ли е наред с Бенджамин.

Вечерта го сложихме да си легне рано и както винаги полежах до него и му разказах цялото действие от един африкански детски филм, който се казваше *Кирикоу*. Бенджамин беше гледал филма много пъти и почти винаги искаше да му разказвам историята, преди да заспи. Ако забравех някоя подробност, той ми напомняше и ако все още не спеше, когато стигах до края, Симоне трябваше да пее приспивни песни.

След като заспа, направихме кана с чай и гледахме един видеофилм. Седяхме на канапето и говорехме за влизането с взлом, че нищо не е било откраднато, че някой просто беше размъкнал цялата тоалетна хартия и е лежал в леглата ни.

— Може би са някакви младежи, които е нямало къде да се чукат — предположи Симоне.

— Не, в такъв случай щяха да оставят по-голям безпорядък.

— Не е ли малко странно, че съседите не са забелязали нищо, семейство Адолфсон обикновено виждат всичко.

— Да не би той да е свършил тази работа? — предположих.

— Да се чука в нашето легло?

Засмях се, притеглих я към себе си и почувствах колко хубаво ухаеше, на доста плътен парфюм без някаква разкрасяваща сладост. Тя се притисна до мен и усетих слабото ѝ, момчешко тяло. Оставих ръцете си да се плъзнат под широката риза по гладката ѝ кожа. Гърдите ѝ бяха топли, твърди. Тя простена, когато целунах шията ѝ; екот от горещ дъх нахлу вътре в ухото ми.

Разсъблякохме се на светлината на телевизора, помагахме си един на друг с бързи, търсещи ръце, събирахме дрехите, смеехме се един на друг и се целувахме отново. Тя ме завлече до спалнята и ме натисна в леглото с шеговита строгост.

— Вече е време за уреда за изтезания ли? — попитах аз.

Тя кимна и се приближи до мен, наведе главата си и остави косата си да пада върху краката ми, усмихна се с поглед надолу, докато се преместваше нагоре. Къдриците се бяха разпилели върху слабите ѝ, покрити с лунички рамене. Мускулите на ръцете ѝ бяха напрегнати, когато тя обхвана с крака моите бедра. Страните ѝ бяха силно зачервени, когато влязох в нея.

В продължение на няколко секунди споменът от няколко снимки премина през мислите ми. Бях направил снимките някога на някакъв бряг на гръцкия архипелаг. Беше няколко години преди да се роди Бенджамин. Пътувахме с автобус покрай брега и слизахме там, където смятахме, че изглежда най-красиво. Когато разбрахме, че брегът е напълно пуст, решихме да не ползваме банските си. Ядохме топла диня под горещото слънце и след това лежахме голи в плитката, прозрачна вода и се галехме и целувахме. Може би правихме любов четири пъти този ден на брега, все по-отпуснати и сгорещени. Симоне беше със

заплетена от солената вода коса, с натезал от много слънце поглед и вгълбена усмивка. Малките стегнати гърди, луничките, светлите розови зърна на гърдите. Плоският ѝ корем, пъпът, червено-кафявото окосмяване между краката ѝ.

Сега Симоне се наведе напред върху мен и се устреми към своя оргазъм. Оттласна се назад, целуна ме по гърдите, по шията. Дишаше все по-учестено, затвори очите си, държеше ме здраво за раменете и ми шептеше да продължавам:

— Продължавай, скъпи Ерик, не спирай...

Симоне се движеше все по-бързо, все по-тежко, със запотено тяло. Тя простена високо, продължи да се отгласква ритмично назад, спря с треперещи бедра, продължи още малко, спря се, издавайки звуци на наслада, пое си въздух, навлажни си устните и се опря върху гърдите ми с ръка. Въздъхна и ме погледна в очите, когато започнах отново тласъците си в нея. Вече не се съпротивлявах, а изстрелях семето си с тежки блажени спазми.

Паркирах велосипеда до клиниката по неврология, след което постоях малко, вслушан в гласовете на птиците по дърветата, гледах как светлите пролетни цветове проникват през короните на дърветата в горичката. Мислех си как току-що се бях събудил до Симоне и бях погледнал в зелените ѝ очи.

Стаята ми изглеждаше точно така, както я бях оставил предишния ден. Столът, където Мая Свартлинг седеше и ме интервюираше, беше все още дръпнат напред, а лампата на масата ми беше запалена. Часът беше едва осем и половина, имах достатъчно време, за да прегледам бележките си от неуспешната хипнотична сесия предния ден с Шарлот. Защо се беше получило така, беше лесно да се разбере: бях форсирал протичането на процеса, стремейки се само към целта. Това беше класическа грешка и аз би трябвало да не я допускам. Имах прекалено голям опит, за да правя грешки от този род. Няма как да се принуди един пациент да види нещо, което абсолютно не желае да види. Шарлот беше влязла в стаята, но не пожела да вдигне поглед. За този път това трябваше да е достатъчно, беше достатъчно храбро.

Сложих си лекарската престилка, дезинфекцирах си ръцете и размишлявах за групата пациенти. Не бях съвсем доволен от ролята на

Пиер в групата, тя беше малко неясна. Той често вървеше след Сибел или Лидия, беше разговорлив и закачлив, но в ситуациите под хипноза се държеше много пасивно. Той беше фризьор, изявен хомосексуалист и искаше да стане актьор. На повърхността живееше съвършено организиран живот — с изключение на една повтаряща се подробност. Всеки Великден той заминаваше на чартърно пътуване заедно с майка си. Там те се заключваха в своята хотелска стая, пиеха, докато се напият, и правеха секс. Онова, което майката не знаеше, беше, че Пиер изпадаше в дълбока депресия с повтарящи се опити за самоубийство след всяко пътуване.

— Не исках да пришпорвам пациентите си, исках те сами да направят избора си кога желаят да разкажат нещо.

На вратата се почука. Преди да успее да отговори, тя се отвори и Ева Блау влезе. Направи странна физиономия към мен, като че се опита да се усмихне, без да раздвижи мускулите на лицето си.

— Не, благодаря — изведнъж каза. — Не е необходимо да ме каниш на вечеря, вече съм яла, Шарлот е фин човек. Тя готви храна за мен, порции за цялата седмица, които слагам във фризера.

— Много мило от нейна страна — казах аз.

— Така купува мълчанието ми — обясни Ева загадъчно и застана зад стола, където Мая беше седяла предния ден.

— Ева, искаш ли да разкажеш защо си дошла тук?

— Не и за да ти смуча оная работа, просто да знаеш.

— Не е необходимо да продължаваш в групата по хипноза — казах спокойно.

Тя наведе поглед.

— Знаех си, че ме мразиш — промълви.

— Не, Ева, просто казвам, че не си длъжна да влизаш в тази група. Някои хора не желаят да бъдат хипнотизирани, някои не са особено възприемчиви, въпреки че в действителност искат и някои...

— Ти ме мразиш? — прекъсна ме.

— Казвам само, че не мога да те взема в тази група, ако ти абсолютно не искаш да бъдеш хипнотизирана.

— Не беше така — каза тя. — Но ти не можеш да си пъхаш оная работа в устата ми.

— Престани!

— Извинявай — прошепна и извади нещо от чантата. — Ето какво ще ти дам.

Беше снимка. Снимка на Бенджамин от кръщенето му.

— Сладко, нали — каза тя гордо.

Почувствах как сърцето ми започна да бие ускорено и силно.

— Откъде си я взела?

— Това е моята малка тайна.

— Отговори ми, Ева, откъде си взела тази...

Тя ме прекъсна с раздразнен тон:

— Грижи се за себе си и плюй на другите, така весело ще крачиш през живота.

Отново погледнах снимката. Беше взета от фотоалбума на Бенджамин. Много добре я разпознах. На обратната страна дори имаше следи от лепилото, с което я бяхме залепили. Заставих се да говоря спокойно, въпреки че пулсът тътнеше в слепоочията ми.

— Искам да ми разкажеш как си се сдобила с тази снимка.

Тя седна на канапето, делово си разкопча блузата и ми показа гърдите си.

— Хайде, пъхни си оная работа — каза — и наистина ще бъдеш доволен.

— Ти си била у нас, вкъщи — изрекох аз.

— Ти си бил у нас, вкъщи — повтори тя инатливо. — Ти ме накара да отворя вратата...

— Ева, опитах се да те хипнотизирам, това не е същото, като да нахълташ някъде.

— Не съм нахълтала — върна ми тя бързо репликата.

— Счупила си нашия прозорец...

— Камъкът счупи прозореца.

Почувствах се напълно изтощен и усетих как съм на път да загубя равновесие и да реагирам с гняв срещу един болен и объркан човек.

— Защо си взела тази снимка?

— Ти си, който взимаш! Ти само взимаш, и взимаш, и взимаш! Какво, по дяволите, щеше да кажеш, ако аз взимах нещо от теб? Как мислиш, че би се почувствал?

Скри лице в ръцете си и каза, че ме мрази, повтори го безброй, може би сто пъти, преди да се успокои.

— Трябва да разбереш, че съм ти сърдита — каза тя след това овладяно. — Когато твърдиш, че взимам нещо, аз всъщност ти дадох една много хубава снимка.

— Да.

Тя се усмихна широко и облиза устни.

— Получил си нещо от мен — продължи тя. — Сега аз искам да получа нещо от теб.

— Какво искаш? — попитах спокойно.

— Не се опитвай — каза тя.

— Просто кажи какво...

— Искам да ме хипнотизираш — отговори тя.

— Защо си оставила този уред за наказания пред външната ми врата? — попитах.

Тя втренчи празен поглед в мен.

— Какъв уред?

— За наказания на деца — казах настойчиво.

— Нищо не съм оставяла пред вратата ти.

— Ти си оставила едно старо...

— Не лъжи — изкрещя тя.

Стана и отиде до вратата.

— Ева, ще говоря с полицията, ако ти не разбираш къде са границите, ако ти не си даваш сметка, че трябва да ме оставиш мен и семейството ми на мира.

— А моето семейство тогава? — каза тя.

— Сега ще слушаш какво ти казвам!

— Фашистка свиня — изкрещя тя и излезе от стаята.

Пациентите ми седяха в полукръг пред мен. Този път беше лесно да ги хипнотизирам. Бяхме потънали заедно съвсем плавно през бълбукаща вода.

Продължих работата с Шарлот. Лицето ѝ беше толкова тъжно, отпуснато, кръговете около очите бяха дълбоки, върхът на брадичката — малко сбръчкан.

— Извинявайте — прошепна Шарлот.

— С кого говориш? — попитах.

Цялото ѝ лице се сви за миг.

— Извинявай — повтори тя.

Чаках. Беше ясно, че Шарлот беше вече в дълбока хипноза. Тя дишаше тежко, но тихо.

— Знаеш, че си на сигурно място при нас, Шарлот — казах. — Нищо не може да те нарани, чувстваш се добре и усещаш приятно отпускане.

Тя кимна печално и аз знаех, че ме чува, че следва думите ми, без вече да различава реалността на хипнозата от действителността. В нейното дълбоко хипнотично състояние беше все едно че гледа филм, в който самата тя участваше. Беше едновременно и публика, и актриса, но не разделени на две части, а обединени в едно цяло.

— Не се сърди — прошепна тя. — Извинявай, моля те, извинявай. Ще те утеша, обещавам, ще те утеша.

Чух как групата дишаше тежко около мен и разбрах, че сме пристигнали в дървения замък, че сме достигнали вътре в опасното пространство на Шарлот, и аз исках тя да остане, исках тя да има достатъчно сила да погледне нагоре, да вдигне очи от пода и да види нещо, да може да погледне за пръв път това, от което толкова се боеше. Исках да ѝ помогна, но не смятах да ускорявам протичането на процеса този път, не смятах да повтарям грешката от миналата седмица.

— Студено е в гимнастическата зала на дядо — рече внезапно Шарлот.

— Виждаш ли нещо?

— Дълги дъски на пода, една кофа, маркуч — каза тя почти беззвучно.

— Направи крачка назад — казах.

Тя поклати глава.

— Шарлот, сега ще направиш крачка назад и ще сложиш ръка на дръжката на вратата.

Видях клепачите на очите ѝ да треперят, няколко нови сълзи бликнаха през миглите ѝ. Държеше ръцете си съвсем отпуснати в скута си като възрастна жена.

— Усещаш дръжката на вратата и знаеш, че можеш да напуснеш стаята веднага щом поискаш — казах.

— Мога ли?

— Натискаш дръжката на вратата и излизаш.

— Така би било най-добре, ако само оставя...

Тя млъкна. Повдигна брадичка и след това бавно обърна глава с детска, полуотворена уста.

— Ще остана още малко — каза тя тихо.

— Сама ли си там вътре?

Тя поклати глава.

— Чувам го — промълви тя, — но не мога да го видя.

Сбърчи чело, като че се опитваше да различи нещо, намиращо се в мъгла.

— Тук има едно животно — изведнъж каза тя.

— Какво е това животно? — попитах.

— Татко има голямо куче...

— Баща ти там ли е?

— Да, той е тук, застанал е в ъгъла, до столовете. Тъжен е, виждам очите му. Наранила съм го — казва той. Татко е тъжен.

— А кучето?

— Кучето се движи пред краката му, души. Приближава се, връща се. Сега е застанало мълчаливо, съвсем мълчаливо до него и диша запъхтяно. Татко казва, че кучето ще ме пази... Аз не искам, не би трябвало да го прави, то не е...

Шарлот силно си пое въздух. Рискуваше да бъде изведена от хипнозата, ако продължаваше прекалено бързо да се придвижва.

Ужасяваща сянка легна над лицето ѝ и аз помислих, че е най-добре да я изведа от транса, навън от черното море. Бяхме намерили кучето — тя беше останала и беше го погледнала. Това беше много голям напредък. Имаше достатъчно време и щяхме да разрешим въпроса за това, кой всъщност представлява кучето.

Когато изплувахме през водните маси, видях Марек да разделя устни и да показва зъбите си на Шарлот.

Лидия протегна ръка през тъмнозелен облак водорасли и морска трева, опита се да достигне и да погали бузата на Пиер, със затворени очи Сибел и Юси пътуваха нагоре, срещнахме Ева Блау, която висеше малко под повърхността.

Бяхме почти будни. Границата, където действителността се разтваряше за въздействието на хипнозата, винаги беше неясна и същото се отнасяше и за обратното — отсечката на връщане към територията на осъзнатостта.

— Сега ще направим пауза — казах аз и се обърнах към Шарлот.
— Добре ли се чувстваш?

— Благодаря — каза тя и сведе поглед.

Марек стана, помоли Сибел за цигара и излезе заедно с нея.

Пиер остана, седнал до Юси. Гледаше в пода, а после бързо прокара ръка през очите си, като че беше плакал.

Лидия бавно се надигна, бавно протегна ръце над главата си и се прозя. Мислех си, че бих казал няколко думи на Шарлот за това, че съм радостен, задето избра да остане за малко в своя дървен замък, но тя вече не беше в стаята.

Взех си бележника, за да направя няколко записки, но спрях, когато Лидия се приближи. Накитите ѝ прозвънтяха меко и усетих парфюма ѝ с аромат на мускус, когато застана до мен:

— Скоро не е ли моят ред?

— Следващия път — отговорих, без да вдигам поглед от записките.

— Защо не днес?

Оставих химикалката и срещнах погледа ѝ.

— Защото смятах да продължа с Шарлот и после с Ева.

— Стори ми се, че Шарлот каза, че ще се прибира.

Усмихнах се към Лидия.

— Ще почакаме и ще видим — казах аз.

— Но ако не се върне? — настояваше Лидия.

— Окей, Лидия, разбира се.

Тя продължаваше да стои и да ме гледа известно време, когато аз отново взех химикалката и започнах да пиша.

— Не съм сигурна, че Ева може да стигне до особено дълбока хипноза — внезапно каза Лидия.

Вдигнах отново поглед.

— Защото тя всъщност не иска да срещне етерното си тяло — продължи тя.

— Етерно тяло?

Тя се усмихна засрамено.

— Знам, че използваш други думи — каза тя. — Но разбираш какво искам да кажа.

— Лидия, опитвам се да помогна на всички мои пациенти — казах сдържано.

Тя наклони глава настрани.

— Но няма да успееш, нали?

— Защо не ти се вярва? — попитах.

Тя повдигна рамене.

— Статистически погледнато, някой от нас ще се самоубие, един-двама ще бъдат хоспитализирани и...

— Човек не може да разсъждава по този начин — опитах се да обясня.

— Аз мога — прекъсна ме тя, — защото искам да принадлежа към тези, които се справят.

Тя направи още една крачка към мен и погледът ѝ придоби неочаквана жестокост, когато понижи глас:

— Смятам, че Шарлот ще е тази, която ще се самоубие.

Преди да успее да ѝ отговоря, тя само въздъхна и каза:

— Тя поне няма деца.

Гледах как Лидия отива към стола си и сядва. Когато погледнах часовника, разбрах, че са минали повече от петнайсет минути. Пиер, Лидия, Юси и Ева бяха се върнали на местата си. Повиках Марек, който стоеше в коридора и си говореше самичък. Сибел пушеше пред вратата и се кикотеше уморено, когато я помолих да влиза.

Лидия срещна доволна погледа ми, когато накрая бях принуден да установя, че Шарлот не се е върнала.

— Значи така — казах аз и склочих ръце. — Сега ще продължим.

Виждах лицата им пред себе си. Бяха готови. Сеансите всъщност винаги бяха по-добри след паузата, беше, като че всички сякаш мечтаят да се върнат в дълбините, като че светлината и звуците там долу, шептейки, ни канеха отново да слезем.

Ефектът на индукцията беше незабавен — Лидия потъна в дълбока хипноза само за десет минути.

Спускахме се и аз усещах хладката вода да докосва кожата ми. Големият сив блок беше покрит с корали. Полюлявайки се от теченията, пипалцата на техните полиповидни тела се движеха. Виждах всеки детайл, всеки светец вибриращ цвят.

— Лидия — казах аз. — Къде се намираш?

Тя облиза сухите си устни, наведе глава напред, очите ѝ бяха леко притворени, но върху устата си имаше раздражен израз и бръчка

на челото.

— Взимам ножа.

Гласът ѝ беше сух и стържещ.

— Какъв нож е това? — попитах аз.

— Назъбен нож от умивалника — каза тя с учуден тон и след това постоя така, с полуотворена уста и мълчалива.

— Нож за хляб ли?

— Да — усмихна се тя.

— Продължавай.

— Разрязвам пакета със сладолед на две части. Взимам едната половина и лъжица и сядам на канапето пред телевизора. Опра Уинфри се обръща към доктор Фил. Той седи сред публиката и вдига показалец. Вързал е на пръста си червен конец и сега ще разказва защо, когато Каспер започва да крещи. Знам, че нищо не иска, опитва се просто да упорства. Крещи, защото знае, че ще ме огорчи, защото не понасям лошо държане в моята къща.

— Какво крещи той?

— Знае, че искам да чуя какво казва доктор Фил, знае, че Опра ме кара да се чувствам в настроение... Ето затова крещи.

— В момента какво крещи?

— Между нас има две затворени врати — каза тя. — Но чувам, че ми крещи мръсни думи. Той крещи путка, путка, путка, путка...

Лидия е със зачервени бузи, перлички пот са избили по челото ѝ.

— Какво правиш ти? — попитах аз.

Тя облиза отново устни, вдиша дълбоко.

— Повишавам звука на телевизора — каза тя приглушено. — Започва да кънти, аплодисментите гърмят, но не е както трябва, вече не е хубаво. Не мисля, че е забавно. Развалил ми е хубавия момент. Нещата не могат да се променят, но би трябвало да му го обясня.

Тя се усмихва леко със стиснати устни, лицето ѝ е почти бяло, водата се полюшва и заблестява с метални отблясъци над челото ѝ.

— Правиш ли го? — попитах.

— Какво?

— Какво правиш, Лидия?

— Аз... минавам покрай килера до кухнята и слизам долу в стаята за игри. Чувам се свиркания и странни звуци от стаята на Каспер, но... не разбирам какво му е хрумнало, искам само да се върна

обратно и да гледам телевизия, но продължавам до вратата, отварям я и влизам вътре...

Тя млъква. Въздух излиза между полуотворените устни.

— Ти влизаш вътре — повторих. — В какво влизаш, Лидия?

Устните ѝ се раздвижват леко. Въздушните мехури проблясват и изчезват нагоре.

— Какво виждаш? — попитах внимателно.

— Каспер се преструва, че спи, когато влизам вътре — казва тя бавно. — Скъсал е снимката на баба си, беше обещал да бъде внимателен, ако му дам снимката, тя е единствената, която имам. Сега той я е унищожил и просто си лежи там и се прави, че спи. Мисля, че трябва да поговоря сериозно с Каспер в неделя, тогава правим преглед как сме се държали един с друг, питам се какъв съвет би ми дал доктор Фил. Забелязвам, че все още държа лъжицата в ръка. Когато поглеждам в нея, не виждам себе си, а едно мече играчка, отразено в метала, сигурно виси горе на тавана...

Лидия внезапно свива уста болезнено. Започва да се смее, но се чуват само странни звуци. Опитва отново, но пък не звучи като смях.

— Какво правиш? — попитах я.

— Гледам — каза тя и обърна поглед нагоре.

Внезапно Лидия се изхлузи от стола и удари тила си в седалката. Втурнах се. Седеше на пода, беше все още под хипноза, но не толкова дълбока. Тя объркано ме погледна с уплашени очи и аз ѝ заговорих, за да я успокоя.

Не знам защо, чувствах, че трябва да се обадя на Шарлот, нещо ме притесняваше. Може би се дължеше на това, че по време на хипнозата я бях уговорил да остане в своя дървен замък по-дълго, отколкото тя всъщност се осмеляваше, че бях предизвикал нейната гордост и я накарах да вдигне поглед и за първи път да погледне голямото куче, което се движеше около краката на бащата. Поведението ѝ — да напусне сесията, без да обясни или да благодари, както обикновено правеше, ме караше да се тревожа.

Съжалих още щом набрах нейния мобилен номер, но изчаках все пак, докато се включи гласовата поща, преди да затворя.

След късен обяд в Сталместаргорден се върнах с велосипеда си до Каролинската болница. Вятърът беше прохладен, но пролетната светлина заливаше улици и фасади.

Отърсих се от безпокойството за Шарлот, мислех си, че тя е имала едно толкова разтърсващо преживяване, че ѝ беше нужно да бъде оставена на мира, сама със себе си и емоциите си за известно време. Зелените листа на Северното гробище се вълнуваха на вятъра и светлината. Кенет щеше да вземе днес Бенджамин, беше обещал да му даде да се качи на полицейската кола след детската градина. Бенджамин щеше да спи при него, тъй като аз щях да работя до късно, а Симоне щеше да ходи на опера с няколко приятелки.

Бях обещал на младата студентка по медицина Мая Свартлинг да ѝ дам да направи второ интервю с мен. Сега забелязах, че очаквах разговора с нея, чувствах се доволен, тъй като моите теории по принцип бяха намерили потвърждение при Шарлот.

Напуснах приемната и слязох надолу по коридора към кабинета си. Във фойето на болницата беше пусто, като изключим няколко по-възрастни жени, чакащи служебния транспорт до вкъщи. Времето навън беше хубаво: светлина, свеж вятър и ослепително слънце. Помислих си, че би трябвало да направя едно кръгче довечера при първа възможност.

Когато пристигнах в кабинета, Мая Свартлинг вече стоеше при вратата и чакаше. Нейните пухкави и боядисани в червено устни се разтвориха в широка усмивка, а гарвановочерната ѝ коса блестеше, когато тя се поклони и ме попита с обичайната си шеговитост:

— Надявам се вие, докторе, да не сте размислили и да сте се отказали преди интервю номер две.

— Разбира се, че не — казах и почувствах особен вътрешен трепет, докато стоях до нея и отключвах.

Очите ни се срещнаха и видях в погледа ѝ неочаквана сериозност, когато тя мина покрай мен и влезе в стаята.

Изведнъж бях осъзнат за собственото ми тяло, за моите крака, за устата ми. Тя се изчерви, когато извади папката си с листата, химикалката и бележника.

— Какво се е случило, откакто се видяхме последния път? — попита тя.

Предложих на Мая чаша кафе от кухничката и след това започнах да ѝ разказвам за успешната сесия от деня.

— Мисля, че намерихме извършителя при Шарлот. Този, който ѝ е причинил толкова зло, че тя упорито се опитваше да се самоубие.

— Кой беше?

— Едно куче — казах сериозно.

Мая не се разсмя, тя беше добре запозната и знаеше, че една от моите тези, най-смелата и най-очевидната, беше изградена върху прадревната структура на баснята: хора, представени като животни, и един от най-древните начини да се разкаже онова, което иначе би било непозволено, прекалено страшно или съблазнително.

За моите пациенти това беше начин да се справят с непонятната истина, че този, който трябваше да ги защитава и обича, вместо това им беше причинил зло по възможно най-лошия начин.

Беше много лесно, почти коварно лесно за мен да разговарям с Мая Свартлинг. Беше посветена, но не беше експерт, поставяше интелигентни въпроси и беше изключително добър слушател.

— А Марек Семиович? Как са нещата при него? — попита тя, като си смучеше леко химикалката.

— Нали си запозната с неговата предистория, дошъл е тук като бежанец в разгара на войната в Босна и в действителност е получил помощ единствено за физическите си увреждания.

— Да.

— Интересен е за моето научно проучване, макар още да не разбирам истински какво се случва, защото на голяма хипнотична дълбочина той винаги попада в същата стая, същия спомен, принуждаван е да измъчва хора, хора, които е срещал, с които е играл като момче, но след това нещо става.

— С хипнозата ли?

— Да, той отказва да премине по-нататък.

Мая си отбеляза нещо, прелисти и погледна нагоре.

Реших да не ѝ разказвам за Лидия, как се беше изхлузила от стола по време на хипнозата, обясних ѝ вместо това моите идеи за свободната воля по време на хипноза, как тя се ограничава единствено от факта, че човек не може да лъже самия себе си.

Времето минаваше и беше настъпила вечерта. Коридорът пред стаята беше тих и пуст.

Мая събра нещата си в папката, нагласи шала около врата си и стана.

— Времето наистина лети — каза тя с извинителен глас.

— Благодаря ти за днес — изрекох и протегнах ръка.

Тя се поколеба, но след това попита:

— Мога ли да те поканя на чаша вино тази вечер?

Аз се замислих. Симоне щеше да ходи с приятелките си да гледа *Тоска* в Народната опера и да се прибере късно. Бенджамин щеше да спи при дядо си, а аз самият смятах да работя цялата вечер.

— Би могло да стане — изрекох с усещането, че допускам нещо нередно.

— Знам едно малко местенце на *Рослагсгатан* — предложи Мая.

— Казва се *Петершон-Бергер*, доста е скромно, но страшно приятно.

— Добре — казах, взех си якето, загасих осветлението в кабинета и заключих вратата след нас.

Минахме с велосипедите си покрай парка Хага, покрай Брунsvикен и надолу към Нортул. Почти нямаше движение. Часът беше малко след седем и половина вечерта. Пролетта трептеше във веселите птичи гласове в дърветата.

Паркирахме велосипедите срещу малкия парк при старата кръчма *Клаес на ъгъла*. Когато заедно влязохме през вратата на ресторанта и срещнахме усмихнатите погледи на собственичката, се разколебах. Какво наистина правех тук? Какво щях да отговоря, ако Симоне ми се обадеше и ме попиташе къде съм и какво правя? Вълна на неприятно усещане ме заля и отмина. Мая беше колежка, щяхме да продължим разговора си, а Симоне все пак беше със своите приятелки тази вечер, те вероятно бяха седнали да пийнат вино в ресторанта на *Операта* тъкмо сега.

Мая изглеждаше изпълнена с очаквания. Не можех съвсем добре да разбера какво изобщо правеше тук с мен. Тя беше ослепително красива, млада и отворена. Със сигурност бях петнайсет години по-възрастен от нея и женен.

— Много обичам пилешкото им на шиш с кимион — каза тя и мина пред мен, насочвайки се към маса в по-отдалечения край на заведението.

Настанихме се и сервитьорката веднага дойде с кана вода. Мая облегна глава на ръката си, гледаше чашата и спокойно заяви:

— Ако ни омръзне, всъщност можем да отидем у дома.

— Мая, флиртуваш ли с мен?

Тя се разсмя и трапчинките станаха по-дълбоки.

— Баща ми казваше винаги, че съм си родена такава. Непоправима флиртаджийка — каза тя.

Дадох си сметка, че не знаех нищо за нея, докато тя очевидно се беше задълбочила във всичко, което аз бях правил.

— Твоят баща също ли беше лекар? — попитах сега.

Тя кимна.

— Професор Ян Е. Свартлинг.

— Мозъчният хирург? — попитах впечатлен.

— Или как трябва там да наречем някой, който бърка в главата на друг човек — каза тя язвително.

За първи път усмивката беше изчезнала от лицето ѝ.

Хранехме се и аз се чувствах все по-притеснен от ситуацията, пиех прекалено бързо и поръчвах още вино. Като че погледите на персонала, техните ясни от само себе си предположения, че ние сме двойка, ме караха да се чувствам нервен, да ми е неудобно. Бях се напил, дори не погледнах сметката, преди да я подпиша, просто смачках листа и не улучих кошчето за боклук при гардероба. Навън на улицата, в прохладната пролетна вечер, бях изцяло настроен да се прибера. Но Мая посочи една входна врата и ме попита дали искам да се кача, само да погледна как изглежда жилището ѝ и да изпия чаша чай.

— Мая — казах. — Ти си непоправима, баща ти е бил напълно прав.

Тя се изкикоти и сложи ръката си в моята.

Стояхме много близо един до друг в асансьора. Не можех да откъсна поглед от нейната сочна, усмихваща се уста, перленобелите зъби, високото чело и черната, блестяща коса.

Тя забеляза това и внимателно ме погали по бузата, наклоних се напред и бях на път да я целуна, но ми попречи спирането на асансьора с едно разтърсване.

— Ела — прошепна тя и отключи вратата.

Нейният апартамент беше много малък, но наистина приятен. Стените бяха боядисани в мек средиземноморско син цвят и пред единствения прозорец висяха ленени пердета. Кухненският ъгъл беше

свеж, с бял керамичен под и малка модерна газова печка. Мая влезе в кухненската ниша и чух, че отваря бутилка вино.

— Мислех, че ще прием чай — казах, когато тя дойде с бутилката и двете чаши за вино в ръцете.

— Това е по-добро за сърцето — рече тя.

— Е, тогава — отговорих и поех едната чаша, като разлях вино на ръката си.

Тя ми избърса ръката с кухненска кърпа, седна на тясното легло и се облегна назад.

— Приятен апартамент — казах.

— Колко е странно да те видя тук — усмихна се тя. — Толкова дълго съм ти се възхищавала и...

Внезапно тя стана.

— Трябва да ти направя снимка — изкикоти се тя. — Изисканият доктор на гости при мен у дома!

Тя взе фотоапарата си и се съсредоточи.

— Бъди сериозен — нареди тя и ме погледна през обектива.

Снима ме хихикайки, предизвикваше ме да позирам, шегуваше се и каза, че си ме бива, че изглеждам привлекателен, помоли ме да правя гримаси с уста.

— Невероятно секси — смееше се тя игриво.

— Ставам ли за корица на *Вог*?

— Ако не ме изберат мен — отговори тя и ми подаде фотоапарата.

Станах, усетих, че залитам, и я погледнах през обектива. Беше се облегнала назад на леглото.

— Ти печелиш — обявих аз и направих една снимка.

— Брат ми винаги ме наричаше дебелана — каза тя. — Смяташ ли, че съм дебела?

— Ти си невероятно красива — прошепнах, като я гледах как сяда и сваля пуловера си през глава. Имаше светлозелен копринен сутиен, обхванал пищния ѝ бюст.

— Хайде, снимай ме — прошепна тя и разкопча сутиена си.

Бузите ѝ силно се зачервиха и тя се усмихна. Нагласих обектива, погледнах в нейните дълбоки тъмни блестящи очи, усмихващата се уста, младия пищен бюст със светлорозови зърна на гърдите.

Фотографирах я, докато тя позираше и ми махна с ръка да се приближа.

— Ще направя една снимка в едър план — промълвих и застанах на колене, почувствах как желанието пулсира и тупти в мен.

Тя повдигна тежката си гърда с ръка. Камерата присветна. Прошепна да отида по-близо. Имах силна ерекция, изпитвах болка и опъване. Свалих камерата, наведох се напред и поех едната ѝ гърда с уста, тя я притисна срещу лицето ми, ближех и смучех твърдото зърно.

— Господи — прошепна тя. — Господи колко е прекрасно!

Кожата ѝ беше гореща, димяща. Разкопча джинсите си, смъкна ги и ги изрита от себе си. Станах, мислех си, че не трябва да си лягам с нея, не можех да го направя, но взех камерата и отново я снимах. Тя беше само по тънки светлозелени бикини.

— Хайде, ела — прошепна.

Погледнах я отново в обектива, тя се усмихваше широко и си разтвори краката срещу мен. Тъмното окосмяване се подаваше отстрани на ръбовете на бикините ѝ.

— Можем — рече.

— Аз не мога — отговорих.

— Смятам, че сигурно можеш — усмихна се тя.

— Мая, ти си опасна, опасна си — рекох аз и оставих фотоапарата.

— Знам, че съм зла.

— Но аз съм женен мъж, нали разбираш.

— Не мислиш ли, че съм красива?

— Фантастично красива си, Мая.

— По-красива ли съм от жена ти?

— Престани.

— Но те възбуждам? — прошепна тя, кикотейки се, и после стана сериозна.

Кимнах, отместих се назад и видях да се усмихва много доволна.

— Ще мога да продължа да правя моите интервюта?

— Абсолютно — казах аз и се запътих към вратата.

Видях я да ми праща въздушна целувка, отговорих ѝ, напуснах апартамента, забързах надолу по улицата и взех велосипеда си.

През нощта сънувах, че наблюдавам каменен релеф, който представляваше три нимфи. Събудих се от това, че произнесох нещо на глас, толкова високо, че чух ехото на собствения си глас в тихата тъмна спалня. Симоне се беше прибрала, когато спях, тя се раздвижи в съня си до мен. Бях мокър от пот и алкохолът все още циркулираше в кръвта ми. Кола, почистваща улицата, премина с шум и мигаща светлина край прозореца.

В къщата беше тихо. Взех едно хапче и се опитах да престана да мисля, но си дадох сметка какво се случи предишната вечер. Бях фотографирал Мая Свартлинг гола. Бях направил снимки на гърдите ѝ, на краката ѝ, на нейните пролетнозелени бикини. Но не правихме секс, повтарях си на себе си. Не бях искал да става така, не бях го мислил, бях преминал границата, но не бях измамил Симоне. Бях напълно буден вече. Смразяващо буден. Какво ставаше с мен? Как, за бога, се бях поддал на това да фотографирам Мая гола? Тя беше красива, прелъстителна. Бях се поддал на ласкателствата на Мая. Това ли беше всичко, което бе нужно? С изненада си дадох сметка, че съм открил действително слабо място в себе си: бях суетен. Нищо вътре в мен не можеше да твърди, че съм влюбен в нея. Беше моята суета, която толкова добре се чувстваше с нея.

Обърнах се на другата страна в леглото и придърпах завивката над лицето си. След малко отново заспах тежко.

Шарлот не дойде на седмичната сесия. Това не беше добре, щях да проследя нейните резултати още днес. Марек се намираше в дълбок хипнотичен покой. Седеше отпуснат, пуловерът му беше опънат около мощните, тренирани горни части на ръцете и прекомерно развитите мускули на гърба. Главата беше подстригана съвсем късо и покрита с белези. Той бавно дъвчеше с челюстите, повдигна главата си и ме погледна с празния си поглед.

— Не мога да спра да се смея — каза той високо. — Защото тези електрически шокове карат мъжа от Мостар да скача наоколо като герой от някой комикс.

Марек изглеждаше весел и полюляваше главата си.

— Мъжът лежи на бетонния под, потъмнял от кръв, диша бързо-бързо. После се свива и започва да плаче. По дяволите, изкрещявам му

да стане, че ще го убия, ако не се изправи, че ще вкарам целия проклет нож байонет в задника му.

Марек млъква за малко. После продължава в същия лек несериозен тон:

— Той става, трудно му е да стои прав, краката му се тресат, членът му се е свил, трепери, моли за прошка, казва, че нищо лошо не е направил. Отивам към него, гледам окървавените му зъби и му нанасям силен шокос удар в шията. Той се олюлява, тъпчейки на място на пода, размахва ръце наоколо с широко отворени очи, удря си главата в стената няколко пъти, краката му се движат на различни посоки. Аз се смея с глас. Той се изхлузва настрани покрай парапета, от устата му тече кръв, и после се стоварва върху одеялата в ъгъла. Усмиввам се насреща му, навеждам се напред и му нанасям нов удар, но тялото само потръпва като на умряло прасе. Викам към вратата, че веселото свърши, но те пристигат с големия брат на мъжа, срещал съм го, една година работехме заедно в *Алуминий*, фабриката, която се намираще при...

Марек млъква, брадичката му трепери.

— Какво се случва сега? — попитах тихо.

Той поседя известно време мълчешком, преди отново да заговори:

— Подът е покрит със зелена трева, вече не мога да видя мъжа от Мостар, там има само едно затревено хълмче.

— Не е ли странно? — попитах.

— Не знам, може би, но аз не виждам повече стаята. Аз съм навън, вървя през лятна поляна, тревата е влажна и студена под краката ми.

— Искаш ли да се върнеш в голямата къща?

— Не.

Внимателно издигам всички от хипнозата, имам грижата всеки един от тях да се чувства добре, преди да започна разговора. Марек изтрива сълзите от скулите си и се протяга. Под мишниците има големи петна от пот.

— Бях принуден, това е тяхна работа... Принудиха ме да измъчвам старите си другари — изрича той.

— Знаем — казах.

Той ни погледна с плах, търсец поглед.

— Смях се, защото се страхувах, не съм такъв, аз не съм опасен — прошепна.

— Никой не те осъжда, Марек.

Той отново се протегна и срещна погледа ми с упорит израз на лицето.

— Правех ужасни неща — каза и се почеса по шията, като се въртеше неспокойно.

— Бил си принуден.

Марек разпери ръце.

— Но някъде дълбоко съм толкова чалнат — каза той, — че копнея да се върна.

— Наистина ли?

— По дяволите — простена той. — Само си говоря, не знам, нищо не знам.

— Струва ми се, че си спомняш всичко перфектно — внезапно Лидия се вмъкна в разговора с мека усмивка. — Защо не искаш да ни разкажеш?

— Млъквай — изкрещя Марек и тръгна към нея, вдигайки ръката си.

— Седни — извиках аз.

— Марек, ти не крециш на мен — изрече Лидия спокойно.

Той срещна погледа ѝ и се спря.

— Извинявай — каза с несигурна усмивка, прокара ръка през темето си няколко пъти и отново седна.

В паузата стоях с картонена чашка кафе в ръка и наблюдавах през прозореца. Беше мрачен ден. Дъждът тежко беше надвиснал във въздуха. Вятърът, който нахлуваше, беше студен и донесе със себе си лек мирис на листа. Пациентите ми започнаха да се настаняват в голямата стая за терапия.

Ева Блау беше изцяло облечена в синьо, беше оцветила тънките си устни със синьо червило, а очите — със синя спирала. Тя изглеждаше, както обикновено, неспокойна, непрекъснато намяташе жилетката си на раменете и отново я сваляше.

Лидия стоеше и разговаряше с Пиер, той я слушаше, докато очите и устата му се изкривяваха в болезнени, повтарящи се тикове.

Марек беше обърнал гръб към мен. Мускулите на тялото му потрепваха, докато търсеше нещо в куфара си.

Станах и помахах на Сибел, която веднага загаси фаса си в тока на обувката си и прибра цигарата в пакета.

— Нека да продължим — предложих и си помислих, че бих могъл да опитам отново с Ева Блау.

Лицето на Ева Блау беше напрегнато, една заядлива усмивка се беше настанила на устата ѝ върху оцветените в синьо устни. Бях нащрек относно нейната манипулативна смиреност. Тя не искаше да се чувства принудена, но аз имах идея за това, как мога да подчертая доброволността на хипнозата за нея. Беше толкова очевидно, че тя имаше нужда от помощ, за да се отпусне и да започне да се оставя на потъването.

Когато казах на групата, че трябва да отпуснат брадичките си да потънат върху гърдите, Ева реагира незабавно с голяма усмивка. Аз преброих назад, усещах потъването с гърба си, как водата ме обгърна отвсякъде, но през цялото време запазвах вниманието си. Ева седеше и мятеше погледи към Пиер, като се опитваше да диша в същия такт като него.

— Ние потъваме бавно — казах. — Бавно надолу в покой, в отпуснатата и приятна тежест.

Заобиколих пациентите си, минах зад тях, виждах техните бледи вратове и превити гърбове, спрях при Ева и поставих ръката си на рамото ѝ. Без да отваря очи, тя обърна внимателно лицето си и леко нацупи устни.

— Сега ще говоря само с Ева — казах аз. — Искам вие да продължите да стоите будни, но през цялото време отпуснати. Ще слушаш моя глас, когато говоря към групата, но не може да бъдеш хипнотизирана, ти ще почувстваш същото спокойно, приятно потъване, но ще останеш будна през цялото време.

Почувствах как нейните рамене се отпуснаха.

— Сега отново се обръщам към всички. Слушайте ме. Ще изброявам числа — продължих аз — и с всяко число вие ще потъвате все по-дълбоко надолу, все по-дълбоко в отпускането, но ти, Ева, ще следваш само мислено, през цялото време ще бъдеш осъзната и будна.

Докато се връщах към моето място, броях на обратно серии и когато седнах на стола пред тях, можех да видя, че лицето на Ева беше

отпуснато. Тя изглеждаше различно. Беше почти трудно да се разбере, че това е същият човек. Долната ѝ устна увисна, а влажната розова вътрешна страна контрастираше със синьото червило и тя дишаше много тежко. Обърнах се навътре, отпуснах се и потънах през водата в една тъмна асансьорна шахта. Намирахме се в някакъв потънал стар кораб или наводнена къща. Течение от прохладна вода ме посрещна отдолу. Мехури с въздух и малки парчета водорасли плаваха наоколо.

— Продължавайте надолу, все по-дълбоко, все по-спокойно — призовавах ги внимателно.

Може би след двацет минути всички стояхме дълбоко под водата върху един напълно гладък стоманен под. Отделни раковини бяха се закрепили върху метала. Малки групички водорасли се виждаха тук и там. Един бял рак пропълзя по плоската повърхност. Групата стоеше в полукръг пред мен. Лицето на Ева беше бледо и потънало в учудено изражение. Сива водна светлина играеше върху бузите ѝ, отразявайки и преливайки се.

Лицето ѝ изглеждаше голо и почти прилично на монахиня, когато тя беше толкова дълбоко отпусната. Мехурче от слюнката се беше образувало в отвора на отпуснатата уста.

— Ева, искам ти да говориш спокойно и да останеш при това, което виждаш.

— Аха — промълви тя.

— Разкажи ни на нас, другите — попитах. — Къде се намираш?

Тя изведнъж придоби странен вид. Сякаш самата тя се изненада над нещо.

— Тръгнала съм си, вървя по меката пътека с борови иглички и продълговати шишарки — прошепна тя. — Може би трябва да отида до клуба по кану и да погледна през прозореца от задната му страна.

— Правиш ли това сега?

Ева кимна и изду бузи като капризно дете.

— Какво виждаш?

— Нищо — отвърна тя бързо и дръпнато.

— Нищо ли?

— Само едно малко нещо... което ще напиша с тебешир на улицата пред пощата.

— Какво пишеш?

— Просто една глупост.

— Виждаш ли нещо на прозореца?

— Не... само едно момче, гледам едно момче — изломоти тя. — Страшно е сладък, изключително. Лежи в тясно легло, кушетка. Един мъж с бял хавлиен халат ляга върху него. Изглежда добре. Харесва ми да ги гледам, харесват ми момчета, мога да се грижа за тях, да ги целувам.

След това Ева седеше с изкривена уста и очи, които се местеха напред-назад върху всички в групата.

— Не бях хипнотизирана — каза тя.

— Ти беше отпусната, това работи еднакво добре — отговорих ѝ.

— Не, лошо работеше, защото не мислех какво говоря, просто казах различни неща, това не означава нищо, това бяха просто фантазии.

— Не съществува ли клубът по кану в действителността?

— Не — отвърна тя рязко.

— Малката пътечка?

— Просто си измислях — каза тя и раменете ѝ потрепериха.

Очевидно я притесняваше това, че е била хипнотизирана, че е описала неща, които наистина са ѝ се случили. Ева Блау беше човек, който никога иначе не би разказал нещо за себе си, свързано с действителността.

Марек тихо се изплю в дланта си, когато забеляза, че Пиер седи и го гледа. Пиер се изчерви и бързо обърна настрани погледа си.

— Никога не съм правила нещо лошо на момчета — продължи Ева с висок глас. — Аз съм добра, аз съм един добър човек и всички деца ме харесват. С удоволствие бих работила като гледачка на дете. Лидия, бях у вас вчера, но не посмях да позвъня.

— Не го прави друг път — каза тихо Лидия.

— Какво?

— Недей да идваш повече у нас.

— Можеш да ми вярваш — продължи Ева. — Шарлот и аз вече сме най-добри приятелки. Тя готви храна за мен, а аз бера цветя, които може да си държи на масата.

Нещо изкриви устните на Ева, когато тя се обърна отново към Лидия:

— Купила съм една играчка за момчето ти, Каспер, нещо дребно е, един забавен вентилатор, който изглежда като хеликоптер и така можеш да си вееш с перката.

— Ева — мрачно каза Лидия.

— Изобщо не е опасен, не може да се нараниш с него, обещавам.

— Няма да идваш у дома при мен — каза Лидия. — Чуваш ли?

— Не днес, днес няма да мога, ще ходя у Марек, защото ми се струва, че той има нужда от компания.

— Ева, чу какво казах — заяви Лидия.

— И без това тази вечер няма да успея — усмихна се тя в отговор.

Лицето на Лидия стана бяло и опънато. Тя бързо стана и излезе от стаята. Ева остана и погледна след нея.

Симоне още не беше дошла, когато ме въведоха в ресторанта и ми показаха нашите места. Масата ни стоеше празна, с картонче с имената ни в една чаша. Седнах и смятах да поръчам едно питие, преди тя да дойде. Беше седем часът и десет минути. Аз лично бях резервирал масата в ресторанта *КоБе* долу на *Смоландсгатан*. Днес беше моят рожден ден и настроението ми беше хубаво. В последно време рядко успявахме да излезем навън, тя беше заета с проекта около галерията, а аз с моите научни изследвания. Когато имахме някоя обща вечер заедно, най-често предпочитахме да си останем у дома на канапето с Бенджамин, пред някой филм или телевизионна игра.

Обходих с поглед смесицата от картини по стената: слаби, тайнствено усмихващи се мъже и пищни жени. Стенописът беше направен една вечер след срещата на Клуба на художниците на горния етаж. Съвместна работа на Грюневалд, Чатам, Хьогфелд, Веркместер и други големи модернисти. Симоне сигурно знаеше как точно се е случило и аз се усмихнах сам на себе си, когато си представих как тя щеше да ми прочете цяла лекция за това, как тези уважавани мъже бяха изолирали и прогонили колегите си от женски пол.

Часът беше седем и двацет, когато ми донесоха чаша мартини с водка *Абсолют*, няколко капки *Нойли Прат* и дълга спирала кора от

лайм. Реших да чакам и да не се обаждам на Симоне все още, като се опитвах да не се поддавам на раздразнението.

Отпих от чашата и установих, че започвам да се тревожа. Противно на желанието си, извадих телефона, набрах номера на Симоне и зачах.

— Симоне Барк.

Звучеше разсеяно, около гласа ѝ имаше ехо.

— Сиксан, аз съм. Ти къде си?

— Ерик? Аз съм в залата. Боядисваме и...

Настъпи мълчание в слушалката. След това чух как Симоне изохка високо.

— О, не. Не. Трябва да ми простиш, Ерик. Забравих напълно. Беше толкова натоварено целия ден, водопроводчикът и човекът за електричеството и...

— Значи ти си все още в залата?

Не можах да скрия разочарованието в гласа си.

— Да, цялата съм омазана с гипс и боя...

— Нали щяхме да вечеряме заедно — казах уморено.

— Знам, Ерик. Прости ми. Забравих...

— Поне ни дадох хубава маса — добавих саркастично.

— Няма смисъл да ме чакаш — въздъхна тя и макар да чувах колко натъжена е, не можех да не се почувствам ядосан от цялата ситуация.

— Ерик — прошепна тя в слушалката. — Прости ми.

— Всичко е наред — казах и затворих.

Нямаше смисъл да отивам някъде другаде, бях гладен и се намирах в ресторант. Бързо помахих на сервитьора и си поръчах порция херинга с бира като предястие, хрупкаво препечени патешки гърди с кубчета свинско и портокалов сос и чаша бордо за второ и като завършек — грюер алпаже с мед.

— Можеш да махнеш другия куверт — казах на сервитьора, който ме погледна съжалително, когато налях чешката бира в чашата си, и сложи пред мен херингата и хрускавите хлебчета. Искаше ми се да си нося бележник, поне щях да имам някаква полза, докато се храня.

Телефонът внезапно иззвъня във вътрешния ми джоб и една радостна фантазия за това как Симоне се е пошегувала с мен и вече идва насам, се появи и изчезна отново като дим.

— Ерик Мария Барк — казах аз и чух как монотонно прозвуча гласът ми.

— Здравей! Обажда се Мая Свартлинг.

— Мая, здравей!

— Искях да те попитам... О-о-о, колко шумно е при теб, да не би да се обаждам в неподходящ момент?

— Аз съм в *КоБе*. Днес имам рожден ден — добавих, без да знам защо.

— О, честито тогава, звучи, като че сте голяма компания около масата.

— Сам съм — казах рязко.

— Ерик... съжалявам, че се опитах да те съблазня. Срамувам се като куче — обясни тя тихо.

Чух как се изкашля в другия край на линията и след това се опита да звучи сдържано, когато продължи:

— Искях да те попитам дали би желал да прочетеш записите на моя първи разговор с теб. Те са готови и аз съм на път да ги предам на моя ръководител, но ако ти искаш да ги прочетеш преди него, то...

— Остави ги в моята кутия, ако обичаш — казах аз.

Казахме си довиждане и аз си налях последната бира в чашата, изпразних я и сервитьорът отсервира, за да се върне почти незабавно с патешките гърди и червеното вино.

Хранех се с печалното усещане за празнота, напълно осъзнат за механиката на дъвченето и преглъщането, сдържаните потраквания на приборите по чинията. Пиех трета чаша вино и си представях как образите от стената се превръщат в хората от моята група пациенти. Пълничката дама, която с удоволствие събираше тъмната си коса на врата, така че пищният ѝ бюст се повдигаше, беше Сибел. Слабичкият, тревожен, облечен в костюм мъж, беше Пиер. Юси стоеше скрит зад странна сива форма, а Шарлот седеше до една кръгла маса, облечена елегантно, с изпънат гръб, заедно с Марек, който беше облечен в детски костюм.

Не знам колко дълго бях седял, взирайки се в картините на стената, когато зад мен внезапно се чу задъхан глас:

— Слава богу, че още си тук!

Беше Мая Свартлинг.

Тя се усмихна широко и ме прегърна, а аз ѝ отговорих малко сковано.

— Поздравления по случай рождения ден, Ерик.

Почувствах колко свежо ухаеше гъстата ѝ черна коса, а един слаб мирис на жасмин се криеше някъде в ямката на шията ѝ.

Тя посочи стола срещу мен.

— Мога ли да седна?

Мислех, че би трябвало да я отпратя и да ѝ обясня, че съм си обещал да не я срещам повече. Не ѝ беше тук мястото. Но се поколебах, защото въпреки всичко бях принуден да призная, че се зарадвах да имам компания.

Тя стоеше там, до стола, и очакваше да ѝ отговоря.

— Трудно ми е да ти отказвам — казах аз и същевременно схванах двусмислицата. — Искам да кажа само...

Тя седна, помахна на сервитьора и поръча чаша вино. След това ме погледна хитроумно и постави една кутийка пред чинията ми.

— Нещо съвсем дребно — обясни тя и отново се изчерви.

— Подарък?

Тя сви рамене.

— Нещо почти символично... Нали не знаех, че имаш рожден ден допреди двайсет минути.

Отворих кутийката и открих за моя изненада нещо, което изглеждаше като миниатюрен бинокъл.

— Това е анатомичен бинокъл — поясни Мая. — Моят праядо го е изобретил. Мисля, че дори е получил Нобелова награда — не за бинокъла, разбира се. По онова време само шведи и норвежци са получавали наградата — добави тя извинително.

— Анатомичен бинокъл — повторих аз, чудейки се.

— Както и да е, доста е симпатичен и много стар. Малко шантав подарък, струва ми се...

— Но престани, това е...

Погледнах я в очите и видях колко красива беше.

— Изключително мило от твоя страна, Мая. Хиляди благодарности.

Внимателно поставих бинокъла в кутийката и го сложих в джоба си.

— Чашата ми вече е празна — установи тя учудено. — Да си поръчаме ли една бутилка?

Вече беше късно, когато решихме да се преместим в *Рич*, който се намираще съвсем близо до *Драматен*. За малко щяхме да паднем — когато трябваше да си закачим дрехите на гардероба, Мая се подпря на мен и аз погрешно прецених разстоянието до стената. Когато си възстановихме равновесието и погледнахме мрачното и гробовно сериозно лице на гардеробиера, Мая започна да се смее така, че трябваше да я заведа в един от ъглите на заведението.

Беше тясно и топло. Пихме всеки своя джин с тоник, стояхме плътно един до друг, опитвахме се да разговаряме и внезапно се целунахме страстно. Усетих задната част на главата ѝ да се удря в стената, когато се притиснах до нея. Музиката гърмеше, тя говореше в ухото ми, повтаряше, че трябва да отидем у тях.

Втурнахме се навън и седнахме в едно такси.

— Само до *Рослагсгатан* сме — каза тя завалено. — *Рослагсгатан* седемнайсет.

Шофьорът кимна и зави в платното за таксита по *Бирьер Ярлсгатан*. Часът вече може би беше два и небето започваше да се просветлява. Къщите мержелееха покрай нас като бледосиви сенки. Мая се наведе към мен и помислих, че смята да спи, когато усетих ръката ѝ да гали слабините ми. Получих незабавна ерекция и тя прошепна: „Ой“, и се засмя тихо в шията ми.

Не бях сигурен как сме се качили в жилището ѝ. Спомням си, че стоях в асансьора и облизвах лицето ѝ, усещах вкуса на сол, червило и пудра, мярках собственото си пияно лице в замъгленото огледало на асансьора.

Мая стоеше в антрето, пусна якето си на пода, изрита обувките си. Завлече ме до леглото, помогна ми да си сваля дрехите, свали си роклята и белите бикини.

— Ела — прошепна тя. — Искам да те почувствам вътре в мен.

Легнах тежко между бедрата ѝ и почувствах, че беше много влажна, просто потънах в топлината и плътно обхващащото ме, прегръщащо. Тя стенеше в ухото ми, държеше ме за гърба, движеше меко бедрата си.

Правихме секс небрежно и пиянски. Бях все по-чужд за самия себе си, все по-самотен и ням. Достигнах до оргазъм, мислех си, че

трябва да се дръпна навън, но вместо това просто се оставих на едно бързо като спазъм изпразване. Тя дишаше учестено. Все още лежах задъхан, омекнах и се изплъзнах от нея. Сърцето ми продължаваше да бие силно. Видях устните на Мая да се разтягат в странна усмивка, която ме накара да се почувствам зле.

Чувствах се зле, не разбирах вече какво се е случило, какво правех тук.

Седнах в леглото до нея.

— Какво има? — попита тя, галейки гърба ми.

Отдръпнах се от ръката ѝ.

— Престани — казах късо.

Сърцето ми биеше силно от разкажание.

— Ерик? Мислех...

Тя звучеше тъжно. Почувствах, че не мога да я погледна, бях ядосан. Разбира се, това беше моя грешка, това, което се случи. Но никога нямаше да стане така, ако тя не беше толкова настояща.

— Ние сме просто уморени и пияни — прошепна тя.

— Трябва да тръгвам — казах с потиснат глас, взех си дрехите и с несигурна стъпка се отправих към тоалетната. Беше много малка и пълна с кремове, четки, хавлиени кърпи. На няколко куки висяха мъхест халат и розов апарат за бръснене с мека дебела връвчица. Не посмях да погледна собственото си лице, когато се наплисках на мивката ѝ. Измих се със светлосин сапун, който беше във формата на роза, и след това треперещ облякох дрехите си, като непрекъснато си удрях лактите в стените.

Когато излязох, тя стоеше и ме чакаше. Беше увила чаршафа около себе си и изглеждаше много млада и неспокойна.

— Сърдит ли си ми? — попита тя и видях как устните ѝ треперят, като че беше на път да се разплаче.

— Сърдит съм на себе си, Мая. Не би трябвало изобщо, никога...

— Но аз го исках, Ерик. Влюбена съм в теб, не забелязваш ли?

Тя се опита да се усмихне насреща ми, но очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Нямах право сега да ме третираш като нищожество — прошепна тя и протегна ръка, за да ме докосне.

Отместих се и казах, че това е било грешка, с по-студена интонация, отколкото бих желал.

Тя кимна и сведе поглед. Челото ѝ беше сбърчено и тъжно. Не казах довиждане, а просто напуснах апартамента и затворих вратата след себе си.

Вървах пеша целия път до Каролинската болница. Може би можех да накарам Симоне да повярва, че съм имал нужда да бъда сам и че съм нощувал в моя кабинет.

Сутринта взех такси, за да се прибера в къщата в Йерфела от Каролинската болница. Тялото ми страдаше от притъпена погнуса от алкохола, който бях изпил, отвращение от всички глупави приказки, които бях изприказвал. Просто не можеше да бъде вярно, че съм изневерил на Симоне. Не можеше да бъде истина. Мая беше красива и забавна, но напълно безинтересна за мен. Как, за бога, бях могъл да се оставя на ласкателствата до там, че да си легна с нея?

Не знаех как щях да разкажа това на Симоне, но се налагаше, бях допуснал грешка, това се случва на хората, но всъщност хората могат да си простят, ако разговарят помежду си, ако обясняват.

Мислех си, че никога няма да напусна Симоне. Щях да бъда наранен, ако тя ми изневереше, но щях да ѝ простя, нямаше да я изоставя заради нещо подобно.

Симоне стоеше в кухнята и наливаше кафе в една чаша, когато влязох. Тя беше облечена със своя захабен бледорозов копринен халат. Бяхме го купили в Китай, когато Бенджамин беше само на годинка и те двамата бяха дошли с мен на една конференция.

— Искаш ли? — попита тя.

— Да, благодаря.

— Ерик, толкова съжалявам, че забравих рождения ти ден.

— Спах в болницата — обясних и ми се стори, че няма как лъжливото звучене на гласа ми да не е очевидно за нея.

Нейната червеникаворуса коса падаше върху лицето ѝ, бледите лунички проблясваха слабо. Без да каже нещо, тя отиде до спалнята и се върна с един пакет. Разкъсах хартията с шеговито настървение.

Беше кутия с CD плочи с бибоп саксофониста Чарли Паркър, които съдържаха всички записи от неговото единствено посещение в

Швеция: два записа от концертната зала на Стокхолм, два от Гьотеборг, един концерт от Амирален в Малмьо и последвалият джем сешън в академичното дружество, записът от Фолкетс парт в Хелсингборг, от спортната зала на Йоншопинг, Фолкетс парт в Йевле и накрая от джаз клуба Нален в Стокхолм.

— Благодаря — казах аз.

— Как изглежда денят ти днес? — попита тя.

— Трябва да се върна на работа — отговорих.

— Мислех си — каза тя, — че може би бихме могли да хапнем нещо наистина вкусно довечера заедно тук, у дома.

— С удоволствие — казах.

— Само не бива да е прекалено късно. Утре бояджиите ще дойдат още към седем часа. Не знам защо трябва да идват толкова рано винаги, какъв е смисълът?

Осъзнах, че тя очаква отговор, реакция или някакво съгласие.

— И бездруго винаги трябва да се чака — промърморих.

— Точно така — усмихна се тя и отпи глътка кафе. — А какво ще вечеряме в такъв случай? Може би онова ястие с торнедос в портвайн и коринтски сос, спомняш ли си го?

— Беше отдавна — стараех се да не звуча съзливо.

— Не ми се сърди.

— Не ти се сърдя, Симоне.

Опитах се да ѝ се усмихна.

Когато вече бях в антрето, обут и готов да изляза, Симоне излезе от банята. Държеше нещо в ръка.

— Ерик, какво е това?

Държеше в ръка анатомичния бинокъл на Мая.

— А, това ли? Това е подарък — казах аз и усетих колко фалшиво прозвуча гласът ми.

— Изглежда много хубав. Има вид на антика. От кого си го получил?

Обърнах се настрани, за да не срещна погледа ѝ.

— От един пациент — опитвах се гласът ми да прозвучи разсеяно, докато се правех, че си търся ключовете.

Тя се разсмя удивено.

— Не мислех, че лекарите имат право да приемат подаръци от пациентите си. Не е ли неетично?

— Би трябвало може би да го върна — казах и отворих външната врата.

Погледът на Симоне изгаряше гърба ми.

Трябваше да разговарям с нея, но прекалено много се страхувах, че ще я загубя. Не се осмелих, не знаех как да започна.

Нашият сеанс започваше след няколко минути. В коридора силно миришеше на дезинфекционни средства. Мокри ивици се извиваха в дълги ленти там, където беше минала полиращата количка. Шарлот ме настигна, чух стъпките ѝ доста преди да заговори.

— Ерик — каза тя любезно.

Спрях и се обърнах.

— Добре дошла отново.

— Извинявай, че просто изчезнах — каза тя.

— Питам се как ти понесе хипнозата.

— Не знам — усмихна се тя. — Знам само, че през тази седмица съм се чувствала по-весела и по-уверена, отколкото съм била в продължение на много години.

— Точно на това се надявах.

Телефонът ми извънтя, извиних се и видях как Шарлот изчезна зад ъгъла към следващия коридор. Погледнах дисплея. Беше Мая. Не отговорих, а само изтрих разговора и после видях, че се е обаждала няколко пъти. Без да съм в състояние да ги прослушам, изтрих всички съобщения, които беше оставила в гласовата поща.

Когато влизах в терапевтичната стая, Марек ме спря на вратата. Той я запречи и се усмихна с празна, непозната усмивка срещу мен.

— Малко се забавляваме вътре — каза той.

— Какво правиш? — попитах аз.

— Това е частен личен празник.

Чух как някой вика през вратата.

— Пусни ме да вляза, Марек — казах аз.

Той се ухили:

— Но, докторе, точно сега не може...

Изблъсках го. Вратата се отвори, Марек загуби равновесие, хвана се за дръжката, но въпреки това падна на пода с протегнат крак.

— Само се пошегувах — каза той. — Та това беше само шега, по дяволите.

Всички пациенти се вторачиха в нас, застинаха в своите движения. Пиер и Шарлот изглеждаха неспокойни, Лидия ни погледна, след което обърна гърба си отново. Странно настроение се излъчваше от групата. Пред Лидия стояха Сибел и Юси. Устата на Сибел беше отворена и изглеждаше, като че очите ѝ са пълни със сълзи.

Марек се надигна и изтръска панталоните си с ръка.

Установих, че Ева Блау още не беше дошла, отидох до статива и започнах да нагласявам камерата за сеанса. Коригирах кадъра, засилих увеличението, после проверих микрофона през слушалките. През стъклото на обектива видях, че Лидия се усмихва на Шарлот, и в същото време я чух да казва с радостен възглас:

— Точно така! Такива са децата винаги! Моят Каспер, той не говори за нищо друго, само, само за Спайдърмен. Само за човека паяк.

— Разбирам, че всички са луди по него точно сега — усмихна се Шарлот.

— Каспер няма баща, така че човекът паяк може би за него се явява един мъжки първообраз — каза Лидия и се разсмя така, че слушалката прогърмя. — Но това е добре — продължи тя. — Много се смеем, макар че напоследък имахме малко кавги, изглежда, че Каспер ревнува от всичко, което правя, иска да ми разваля нещата, не иска да говоря по телефона, изхвърля любимата ми книга в тоалетната, крещи ми разни неща... Мисля, че трябва нещо да се е случило, но той не желае да разкаже.

Шарлот придоби тревожен израз на лицето, а Юси нещо изгрухтя и видях как Марек направи нетърпелив жест към Пиер.

Когато приключих с регулирането на камерата, отидох до моя стол и седнах. Няколко минути по-късно всички бяха заели местата си.

— Продължаваме както предишния път — казах аз и се усмигнах.

— Мой ред е — каза Юси спокойно и започна да разказва за своя дървен замък: бащиния дом горе в Доротеа, Южна Лапландия. С големи земи до Сутме, където лапландците чак до осемнайсети век живеели в иглута. — Живея съвсем близо до Юпчиернен — разказваше той. — Последната част от пътя са всъщност стари горски

пътища на дървосекачи. През летата младежи идват там да се къпят. Смятат, че е интересно горе, близо до Некен.

— Некен ли? — попитах.

— Хората са го виждали да седи и да свири на цигулка в Юпчиернен в продължение на повече от триста години.

— Но ти не?

— Не — усмихна се той широко.

— Но какво правиш ти там, вътре в гората, през цялата година?
— попита Пиер леко усмихнат.

— Купувам стари коли и автобуси, ремонтирам ги и после ги продавам. Дворът ми изглежда като склад за старо желязо.

— Голяма ли къща имаш? — попита Лидия.

— Не, но е зелена... Татко я пребоядиса едно лято. Странен светлозелен цвят се получи. Не знам какво си е мислел, може би е получил боята от някого.

Той млъкна и Лидия му се усмихна.

През днешния ден се оказа трудно да се успокои групата и да се въведе в отпуснато състояние. Може би аз бях разсеян заради Мая, или пък защото се притеснявах, че реагирах прекалено силно на провокацията на Марек. Но почти си въобразявах, че нещо се беше случило в групата, нещо, за което не знаех. Бяха необходими няколко слизания и качвания нагоре и надолу към дълбините, преди да почувствам как всички ние се спускаме еднакво тежки, подобно на тежки овални отвеси надолу в бездната.

Долната устна на Юси се подаде напред, челюстите му увиснаха отпуснати.

— Искам да мислиш, че се намираш в ловната кула — казах.

Юси прошепна нещо за отката върху рамото, болезнеността, която оставаше.

— Сега в ловната кула ли се намираш? — попитах.

— Високата трева на поляната е заскрежена — поясни той тихо.

— Огледай се. Сам ли си?

— Не.

— Кой е там?

— Една кошута се движи в тъмния край на гората. Тя издава звук. Търси малкото си.

— Но в кулата, сам ли си в кулата?

— Да, винаги съм сам с пушката.

— Ти каза нещо за отката — вече стрелял ли си? — попитах аз.

— Стрелял ли?

Направи жест с главата, като че посочва нанякъде.

— Едното животно е неподвижно — каза той тихо, — от няколко часа, но другото все още рита в окървавената трева, по-немошно и по-немошно.

— Какво правиш?

— Чакам, вече започна да се мръква, когато забелязвам ново движение на края на гората. Целя се в едното копито, но се разколебавам, прицелвам се вместо това към едно ухо, към малката черна муцуна, коляното, сега отново усещам отката, смятам, че съм стрелял в крака.

— Какво правиш сега?

Юси диша тежко, поема си дъх на дълги паузи.

— Още не мога да се прибера — каза той накрая. — Така че отивам до колата, оставям пушката на задната седалка и взимам лопатата.

— Какво ще правиш с лопатата?

Той прави дълга пауза, като че обмисля въпроса ми. После отговаря тихо:

— Закопавам животните.

— Какво правиш след това? — попитах аз.

— Когато съм готов, вече е съвсем тъмно, отивам към колата, пия кафе от чашката на термоса.

— Какво правиш, когато се прибереш?

— Закачам си връхната дреха на куката във външната кухня.

— Какво се случва?

— Седя на пейката пред телевизора, пушката се намира на пода, заредена е, но на няколко крачки по-встрани пред люлеещия се стол.

— А сега какво правиш, Юси? Никой ли няма вкъщи?

— Гунила замина миналата година. Татко умря преди петнайсет години. Аз съм сам с люлеещия се стол и пушката.

— Седнал си на пейката пред телевизора — казах аз.

— Да.

— Сега случва ли се нещо?

— Сега е обърната към мен.

— Кой? — попитах аз.

— Пушката.

— Която се намира на пода ли?

Той кимна, изчаквайки. Около устата му нещо се стегна.

— Люлеещият се стол скърца — каза той. — Скърца, но ме оставя на мира този път.

Внезапно опънатото лице на Юси отново става меко, но погледът все още е много блестящ, отдалечен и отчужден.

Стана време за пауза. Изведох ги от хипнозата и размених няколко думи с всеки един. Юси промълви нещо за някакъв паяк и след това се затвори. Отидох до тоалетната, Сибел изчезна към стаята за пушене, а Юси както обикновено застана на прозореца. Когато се върнах, Лидия беше извадила буркан с шафранови сухарчета, с които черпеше другите.

— Напълно екологични са — каза тя и направи жест към Марек да си вземе няколко.

Шарлот се усмихваше и си взе малко от едното крайче.

— Сама ли си ги правила? — попита Юси с неочаквана усмивка, която придаде на тежкото му пълно лице хубав блясък.

— Почти нямаше да успея — каза Лидия и поклати усмихнатата глава. — Бях въввлечена в разправия на една детска площадка.

Сибел се изкиска високо и изяде сухара си на няколко големи хапки.

— Каспер беше. Когато отидохме на детската площадка сутринта, както обикновено правим, имаше една майка, която дойде до мен и разказа, че Каспер е ударил дъщеря ѝ по гърба с лопатката.

— Дрън-дрън — прошепна Марек.

— Направо изстинах, когато чух това — каза Лидия.

— Как постъпва човек в ситуация от този тип? — попита Шарлот учтиво.

Марек си взе още едно сухарче и слушаше Лидия с израз на лицето, който ме накара да се питам дали той не е влюбен в нея.

— Не знам, обясних на майката, че много сериозно възприемам това, да, бях всъщност доста смутена. Но тя каза, че не е кой знае какво, че тя е мислела, че просто така се е случило, по невнимание.

— Разбира се — каза Шарлот. — Децата са толкова буйни.

— Но обещах да говоря с Каспер, че ще му обърна внимание на това — продължи Лидия.

— Добре — кимна Юси.

— Тя каза, че Каспер изглежда страшно сладко момче — каза Лидия с усмивка.

Седнах на моя стол и прелистих бележника си, щеше да бъде хубаво да започнем отново с хипнозата колкото се може по-бързо. Отново беше ред на Лидия.

Тя срещна погледа ми и се усмихна внимателно. Всички бяха мълчаливи, изпълнени с очакване и аз започнах работата си. Вибрираше от нашето дишане в стаята. Мрачна тишина, по-плътна и все по-плътна, следваше ударите на сърцата ни. Потъвахме с всяко издишване. След индукцията моите думи ги водеха надолу и след известно време се обърнах към Лидия:

— Ти слизаш по-надълбоко, внимателно потъваш, ти си много отпусната, ръцете ти са натежали, краката ти са натежали, и клепачите на очите са натежали. Дишаш бавно и се вслушваш в думите ми, без да задаваш въпроси, ти си обгърната от моите думи, сигурна си и ме следваш: Лидия, намираш се тъкмо сега съвсем близо до това, за което не искаш да мислиш, това, за което никога не говориш, това, от което се извъръщаш, това, което се намира скрито отстрани на топлата светлина.

— Да — отговори тя с въздишка.

— Сега ти си там — казах.

— Много съм близо.

— Къде се намираш в този момент, къде си?

— У дома.

— На колко си години?

— На трийсет и седем.

Наблюдавах я. Отражения и рефлексии преминаваха върху високото и гладко чело, малката хубава уста и почти болезнено бледата кожа. Знаех, че е навършила трийсет и седем години преди две седмици. Тя не беше се пренесла толкова назад във времето като другите, а само с няколко дена.

— Какво се случва? Кое не е наред? — попитах аз.

— Телефонът...

— Какво става с телефона?

— Звъни, отново звъни, вдигам слушалката и я оставям направо.

— Можеш да бъдеш спокойна, Лидия.

Тя има уморен вид, може би разтревожен.

— Храната ще изстине — казва тя. — Приготвила съм зеленчуци, супа от леща и пресен хляб. Смятах да се храня пред телевизора, но разбира се, няма да стане...

Брадичката ѝ потрепери и отново се успокои.

— Чакам известно време, вдигам щорите и поглеждам навън на улицата. Няма никого, нищо не се чува. Сядам на кухненската маса и ям малко горещ хляб с масло, но нямам апетит. Слизам отново долу до стаята за игри, както обикновено там е хладно, сядам на старото кожено канапе и си затварям очите. Трябва да се мобилизирам, трябва да събера сили.

Тя млъква, стръкчета морска трева падат и се настаняват между нас.

— Защо трябва да събереш сили? — попитах.

— За да съм в състояние... да се надигна, да мина покрай червената лампа от оризова хартия с китайски йероглифи и табличката с ароматизирани свещи и полускъпоценни камъни. Дъските на пода, които се огъват и проскърцват под пластмасовата постелка...

— Има ли някой там? — попитах тихо Лидия, но съжалих веднага.

— Взимам бастуна, натискам надигналия се килим, за да мога да отворя вратата, дишам спокойно и запалвам лампата — каза тя. — Каспер мига на светлината, но остава легнал. Пикал е в кофата. Мирише силно. Облечен е със светлосинята пижама. Бързо диша. Побутвам го с бастуна през решетката. Той изохква, премества се малко и се изправя седнал в клетката. Питам го дали е променил решението си, той ми кима утвърдително. Подавам му навътре чинията с храна. Парчетата риба са се свили и са потъмнели. Той пропълзва напред и яде, и аз се радвам, и тъкмо ще кажа, че е добре това, че ние се разбираме, когато той повръща на матрака.

Лицето на Лидия се опъва в измъчена гримаса.

— А аз, която си мислех, че...

Устните ѝ бяха стегнати, ъгълчетата се смъкнаха надолу.

— Смятах, че сме приключили, но...

Тя разтърси глава.

— Само не разбирам...

Тя облиза устните си.

— Не разбираш ли как се чувствам? Можеш ли да разбереш? Той казва: Извинявай. Повтарям, че утре е неделя, сама се удрям в лицето и му крещя да гледа.

Шарлот наблюдава Лидия през водата с уплашени очи.

— Лидия — казвам аз, — сега ще напуснеш мазето, без да се боиш или да се ядосваш, ще се чувстваш спокойна и концентрирана. Бавно ще те издигна от това дълбоко отпускане нагоре към повърхността, нагоре към яснотата и заедно ще поговорим за това, което ти току-що разказа, само ти и аз, преди да издигна нагоре другите и да ги извадя от хипнозата.

Тя проръмжава тихо и уморено.

— Лидия, слушаш ли ме?

Тя кима.

— Ще броя в обратен ред и когато стигна до едно, ти ще отвориш очите си и ще си напълно будна и осъзната, десет, девет, осем, седем, ти леко се издигаш към повърхността, ти си напълно отпусната, в тялото ти има приятно усещане, седем, шест, пет, четири, скоро ще отвориш очи, но ще продължиш да седиш на стола, три, две, едно... вече отваряш очите си и си напълно будна.

Очите ни се срещнаха.

Лицето на Лидия беше придобило някаква съсухреност. Не бях го предвидил. Бях все още напълно изстинал от това, което тя беше разказала. Ако законът за поверителността на информацията трябва да се противопостави на задължението по закон да информираш, в този случай беше изключително ясно, че задължението за конфиденциалност не беше валидно, тъй като трета страна напълно очевидно беше поставена в опасност.

— Лидия — казах аз. — Разбираш ли, че трябва да вляза в контакт със социалните власти?

— Защо?

— Това, което току-що разказа, ме принуждава.

— По какъв начин?

— Не го ли разбираш?

Устните на Лидия се дръпнаха назад.

— Нищо не съм казала.

— Ти описа как...

— Млъквай! — изведнъж извика тя. — Ти не ме познаваш, нямаш нищо общо с моя живот, нямаш право да се бъркаш в това, което правя в собствения си дом.

— Подозирам, че твоето дете...

— Просто млъквай! — изкрещя тя и напусна стаята.

Бях паркирал до един висок жив плет на стотина метра от голямата дървена къща на Лидия на улица *Тенисвеген* в Рутebro. Социалната служителка се съгласи с моето искане да я придружа при първото посещение в дома. Заявлението ми до полицията бе прието с известна скептичност, но разбира се, доведе до предварително разследване.

Червена тойота ме задмина и спря пред къщата. Излязох от колата, приближих се до ниската едра жена и я поздравих.

От пощенската кутия се подаваше мократа рекламна брошура на Клас Улсон и Елгигантен. Ниската врата на оградата стоеше отворена. Продължихме нагоре по пътеката към къщата. Забелязах, че нямаше никакви детски играчки в занемарената градина. Никакъв пясъчник, никаква люлка на старото ябълково дърво, нито велосипед със странични помощни колела. Щорите на всички прозорци бяха пуснати. Сухи саксийни растения висяха в специалните си поставки. Грапава каменна стълба водеше нагоре към външната врата. Стори ми се, че мернах движение зад жълтото непрозрачно стъкло на прозореца. Социалната служителка позвъни. Чакахме, но нищо не стана. Тя се прозя и погледна часовника си, отново позвъни и след това опита да натисне дръжката на вратата. Не беше заключено. Тя отвори и ние надзърнахме в малко антре.

— Ало? — извика социалната служителка. — Лидия?

Влязохме, свалихме си обувките и продължихме през една врата до коридор с розови тапети на стените и картини на медитиращи хора с блестящ ореол около главите. Един розов телефон се намираше на пода до масичка в антрето.

— Лидия?

Отворих една врата и видях тясна стълба да води към мазето.

— Тук долу е — казах аз.

Социалната служителка ме последва надолу по стълбата и после към стаята за игри със старо кожено канапе и маса, чийто плот се състоеше от кафяви керамични плочи. На табличка бяха поставени ароматизирани свещи сред полирани камъни и стъклени парчета. Червена лампа от оризова хартия с китайски йероглифи висеше от тавана.

С разтуптяно сърце се опитах да отворя вратата към другата стая, но тя заяждаше от голяма издугина на пластмасовата постелка. Натиснах издугината с крак и влязох, но там нямаше клетка. Вместо това напред пода стоеше изправен наопаки велосипед със свалено предно колело. Инструментите за ремонта се намираха до него в синя пластмасова кутия. Гумени лепенки, лепила, гаечни ключове. Една от блестящите куки беше вклинена под ръба на гумата и бе опъната срещу спиците. Внезапно нещо пропука на тавана и ние разбрахме, че някой вървеше точно над нас по пода в стаята отгоре. Без да разменим и дума, забързахме нагоре по стълбата. Вратата към кухнята стоеше открената. Видях, че на жълтия линолеум на пода имаше трохи и парчета хляб.

— Ало? — извика социалната служителка.

Влязох и видях, че вратата на хладилника е отворена. В бледата светлина на лампата стоеше Лидия с наведен надолу поглед. Едва след няколко секунди видях, че държи нож в ръката си. Беше дълъг, назъбен нож за хляб. Ръката ѝ висеше отпусната отстрани на тялото. Острието на ножа проблясваше, треперейки до бедрото ѝ.

— Нямаш право да бъдеш тук — прошепна тя и изведнъж ме погледна.

— Окей — казах и се преместих заднешком към вратата.

— Няма ли да седнем малко да поговорим? — попита социалната служителка спокойно.

Отворих вратата към коридора и видях, че Лидия бавно се приближава.

— Ерик — каза тя.

Когато започнах да затварям вратата, видях, че Лидия се затичва към мен. Втурнах се през коридора към антрето, но вратата беше заключена. Бързите стъпки на Лидия се приближаваха. Тя издаваше скимтящ звук. Отворих друга врата и се спънах в поставен на пода телевизор. Лидия дръпна вратата и ме последва. Аз се блъснах в

някакъв фотъйл, продължих напред към балконската врата, но не можах да завъртя дръжката. Лидия тичаше с ножа срещу мен. Застанах зад масата за хранене, тя ме следваше. Заобиколих масата, преместих се оттам.

— Ти си виновен — каза тя.

Социалната служителка влезе тичешком в стаята. Беше силно задъхана.

— Лидия — строго рече тя. — Прекрати тези глупости.

— Той е виновен за всичко — каза Лидия.

— Какво искаш да кажеш? — попитах. — За кое съм виновен?

— За това — отговори Лидия и замахна с ножа през гърлото си.

Погледна ме в очите, докато кръвта струеше надолу върху престилката ѝ и босите ѝ крака. Устата ѝ трепереше. Ножът падна на пода. Едната ѝ ръка опипваше наоколо за опора. Смъкна се долу и остана седнала върху единия си крак, подобно на морска русалка.

Аника Лоренцон се усмихваше притеснено. Райнер Милк се протегна през масата и наля *Рамльоса* с шумящия звук на газирана напитка. Копчето на маншета му проблесна в кралскосиньо и златно.

— Сигурно разбираш защо искахме да говорим с теб колкото се може по-скоро — каза Педер Меларстед и пооправи връзката си.

Погледнах папката, която ми бяха протегнали. Там пишеше, че Лидия е подала оплакване срещу мен. Тя изтъкваше, че съм я докарал до опит за самоубийство, като съм я притискал да признае измислени неща. Обвиняваше ме, че съм я използвал като опитно зайче и съм присадил фалшиви спомени в главата ѝ по време на дълбока хипноза, че още от самото начало съм я измъчвал безогледно и цинично пред другите, докато тя била напълно сломена.

Вдигнах поглед от документите.

— Това не е някаква шега, нали?

Аника Лоренцон отвърна погледа си. Устата на Холстейн беше отворена, а лицето му съвършено безизразно, когато каза:

— Това е твоя пациентка, тя твърди сериозни неща.

— Да, но това са очевидни лъжи — казах възмутено. — Няма никаква възможност да имплантираш спомени по време на хипноза, мога да ги отведа до един спомен, но не да си спомням вместо тях...

Това е като врата, аз ги вода до врати, но не мога да отварям вратите самостоятелно.

Райнер Милк ме погледна сериозно.

— Само подозрението би могло да провали цялото ти проучване, Ерик, така че сигурно разбираш сериозността на случилото се.

Тръснах раздразнено глава:

— Тя разказа нещо за своя син, което прецених като толкова сериозно, че бях принуден да се свържа със социалните власти. Фактът, че тя реагира по този начин, е...

Рони Йохансон ме прекъсна рязко:

— Но тя няма деца, пише го тук.

Той почука върху папката с дългия си пръст. Изсумтях високо и Аника Лоренцон ме погледна със странен поглед.

— Ерик, не е много благоприятно за теб да проявяваш арогантност в това положение — тихо каза тя.

— Когато някой се изправя и лъже от горе до долу... — усмихнах се аз ядосано.

Тя се наведе напред над масата.

— Ерик — бавно каза тя. — Тя никога не е имала деца.

— Няма деца ли?

— Не.

В стаята се възцари мълчание.

Гледах как мехурчетата в минералната вода се изкачват към повърхността.

— Не разбирам, тя все още живее в къщата от детските си години — опитах се да обясня колкото можех спокойно. — Всички подробности съвпадаха. Не мога да повярвам.

— Не можеш да повярваш? — прекъсна ме Милк. — Но сгреши.

— Не могат да лъжат по този начин, когато са в хипноза.

— Може би не е била хипнотизирана?

— Напротив, беше, виждам това, лицето се променя.

— Вече няма значение, щетата вече е нанесена.

— Ако тя няма деца, не знам — продължих аз. — Може да е говорила за себе си, никога не ми се е случвало подобно нещо, но може би тя е преработила собствен спомен от детството по този начин.

Аника ме прекъсна:

— Може да е така, както ти казваш, абсолютно, но фактът си остава, че твой пациент е направил сериозен опит за самоубийство, за който обвинява теб. Предлагаме ти да си вземеш отпуск, докато проучим тази история.

Тя се усмихна едва-едва срещу мен.

— Нещата ще се оправят, Ерик, сигурна съм — каза меко. — Но тъкмо сега трябва просто да отстъпиш встрани, докато оправим всичко. Чисто и просто не можем да си позволим да оставим вестниците да ровичкат в това.

Мислех си за другите ми пациенти, за Шарлот, Марек, Юси, Сибел, Пиер и Ева. Не бяха хора, които можех да оставя ей така изведнъж, щяха да се почувстват изоставени, измамани.

— Не мога — казах тихо. — Не съм направил нищо погрешно.

Аника ме потупа по ръката:

— Нещата ще се оправят, Лидия Еверш очевидно е лабилна и объркана, най-важното сега е да действаме според правилата. Ще поискаш да те освободят от самата дейност, свързана с хипнозата, докато направим вътрешна преценка на събитията. Знам, че ти си добър лекар, Ерик, както казах, аз съм сигурна, че ще се върнеш със своята група още... — тя сви рамене, — може би още след половин година.

— Половин година?

Станах възбуден.

— Имам пациенти, те ми вярват. Не мога просто да ги оставя.

Меката усмивка на Аника изчезна, както се духа запалена свещ. Лицето ѝ придоби затворен израз, а гласът ѝ прозвуча раздражено, когато каза:

— Твой пациент е изискал незабавна забрана за твоята дейност. Освен това, тя е подала и оплакване в полицията срещу теб. Това не са дреболии за нас, ние сме инвестирали в твоята дейност и ако се окаже, че твоето научно изследване не е отговорило на очакванията, трябва да предприемем мерки.

Не знаех какво да отговоря, изпитвах желание единствено да се изсмея на всичко.

— Това е абсурдно — беше единственото, което можах да кажа.

После се обърнах, за да изляза от там.

— Ерик — извика Аника след мен. — Не разбираш ли, че това е добър шанс?

Аз се спрях.

— Но вие не можете да вярвате на тези глупави приказки за имплантирани спомени?

Тя сви рамене:

— Не това е най-важното. Важното е да следваме правилата. Вземи си отпуск от самата хипнотизаторска дейност, погледни на това като на покана за споразумение. Можеш да продължиш научното си изследване, можеш да работиш на спокойствие, стига само да не практикуваш хипнотерапия, докато направим нашето разследване...

— Какво искаш да кажеш всъщност? Не мога да призная нещо, което не е вярно.

— Нито пък аз го изисквам от теб.

— Но така звучи. Да поискам отпуск ще изглежда, все едно че признавам.

— Кажи, че ще поискаш отпуск — нареди тя строго.

— Това е идиотско, по дяволите — изсмях се и напуснах стаята.

Беше късно следобед. След краткия дъжд слънцето блестеше в локвите, миришеше на гора, на мокра земя и на гнили клони, когато тичах по пътеката около езерото, докато размишлявах върху поведението на Лидия. Продължавах да съм сигурен за това, че тя говореше истината по време на хипнозата — но не знаех по какъв начин точно. Каква истина беше разкрила в действителност? Вероятно тя описваше действителен, конкретен спомен, но поставяше спомена в погрешно време. По време на хипноза е още по-очевидно, че миналото не е минало, повтарях на самия себе си.

Дробовете ми се изпълниха с хладния свеж пролетен въздух и пробягах останалата част от отсечката през гората. Когато излязох на нашата улица, видях голям черен автомобил да стои паркиран на мястото до нашия вход. Двама мъже ме чакаха нетърпеливо пред колата. Единият се отразяваше в блестящата каросерия на колата, докато с бързи движения пушеше цигара. Другият правеше снимки на къщата ни. Още не ме бяха видели. Забавих ход и се чудех дали да не се върна точно когато те ме забелязаха. Мъжът с цигарата бързо угаси

огъня с крак, а другият веднага обърна камерата към мен. Аз все още бях задъхан, когато ги доближих.

— Ерик Мария Барк? — попита мъжът, който беше пушил.

— Какво искате?

— Ние сме от вечерния вестник *Експресен*.

— *Експресен*?

— Да, бихме искали да ви зададем няколко въпроса за един от вашите пациенти...

Поклатих глава.

— Няма нищо, което да обсъждам със странични хора.

— Аха.

Погледът на мъжа се плъзна покрай зачервеното ми лице, черния ми пуловер за тичане, широките панталони и шапката на главата. Чух фотографа, който стоеше зад него, да кашля. Една птица се стрелна във въздуха над нас, тялото ѝ полетя в перфектна дъга, отразена върху покрива на колата. Над гората виждах небето да се уплътнява и да става по-тъмно. Може би щеше да вали пак довечера.

— Твоят пациент е интервюиран в утрешния брой. Тя казва доста сериозни неща за теб — накратко съобщи журналистът.

Срещнах погледа му. Имаше доста симпатично лице. На средна възраст, леко закръглен.

— Получаваш шанс да им отговориш сега — добави тихо.

Прозорците на нашата къща бяха тъмни. Симоне със сигурност беше още в града, в галерията. Бенджамин се намираше все още в детската градина.

Усмихнах се на мъжа и той каза директно:

— Иначе нейната версия ще бъде отпечатана, без да има мнението на другата страна.

— Никога не бих си и помислил да се изказвам за пациент — обясних аз бавно. Минах покрай двамата мъже нагоре към входа, отключих външната врата, влязох вътре и след това останах в антрето, докато ги чух, че потеглят.

Телефонът позвъни още в шест и трийсет следващата сутрин. Беше шефката на Каролинската болница Аника Лоренцон.

— Ерик, Ерик — каза тя с потиснат глас. — Чете ли вестника?

Симоне се надигна в леглото до мен, погледна ме неспокойно и аз направих жест към нея, след което излязох в антрето.

— Ако става дума за нейните обвинения, то със сигурност всички ще разберат, че са лъжливи...

— Не — прекъсна ме тя пресипнало. — Не всички ще го разберат. Мнозина гледат на нея като на беззащитно, слаборанимо същество, жена, която е била подведена от един очевидно манипулативен и несериозен лекар. Мъжът, на когото тя е вярвала повече от всичко, доверила му се и той я предал и използвал. Ето какво пише във вестника. — Чувах я как диша силно в слушалката. Звучеше пресипнало и уморено, когато продължи: — Това нанася вреди на цялата наша дейност, би трябвало добре да разбираш.

— Ще напиша опровержение — отсякох.

— Няма да е достатъчно, Ерик. Боя се, че не е достатъчно.

Тя направи кратка пауза, след това каза с равен глас:

— Тя смята да ни даде под съд.

— Никога няма да спечели, никога — изсумтях.

— Все още продължаваш да не разбираш колко сериозно е това, нали, Ерик?

— Какво казва тя тогава?

— Предлагам ти да отидеш и да купиш вестника. След това би трябвало явно да седнеш и да измислиш как ще реагираш на това. Ти си поканен от Управителния съвет днес в 16:00 часа.

Когато видях лицето си по вестникарските будки, имах чувството, че сърцето ми спря да бие. Имаше снимката ми в едър план с плетената шапка и пуловера, лицето ми беше зачервено и изглеждах почти апатичен. Слязох от велосипеда с треперещи крака, купих вестника и продължих към къщи. Вътрешните страници бяха окичени с прикриваща лицето снимка на Лидия, където тя седеше свита, сгушена с едно мече играчка в прегръдката си. Целият репортаж разказваше за това, как аз, Ерик Мария Барк, я бях хипнотизирал и използвал като опитно зайче, преследвайки я с твърдения за насилие и престъпление. Според репортера тя беше плакала и обяснила, че не се интересува от това да получи някакво обезщетение. Парите никога нямаше да могат да я възмездят за това, което беше изживяла. Тя се е

чувствала напълно съкрушена и признала неща, които аз съм сложил в устата ѝ по време на дълбоката хипноза. Кулминацията на моите преследвания дошли, когато съм се втурнал в къщата ѝ и съм я призовал да извърши самоубийство. Искала само да умре, казваше тя, чувствала се като участничка в секта, където аз съм бил водачът и тя не е имала собствена воля. Едва когато била настанена в болницата, тя най-сетне се осмелила да постави под съмнение начина, по който съм я третираше. Сега тя поставяше изискването аз никога повече да не получа позволение да постъпвам така с други хора.

На следващата страница имаше снимка на Марек от групата пациенти. Той беше съгласен с Лидия и твърдеше, че моята дейност е опасна за живота и че аз съм обзет от това да намирам болни прояви, които впоследствие те били принудени да признаят по време на хипнозата.

По-надолу на страницата се беше изказал експертът Йоран Сьоренсен. Никога не бях чувал да се говори за този мъж преди. Но ето че тук той седеше и осъждаше цялото мое научно изследване, той поставяше знак на равенство между хипноза и сеанс и намекваше, че аз вероятно дрогирам моите пациенти, за да ги накарам да постъпят както аз искам.

В главата ми беше пусто и тихо. Чувах часовника на кухненската стена да тиктака, чувах шума на някоя от преминаващите навън коли. Вратата се отвори и Симоне влезе. Когато прочете вестника, нейното лице беше мъртвешки бледо.

— Какво става? — прошепна тя.

— Не знам — казах и усетих, че устата ми беше съвсем пресъхнала.

Седях там и се вирах в празното пространство. Ами ако допусна, че съм грешал в моите теории? Ако се окаже, че хипнозата не действаше на дълбоко травматизирани хора? Ами ако моето желание да открия модел влияеше върху техните спомени? Не вярвах, че е възможно за Лидия да види дете в хипнозата, което не съществуваше. Бях убеден, че тя описа истински спомен, но вече започнах да се чувствам объркан.

Беше странно изживяване да премина кратката отсечка през фойето до асансьора нагоре към стаята на Аника Лоренцон. Никой от персонала не искаше да ме погледне в очите. Когато се разминавах с хора, които познавах и с които обикновено общувах, те само изглеждаха притеснени и загрижени, обръщаха лицата си и бързо отминаваха.

Дори миризмата в асансьора беше непозната и странна. Миришеше на гнили цветя и ме наведе на мисли за погребения, дъждове, сбогувания.

Когато излязох от асансьора, покрай мен бързо се промуши Мая Свартлинг. Тя се направи, че не ме вижда. На отворената врата към стаята на Аника Лоренцон стоеше Райнер Милк и чакаше. Той се отмести, аз влязох и поздравих.

— Ерик, Ерик, сядай — каза Райнер.

— Благодаря, предпочитам да остана прав — заявих рязко, но съжалих.

Продължавах да се питам какво, за бога, беше правила Мая Свартлинг при Управителния съвет. Може би беше дошла, за да ме защити. Та тя беше всъщност една от малкото хора, които в действителност бяха запознати с моето научно изследване.

Аника Лоренцон стоеше до прозореца от другата страна на стаята. Помислих си, че е както неучтиво, така и странно от нейна страна да не ме поздрави, когато влязох. Вместо това тя стоеше там с ръце покрай тялото и се взираше мрачно навън през прозореца.

— Дадохме ти голям шанс, Ерик — каза Педер Меларстед.

Райнер Милк кимна.

— Но ти отказа да дадеш заден ход — продължи той. — Отказа да се оттеглиш доброволно, докато завършим проучването си.

— Мога да премисля — казах тихо аз. — Мога...

— Вече е прекалено късно — прекъсна ме той. — Имахме нужда да се защитим по този начин онзи ден, днес би било просто жалко.

Аника Лоренцон отвори уста.

— Аз... — каза тя едва-едва, без да се обръща към мен. — Довечера трябва да се явя в новините в *Рапорт* и да обяснявам как сме могли да ти позволим да си правиш каквото искаш.

— Но аз не съм допуснал някаква грешка — казах. — Това, че един пациент отправя нелепи обвинения, нали не може да разруши

многогодишни научни изследвания, безброй терапии, които всъщност винаги са били безупречни...

— Не е само един пациент — прекъсна ме Райнер Милк. — Няколко са. Освен това чухме един експерт да се изказва за твоята научна дейност...

Той тръсна глава и млъкна.

— Това онзи Йоран Сьоренсен ли е, или как му беше името? — попитах аз раздражено. — Никога не съм чувал да се говори за него и той очевидно нищо не знае.

— Имаме контакт с експерт, който е изучавал работата ти в продължение на години — обясни Райнер Милк и се почеса по шията. — Тя твърди, че ти имаш големи амбиции, но че строиш почти всичките си тези върху въздушни замъци. Нямах доказателства и пренебрегваш през цялото време това, което е най-добро за пациентите, за да докажеш правотата си.

Стоях, загубил дар слово.

— Как се казва вашият експерт? — попитах накрая.

Не отговориха.

— Да не би да е Мая Свартлинг?

Лицето на Аника Лорензон почервения.

— Ерик — каза тя и се обърна най-сетне към мен. — От днес ти си отстранен. Не желая повече да си част от моята болница.

— Ами моите пациенти, аз трябва да се погрижа...

— Ще бъдат преместени — прекъсна ме тя.

— Това ще ги накара да се почувстват зле...

— В такъв случай, вината е твоя — каза тя с повишен глас.

В стаята се възцари мълчание. Франк Паулсон стоеше с извърнато лице, а Рони Андершон, Педер Меларстед, Райнер Милк и Свейн Холстейн седяха с безизразни лица.

— Така значи — казах вяло.

Само преди няколко седмици бях стоял в същата стая и бях получил нови финансови средства. Сега всичко беше свършено с един-единствен удар.

Когато излязох навън пред входа, до мен се приближиха някакви хора. Една много висока руса жена ми поднесе микрофон към лицето.

— Здравей — каза тя с бодър глас. — Искам да те помоля да коментираш факта, че друга от твоите пациентки, жена на име Ева

Блау, е била настанена миналата седмица за принудително психиатрично лечение.

— За какво говориш?

Обърнах се на другата страна, но операторът ме следваше с телевизионната камера. Черният блясък на обектива ме търсеше.

Погледнах русата жена, видях табелката с името ѝ на гърдите, Стефани фон Сюдов, видях бялата ѝ плетена шапка и ръката, която насочваше вниманието на камерата към себе си.

— Продължаваш ли да смяташ, че хипнозата е добра форма на лечение? — попита тя.

— Да — отговорих.

— Значи ще продължиш?

Бялата светлина от високите болнични прозорци в края на коридора се отразяваше върху мокрия под на отдела за затворено психиатрично лечение на болницата *Сьодершюкхюсет*. Преминах покрай дълга редица заключени врати с гумени пластини и олющена боя, спрях се пред стая номер Б39 и видях, че обувките ми бяха оставили сухи следи по блестящата повърхност на пода.

Силни удари се чуваха от една отдалечена стая, слаб плач и след това тишина. Постоях малко и се опитах да събера мислите си. Преди да почукам на вратата, извадих ключа, вкарах го в ключалката, завъртях и влязох.

Внесох вътре в тъмната пациентска стая миризма на паркетин, която се смеси с изпаренията на пот и на повръщано. Ева Блау лежеше на леглото с гръб към мен. Приближих се към прозореца и се опитах да вкарам малко светлина вътре, исках да повдигна леко транспаранта, но механизмът заяде. С ъгълчето на окото видях как Ева започна да се обръща. Дръпнах навитото руло на транспаранта, но го изпуснах и той отлетя нагоре със силен удар.

— Извинявай! Исках само да направя...

Във внезапната и остра светлина Ева Блау седеше с горчиво смъкнати надолу ъгълчета на устата и ме гледаше с дрогиран поглед. Сърцето ми бързо заби. Върхът на носа на Ева беше отрязан. Прегърбена, тя седеше с окървавена превръзка на ръката и се вираше в мен.

— Ева, дойдох веднага, щом разбрах — казах аз.

Тя внимателно потупа с превързаната си ръка върху корема. Кръглата рана на отрязания нос блестеше червена върху измъченото ѝ лице.

— Опитах се да ви помогна — започнах. — Но сега разбирам, че съм грешал почти във всичко, мислех, че съм по следата на нещо важно, че съм разбрал как действа хипнозата, но всъщност не бях, нищо не съм разбрал и съжалявам, че не можах да ви помогна, на нито един от вас.

Тя попипа с обратната страна на ръката носа си и от раната започна да тече кръв над устата ѝ.

— Ева? Защо си постъпила така със себе си? — попитах.

— Ти, ти, ти си виновен — изкрещя тя изведнъж. — За всичко ти си виновен, ти разруши живота ми, отне ми всичко, което имах!

— Разбирам, че ми се сърдиш, защото...

— Млъкни — прекъсна ме. — Ти нищо не разбираш. Моят живот е разрушен и аз ще разруша твоя. Мога да чакам да дойде моментът, мога да чакам колкото време трябва, но ще си отмъстя.

После тя просто започна да крещи неистово с полуотворена уста, пресипнало и безпаметно. Вратата се отвори и доктор Андершон влезе.

— Трябваше да изчакаш отвън — каза той със строг глас.

— Взех ключа от медицинската сестра и помислих...

Той ме издърпа в коридора, затвори и заключи Ева.

— Пациентката е параноидна и...

— Не, не смятам — прекъснах го с усмивка.

— Това е моята преценка за моя пациент — заяви той.

— Да, извинявам се.

— Всеки ден стотици пъти тя настоява да заключваме вратата ѝ и да заключим ключа в шкафа.

— Да, макар че...

— И е казала, че няма да свидетелства срещу никого, че можем да я подложим на електрически шокове и на изнасилване, но тя няма да разкаже нищо. Какво правиш всъщност с твоите пациенти? Тя е уплашена, ужасно уплашена. Просто е ненормално, че си влязъл...

— Тя ми е ядосана, но не се бои от мен — прекъснах го, повишавайки тон.

— Чух я да крещи — каза той.

След посещенията си в болницата и срещата с Ева Блау отидох с колата до телевизията и помолих да се срещна със Стефани фон Сюдов, журналистката от предаването на новините *Рапорт*, която се бе опитала да ме интервюира по-рано през деня. Рецепционистката позвъни на асистент от редакцията и ми подаде телефона. Казах, че съм съгласен да дам интервю, ако проявяват интерес. След малко асистентката слезе долу. Беше млада, късо подстригана жена с интелигентен поглед.

— Стефани може да те приеме след минути — каза тя.

— Добре.

— Ще ти покажа къде е гримьорната.

Когато се прибрах след интервюто, цялата къща беше тъмна. Извиках, но никой не отговори. Симоне седеше на канапето точно срещу изключения телевизор на горния етаж.

— Нещо случило ли се е? — попитах аз. — Къде е Бенджамин?

— Той е при Давид — отвърна тя беззвучно.

— Не е ли време да се прибира? Какво си му казала?

— Нищо.

— Но какво има? Отговори ми, Симоне.

— Защо трябва да го правя? Аз не знам кой си ти — каза тя.

Усетих тревогата да се надига в тялото ми, приближих се към нея и се опитах да отмахна косата от лицето ѝ.

— Не ме докосвай — изсъска тя и си отмести главата.

— Не искаш ли да говориш?

— Да искам? Това не е моя работа — каза тя. — Ти трябваше да говориш, ти не би трябвало да ме оставиш да намеря сама снимките, не би трябвало да ме оставиш да се почувствам като идиот.

— За какви снимки говориш?

Тя отвори един светлосин плик и изсипа няколко снимки.

Видях себе си да позирам в апартамента на Мая Свартлинг и след това серия нейни снимки само по светлозелени бикини. Тъмната коса лежеше на кичури върху широките ѝ бели гърди. Тя изглеждаше весела, със зачервени очи. Известен брой снимки представляваха

повече или по-малко размазани близки планове на гърдите ѝ. На една от снимките тя лежеше с широко разтворени крака.

— Сиксан, ще опитам...

— Нямам сили за повече лъжи — прекъсна ме тя. — Не и точно сега, във всеки случай.

Тя включи телевизора, смени на новините на *Репорт* и попадна точно по средата на репортажа за скандала с хипнозата. Аника Лоренцон от Каролинската университетска болница не искаше да коментира случая, тъй като в момента течеше разследване, но когато осведомената журналистка посочи огромните финансови средства, които Управителният съвет току-що беше отпуснал на Ерик Мария Барк, беше принудена.

— Това беше грешка — каза тя тихо.

— Кое беше грешка, какво имаш предвид?

— Ерик Мария Барк е временно отстранен.

— Само временно ли?

— Той няма повече да хипнотизира в Каролинската болница — заяви тя.

После видях собственото си лице на екрана, седях в телевизионно студио с уплашен поглед.

— Ще продължиш ли да хипнотизираш в други болници? — попита журналистката.

Имах вид, като че не разбирам нейния въпрос, и почти незабележимо поклатих глава.

— Ерик Мария Барк, продължаваш ли да смяташ, че хипнозата е добра форма на терапия? — попита тя.

— Не знам — отговорих аз едва-едва.

— Ще продължиш ли?

— Не.

— Никога ли?

— Никога повече няма да хипнотизирам някого — отговорих.

— Това обещание ли е? — попита журналистката.

— Да.

38.

Сряда преди обяд, шестнайсети декември

Ерик се сепва, ръката, с която държи чашата, трепва и по самото и маншета на ризата му се разлива кафе. Юна го поглежда въпросително и вади салфетка от кутията върху контролното табло на колата. Ерик поглежда през прозореца към голямата жълта къща, градината и поляната, на която има огромна фигура на Мечо Пух, на която някой е нарисувал зъби.

— Опасна ли е? — пита Юна.

— Кой?

— Ева Блау.

— Може би — отговаря Ерик. — Тоест, възможно е да извърши опасни неща.

Юна изключва мотора, те откопчават коланите си и отварят вратите.

— Само не разчитай прекалено много на това — казва Юна с меланхоличното си финландско произношение. — Лизелот Блау може и да няма нищо общо с Ева.

— Да — отнесено отговаря Ерик.

Изкачват се по алея, покрита с гладки сиво-черни шистови плочи. Малки кръгли снежинки, почти като зърна град, но не ледени, а снежни, се вихрят във въздуха. Ако човек вдигне поглед, голямата дървена къща изглежда като покрита с бяла драперия или млечна пелена.

— Но трябва да бъдем внимателни — казва Юна. — Защото това тук може да е дървеният замък.

Върху хармоничното му дружелюбно лице се появява лека усмивка. Ерик спира по средата на алеята. Усеща, че мокрият плат около китката му е станал студен и мирише на старо кафе.

— Дървеният замък е къща в бивша Югославия — пояснява Ерик, — също и апартамент в Якобсберг или гимнастически салон в Стоксунд, светлозелена къща в град Доротеа и така нататък.

Не може да не се усмихне, когато среща въпросителния поглед на Юна.

— Дървеният замък не е конкретна къща, а понятие — продължава Ерик. — В групата по хипноза го наричахме *дървения замък*... мястото, където се е случило насилието.

— Мисля, че разбирам — казва Юна. — Къде беше дървеният замък на Ева Блау?

— Там е проблемът — отговаря Ерик. — Тя беше единствената, която не стигна до своя дървен замък. Никога не описа специфично място, за разлика от другите.

— Може би е това тук — казва Юна и сочи къщата.

Те продължават с големи крачки по пътеката. Ерик търси кутийката с папагала в джоба си. Зле му е, като че ли още е замаян от спомените си. Разтрива силно челото си, иска да вземе хапче, копнее за едно хапче, каквото и да е, но знае, че сега трябва да е в напълно ясно съзнание. Трябва да престане с хапчетата, не може повече, не може да продължава да се крие, трябва да открие Бенджамин, преди да е станало прекалено късно.

Ерик натиска копчето на звънеца, чува тежкия тон през масивното дърво и трябва да си наложи да не разбие вратата, за да нахлуе вътре и да извика Бенджамин. Юна държи ръката си под якето. След малко вратата се отваря от млада жена с очила, червена коса и петна от малки белези по двете бузи.

— Търсим Лизелот Блау — казва Юна.

— Аз съм — отговаря тя резервирано.

Юна поглежда Ерик и разбира, че червенокосата жена не е жената, наричаща себе си Ева Блау.

— Всъщност търсим Ева — казва той.

— Ева ли? Коя Ева? За какво става въпрос? — пита жената.

Юна показва полицейската си легитимация и пита дали могат да влязат вътре за малко. Тя не иска да ги пусне и Юна я моли да се облече и да излезе навън. Няколко минути по-късно те стоят на твърдата заскрежена поляна, говорят и от устата им излиза пара.

— Живея сама — казва тя.

— Къщата е голяма.

Жената се усмихва леко.

— Добре съм материално.

— Ева Блау роднина ли ви е?

— Казах ви, че не познавам никаква Ева Блау.

Юна ѝ показва три снимки, които е разпечатал от видеозаписа, но червенокосата жена само поклаща глава.

— Погледнете внимателно — сериозно казва Юна.

— Не ми казвайте какво да правя — изсъсква тя.

— Не, но ви моля да...

— Аз плащам вашата заплата — бавно го прекъсва тя. — Моите данъци отиват за вашата заплата.

— Погледнете снимката, ако обичате — казва той.

— Никога не съм я виждала.

— Важно е — обяснява Ерик.

— За вас може би е — казва жената. — Но не и за мен.

— Тя нарича себе си Ева Блау — продължава Юна. — Блау е доста необичайно име в Швеция.

Изведнъж Ерик вижда едно перде да помръдва на горния етаж. Втурва се към къщата и чува другите двама да викат след него. Нахлува през вратата, тича през коридора, оглежда се, вижда широкото стълбище и го изкачва с големи крачки.

— Бенджамин — вика той и спира.

Коридорът продължава в двете посоки, с врати на спалня и баня.

— Бенджамин? — тихо казва той.

Подът проскърцва някъде. Той чува как червенокосата жена нахлува на долния етаж. Ерик се опитва да разбере на кой прозорец е видял поклащането на пердето, тръгва надясно към вратата в дъното на коридора. Опитва се да я отвори, но усеща, че е заключена. Ерик се навежда и поглежда през ключалката. Ключът е вътре, но му се струва, че различава движение на тъмни отражения в метала.

— Отворете вратата — казва той с повишен глас.

Червенокосата жена е започнала да изкачва стълбите.

— Не може да останеш тук вътре — извиква тя.

Ерик прави крачка назад, разбива вратата с крак и влиза. Стаята е празна: вътре има голямо неоправено легло с розови чаршафи, бледорозов мокет и врати на гардероб с опушени огледала. Камера на статив е насочена към леглото. Той се приближава и отваря гардероба, там няма никой, той се обръща, поглежда тежките пердета и креслото,

после се навежда и вижда свита човешка фигура в тъмното под леглото: уплашени, плахи очи, слаби бедра и голи крака.

— Излез — строго казва той.

Ерик се протяга, хваща един глезен и издърпва голо младо момче. То се опитва да обясни нещо. Докато си обува чифт дънки, говори бързо и интензивно с Ерик на език, който звучи като арабски. Завивката на леглото се помръдва, друго момче се показва и казва нещо рязко на приятеля си, който веднага млъква. На вратата стои червенокосата жена и повтаря с треперещ глас да остави приятелите ѝ на мира.

— Малолетни ли са? — пита Ерик.

— Вън от дома ми! — вбесено казва тя.

Другото момче се е увило с одеялото. Изважда цигара и наблюдава Ерик с усмивка.

— Вън! — крещи Лизелот Блау.

Ерик минава през коридора и надолу по стълбите. Жената върви след него, крещейки му с дрезгав глас да се маха по дяволите. Ерик напуска къщата и тръгва по пътеката. Юна го чака пред гаража с извадено оръжие, скрито плътно до тялото. Жената остава на вратата.

— Не може да действате така — крещи тя. — Не е позволено, полицията трябва да има съдебно решение, за да нахлува по този начин.

— Аз не съм полицай — отвърща ѝ Ерик.

— Но... аз смятам да направя оплакване.

— Направете го, ако желаете — казва Юна. — Аз мога да го приема, защото, както казах, съм полицай.

39.

Сряда следобед, шестнайсети декември

Преди да излязат на улица *Нортелйевеген*, Юна отбива край пътя. Камион, натоварен с вдигаща прахоляк баластра, ги подминава. Той изважда лист хартия от джоба на якето си и чете:

— Има още пет жени на име Блау в района на Стокхолм, три във Вестерос, две в Ескилстуна и една извън Стокхолм, в град Умео.

Той отново сгъва листа и се усмихва окуражаващо към Ерик.

— Шарлот — тихо изрича Ерик.

— Нямаше никаква Шарлот — казва Юна и изтрива едно петно от огледалото за задно виждане.

— Шарлот Седершьолд — отговаря Ерик. — Тя беше мила с Ева. Мисля, че по онова време Ева ползваше нейна стая.

— Къде мислиш, че можем да открием Шарлот?

— Преди десет години живееше в Стоксунд, но...

Юна вече е набрал номера на полицията.

— Здравсти, Аня. Да, и на теб. Виж, трябва ми телефонен номер и адрес на жена на име Шарлот Седершьолд. Живее в Стоксунд или поне е живяла там. Да, благодаря. Добре, чакай — казва той, изважда химикалка и пише върху една касова бележка. — Много ти благодаря.

Включва ляв мигач и отново излиза на платното.

— Още ли живее там? — пита Ерик.

— Не, но все пак имаме късмет — казва той. — Живее близо до Римбо.

Ерик усеща как стомахът го присвива от притеснение. Не знае защо, преместването ѝ от Стоксунд го плаши, може би трябва да го тълкува обратно.

— Замъка Хюсби сетери — казва Юна и пъха някакъв диск в уредбата.

Промърморва нещо, че това е музиката на майка му, и внимателно увеличава звука.

— Сайа Варюс — извиква той.

Поклаща тъжно глава и запява:

— Там-там-та-та-ти-тум...

Тъжната музика ехти в цялата кола. Когато песента свършва, остават мълчаливи за момент, после Юна с почти изненадан глас казва:

— Вече не обичам финландска музика.

Той се прокашля няколко пъти.

— Песента беше хубава — казва Ерик.

Юна се усмихва и му хвърля бърз страничен поглед:

— Мама е била там, когато е станала кралица на тангото в Сейнейоки...

Когато излизат от широкия и натоварен път към Нортелйе и завиват по път 77 при Сетуна, върху колата се излива силен дъжд, смесен със сняг. На изток се смрачава и фермите, които подминават, бавно потъват в сумрака.

Юна почуква с пръсти по таблото. Сгорещеният въздух излиза със свистене от парното. Ерик усеща как краката му стават влажни от странния въздух в колата.

— Да видим сега — казва Юна на себе си и продължава през малкото населено място и после направо по тесен път покрай заскрежените полета. В далечината зад висока ограда се вижда голяма бяла къща.

Паркират пред отворените врати на оградата и изминават пеша разстоянието до къщата. Млада жена с кожено яке заравнява чакълената пътека. Тя изглежда уплашена, когато те се приближават. Около нея тича един голдън ретривър.

— Шарлот — извиква жената. — Шарлот.

Зад голямата къща излиза жена, влачеща черен найлонов чувал след себе си. Облечена е в розов пухен елек, дебел сив пуловер, износени дънки и гумени ботуши.

Шарлот — мисли си Ерик. Това наистина е Шарлот.

Няма я стройната, съдържана жена с елегантни дрехи и добре поддържана къса прическа. Жената, която върви към тях, изглежда съвсем различно. Косата ѝ е дълга, съвсем посивяла и сплетена на дебела плитка. Лицето ѝ, осяно с малки бръчки, е без никакъв грим. По-красива е от всякога — мисли си Ерик. Когато го вижда, лицето ѝ пламва. Отначало изглежда напълно смаяна, а после се усмихва широко.

— Ерик — казва тя и гласът ѝ е непроменен: дълбок, изразителен и топъл.

Пуска чувала за боклук и хваща ръцете му.

— Ти ли си? Колко прекрасно е да те видя отново.

Тя поздравява Юна, стои за момент и ги наблюдава. Една едра жена отваря външната врата и гледа към тях. На врата ѝ има татуировка, облечена е в широко черно яке с качулка.

— Имаш ли нужда от помощ? — провиква се тя.

— Мои приятели са — извиква Шарлот и маха с ръка.

Шарлот гледа усмихнато как едрата жена отново затваря вратата.

— Аз... аз превърнах замъка в приют за жени. Има толкова много място, така че приемам жени, които имат нужда от убежище. Пускам ги да живеят тук, заедно готвим, грижим се за къщата... докато почувстват, че искат отново да предприемат нещо сами, всъщност всичко е много просто.

— Звучи добре — казва Ерик.

Тя кима и прави жест към вратата, за да ги покани вътре.

— Шарлот, трябва да открием Ева Блау — казва Ерик. — Помниш ли я?

— Разбира се, че я помня. Тя беше първата ми гостенка тук. Аз живеях в едното крило, а...

Тя замлъква.

— Странно, че я споменавах — продължи тя отново. — Ева ми се обади преди няколко седмици.

— Какво искаше?

— Беше ядосана — казва Шарлот.

— Да — въздиша Ерик.

— Защо е била ядосана? — пита Юна.

Шарлот си поема въздух. Ерик чува как вятърът свири в голите клони на дърветата и вижда, че някой се е опитал да направи снежен човек с малкото паднал сняг.

— Ядосана беше на Ерик.

Той усеща да го побиват тръпки, когато мисли за острото лице на Ева Блау, агресивния ѝ глас, пронизващия ѝ поглед и липсващия връх на носа ѝ.

— Обеща да не хипнотизираш повече, но ненадейно, преди седмица, отново си започнал. Беше на всички първи страници,

говориха за това и по телевизията. Естествено, много хора се разстроиха.

— Бях принуден — казва Ерик. — Но това беше изключение.

Тя взима ръката му в своята.

— Ти ми помогна — прошепва тя. — Онзи път, когато видях...
помниш ли?

— Помня — тихо казва Ерик.

Шарлот му се усмихва.

— Беше достатъчно, влязох в дървения замък, вдигнах поглед и видях тези, които са ми причинили зло.

— Знам.

— Това никога не би се случило без теб, Ерик.

— Но аз...

— Нещо в мен отново стана цяло тук вътре — казва тя и сочи сърцето си.

— Къде е сега Ева? — пита Юна.

Шарлот леко сбръчква чело.

— След като я изписаха, се премести в апартамент в центъра на Окерсберя и стана член на сектата Свидетелите на Йехова. Отначало поддържахме контакт. Помагах ѝ с пари, но после се изгубихме. Смяташе, че е преследвана, постоянно говореше, че ѝ трябва закрила и че злото е по следите ѝ.

Шарлот пристъпва към Ерик.

— Изглеждаш тъжен — казва тя.

— Синът ми е изчезнал, Ева е единствената ни следа.

Шарлот го гледа разтревожено.

— Дано всичко се оправя.

— Как се казва тя, знаеш ли? — пита Ерик.

— Искаш да кажеш, в действителност ли? На никого не го казва, може би самата тя не знае.

— Добре.

— Но този път се представи като Вероника, когато се обади.

— Вероника ли?

— Взела го е от *Кърпата на Вероника*^[1].

Те се прегръщат кратко и после Ерик и Юна бързо тръгват обратно към колата. Докато карат на юг, в посока към Стокхолм, Юна отново говори по телефона и моли колежката си да открие жена на име

Вероника в центъра на Окерсберя и адрес на Свидетелите на Йехова, на паството или на Залата на Царството^[2].

Докато слуша как Юна говори, някакво тотално изтощение изпълва главата му. Чувства как спомените го връхлитат и очите му бавно се затварят.

— Да, Аня, записвам — чува да казва Юна. — Улица *Вестра Банвеген*... чакай, улица *Сташунсвеген* 5, добре, благодаря.

Като че ли времето е завило опашка около себе си и е уловило собствената си нишка, Ерик се събужда, когато минават по дълъг наклон покрай игрище за голф.

— Скоро ще стигнем — казва Юна.

— Заспах — казва Ерик по-скоро на себе си.

— Ева Блау се е обадила на Шарлот същия ден, когато ти се появи на всички първи страници в страната — размишлява Юна.

— И на следващия ден Бенджамин беше отвлечен — казва Ерик.

— Защото някой те е видял.

— Или защото наруших обещанието си никога вече да не хипнотизирам.

— В такъв случай, виновен съм аз.

— Не, беше...

Ерик млъква, не знае какво да каже.

— Съжалявам — казва Юна, гледайки пътя.

Минават покрай магазин за евтини стоки със счупени прозорци. Юна присвива очи в огледалото за обратно виждане. Жена със забрадка мете парчетата стъкло по земята.

— Не знам какво се случи с Ева, докато беше моя пациентка — казва Ерик. — Самонараняваше се и ставаше напълно параноична, винеше мен и хипнозата ми за всичко, не трябваше да я включвам в групата, не трябваше да хипнотизирам никого.

— Но на Шарлот си помогнал — възразява Юна.

— Така изглежда — тихо казва Ерик.

Точно след кръговото движение прекосяват влакови релси, завиват вдясно на спортното игрище, минават през един поток и спират до големите сиви блокове.

Юна посочва жабката.

— Би ли ми подал отново пистолета?

Ерик отваря жабката и му подава тежкото оръжие. Юна проверява цевта, пълнителя и предпазителя, преди да го сложи в джоба си.

Бързо прекосяват паркинга и минават покрай площадката с люлки, пясък и катерушка.

Ерик посочва входа, поглежда нагоре и вижда, че на почти всички балкони има светещи лампички и сателитни чинии.

От вътрешната страна на заключената врата на входа стои възрастна жена с проходилка. Юна почуква и маха весело. Тя ги гледа и поклаща глава. Юна показва полицейската си легитимация през стъклото, но тя отново само поклаща глава. Ерик търси в джобовете си и намира пощенски плик с квитанции, които трябваше да занесе в счетоводството. Приближава до вратата, почуква и показва плика. Жената веднага се придвижва до електрическата ключалка и натиска копчето.

— Това пощата ли е? — пискливо пита тя.

— Експресна поща — отговаря Ерик.

— Тук е такава врява — прошепва жената към стената.

— Какво казахте? — пита Юна.

Ерик разглежда таблото с имена и намира Вероника Андершон на първия етаж. Тясното стълбище е надраскано с червен спрей. От шахтата за боклук мирише неприятно. Спират пред вратата, на която пише *Андершон*, и позвъняват. Нагоре и надолу по стълбите има следи от кални детски ботуши.

— Позвъни отново — казва Ерик.

Юна отваря процепа за пощата и се провиква, че има писмо за нея от наблюдателницата. Ерик вижда как главата на инспектора е отблъсната като от вълна.

— Какво има?

— Не знам, но искам да изчакаш отвън — казва Юна с притеснен поглед.

— Не — отговаря Ерик.

— Ще вляза сам.

Зад някоя от вратите на първия етаж се чупи чаша. Юна изважда кутийка с два тънки стоманени инструмента. Единият е огънат на върха, а другият много прилича на тънък ключ.

Като че ли прочел мислите на Ерик, Юна промърморва, че е напълно в реда на нещата да влезеш в апартамент без съдебно решение за обиск.

— Според новия кодекс е достатъчно да има сериозни основания — казва той.

Току-що е вкарал първия инструмент в ключалката, когато Ерик протяга ръка и натиска дръжката. Вратата не е заключена. Когато отварят, ги лъхва силна смрад. Юна изважда оръжието си и прави рязък знак на Ерик да чака отвън.

Ерик чува как силно бие сърцето в гърдите му, чува бученето на кръвта в ушите си.

Тишината вещае нещо ужасяващо. Бенджамин не е тук. Лампите на стълбището изгасват и тъмнината го застига. Не е съвсем тъмно, но очите му трудно откриват опорни точки.

Изведнъж Юна се появява пред него.

— Мисля, че трябва да дойдеш с мен, Ерик — казва той.

Влизат и Юна запалва лампата. Вратата на банята е широко отворена. Миризмата на разложение е непоносима. В захабената вана без вода лежи Ева Блау. Лицето ѝ е подуто и около устата ѝ лазят мухи. Синята блуза се е вдигнала; коремът е издут и синьо-зелен. По двете ѝ ръце има дълбоки черни разрези. Платът на блузата и русата коса са слепнали със съсирената кръв. Кожата ѝ е светлосива и по цялото тяло се вижда добре очертана кафява мрежа от кръвоносни съдове. Застоялата кръв е изгнила във венозната система. По краищата на очите, ноздрите и устата са се събрали малки жълти яйца на мухи. Кръвта е преляла от канала и е потекла върху малката постелка за баня. Ресните и краищата ѝ са потъмнели. До тялото във ваната лежи кървав кухненски нож.

— Това тя ли е? — пита Юна.

— Да. Това е Ева.

— Мъртва е най-малко от седмица — изрича той. — Коремната кухина е доста подута.

— Виждам — казва Ерик.

— Значи не тя е отвлякла Бенджамин — отбелязва Юна.

— Трябва да помисля — казва Ерик. — Предполагах...

Поглежда през прозореца и вижда ниската тухлена сграда от другата страна на железопътната линия. Ева е могла да вижда Залата

на Царството от прозореца си. Той мисли, че това вероятно я е карало да се чувства по-сигурна.

[1] Кърпата, в която според преданието Христос избърсва потта и кръвта си по пътя към Голгота. В източноправославната традиция — Убрус. — Бел.ред. ↑

[2] Мястото за събиране на членовете на религиозното движение Свидетелите на Йехова. — Бел.ред. ↑

40.

Четвъртък преди обяд, седемнайсети декември

Симоне изведнъж усеща капка кръв да се стича от долната ѝ устна. Прехапала се е, без да забележи. Цялата ѝ енергия е нужна, за да отклони мислите си. Баща ѝ е бил блъснат от кола и от няколко дни лежи в една сенчеста стая в болница *Санкт Йоран*, и никой все още не може да прецени колко сериозно е пострадал. Единственото, което знае, е, че ударът е могъл да го убие. Главоболието като стоманено менгеме е стегнало главата ѝ. Изгубила е Ерик, може би е изгубила Бенджамин, а сега е възможно да загуби и баща си.

Тя не знае за кой пореден път го прави, но за всеки случай отново изважда мобилния си телефон, проверява дали работи и го слага във външния джоб на чантата, където би имала лесен достъп до него, ако все пак започне да звъни.

После се навежда над баща си и оправя одеялото му. Той спи, но не издава никакъв звук. Кенет Стренг е може би единственият мъж в света, който не вдига шум, когато спи, мислила си го е много пъти.

Около челото му има снежнобяла превръзка. Под превръзката се показва тъмна ивица, синина, която слиза по едната му буза. Изглежда променен: силното натъртване, подутият нос и увисналият край на устата му.

Но не е мъртъв, мисли тя. Жив е, наистина е жив. И Бенджамин също е жив, трябва да е жив.

Симоне прави няколко крачки из стаята. Мисли как онзи ден се прибра вкъщи от Сим Шулман и говори с баща си по телефона точно преди злополуката. Той каза, че е открил Уайлорд, отиваше на място, наречено *морето*. Някъде на нос Луден.

Симоне отново поглежда към баща си. Той спи дълбоко.

— Татко?

Мигновено съжалева, че го е повикала. Не се събужда, но по спящото му лице пробягва болезнено изражение. Симоне внимателно опипва раната на долната си устна. Погледът ѝ се спира върху един

коледен свещник. Гледа обувките си в сините найлонови калцуни. Спомня си за един следобед преди много години, когато двамата с Кенет гледаха как майка ѝ им маха и после изчезва с малкия си зелен фиат.

Симоне потръпва, главоболието пулсира силно в слепоочията ѝ. Тя придърпва жилетката по-плътено около тялото си. Изведнъж чува Кенет да простенва леко.

— Татко — казва тя като малко дете.

Той отваря очи. Изглеждат мътни, не напълно будни. Бялото на едното му око е кървясало.

— Татко, аз съм — казва Симоне. — Как си?

Погледът му минава покрай нея. Изведнъж я обзема страх, че не може да вижда.

— Сиксан?

— Тук съм, татко.

Тя сяда внимателно до него и взима ръката му. Очите му отново се затварят, веждите се събират, като че ли изпитва болка.

— Татко — пита тя тихо, — как се чувстваш?

Той се опитва да я потупа по ръката, но няма достатъчно сили.

— Скоро ще съм на крака — изхриптява той. — Не се притеснявай.

Настъпва тишина.

Симоне се опитва да прогони мислите си, да отклони главоболието, да отблъсне връхлитащата я тревога. Не знае дали смее да го разпитва в това състояние, но паниката я принуждава да опита.

— Татко? — тихо пита тя. — Спомняш ли си за какво говорихме точно преди да те блъсне колата?

Той уморено присвива очи към нея и поклаща глава.

— Каза, че знаеш къде се намира Уайлорд. Говореше за морето, помниш ли? Каза, че отиваш до морето.

Очите на Кенет проблясват, той се опитва да се изправи, но стенойки, се свлича обратно надолу.

— Татко, разкажи ми, трябва да знам къде се намира. Кой е Уайлорд? Кой е той?

Той отваря уста, брадичката му трепери, когато прошепва:

— Едно... дете... той е... едно дете.

— Какво казваш?

Но Кенет е затворил очи и като че вече не я чува. Симоне отива до прозореца и поглежда към болничния комплекс. Усеща, че става течение. По прозореца личи мръсна линия. Когато издишва към нея, за миг в замъгленото стъкло вижда отпечатък от нечие друго лице. Някой друг е стоял точно там и се е навеждал към стъклото.

Църквата от другата страна на улицата е тъмна и уличните лампи се отразяват в черните ѝ сводести прозорци. Мисли за това, че Бенджамин беше писал на Айда да не пуска Нике да ходи до морето.

— Айда — тихо казва тя. — Отивам да говоря с Айда и този път тя ще ми разкаже всичко.

Нике отваря вратата, когато Симоне позвънява. Той я гледа въпросително.

— Здравей — казва тя.

— Имам нови карти — заявява той оживено.

— Браво на теб — казва тя.

— Някои са момичешки, но има и много силни.

— Сестра ти вкъщи ли е? — пита Симоне и потупва Нике по ръката.

— Айда! Айда! — Нике се затичва по тъмния коридор и изчезва навътре в апартамента.

Симоне стои и чака. Тогава чува странен помпащ звук, нещо дрънчи слабо и след малко тя вижда слаба прегърбена жена да се приближава към нея. Тя дърпа малка количка, на която е монтирана бутилка с кислород. Жената е свързана с бутилката чрез маркуч, който през тънки пластмасови тръбички помпа кислород в ноздрите ѝ.

Жената почуква гърдите си със слаб юмрук.

— Ем... физема — изсъсква тя, след което набръчканото ѝ лице се сгърчва от дрезгава, напрегната кашлица.

Когато най-после спира да кашля, прави знак на Симоне да влезе. Минават заедно по дългия тъмен коридор, докато стигнат до хол, пълен с тежки мебели. На пода, между остъклен шкаф за стереоуредба и ниската маса на телевизора, Нике си играе с покемон картите си. На кафявото канапе, между две палмови растения, седи Айда.

Симоне не може да я познае. Няма никакъв грим. Лицето ѝ е красиво и много младо, изглежда толкова деликатна. Косата ѝ е сресана и събрана в спретната опашка.

Протяга ръка към кутия цигари и с треперещи ръце запалва една в същия момент, в който Симоне влиза в стаята.

— Здравей — казва Симоне. — Как си?

Айда вдига рамене. Изглежда, като че е плакала. Дърпа си от цигарата и вдига зелена чиния към огънчето, като че се страхува да не падне пепел върху мебелите.

— Седни — изсъсква майката към Симоне, която сяда в едно от широките кресла, натикани между канапетото, масата и палмите.

Айда си тръска в зелената чиния.

— Точно идвам от болницата — казва Симоне. — Баща ми е бил прегазен. Бил е на път към морето, към Уайлорд.

Изведнъж Нике се изправя рязко. Лицето му е яркочервено.

— Уайлорд е ядосан, много ядосан, много ядосан.

Симоне се обръща към Айда, която преглъща трудно и затваря очи.

— За какво става дума? — пита Симоне. — Кой е Уайлорд? За какво става дума?

Айда гаси цигарата, после казва с несигурен глас:

— Изчезнали са.

— Кои?

— Групата момчета, които ни тормозеха. Нике и мен. Бяха ужасни, щяха да ме бележат, щяха да направят...

Тя млъква и поглежда майка си, която изсумтява.

— Щяха да направят клада... от мама — бавно казва Айда.

— Гнусни... копелета — изсъсква майката от другото кресло.

— Използват имена от *Покемон*, казват се Азелф, Магмортар или Лусио. Понякога ги сменят, не се разбира.

— Колко са?

— Не знам, може би само пет — отговаря тя. — Хлапета са, най-големият е колкото мен, най-малкият сигурно е само на шест. Но решиха, че всички, които живеят тук, трябва да им дават нещо — казва Айда и за пръв път среща погледа на Симоне. Очите ѝ са кехлибаренокафяви, красиви, ясни, но изпълнени със страх. — Малките деца трябваше да им дават бонбони, химикалки —

продължава тя с тънкия си глас. — Изпразваха касичките си, за да не ги набият. Други им даваха нещата си, мобилни телефони, *Нинтендо* игри. Взеха якето ми, цигари. А Нике само го биеха, взимаха му всичко, толкова го тормозеха.

Гласът ѝ замира и от очите ѝ потичат сълзи.

— Те ли са отвлекли Бенджамин? — пита Симоне направо.

Майката на Айда маха с ръка:

— Това... момче... не... е... добро...

— Отговори ми, Айда — разпалено казва Симоне. — Ще ми отговориш веднага!

— Не... крещи... на... дъщеря ми — изсъсква майката.

Симоне клати глава към нея и казва още веднъж, още по-остро:

— Сега ще ми кажеш какво знаеш, чуваш ли?

Айда преглъща трудно.

— Не знам много — казва тя накрая. — Бенджамин се намеси, каза да не даваме нищо на тези момчета. Уайлорд полудя, каза, че това е война, искаше много пари от нас.

Запалва нова цигара, треперейки, дърпа веднъж, внимателно тръска пепелта в зелената чиния и продължава:

— Когато Уайлорд разбра, че Бенджамин е болен, даде на хлапетата игли, за да го одраскат...

Тя млъква и вдига рамене.

— Какво стана? — пита Симоне нетърпеливо.

Айда прехапва устни и маха нещо от езика си.

— Какво стана?

— Уайлорд просто спря — прошепва тя. — Изведнъж изчезна. Другите хлапета съм ги виждала, онзи ден нападнаха Нике. Сега следват един на име Ариадос, но са объркани и отчаяни, откакто Уайлорд изчезна.

— Кога стана това, кога изчезна Уайлорд?

— Мисля, че — Айда се замисля, — мисля, че беше миналата сряда. Значи три дни преди изчезването на Бенджамин.

Устата ѝ започва да трепери.

— Уайлорд го е отвлякъл — прошепва тя. — Уайлорд е направил нещо ужасно с него. Сега не смее да се покаже...

Започва да плаче, разтърсват я силни спазми, Симоне вижда как майка ѝ става с усилие, взима цигарата от ръката ѝ и бавно я гаси в

зелената чиния.

— Проклет... изрод — просъсква майката и Симоне няма представа за кого става дума.

— Кой е Уайлорд? — отново пита Симоне. — Трябва да ми кажеш кой е.

— Не знам — крещи Айда. — Не знам!

Симоне изважда снимката на поляната и храстите до кафявата ограда, която намери в компютъра на Бенджамин.

— Виж това — остро казва тя.

Айда поглежда снимката с непроницаем израз.

— Какво е това място? — пита Симоне.

Айда повдига рамене и хвърля бърз поглед към майка си.

— Нямам представа — беззвучно казва тя.

— Но нали ти си му изпратила снимката — раздразнено протестира Симоне. — Дошла е от теб, Айда.

Погледът на момичето се изплъзва и отново се насочва към майката, която седи със свистящата бутилка кислород в краката.

Симоне размахва снимката пред лицето ѝ.

— Погледни я, Айда. Погледни я отново. Защо си изпратила това на сина ми?

— Беше на шега — прошепва тя.

— На шега ли?

Айда кима.

— Нещо като — би ли искал да живееш тук — тихо казва тя.

— Не ти вярвам — хладно изрича Симоне. — Кажи ми истината!

Майката отново става и размахва ръце към Симоне:

— Нахалница... вѐн от къщата ми веднага...

— Защо лъжеш? — пита Симоне и най-последно среща погледа на Айда.

Момичето изглежда безкрайно тъжно.

— Съжалявам — прошепва тя със слаб глас. — Съжалявам.

Докато излиза, Симоне среща Нике. Той стои в тъмния коридор и си търка очите.

— Нямам никаква сила, аз съм един безполезен покемон.

— Имаш сила — казва Симоне.

41.

Четвъртък вечер, седемнайсети декември

Когато Симоне влиза в болничната стая, Кенет седи изправен в леглото. Лицето му вече е придобило малко повече цвят и той не изглежда изненадан от появата ѝ точно в този момент.

Симоне отива до него, навежда се и внимателно допира бузата си до неговата.

— Знаеш ли какво сънувах, Сиксан? — пита той.

— Не — усмихва се тя.

— Сънувах баща ми.

— Дядо ли?

Той се засмива тихо.

— Можеш ли да си представиш? Беше в работилницата, потен и весел. Момчето ми, каза само. Знаеш ли, все още усещам тази миризма на дизел...

Симоне преглъща. В гърлото ѝ е заседнала твърда болезнена буца. Кенет леко поклаща глава.

— Татко — прошепва Симоне. — Татко, помниш ли за какво говорехме точно преди да те блъсне колата?

Той я поглежда сериозно и изведнъж като че се запалва пламък в острия му, пронизващ поглед. Опитва се да се изправи, но прави прекалено рязко движение и отново се смъква в леглото.

— Помогни ми, Симоне — нетърпеливо казва той. — Нямаме време, не мога да остана тук.

— Спомняш ли си какво се случи, татко?

— Спомням си всичко.

Той прокарва ръка през очите си, прокашля се отново и протяга ръцете си напред.

— Хвани ме — нарежда и този път, с помощта на Симоне, успява да се изправи и да прехвърли краката си през леглото. — Трябват ми дрехите.

Симоне бързо отива до гардероба и взима дрехите му. Тя коленичи и му обува чорапите, когато вратата се отваря и вътре влиза млад лекар.

— Трябва да си тръгна оттук — обръща се Кенет ядосано към мъжа, преди още да е успял да влезе.

Симоне става.

— Здравейте — казва тя и се здрависва с младия лекар. — Казвам се Симоне Барк.

— Ула Тувефелт — изрича той и изглежда смутен, когато се обръща към Кенет, който си закопчава панталоните.

— Ей ти — казва Кенет и загащва ризата си. — Съжалявам, че не можем да останем, но имаме спешен случай.

— Не мога да ви принудя да останете тук — спокойно казва лекарят, — но би трябвало сам да разбирате, че трябва да внимавате, имайки предвид колко силен удар в главата сте получили. Може да се чувствате добре сега, но трябва да знаете, че могат да възникнат усложнения след минута, след час, а може да се появят и утре.

Кенет отива до мивката и наплисква лицето си със студена вода.

— Съжалявам, както казах — изправя се той. — Но трябва да отида до морето.

Лекарят ги гледа учудено как бързат по коридора. Симоне се опитва да му разкаже за посещенията си при Айда. Докато чакат асансьора, тя вижда, че Кенет трябва да се облегне на стената.

— Къде отиваме? — пита Симоне и за пръв път Кенет не протестира, когато тя сяда зад волана. Просто сяда до нея, слага си колана и почесва главата си под превръзката.

— Трябва да ми кажеш къде отиваме — казва тя, когато той не отговаря на въпроса ѝ. — Как се стига там?

Той я поглежда особено.

— До морето, ще помисля.

Обляга се на седалката, затваря очи и седи мълчалив известно време. Тя вече си мисли, че е направила грешка, баща ѝ очевидно не е добре, трябва да се върне обратно в болницата. Тогава той отваря очи и казва кратко:

— Излез на улица *Санкт Ерикsgатан*, по моста и вдясно на площад *Оденплан*. Право надолу към Източната гара, там ще караш по улица *Валхалавеген* в посока юг, чак до Филмовия институт, там

завиваш по улица *Линдаренгсвеген*. Тя продължава чак до пристанището.

— На кого му трябва джипиес? — усмихва се Симоне, докато влиза в натовареното движение на улица *Санкт Ериксгатан* надолу към магазин *Вестермалмсгалериан*.

— Чудя се — казва Кенет замислено, но после млъква.

— Какво?

— Чудя се дали родителите са разбрали нещо.

Симоне му хвърля бърз страничен поглед, докато колата минава покрай църквата *Густав Ваза*. Тя мярка дълга върволица деца, облечени в пелерини. Те носят свещи в ръце и бавно влизат в църквата.

Кенет се прокашля:

— Чудя се дали родителите са разбрали с какво се занимават децата им.

— Изнудване, малтретиране, насилие и заплахи — уморено отговаря Симоне. — Ангелчетата на мама и татко.

Тя си спомня за онзи път, когато отиде в Тенста, до студиото за татуировки. Децата, които бяха провесили едно момиче през парапета. Въобще не бяха изплашени, по-скоро бяха заплашителни, опасни. Спомня си как Бенджамин се беше опитал да я спре да не отива при онова момче в метрото. Сега разбира, че той сигурно е един от тях. Вероятно принадлежи към тези, които се наричат с имена от покемон.

— Какво им става на хората? — пита тя риторично.

— Не претърпях злополука, Сиксан. Бях блъснат пред една кола — отговаря Кенет с острога в гласа. — И видях кой го направи.

— Блъснат ли беше? Кой...

— Беше едно от тях, едно дете, момиче.

Ниските триъгълници на електрическите свещници светят в тъмните прозорци на Филмовия институт. По пътя има мокра киша, когато Симоне завива по улица *Линдаренгсвеген*. Над поляната на Йердет са надвиснали едри тежки облаци, изглежда, като че скоро силен порой ще се изсипе върху собствениците на кучета и щастливите им животни.

Луден е нос в морето на изток от безмитното пристанище на Стокхолм. В края на 20-те години на миналия век носят става петролно пристанище с най-малко сто цистерни. Районът включва

ниско индустриално строителство, водна кула и пристанище за контейнери, бункери и кейове.

Кенет изважда смачканата визитна картичка, която намери в портфейла на момчето.

Улица *Лудсвеген* 18 — казва той и прави знак на Симоне да спре колата. Тя влиза в асфалтиран участък, ограден с високи метални мрежи.

— Оттук ще продължим пеша — казва Кенет и сваля колана.

Движат се между огромни цистерни и виждат тесни стълби да се вият като серпантини около цилиндричните им корпуси. По огънатите, заварени ламарини, скачвания на стълби и предпазни парапети има ръжда.

Вали слаб и студен дъжд. Когато капките падат върху метала, се чува твърдо глухо звънтене. Съвсем скоро ще се стъмни и вече няма да виждат нищо. Между големите жълти, червени и сини контейнери, наредени един върху друг, са се образували тесни пътеки. Няма никакво улично осветление, само цистерни, товарни кейове, ниски офис постройки и покрай водата обичайната кейова система от кранове, рампи, шлепове и сухи докове. Един замърсен форд пикап е паркиран пред ниска барака до голямо складово помещение от гофрирана ламарина. На тъмния прозорец на бараката, с наполовина изчегъртани самозалепващи се букви, пише: *Морето*. По-малките букви отдолу ги няма вече, но написаното все още може да се разчете върху пращното стъкло: *Водолазен клуб*. Тежкото резе виси до вратата.

Кенет изчаква за миг, заслушва се и внимателно отваря вратата. В малкия офис е тъмно. Вътре има само едно бюро, няколко сгъваеми стола с пластмасови седалки и две ръждясали бутилки за кислород. На стената виси захабен намачкан плакат с екзотични риби в смарагдовозелена вода. Очевидно е, че водолазният клуб вече не се помещава тук, може би е прекратил дейността си, фалирал е или се е преместил.

Нещо зад една решетка на вентилатор започва да трепери и вътрешната врата изщраква. Кенет слага пръст на устните си. Чува се ясни стъпки. Те се затичват, отварят и се озовават в голям склад. Някой тича в тъмнината. Симоне се опитва да види нещо. Кенет слиза по железната стълба, започва да тича, но изведнъж изкрещява.

— Татко? — извиква Симоне.

Тя не може да го види, но чува гласа му. Той проклина и ѝ извиква да внимава.

— Опънали са бодлива тел.

Чува се трополене на метал върху бетонния под. Кенет отново се е затичал. Симоне го следва, прескача бодливата тел и навлиза навътре в голямото помещение. Въздухът е студен и влажен. Тъмно е и е трудно за ориентация. В далечината се чуват бързи крачки.

През мръсен прозорец влиза светлина от прожектора на кран за контейнери. Симоне вижда някой да стои до един електрокар. Момче с маска на лицето, сива маска от плат или картон. То държи желязна тръба, тъпче неспокойно на едно място, после се навежда.

Кенет го приближава, ходейки бързо покрай рафтовете.

— Зад камиона — извиква Симоне.

Момчето с маската се втурва напред и хвърля желязната тръба по Кенет. Тя профучава точно над главата му.

— Чакай, само искаме да говорим с теб — извиква Кенет.

Момчето отваря една стоманена врата и излиза, тичайки навън. Чува се тътен и вътре нахлува светлина. Кенет е вече до вратата.

— Ще избяга — изсъсква той.

Симоне го следва, излиза навън, но се хлъзга на мокрия товарен кей, пада и усеща миризмата на боклук. Изправя се отново и вижда как баща ѝ тича по ръба на кея. Земята е хлъзгава от кишата и когато Симоне се затичва след тях, за малко не пада през ръба. Тя тича и вижда двете фигури пред себе си и бездната отстрани. Тъмната, полузамръзнала ледена каша се удря в кея.

Знае, че ако се спъне и падне, ледената вода мигновено ще я парализира, би потънала като камък с дебелилото си палто и ботушите, пълни с тъмна морска вода.

Спомня си за онази журналистка, която загина заедно с приятелката си, след като паднали във водата с колата си. Потънали като в капан, погълнати от рядката тиня, и изчезнали. Катс Фалк, така се казваше — сеца се Симоне. Тя е задъхана и трепери от напрежение и усилие. Гърбът ѝ е подгизнал от дъжда.

Изглежда, Кенет е изпуснал момчето, стои прегънат на две и я чака, превръзката на главата му се е разхлабила и той едва си поема дъх. От носа му се стича струйка кръв. Дробовете му хриптят. На

земята лежи хартиена маска за лице. Тя почти се е разпаднала от дъжда и когато вятърът я повдига, тя литва и пада във водата.

— По дяволите — казва Кенет, когато Симоне го настига.

Връщат се обратно навътре, а около тях става все по-тъмно. Дъждът е понамалял, но е започнало да духа силно. Вятърът свисти около големите ламаринени постройките. Те минават покрай продълговат сух док и Симоне чува как вятърът свири мрачно и монотонно на дъното. От ръба виси стълба, направена от тракторни гуми, вързани с ръждясали вериги. Тя поглежда надолу към голямата дупка. Огромен басейн без вода, с грапави скални стени, подсилени с армиран бетон. Петдесет метра надолу се вижда излята бетонна плоча с големи колони.

Някъде гумирано покривало плющи на вятъра и светлината от един кран проблясва по вертикалните стени на сухия док. Изведнъж Симоне вижда някой зад една бетонна колона дълбоко там долу.

Кенет забелязва, че тя спира, и се обръща въпросително. Без да казва нищо, тя сочи надолу към сухия док.

Приведената фигура се премества от обсега на светлината.

Кенет и Симоне се втурват към тясната стълба покрай стената. Фигурата се изправя и започва да тича към нещо, приличащо на врата. Кенет се държи за парапета, тича надолу по стръмните стъпала, подхлъзва се, но запазва равновесие. Мирише неприятно на метал, ръжда и дъжд. Те продължават надолу, движейки се плътно до стената, и чуват ехото от стъпките по дъното на сухия док.

На дъното е мокро, Симоне усеща как студената вода прониква в ботушите ѝ, студено ѝ е.

— Къде отиде? — извиква тя.

Кенет бърза между колоните, които са там, за да държат кораба на място, когато се изпомпва водата. Той сочи мястото, където изчезна момчето. Няма врата, както си мислеха, а някакъв вентил. Кенет наднича вътре, но не вижда нищо. Той е задъхан, избърсва челото и врата си.

— Излез — задъхано казва той, — стига толкова.

Отвътре се чува тежък, ритмичен, стържещ звук. Кенет влиза във вентила.

— Бъди внимателен, татко.

Нещо изпуква и после се чува скърцане от шлюза. Изведнъж започва оглушително свистене и Симоне разбира какво се случва.

— Той пуска водата — крещи тя.

— Тук вътре има стълба — изревава Кенет.

Под огромно налягане, през минималния процеп между вратите на шлюза, в сухия док нахлува ледена вода на тънки струи. Металното пукане продължава и вратите се отварят все повече. Водата пада отгоре. Симоне се затичва към стълбата, водата се покачва до коленете ѝ, тя се мъчи да се придвижва в ледената вода. Светлината от крана пробягва по грапавите стени. Водата тече бързо и бурно и я дърпа назад. Тя се удря в метална обшивка и усеща как кракът ѝ изтръпва от болка. Черната вода се лее на тежки талази. Когато стига до стръмната стълба и започва да се катери, тя почти плаче. След няколко крачки се обръща. В тъмното не може да види баща си. Водата се е качила над нивото на вентила в стената. Пукането е оглушително. Тя трепери цялата и продължава нагоре. Дишането изгаря дробовете ѝ. След малко чува как тътенът на бучащата вода намалява все повече. Вратите на шлюза се затварят и водата спира да тече. Тя не усеща ръката, с която се държи за металния парапет. Дрехите ѝ са тежки и ѝ стягат около бедрата. Симоне се качва горе и вижда Кенет от другата страна на сухия док. Той ѝ маха и води едно момче към стария водолазен клуб.

Симоне е подгизнала, ръцете и краката ѝ са измръзнали. Те я чакат до колата. Погледът на Кенет е особен, отнесен. А момчето просто седи пред него с наведена глава.

— Къде е Бенджамин? — крещи Симоне още преди да е стигнала до тях.

Момчето не казва нищо, Симоне го грабва за раменете и го обръща. Когато вижда лицето му, тя така се слисва, че изскимтява.

Носът на момчето е отрязан.

Изглежда, като че ли някой се е опитвал да зашие раната, но набързо, без медицински познания. Погледът му е напълно апатичен. Вятърът свири, тримата вървят към колата. Симоне включва мотора, за да затопли колата. Стъклата бързо се замъгляват. Тя намира малко шоколад и го предлага на момчето. В колата цари пълна тишина.

— Къде е Бенджамин? — пита Кенет.

Момчето гледа в скута си. То сдъвква шоколада и преглъща трудно.

— Сега ще ни разкажеш всичко — чуваш ли? Биели сте други деца, взимали сте парите им.

— Не вече, престанал съм — прошепва.

— Защо малтретирахте други деца? — пита Кенет.

— Просто така стана, когато...

— Така стана ли? Къде са останалите?

— Не знам, откъде да знам, може би вече имат други банди — казва момчето. — Разбрах, че Йеркер е събрал нова банда.

— Ти ли си Уайлорд?

Устата на момчето потреперва.

— Вече престанах — едва чуто казва то. — Кълна се, че престанах.

— Къде е Бенджамин? — пронизително пита Симоне.

— Не знам — бързо казва то. — Никога повече няма да го наранявам, обещавам.

— Чуй ме сега — продължава Симоне. — Аз съм майка му, трябва да знам.

Момчето започва да се клати напред-назад, плаче сърцераздирателно и повтаря непрекъснато:

— Обещавам, аз... обещавам... обещавам, обещавам...

Кенет слага ръка на рамото на Симоне.

— Трябва да го приберем — глухо казва. — Той има нужда от помощ.

42.

Четвъртък вечер, седемнайсети декември

Кенет остави Симоне на кръстовището между улиците *Оденгата* и *Свеавеген* и измина краткото разстояние до детската болница на *Астрид Линдгрен*.

Един лекар веднага прегледа момчето и реши да го приеме за лечение и наблюдение. То страдаше от обезводняване и недोхранване, имаше инфектирани рани по тялото и някои по-леки измръзвания на пръстите на краката и ръцете. Момчето, наричащо себе си *Уайлорд*, всъщност се казваше *Бирк Янсон* и живееше в *Хюсби* при приемно семейство. Социалните служби се намесиха и се свързаха с настойниците на момчето. Когато Кенет си тръгваше от болницата, *Бирк* започна да плаче и каза, че не иска да го оставят сам.

— Остани, моля те — прошепна той и сложи ръка на върха на носа си.

Кенет усети как пулсът му започна да бие ускорено, напрегнато. Когато спира на вратата, още му тече кръв от носа вследствие на тичането.

— Мога да изчакам тук с теб, *Бирк*, при едно условие — каза той.

Кенет седна на един зелен стол до момчето.

— Трябва да ми разкажеш всичко за *Бенджамин* и изчезването му.

През двата часа, докато се появи социалният работник, Кенет седя там с усиливащ се световъртеж и се опитваше да накара момчето да проговори, но единственото, което наистина му се изясни, беше, че някой беше уплашил *Бирк* до такава степен, че той беше спрял да тормози *Бенджамин*. Той, изглежда, дори не знаеше за изчезването на *Бенджамин*.

Тръгвайки, Кенет чува социалният работник и психологът да обсъждат настаняване в дома за младежи *Льовста* в *Сьормланд*.

Кенет се обажда на Симоне от колата и я пита дали се е прибрала добре. Тя отговаря, че е спала малко и мисли да си сипе голяма чаша грапа.

— Отивам да говоря с Айда — казва Кенет.

— Питай я за снимката на тревата и оградата — има нещо нередно в нея.

Кенет паркира колата в Сундбюберг на същото място като предишния път, доста близо до будката за хотдог. Навън е студено и няколко самотни снежинки падат на предната седалка, когато той отваря вратата на колата пред къщата на Айда и Нике. Той веднага ги вижда. Момичето седи на пейка до асфалтираната алея, водеща до тесния край на езерото Улвсундашьон. Айда наблюдава брат си. Нике ѝ показва някакъв предмет, като че го изпуска от ръцете си на земята и отново го хваща. Кенет стои и ги гледа за малко. Има нещо в начина им да се държат един с друг, което ги прави да изглеждат толкова самотни, изоставени. Часът е почти шест вечерта, проблясъци от градското осветление се отразяват в тъмното езеро далеч между жилищните сгради.

Кенет усеща как световъртеж замъглява погледа му за момент. Внимателно прекосява пътя и слиза до езерото по заскрежената трева.

— Здравейте — казва той.

Нике поглежда нагоре.

— Това си ти — извиква той, отива до Кенет и го прегръща. — Айда — казва той разпалено, — Айда, това е той, той, който е толкова стар!

Момичето се усмихва на Нике вяло и притеснено. Върхът на носа ѝ е замръзнал и червен.

— Бенджамин? — пита тя. — Намерихте ли го?

— Не, още не — казва Кенет, докато Нике се смее и продължава да го прегръща и да подскача около него.

— Айда — вика Нике, — той е толкова стар, че са му взели пистолета...

Кенет сядна на пейката до Айда. Заобиколени са от голи тъмни дървета.

— Дойдох да ви кажа, че Уайлорд е обезвреден.

Айда се обръща към него със скептично лице.

— Другите са идентифицирани — казва той. — Бяха пет покемона, нали? Бирк Янсон си призна всичко, но той няма нищо общо с изчезването на Бенджамин.

При думите на Кенет Нике спира и го зяпва.

— Победил си Уайлорд?

— Да — мрачно казва Кенет. — Няма го.

Нике започва да танцува на пътеката. Едрото му тяло излъчва топлина в студения въздух. Изведнъж той спира и поглежда Кенет:

— Ти си най-силният покемон, ти си Пикачу! Ти си Пикачу!

Нике прегръща Кенет щастливо и Айда се засмива с изненадано лице.

— А Бенджамин? — пита тя.

— Не те са го отвлекли, Айда. Може да са направили много лоши неща, но не са отвлекли Бенджамин.

— Трябва да са те, трябва да са те.

— Наистина не мисля така — казва Кенет.

— Но...

Кенет изважда разпечатката от компютъра на Бенджамин, снимката, която Айда е изпратила.

— Сега трябва да ми кажеш какво е това място — казва той дружелюбно, но строго.

Тя побледнява и поклаща глава.

— Обещала съм — тихо изрича тя.

— Никакви обещания не важат при смъртна опасност, чуваш ли?

Но тя стиска устни и обръща лице настрани.

Нике идва до тях и поглежда листа.

— Майка му му го даде — весело казва той.

— Нике!

Айда поглежда брат си ядосано.

— Но така беше — обидено заявява Нике.

— Кога ще се научиш да мълчиш — казва Айда.

Кенет им казва да замълчат.

— Сиксан ли е дала на Бенджамин тази снимка? Какво искаш да кажеш, Нике?

Но Нике поглежда нещастно към Айда, като че ли чака да получи разрешение да отговори на въпроса. Тя клати глава към него. Кенет

усеща как го боли главата; мястото, където се удари, силно, упорито пулсира.

— Отговори ми, Айда — казва той с пресилено спокойствие. — Уверявам те, че е грешно да мълчиш при това положение.

— Но снимката няма нищо общо с това — измъчено казва тя. — Обещах на Бенджамин да не казвам на никого, каквото и да се случи.

— Веднага ми кажи какво представлява тази снимка!

Кенет чува собствения си глас да ехти пронизително сред къщите. Нике изглежда уплашен и тъжен. Айда упорито стиска устни още по-силно. Кенет се насилва отново да се успокои. Чува колко несигурен звучи гласът му, когато се опитва да обясни:

— Айда, слушай ме внимателно. Бенджамин ще умре, ако не го намерим. Той е единственият ми внук. Не мога да пренебрегна нито една следа, без да я проверя.

Настава пълна тишина. После Айда се обръща към него и казва обезсърчено, със сълзи в гласа:

— Нике каза истината.

Тя преглъща трудно, преди да продължи:

— Майка му му е дала тази снимка.

— Какво имаш предвид?

Кенет поглежда Нике, който му кима енергично.

— Не Симоне — казва Айда. — А истинската му майка.

Кенет усеща как го обзема омерзение. Изведнъж силно го заболява целият гръден кош, опитва се да си поеме няколко пъти дълбоко въздух и чува как сърцето му бие тежко и силно в гърдите. За секунди си помисля, че получава инфаркт, но болката отшумява.

— Неговата истинска майка ли? — пита той.

— Да.

Айда изважда кутия цигари от раницата, но не успява да запали, преди Кенет кротко да ѝ я вземе.

— Не можеш да пушиш — казва той.

— Защо?

— Нямах осемнайсет.

Тя повдига рамене.

— Добре, и без това не ми пука — кратко казва тя.

— Добре — казва Кенет и съзнава невъобразимо бавното си мислене.

Търси в паметта си спомени от раждането на Бенджамин. Картините се сменят пред очите му: лицето на Симоне, червено от плач след спонтанен аборт, и после онова лятно слънцестоене, когато беше облечена в широка рокля на цветя, беше в напреднала бременност. Той ги посети в родилното, тя му показа мъничето, ето го мъничето, каза тя и се усмихна с трепереци устни. Ще се казва Бенджамин, любимият син.

Кенет разтърква силно очите си, почесва се под превръзката и пита:

— Как се казва... неговата истинска майка тогава?

Айда поглежда към езерото.

— Не знам — монотонно отговаря тя. — Истина е. Но тя каза на Бенджамин истинското му име. Винаги го наричаше Каспер. Беше мила, винаги го чакаше след училище, помагаше му с домашните и мисля, че му даваше пари. Беше толкова тъжна, че е била принудена да се раздели с него.

Кенет държи снимката:

— А това, какво е това?

Айда хвърля бърз поглед на разпечатката.

— Това е семейният гроб. Истинският семеен гроб на Бенджамин, семейството му е погребано там.

43.

Четвъртък вечер, седемнайсети декември

Малкото светли часове на деня вече са отминали и нощният мрак отново се е спуснал над града. Коледни звезди светят в почти всички прозорци от другата страна на улицата. От конячената чаша с италианска грапа върху ниската маса се носи наситена миризма на грозде. Симоне седи на пода по средата на стаята и разглежда няколко скици. След като баща ѝ я бе оставил на кръстовището между улиците *Свеавеген* и *Оденгатан*, тя се бе прибрала вкъщи, бе съблякла мокрите дрехи, бе се увила в едно одеяло и си бе легнала. Заспа на канапето и се събуди едва когато Кенет се обади. После бе дошъл Сим Шулман.

Сега тя седи на пода само по бельо, пие грапа така, че стомахът ѝ изгаря, и подрежда скиците една до друга. Четири линирани листа, представлящи арт инсталация, която той подготвя за изложбената зала в Тенста.

Шулман говори по телефона с организатора на изложбената зала. Разхожда се из стаята, докато говори. Изведнъж скърцането на паркет под краката му спира. Симоне забелязва, че той се е изместил така, че да може да вижда между бедрата ѝ. Усеща го ясно. Тя събира скиците, взима конячената чаша и отпива малко, без да поглежда Шулман. Тя разтваря бедрата си леко и си представя как погледът му горещо навлиза между тях. Той вече говори по-бавно, иска да приключи разговора. Симоне ляга по гръб и затваря очи. Тя го чака и усеща изгарящата топлина в слабините, притока на кръв, бавното овлажняване. Шулман е спрял да говори. Той се приближава, тя още е със затворени очи, разтваря крака още малко. Чува как се отваря ципът му. Изведнъж усеща ръцете му около талията си. Той я обръща по корем, издърпва я на колене, смъква бикините ѝ около бедрата и влиза в нея отзад. Тя не е напълно подготвена. Вижда ръцете си пред себе си, с разперени пръсти върху дъбовия паркет. Ноктите, вените на ръката. Тя се държи, за да не падне напред, когато той прониква в нея. Силно и самотно. От тежката миризма на грапата ѝ се гади. Би искала да каже

на Шулман да спре, да го направи по друг начин, би искала да започнат отново в спалнята, наистина. Той въздиша тежко и се изпразва в нея, отдръпва се и отива в банята. Тя вдига бикините си и остава да лежи на пода. Странно безсилие през цялото време е на път да я обземе, да удави мислите ѝ, надеждата ѝ, радостта ѝ. Тя вече не се интересува от нищо, което не е свързано с Бенджамин.

Става едва когато Шулман се е изкъпал и излиза с кърпа около кръста. Чувства колко болезнени са коленете ѝ, опитва се да се усмихне, когато минава покрай него и заключва вратата на банята след себе си. Когато застава под душа, усеща как вагината ѝ я боли. Ужасяващо чувство на самота я залива в същия момент, в който топлата вода намокря косата ѝ и се стича по врата, раменете и гърба. Тя се сапунисва и се търка старателно, изплаква се дълго и обръща лицето си към меката течаща вода.

През тътена в ушите си тя чува глухи удари и разбира, че се чука на вратата на банята.

— Симоне — вика Шулман, — телефонът ти звъни.

— Какво?

— Телефонът ти.

— Вдигни — казва тя и спира водата.

— Сега се звъни и на вратата — извиква той.

— Идвам.

Тя взима нова кърпа от шкафа и се подсушава. Банята е изпълнена с гореща пара. Бельото ѝ лежи на влажните плочки. Огледалото е замъглено и тя вижда себе си като сивкав призрак без черти, като фигура от глина. От вентилационната решетка до тавана се чува странен съскащ звук. Симоне не знае защо всичките ѝ сетива се напрягат като пред голяма опасност, защо внимателно, напълно безшумно отключва вратата на банята и надниква навън. Апартаментът излъчва плашеща тишина. Нещо не е наред. Тя се чуди дали Шулман си е тръгнал, но не смее да извика.

Изведнъж чува шепот. Може би от кухнята — мисли си тя. Но с кого си шепне той? Тя се опитва да надмогне чувството на страх у себе си, но не успява. Подът скърца и в процепа между пантите на вратата на банята Симоне вижда някой да прекосява коридора пред банята. Това не е Шулман, а много по-дребен човек, жена с широки спортни дрехи. Жената се връща в антрето и Симоне не успява да се скрие.

Очите им се срещат през тесния отвор, жената застива и Симоне вижда как очите ѝ се разширяват от страх. Жената бързо поклаща глава към нея и продължава по коридора към кухнята. Маратонките ѝ оставят кървави следи по пода. Ужасяваща паника обзема Симоне, сърцето ѝ бие лудо и тя разбира, че трябва да се махне от апартамента, просто да се махне. Отваря вратата на банята и се промъква по коридора, в посока към антрето. Опитва се да се придвижва безшумно, но чува собственото си дишане и скърцането на пода под тежестта ѝ.

Някой си говори сам и рови между приборите в кухненските чекмеджета. Чува се остро дрънчене и трополене.

В тъмнината Симоне вижда нещо голямо и обемисто на пода в антрето. Отнема ѝ няколко секунди да разбере какво се намира пред нея. Шулман лежи по гръб пред външната врата. От прорезна рана на врата му тече кръв. Бавни струи пулсират навън. Тъмночервената локва покрива почти целия под. Устата му е отворена и отпусната. До главата му, между обувките на изтривалката, лежи телефонът ѝ. Тя съзнава, че трябва да го вземе, да изтича навън от апартамента и да се обади на полицията и *Бърза помощ*. Това, че не извика от ужас, когато видя Шулман, не я учудва. Може би трябва да каже нещо — мисли тя и чува внезапни стъпки по коридора. Младата жена се връща, цялата трепери, непрекъснато хапе устни и се опитва да запази спокойствие.

— Не можем да излезем, вратата е заключена — прошепва жената.

— Но кой е...

— Малкият ми брат — прекъсва я тя.

— Но защо...

— Мисли, че е убил Ерик. Не видя, мисли...

Едно кухненско чекмедже пада на земята със силен трясък.

— Евелин? Какво правиш? — извиква Йозеф Ек. — Няма ли да дойдеш?

— Скрый се — прошепва жената.

— Къде са ключовете? — пита Симоне.

— В кухнята при него — казва тя и бързо се връща в кухнята...

Симоне се промъква по дългия коридор и влиза в стаята на Бенджамин, диша задъхано, опитва се да затвори уста, но не ѝ достига въздух. Подът скърца под нея, но вътре в кухнята Йозеф Ек през цялото време говори високо и изглежда, не забелязва нищо. Тя отива

до компютъра на Бенджамин и го включва. Бързо се връща обратно, чува как вентилаторът на компютъра започва да трака и свисти, и точно когато се шумгува в банята, се чува приветствената мелодия на оперативната система.

С разтуптяно сърце тя изчаква няколко секунди, излиза от банята, оглежда се из тъмния коридор и бърза към кухнята. Там няма никой. Подът е покрит с прибори и кървави отпечатащи от обувки.

Тя чува братът и сестрата да се движат из стаята на Бенджамин. Йозеф ругае и събаря няколко книги на пода.

— Виж под леглото — казва той.

— В гардероба — бързо предлага тя.

— Какво, по дяволите, е това? — крещи Йозеф.

Ключът за вратата е на дъбовата маса, Симоне го взима и се връща колкото може по-тихо в антрето.

— Чакай, Йозеф — чува се как извиква Евелин. — Може би е в другия гардероб.

Чупи се чаша и тежки стъпки изтрополяват по коридора.

Симоне прескача тялото на Шулман. Върховете на пръстите му се движат недоловимо. Тя вкарва дългия ключ в секретната ключалка. Ръката ѝ трепери силно.

— Йозеф — отчаяно се провиква Евелин. — Виж в спалнята! Мисля, че той е в спалнята!

Симоне завърта ключа и чува заключващия механизъм да щрака, когато Йозеф Ек нахлува в антрето и я зяпва. Дробовете му хриптят. Симоне върти дръжката, изпуска я, накрая успява да я завърти докрай. Той държи голям кухненски нож в ръка. Колебае се за миг, после тръгва към нея с бързи крачки. Ръцете на Симоне треперят така силно, че не може да натисне дръжката. Младата жена се втурва в антрето, хвърля се в краката на Йозеф и се опитва да го задържи, крещи му да почака. С машинално движение той порязва Евелин по главата с ножа, без да я поглежда. Тя простенва. Той продължава напред и Евелин пуска краката му. Симоне отваря вратата, спъва се и излиза на площадката, кърпата се свлича от нея, Йозеф се приближава, но се спира и оглежда голото ѝ тяло. Симоне вижда как зад него Евелин с бързо движение обърсва с ръка кръвта на Шулман. Намазва лицето и врата си и се свлича на земята.

— Йозеф, кървя — крещи тя. — Миличък...

Тя кашля и млъква, лежи по гръб като умряла. Йозеф се обръща към нея, гледа окървавеното ѝ тяло.

— Евелин? — казва той с уплашен глас.

Връща се в антрето и когато се надвесва над нея, Симоне изведнъж вижда ножа в ръката на Евелин. Вижда как той излиза нагоре като примитивен капан. Острието с голяма сила се врязва право между две от ребрата на Йозеф и тялото му замира напълно. Той накланя глава настрани, свлича се на една страна и остава неподвижен.

44.

Петък ранна сутрин, осемнайсети декември

Кенет подминава две полицайки в коридора на болница Дандерюд, които шепнат оживено. В стаята зад тях той вижда младо момиче, седнало на стол, да гледа с празен поглед пред себе си. Лицето ѝ е опръскано с кръв, косата ѝ изглежда пропита със засъхнала кръв. По бялата ѝ шия и гръден кош има черни съсиреци. Тя седи с леко обърнати навътре стъпала, неосъзнато и по детски. Предполага, че това е Евелин Ек, сестрата на серийния убиец Йозеф Ек. Сякаш чула го да произнася името ѝ в мислите си, тя вдига поглед и гледа право в него. Изразът в очите ѝ е толкова особен — смесица от болка и шок, съжаление и триумф, изглежда почти неприличен. Кенет инстинктивно обръща лице настрани с чувството, че е видял нещо лично, забранено. Той потръпва и си мисли, че може да се радва, задето е пенсиониран и не се налага да е той човекът, който трябва да влезе при Евелин Ек, да придърпа стол и да седне да я разпита. Не би трябвало никой да поеме върху себе си товара на това, което тя може да разкаже за израстването си с Йозеф Ек.

Един униформен полицай със сивкаво продълговато лице пази пред затворената врата на стаята на Симоне. Кенет го разпознава от времето като полицай, но отначало му е трудно да си спомни името му.

— Кенет — казва мъжът, — всичко наред ли е?

— Не.

— Разбрах.

Изведнъж Кенет си спомня името му, Рейне, и че жена му почина много неочаквано точно след като се роди първото им дете.

— Рейне — казва Кенет, — знаеш ли как Йозеф е успял да влезе при сестра си?

— Изглежда, тя просто го е пуснала да влезе.

— Доброволно?

— Не съвсем.

И Рейне разказва как Евелин му е обяснила как се е събудила посред нощ, отишла е до външната врата и през шпионката е погледнала полицаия, Ула Якобсон, който бил заспал отвън на стълбите. Когато се сменял с колегата си, тя го чула да казва, че къщи има малки деца. Не искала да го буди и се върнала до канапето и още веднъж разгледала снимките във фотоалбума, който Йозеф бе сложил в кашона ѝ. Снимките представлявали непонятни проблясъци от един отдавна несъществуващ живот. Тя върнала албума обратно в кашона и размишлявала дали е възможно да си смени името и да замине в чужбина. Когато отишла до прозореца и погледнала през щорите, ѝ се сторило, че вижда някой долу на тротоара. Веднага отдръпнала глава, изчакала малко и после отново погледнала навън. Валял силен сняг и тя вече не виждала никой. Уличната лампа, висяща между къщите, се клатела от силния вятър. Кожата ѝ настръхнала и тя се промъкнала до външната врата, долепила ухо до дървото и се заслушала. Имала чувството, че някой стои точно зад вратата. Йозеф имал специфична миризма. Миризма на омраза, на изгорени химикали. На Евелин ѝ се сторило, че усеща тази миризма, може би си е въобразявала, но все пак останала до вратата, без да смее да погледне през шпионката.

След малко се навела напред и прошепнала до вратата:

— Йозеф?

Навън било тихо. Тъкмо щяла да се върне в апартамента, когато го чула да шепне от другата страна на вратата:

— Отвори.

Опитала се да не подсмърча, когато отговорила:

— Да.

— Мислеше, че ще ми се изплъзнеш?

— Не — прошепнала тя.

— Ще правиш каквото ти казвам.

— Не мога...

— Погледни през шпионката — прекъснал я той.

— Не искам.

— Направи го.

Треперейки, тя се навела напред към вратата. През широкоъгълната леща видяла стълбището. Заспалият полицаей още седял на стълбите, но сега имало тъмна локва кръв на площадката под него. Очите му били затворени, но той все още дишал бързо. Евелин

видяла как Йозеф се отдалечил от кръглото полезрение на шпионката. Притиснал се до стената, но после скочил и ударил шпионката силно с ръка. Евелин отскочила назад и се спънала в обувките си в преддверието.

— Отвори вратата — казал той. — Иначе ще убия полица, ще звънна на съседите и ще ги убия. Ще започна със съседната врата.

Евелин се предала бързо, нямала повече сили. Надеждата ѝ угаснала, когато разумът ѝ казал, че никога няма да избяга от Йозеф. С треперещи ръце отключила вратата и пуснала малкия си брат. Единствената ѝ мисъл била, че по-скоро би умряла, отколкото да му позволи отново да убие някого.

Рейне разказва събитията доколкото може, според това, което е узнал. Предполага, че Евелин е искала да помогне на ранения полицай и да предотврати други убийства, и затова е отворила вратата.

— Якобсон ще се оправи — казва той. — Тя го е спасила, като се е подчинила на брат си.

Кенет поклаща глава:

— Какво им става на тези хора?

Рейне уморено се почесва по челото:

— Тя спаси живота на дъщеря ти.

Кенет внимателно почуква на вратата на стаята на Симоне и я открехва. Пердетата са дръпнати и лампите загасени. Той присвива очи в тъмнината. На едно канапе вижда нещо, което би могло да бъде дъщеря му.

— Симоне — тихо пита той.

— Тук съм, татко.

Гласът идва от канапето.

— Искаш ли да е толкова тъмно? Да запаля ли лампата?

— Не мога, татко — прошепва тя след малко. — Не мога.

Кенет прекосява стаята пипнешком, сядна на канапето и прегръща дъщеря си. Тя започва да хлипа силно и сърцераздирателно.

— Веднъж — прошепва той и я погалва, — когато минавах покрай детската ти градина с патрулната кола, те видях да стоиш там с лице към оградата и да плачеш. От носа ти течеха сополи, беше мокра и мръсна и персоналет не правеше нищо, за да те утеши. Просто седяха и си говореха, напълно безразлични.

— Какво направи? — прошепва тя.

— Спрях колата и дойдох при теб.

Усмива се сам на себе си в тъмното.

— Веднага спря да плачеш, хвана ръката ми и дойде с мен.

Той млъква.

— Само да можех да те хвана за ръка и да те отведа вкъщи и сега.

Тя кима, накланя глава към него и после пита:

— Чул ли си нещо за Сим?

Той я погалва по бузата и се чуди за миг дали да ѝ каже истината, или не. Лекарят грубо му беше обяснил, че Шулман е загубил прекалено много кръв. Има сериозни мозъчни увреждания. Няма спасение. Никога повече няма да се събуди от комата.

— Още не знаят — внимателно казва той. — Но...

Той въздиша.

— Не изглежда добре, миличка.

Тя се тресе от ридания.

— Не мога, не мога — плаче тя.

— Хайде, хайде... Обадох се на Ерик. На път е.

Тя кима.

— Благодаря, татко.

Той отново я погалва.

— Наистина не мога повече — прошепва Симоне.

— Не плачи, миличка.

Тя плаче силно и безутешно.

— Не мога повече...

В същия миг вратата се отваря и Ерик пали лампата. Прекосява стаята, сяда от другата страна на Симоне и казва:

— Слава богу, че си добре.

Симоне притиска лицето си в гърдите му.

— Ерик — приглушено казва тя в палтото му.

Той я гали по главата. Изглежда много уморен, но погледът му е ясен и остър. Тя мисли, че той е мирис от дома им, мирис от семейството.

— Ерик — сериозно казва Кенет. — Трябва да знаеш нещо важно. Ти също, Симоне. Преди малко говорих с Айда.

— Каза ли нещо? — пита Симоне.

— Исках да им кажа, че сме хванали Уайлорд и другите — казва Кенет. — Не исках да се страхуват повече.

Ерик го гледа въпросително.

— Това е дълга история, ще ти разкажа, когато имаме време, но...

Кенет си поема въздух и казва с дрезгав, уморен глас:

— Някаква жена се свързала с Бенджамин няколко дни преди изчезването му. Представила се е за истинската му, биологична майка.

Симоне се освобождава от Ерик и поглежда Кенет, избърсва сополите от носа си и пита с прояснен, разчувстван от плача глас:

— Истинската му майка ли?

Кенет кима:

— Айда ми каза, че тази жена му е давала пари, помагала му е с домашните.

— Това е лудост — прошепва Симоне.

— Дори му е дала друго име.

Ерик поглежда Симоне, после поглежда Кенет и го моли да продължи.

— Да — казва Кенет. — Айда ми разкажа, че онази жена, която казала, че му е майка, твърдяла, че истинското му име е Каспер.

Симоне вижда лицето на Ерик да застива и усеща как я обзема страх, който я събужда на мига.

— Какво има, Ерик? — пита тя.

— Каспер? — пита Ерик. — Наричала го е Каспер ли?

— Да — потвърждава Кенет. — Отначало Айда не искаше да ми каже нищо, била обещала на Бенджамин, че...

Той млъква. Ерик силно е пребледнял и изглежда, като че ще припадне. Става, прави няколко крачки назад, почти се спъва в масата, блъска се в едно кресло и излиза от стаята.

45.

Петък сутрин, осемнайсети декември

Ерик тича надолу по стълбите към болничното фоайе, пробива си път през група младежи с цветя, преминава напред по мръсния под покрай възрастен мъж в инвалидна количка. Мокрите килими потъват звучно под краката му, когато блъсва вратите на главния вход. Слиза по каменното стълбище, без да обръща внимание на локвите и кафявата киша, задминава един автобус, пресича улицата, после ниските храсти и влиза в паркинга за посетители. Вече държи ключа в ръка, устремен към колата си, минава покрай редицата мръсни коли. Отключва, сяда, запалва мотора и толкова бързо дава заден ход, че одрасква странично бронята на най-близката кола.

Дишането му е все още учестено, когато завива на запад по улица *Дандерюдсвеген*. Кара с възможно най-високата скорост, но намалява, приближавайки училището *Едсберг*, минава бавно, изважда телефона и се обажда на Юна.

— Лидия Еверш е — почти крещи той.

— Кой?

— Лидия Еверш е отвлякла Бенджамин — продължава напрегнато той. — Разказвал съм ти за нея, тя подаде оплакване срещу мен.

— Ще я проверим — казва Юна.

— Тръгвам натам.

— Дай ми адрес.

— Къща на улица *Тенисвеген* в Рутебро, не си спомням номера, но къщата е червена и доста голяма.

— Чакай ме някъде в...

— Тръгвам веднага.

— Не върши глупости.

— Бенджамин ще умре, ако не си вземе лекарството.

— Чакай ме...

Ерик затваря телефона, увеличава скоростта през Норвикен, покрай железопътната линия срещу продълговатото езеро, безразсъдно изпреварва при фабриката за мая и усеща пулсиране в слепоочията си, завивайки надолу към търговския център *Куп Форум*.

Ориентира се в района с вилите, паркира до същата ограда от жив плет, както преди десет години, когато двамата със социалната служителка щяха да посетят дома на Лидия. Гледайки къщата от колата, той почти усеща собственото си присъствие на това място преди десет години. Спомня си, че нямаше никакви следи, че тук има дете, никакви играчки в градината, нищо, което да подсказва, че Лидия беше майка. От друга страна, те едва бяха успели да се огледат из къщата. Само бяха слезли надолу по стълбите до мазето и обратно, когато Лидия му се нахвърли с нож в ръка. Спомня си как изглеждаше, когато прокара острието по гърлото си, без да го изпуска от поглед.

Тук не са се променили много неща. На мястото на пицарията има суши бар и във всички дворове се виждат големи батуты за игра, покрити с есенни листа и сняг. Ерик оставя ключа на таблото, излиза от колата и тича нагоре по стръмнината. Забързва към края на склона, отваря портата и продължава навътре в градината. Мокър сняг е покрил високата пожълтяла трева. Ледени висулки блестят от счупения улук. Изсъхнали саксии се полюляват на висящите си цветарници. Ерик натиска бравата и усеща, че е заключено. Поглежда под изтривалката. Няколко мокрици се разбягват от влажния правоъгълник върху бетонната плоча. Сърцето му бие бързо. Ерик пъха пръсти под дървения парапет, но не намира ключ. Заобикаля откъм задната страна, взима един камък от лехата и го хвърля към остъклената врата на верандата. Външното стъкло се чупи и камъкът отскача обратно на тревата. Той отново го вдига и го хвърля по-силно. Цялото стъкло се чупи. Ерик се втурва, отваря вратата и се озовава в спалня, чиито стени са отрупани с картини, изобразяващи ангели и индийския гуру Сай Баба.

— Бенджамин — вика той. — Бенджамин!

Вика сина си, макар да вижда, че къщата е изоставена: всичко е тъмно и неподвижно, мирише на спарено, на застояли дрехи и прах. Бърза в посока към антрето, отваря вратата на стълбището към мазето, откъдето го лъха силна смрад. Тежка миризма на пепел, овъглено дърво и изгоряла гума. Втурва се надолу, препъва се в едно стъпало,

подпира рамо в стената и успява да запази равновесие. Лампите не работят, но на светлината от високо разположените прозорци той вижда, че стаята за игри е опожарена. Подът скърца под краката му. Много от нещата са черни, но някои мебели изглеждат незасегнати. Масата с плот от фаянсови плочки е леко опушена, а ароматизираните свещи върху подноса са се разтопили. Ерик стига до вратата, която води до второто помещение в мазето. Вратата е хлабаво закачена за пантите и вътрешната ѝ страна е напълно овъглена.

— Бенджамин — изрича с уплашен глас.

По лицето му се посипва пепел и той мига със смъдящи очи. Насред помещението има останки от нещо, което, изглежда, е било клетка, достатъчно голяма да побере човек.

— Ерик! — провиква се някой отгоре.

Спира и се ослушва. Стените скърцат. От плочите на тавана падат изгорели частици. Бавно се отправя към стълбището. Отдалеч се чува кучешки лай.

— Ерик!

Това е гласът на Юна. Той е вътре в къщата. Ерик се качва по стълбите. Юна го гледа разтревожено.

— Какво е станало?

— В мазето е горяло — отговаря Ерик.

— Нищо друго?

Ерик прави неясен жест надолу към мазето:

— Има останки от клетка.

— Довел съм куче.

Юна минава забързано през коридора към антрето и отваря вратата. Маха на униформената водачка на кучето, чиято тъмна коса е сплетена в стегната плитка. Черният лабрадор я следва плътно. Тя кимва на Ерик, моли ги да изчакат отвън, след което сяда срещу кучето и му говори. Юна се опитва да изведе Ерик навън, но се отказва, когато разбира, че няма да успее.

Лъскавото черно куче се движи енергично из къщата, души старателно, диша учестено и не спира да търси. Коремът му пулсира усилено. Животното претърсва систематично стая след стая. Ерик още стои в антрето. Прилошава му, изведнъж усеща, че ще повърне, и напуска къщата. Двама полицаи си говорят пред един полицейски микробус. Ерик излиза през портата, продължава по тротоара в посока

към колата си, спира и изважда малката кутийка с папагала и туземеца. Стои с кутийката в ръка, после отива до една канавка и изпразва съдържанието ѝ върху решетката. По челото му е избила студена пот, преглъща, като че иска да каже нещо след продължително мълчание, след което изпуска самата кутийка и чува как пада във водата.

Когато се връща в градината, Юна все още стои навън пред къщата. Той среща погледа на Ерик и поклаща глава. Ерик влиза вътре. Водачката на кучето е застанала на колене и гали лабрадора по шията и зад ушите.

— Слизахте ли в мазето? — пита Ерик.

— Разбира се — отговаря тя, без да го поглежда.

— А във вътрешната стая?

— Да.

— Кучето може би не улавя следата заради многото пепел.

— Роки е в състояние да открие труп под вода на 60 метра дълбочина — казва тя.

— А живи хора?

— Ако тук имаше нещо, Роки щеше да го намери.

— Но вие още не сте били навън — казва Юна, който се е приближил зад Ерик.

— Не знаех, че трябва — казва водачката на кучето.

— Да, трябва — отвръща кратко Юна.

Тя вдига рамене и става отново.

— Хайде, ела — обръща се тя към лабрадора с глух, сподавен глас. — Ела! Ще излезем ли навън да видим? Хайде да видим!

Ерик тръгва след тях надолу по стълбата, заобикаля къщата. Черното куче подтичва напред-назад сред избуялата трева, души около варела с вода, върху който се е образувала непрозрачна ледена кора, търси между старите овощни дръвчета. Небето е тъмно и навъсено. Ерик вижда, че съседът е запалил разноцветни лампички върху едно дърво. Въздухът е студен. Полицайте са седнали вътре в микробуса. Юна нито за миг не се отделя от жената с кучето, от време на време посочва в някоя посока. Ерик ги следва край задната страна на къщата. Изведнъж разпознава хълмчето в най-отдалечената част на градината. Това е мястото от снимката, мисли си той. Фотографията, която Айда беше изпратила на Бенджамин, преди той да изчезне. Ерик се е задъхал. Кучето души около компоста, продължава към хълмчето,

души в основата му, диша учестено, прави една обиколка около него, пъха муцуна в ниските храсти и откъм задната страна на кафявата ограда, връща се, бърза нататък покрай един кош с листа и стига до малка градинка, засадена с подправки. Малки пръчици с торбички със семена посочват какво расте на различните редове. Черният лабрадор заскимтява неспокойно и след това ляга наред лехите. Проснат върху мократа натрупана земя. Тялото на кучето се тресе от възбуда, а лицето на водачката изглежда много тъжно, когато изрича похвалата към него. Юна се обръща рязко, тичешком приближава, застава пред Ерик и не го пуска да отиде до мястото. Ерик няма представа какво крещи той, какво се опитва да направи, но Юна го отвежда настрани, вън от градината.

— Трябва да знам — изрича Ерик с треперещ глас.

Юна кимва и казва тихо:

— Кучето маркира, че в земята има труп на човек.

Ерик се свлича на тротоара, опира се на един трафопост, стъпалата, краката, цялото му тяло престава да съществува за него, вижда как полицаите напускат микробуса, всеки с по една лопата, след което затваря очи.

Ерик Мария Барк седи самотен в колата на Юна Лина и гледа през прозореца към улица *Тенисвеген*. Черните корони на дърветата са осветени от висящите улични лампи. Черни клони, разперени срещу тъмното зимно небе. Устата му е суха, главата го боли. Прошепва нещо на себе си, после излиза от колата, прехвърля се през лентата, с която е ограден районът, и се отправя към къщата през високата заскрежена трева. Юна стои и гледа униформените мъже с лопати. Те работят в напрегнато мълчание, движенията им са почти механични. Цялото място около лехите е разкопано. Сега то представлява просто една голяма четириъгълна дупка. Върху пластмасово покривало са разположени окаляни парцали от дрехи и парчета кости. Звукът от лопатите продължава, металът удря в камък, лопатите се отпускат и полицаите изправят гръб. Ерик бавно се доближава, стъпва тежко и преко сили. Вижда как Юна се обръща и умореното му лице грейва в широка усмивка.

— Какво става? — едва чуто пита Ерик.

Юна го пресреща, улавя погледа му и казва:

— Не е Бенджамин.

— Кой е?

— Тялото е лежало тук най-малко десет години.

— Дете ли е?

— Може би около петгодишно — отвръща Юна и тръпки
полазват по гърба му.

— Значи все пак Лидия е имала син — глухо прошепва Ерик.

46.

Вторник преди обяд, деветнайсети декември

Навън вали силен и мокър сняг, в една градинка пред сградата на полицията куче тича напред-назад. Кучето лае енергично към снега, движи се щастливо сред снежинките, лапа въздуха и разтръсква козината си. Видът на кучето кара сърцето на Ерик да се свие. Той осъзнава, че е забравил какво е просто да съществуваш. Забравил е какво е да не мислиш непрекъснато за живот без Бенджамин.

Зле му е и ръцете му треперят от абстиненция. Не е взимал нито едно хапче от почти цяло денонощие и не е спал въобще през нощта.

Докато върви към големия вход на сградата на полицията, той си мисли за старите тъкани пана, които веднъж Симоне му показва на една изложба на женски занаяти. Бяха като картини на небето в ден като този: мрачни, плътни, неясно сиви.

Симоне стои в коридора пред стаята за разпит. Когато вижда Ерик да се приближава, тя го посреща и улавя ръцете му. По някаква причина този жест го кара да се чувства благодарен. Тя изглежда бледа и съсредоточена.

— Не е нужно да присъстваш — прошепва тя.

— Кенет каза, че искаш да съм тук — отговаря той.

Тя кима леко.

— Просто съм толкова...

Тя млъква и леко се прокашля.

— Бях ти ядосана — спокойно казва.

Очите ѝ са влажни и зачервени.

— Знам, Симоне.

— Ти поне си имаш хапчетата — остро изрича.

— Да — отговаря той.

Тя се обръща настрана и се заглежда през прозореца. Ерик гледа слабото ѝ тяло, ръцете, плътно стиснати една около друга. Кожата ѝ е настръхнала, от вентилаторите под прозорците духа студен въздух.

Вратата на стаята за разпит се отваря и едра жена в полицейска униформа тихо ги приканя да влязат.

— Заповядайте, вече можете да влезете.

Тя се усмихва топло с розови, бляскави устни.

— Казвам се Аня Ларшон — казва тя на Ерик и Симоне. — Аз ще взема показанията ви.

Жената протяга добре поддържаната си, закръглена ръка. Ноктите ѝ са дълги, лакирани с червен лак с брокат.

— Реших, че ще придаде малко коледно настроение — весело казва тя за ноктите си.

— Хубави са — разсеяно отговаря Симоне.

Юна Лина вече е в стаята. Сложил е сакото си на облегалката на стола. Русата му коса е рошава и изглежда неизмита. Не се е избръснал. Когато сядат срещу него, той хвърля на Ерик сериозен, замислен поглед.

Симоне тихо покашля и отпива глътка вода. Когато оставя чашата, докосва ръката на Ерик. Погледите им се срещат и той вижда как тя оформя едно „извинявай“ с устни.

Аня Ларшон слага дигиталния касетофон на масата между тях, натиска копчето за запис, проверява дали червената лампичка свети и после накратко изрежда присъстващите в стаята. След това прави кратка пауза, накланя глава настрани и казва с ясен, дружелюбен глас:

— Добре, Симоне, бихме искали да чуем какво ще ни кажеш за случилото се онзи ден вечерта в апартамента ти на улица *Лунтмакаргатан*.

Симоне кима, поглежда Ерик и после свежда поглед.

— Аз... аз бях вкъщи и...

Тя млъква.

— Сама ли беше? — пита Аня Ларшон.

Симоне поклаща глава.

— Сим Шулман беше при мен — казва тя сдържано.

Юна записва нещо в тетрадката си.

— Можеш ли да кажеш как според теб Йозеф и Евелин Ек са проникнали в апартамента? — пита Аня Ларшон.

— Не съм сигурна, защото бях под душа — бавно казва Симоне и за момент червенина залива лицето ѝ. Червенината изчезва почти веднага, но оставя лъскавина по бузите ѝ. — Бях под душа, когато Сим

ми извика, че се звъни на вратата... Не, чакайте, извика ми, че звъни мобилният ми телефон.

Аня Ларшон повтаря:

— Била си под душа и си чула Сим Шулман да вика, че телефонът ти звъни.

— Да — прошепва Симоне. — Помолих го да вдигне.

— Кой беше?

— Не знам.

— Но той е вдигнал, нали?

— Така мисля, почти съм сигурна.

— Колко беше часът? — изведнъж пита Юна.

Симоне се сепва, като че ли не го е забелязала преди това, като че ли не разпознава гласа му.

— Не знам — отговаря тя извинително, с обърнато към него лице.

Той не се усмихва, а настоява:

— Приблизително.

Симоне повдига рамене и казва несигурно.

— Пет.

— А не четири? — пита Юна.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто искам да знам — отговаря той.

— Нали вече знаете всичко това — казва Симоне на Аня.

— Значи пет — казва Юна и записва часа.

— Какво прави, преди да влезеш под душа? — пита Аня. — По-лесно е да си спомниш часове, ако преповториш целия ден.

Симоне поклаща глава, изглежда много уморена, почти мудна. Не поглежда към Ерик. Той седи до нея със силно разтуптяно сърце.

— Не знаех — казва той изведнъж и отново млъква.

Тя го поглежда набързо. Той отново отваря уста.

— Не знаех, че ти и Шулман сте имали...

Тя кима.

— Да, Ерик. Така беше.

Той я поглежда, после поглежда полицайката и Юна.

— Съжалявам, че ви прекъснах — заеква той.

Със снизходителен тон Аня отново се обръща към Симоне:

— Продължавай, разкажи ни какво се случи, Сим Шулман извика, че някой звъни...

— Той отиде в антрето и...

Симоне млъква и после се поправя още веднъж:

— Не, не беше така. Чух Сим да казва: *Сега се звъни и на вратата* или нещо подобно. Изкъпах се, подсуших се, внимателно отворих вратата и видях...

— Защо внимателно? — пита Юна.

— Какво?

— Защо си отворила вратата внимателно, а не както обикновено?

— Не знам, усетих, че има нещо във въздуха, струваше ми се заплашително... Не мога да го обясня...

— Беше ли чула нещо?

— Не мисля.

Симоне гледа право пред себе си.

— Продължавай — моли я Аня.

— През процепа на вратата видях в коридора да стои млада жена. Тя ме гледаше, беше уплашена и ми направи знак да се скрия.

Симоне набръчка чело.

— Отидох в антрето и видях Сим... да лежи там на пода... имаше толкова много кръв и през цялото време течеше още, очите му трепереха и той се опитваше да движи ръцете си...

Гласът на Симоне пресипва и Ерик забелязва, че тя се бори да не се разплаче. Той би искал да утеши жена си, да я подкрепи, да хване ръката ѝ и да я прегърне. Но не знае дали тя няма да го отблъсне, или да се ядоса, ако се опита.

— Да направим ли почивка? — благо пита Аня.

— Аз... аз...

Симоне млъква и със силно трепереци ръце вдига чашата вода към устните си. Преглъща трудно и прокарва ръка по очите си.

— Външната врата беше заключена със секретното резе — продължава тя с по-сигурен глас. — Момичето каза, че ключът е при него в кухнята, затова аз се промъкнах в стаята на Бенджамин и включих компютъра.

— Включила си компютъра. Защо? — пита Аня.

— Исках той да мисли, че съм в стаята, да чуе звука от компютъра и да отиде там.

— За кого говориш?

— За Йозеф — отговаря тя.

— Йозеф Ек ли?

— Да.

— Откъде знаеше, че е той?

— Тогава не знаех.

— Разбирам — казва Аня. — Продължавай.

— Включих компютъра и се скрих в банята. Когато чух, че влизат в стаята на Бенджамин, се промъкнах в кухнята и взех ключа. Момичето през цялото време се опитваше да подлъже Йозеф да търси на различни места, за да го забави, чувах ги, но мисля, че случайно се бутнах в някаква картина в антрето, защото изведнъж Йозеф се появи. Момичето се опита да го спре, хвана се за краката му и...

Тя преглъща трудно.

— Не знам, той се освободи от нея. Тогава момичето се престори, че е ранено, намаза се с кръвта на Сим, легна и се престори на мъртва.

За момент настъпва тишина. Симоне има вид, като че ѝ е трудно да диша.

— Продължавай, Симоне — тихо я подканва Аня.

Симоне кима и разказва кратко:

— Йозеф я видя, върна се и когато се наведе, тя го наръга с ножа отстрани.

— Видя ли кой наръга Сим Шулман?

— Йозеф.

— Видя ли го?

— Не.

В стаята става тихо.

— Евелин Ек ми спаси живота — прошепва Симоне.

— Искаш ли да добавиш нещо?

— Не.

— Тогава ти благодаря за сътрудничеството и обявявам разпита за приключен — завършва жената и протяга блестящата си ръка, за да изключи записа.

— Чакай — казва Юна. — Кой се обади?

Симоне го поглежда учудено. Като че ли отново го беше забравила.

— Кой ти се обади по телефона?

Тя поклаща глава.

— Не знам, дори не знам къде остана телефонът, аз...

— Няма значение — спокойно казва Юна. — Ще го намерим.

Аня Ларшон изчаква малко, поглежда ги въпросително и спира касетофона.

Без да поглежда никого, Симоне става от стола и бавно излиза през вратата. Ерик кима набързо на Юна и тръгва след нея.

— Чакай — казва той.

Тя спира и се обръща.

— Чакай, просто искам...

Той млъква, гледа откритото ѝ ранимо лице, бледите светлокафяви лунички, широката уста и светлите зелени очи. Без думи, те се прегръщат, уморени и тъжни.

— Няма нищо — казва той. — Няма нищо.

Целува косата ѝ, къдравата, медноруса коса.

— Вече нищо не знам — прошепва тя.

— Мога да питам дали имат някаква стая, където да си починеш.

Тя бавно се освобождава от него и поклаща глава.

— Ще потърся мобилния си телефон — сериозно казва тя. — Трябва да знам кой е звънял, когато Шулман е вдигнал.

Юна излиза от стаята за разпит с праметнато на рамо сако.

— Телефонът тук в сградата на полицията ли се намира? — пита Ерик.

Юна кима към Аня Ларшон, която е на път към асансьорите малко по-надолу в коридора.

— Аня сигурно знае.

Ерик тъкмо да се втурне към нея, когато Юна му прави жест с ръка. Изважда телефона си и набира някакъв номер. Виждат как жената спира и отговаря.

— Трябват ни някои хартии от теб, съкровище мое — казва Юна с лековат тон.

С намръщено изражение, тя се обръща и те тръгват към нея.

— Аня беше истински атлет, когато започна работа тук — казва той. — Невероятна плувкиня, бъртерфлай, стана осма на Олимпийските игри преди...

— Какви хартии ти трябват? Тоалетна хартия ли? — извиква Аня.

— Не се сърди за...

— Говориш много глупости.

— Просто малко се хваля с теб.

— Да, да — казва тя с лека усмивка.

— Имаш ли списъка с предметите, които сме дали в лабораторията?

— Още не е готов — трябва да слезеш и да провериш.

Връщат се с нея до асансьорите. Кабелите трещят отгоре, а асансьорът скърца, докато слизат надолу. Аня слиза на втория етаж и им маха точно когато вратите се затварят.

На рецепцията на партера седи висок мъж, който напомня на Ерик за негов роднина. Бързо минават по коридор с врати, коркови табла за съобщения и пожарогасители в кутии от плексиглас. В лабораторния отдел е значително по-светло и повечето хора са облечени в лекарски престилки. Юна се здрависва с един много пълен мъж, който се представя като Ериксон и ги въвежда в друга стая. Върху маса със стоманен плот са наредени голям брой предмети. Ерик ги разпознава. Два кухненски ножа с черни петна са поставени в две различни метални купи. Той вижда позната кърпа, килима от антрето, няколко чифта обувки и телефона на Симоне в найлонов плик. Юна посочва телефона.

— Искаме да го погледнем — казва той. — Готов ли си с него?

Пълният мъж отива до списъка, закачен до предметите. Преглежда го и казва забавено:

— Мисля, че да. Да, мобилният телефон е обработен външно.

Юна изважда телефона от найлоновия плик, избърсва го в малко хартия и спокойно го подава на Симоне. Тя съссредоточено отваря списъка с повиквания, промърморва нещо, слага ръка на устата си и заглушава един вик, когато вижда дисплея.

— Бил... бил е Бенджамин — заеква тя. — Последното повикване е от Бенджамин.

Скупчват се около телефона.

Името на Бенджамин примигва няколко пъти, преди батерията на телефона да свърши.

— Шулман говорил ли е с Бенджамин? — пита Ерик с повишен глас.

— Не знам — жално казва тя.

— Но нали той е вдигнал? Само това питам.

— Аз бях под душа и мисля, че взе телефона, преди да...

— Нали, по дяволите, видя, дали повикването е пропуснато или...

— Не беше пропуснато — прекъсва го тя. — Но не знам дали Сим е успял да чуе нещо, преди да отвори вратата на Йозеф.

— Не искам да звуча гневно — казва Ерик с престолено спокойствие. — Но трябва да разберем дали Бенджамин е казал нещо.

Симоне се обръща към Юна:

— Не се ли записват всички разговори в днешно време? — пита тя.

— Може да отнеме седмици да го издирим — отговаря той.

— Но...

Ерик слага ръка на рамото на Симоне и казва:

— Трябва да говорим с Шулман.

— Не можем, той е в кома — разстроено казва тя. — Казах ти, че е в кома.

— Ела с мен — казва Ерик на Симоне и излиза от стаята.

47.

Събота следобед, деветнайсети декември

Симоне седи до Ерик в колата, обръща се към него от време на време и после поглежда през предното стъкло. Пътят, с кафявата линия киша в средата, свисти покрай тях. Колите се движат пред тях в безкрайни мигащи редици. Уличните лампи монотонно проблясват. Тя не казва нищо за боклуците на задната седалка и на пода в краката ѝ: празни шишета от вода, алуминиеви кутии от безалкохолни, картонена кутия от пица, вестници, чаши, салфетки, празни опаковки от чипс и бонбони.

Ерик кара плавно в посока към болница *Дандерюд*, където Сим Шулман лежи в кома, и знае точно какво ще направи, когато пристигнат. Той хвърля поглед към Симоне, отслабнала е и краищата на устата ѝ са смъкнати, тъжни и неспокойни. Самият той се чувства плашещо фокусиран. Вижда събитията от последните дни кристално ясно. Струва му се, че разбира обстоятелствата около това, което се е случило на него и семейството му. Преди да минат района на Крефтрикет, той започва да обяснява на Симоне:

— Когато разбрахме, че не може Йозеф да е отвлякъл Бенджамин, Юна ми каза да потърся в паметта си — казва той в тишината. — И започнах да търся в миналото някой, който би искал да ми отмъсти.

— Какво откри? — пита Симоне.

С периферното си зрение той вижда как тя обръща лице към него.

Знае, че е готова да слуша.

— Открих групата за хипноза, която изоставих... Беше само преди десет години, но аз никога не мисля за тях, всичко за мен беше окончателно приключило — казва той. — Но сега, когато се опитвах да си спомня, беше, като че ли групата никога не е изчезвала, като че ли просто беше отишла малко встрани, в очакване.

Ерик вижда как Симоне кима. Продължава да говори, опитва се да обясни теориите, които е имал за групата по хипноза, за напрежението между хората от групата, за баланса, създаден от него, и предаденото доверие.

— Когато се провалих с всичко, обещах никога повече да не хипнотизирам.

— Да.

— Но наруших обещанието си, защото Юна ме убеди, че това е единственият начин да спасим Евелин Ек.

— Мислиш ли, че причината всичко това да ни се случи, е защото си го хипнотизирал?

— Не знам.

Ерик млъква и после казва, че това може да е събудило задрямала омраза, омраза, овладяна от обещанието, дадено от него никога повече да не хипнотизира.

— Спомняш ли си Ева Блау? — продължава той. — Тя изпадеше периодично в психотични състояния. Знаеш, че ме заплашваше, казваше, че ще провали живота ми.

— Никога не разбрах защо — тихо казва Симоне.

— Страхуваше се от някого, аз го приемах като параноя, но сега съм почти сигурен, че наистина е била заплашвана от Лидия.

— Дори и параноични хора могат да бъдат преследвани — казва Симоне.

Ерик завива към синия, разпръснат болничен комплекс *Дандерюд*. Дъждът бие върху предното стъкло.

— Дори може би Лидия е обезобразила лицето ѝ — казва той почти на себе си.

Симоне се сепва.

— Лицето ѝ обезобразено ли беше? — пита тя.

— Мислех, че го е направила сама, това беше обичайно — казва Ерик. — Предполагах, че е отрязала върха на носа си в отчаян опит да почувства нещо различно, да се освободи от наистина болезненото...

— Чакай, чакай малко — разстроено го прекъсва Симоне. — Носът ѝ е бил отрязан?

— Върхът на носа ѝ.

— Аз и татко намерихме едно момче с отрязан връх на носа. Той разказа ли ти? Някой беше заплашил момчето, уплашил го беше и го

беше наранил, защото беше тормозил Бенджамин.

— Това е Лидия.

— Тя ли е отвлякла Бенджамин?

— Да.

— Какво иска?

Ерик я поглежда сериозно.

— Вече знаеш част от това — казва той. — Под хипноза Лидия призна, че държи сина си Каспер заключен в клетка в мазето и го кара да яде мухлясала храна.

— Каспер? — повтаря Симоне.

— Когато ми разказахте какво е казала Айда — че една жена е наричала Бенджамин Каспер, разбрах, че е Лидия. Отидох до къщата ѝ в Рутебро и влязох с взлом, но там нямаше никого, беше изоставено.

Минава бързо покрай редиците паркирани коли, но всички места са заети, затова завива отново и кара към входа.

— В мазето беше горяло, но огънят беше загаснал сам — продължава Ерик. — Предполагам, че пожарът е бил запален умишлено, но остатъците от голяма клетка още бяха там.

— Но нали нямаше никаква клетка, нали беше доказано, че никога не е имала дете.

— Юна доведе куче за издирване на трупове, което откри десетгодишни останки от дете в градината.

— Господи! — прошепва Симоне.

— Да.

— Тогава това е било...

— Мисля, че е убила детето в мазето, когато е разбрала, че е разобличена — казва Ерик.

— Значи през цялото време си бил прав — прошепва Симоне.

— Така изглежда.

— Да убие Бенджамин ли иска?

— Не знам... Вероятно смята, че аз съм виновен за всичко. Ако не я бях хипнотизирал, нямаше да бъде заплашена да ѝ отнемат детето.

Ерик млъква и мисли за гласа на Бенджамин, когато му се обади. Как се беше опитал да не звучи уплашен и как беше говорил за дървения замък. Трябва да е имал предвид дървения замък на Лидия. Това беше мястото, където тя е израснала, там, където е извършвала

своите зверства и вероятно е била подлагана на зверства. Ако не беше завела Бенджамин в дървения замък, би могла да го е завела навсякъде.

Той оставя колата пред главния вход на болница *Дандерюд*, не се занимава да я заключва или да плаща такса за паркиране. Те просто бързо минават покрай мрачния, пълен със сняг фонтан и покрай няколко зъзнеци пушачи по халати, тичат през свистящите врати и взимат асансьора до отделението, в което лежи Сим Шулман.

В стаята се усеща тежка миризма от многото цветя. На прозореца стоят вази с големи ухаещи букети. На масата има купчина картички и писма от потресени приятели и колеги.

Ерик гледа мъжа в болничното легло, хлътналите бузи, носа, клепачите. Пресилено равномерното движение на корема следва всмукващия звук на респиратора. Той се намира в постоянно вегетативно състояние, животът му се поддържа от апаратите в стаята и никога няма да се справи без тях. Една тръбичка за дишане е вкарана в бронхите му чрез разрез от предната страна на гърлото. Храни се с помощта на сонда, вкарана право в стомаха, с пластина върху корема.

— Симоне, ти ще говориш с него, когато се събуди и...

— Не можем да го събудим — прекъсва го тя с висок глас. — В кома е, Ерик, мозъкът му е увреден от загубата на кръв, никога няма да се събуди, никога вече няма да говори.

Тя избърсва сълзи от лицето си.

— Трябва да знаем какво е казал Бенджамин на...

— Престани — извиква тя и започва да плаче силно.

Една медицинска сестра надниква вътре, вижда как Ерик е прегърнал треперещото тяло на Симоне и ги оставя насаме.

— Ще му направя инжекция със золпидем — прошепва Ерик в косата ѝ. — Това е силно приспивателно, което може да събуди хора в коматозно състояние.

Той усеща как тя поклаща глава.

— За какво говориш?

— Действието му е съвсем кратко.

— Не ти вярвам — колебливо казва тя.

— Приспивателното забавя свръхактивните процеси в мозъка, причиняващи комата му.

— Ще се събуди ли тогава? Наистина ли?

— Никога няма да оздравее, има тежки мозъчни увреждания, Сиксан, но с това приспивателно може би ще се събуди за няколко секунди.

— Какво да направя?

— Случва се пациенти, приели това лекарство, да са в състояние да кажат няколко думи, понякога само да прогледнат.

— Това не е позволено, нали?

— Нямам намерение да искам разрешение, смятам просто да го направя и ти трябва да говориш с него, щом се събуди.

— Побързай — казва тя.

Ерик бързо излиза, за да вземе необходимото оборудване. Симоне застава до леглото на Шулман и улавя ръката му. Гледа го. Лицето му е спокойно. Тъмните силни черти са почти загладени от отпускането. Обикновено толкова ироничната, чувствена уста, е безизразна. Дори сериозната бръчка между черните му вежди я няма. Тя бавно погалва челото му. Мисли си, че ще продължи да излага работите му, че един наистина добър художник никога не може да умре.

Ерик се връща в стаята. Без да казва нищо, отива до Шулман, с гръб към вратата, внимателно навива ръкава на болничната му риза.

— Готова ли си? — пита той.

— Да — отговаря тя. — Готова съм.

Ерик изважда спринцовката, вкарва я в интравенозния катетър и бавно инжектира жълтеникавата течност. Мазна, тя се смесва с прозрачната течност и изчезва надолу към иглата в сгъвката на ръката и в кръвоносната система на Шулман. Ерик слага спринцовката в джоба си, разкопчава си якето и после премества електродите от гърдите на Шулман върху себе си, взима щипката от показалеца му и я слага на своя, после застава и наблюдава лицето на Шулман.

Не се случва абсолютно нищо. Коремът на Шулман се надига и спада равномерно и механично с помощта на респиратора.

Устата на Ерик е пресъхнала и му е студено.

— Да си ходим ли? — пита Симоне след малко.

— Чакай — прошепва Ерик.

Ръчният часовник тиктака бавно. От едно цвете на прозореца поляка се откъсва листо. Когато докосва пода, се чува шумолене.

Няколко капки дъжд падат на прозореца. От далечна стая долита женски смях.

Странно свистене се чува от тялото на Шулман, като слаб вятър през полузатворен прозорец.

Симоне усеща как от подмишниците ѝ се стича пот по тялото ѝ. Чувства се клаустрофобично затворена в ситуацията. Всъщност би искала да изтича вън от стаята, но вече не може да откъсне поглед от врата на Шулман. Може би си въобразява, но изведнъж ѝ се струва, че дебелината артерия на врата му пулсира по-бързо.

Ерик диша тежко и когато се навежда над Шулман, тя вижда, че той изглежда нервен, хапе долната си устна и отново поглежда часовника. Нищо не се случва. Респираторът съска с металически звук. Някой минава покрай вратата. Колелата на някаква количка скърцат по коридора и после отново в стаята става тихо. Единственият звук идва от ритмичната работа на машината.

Изведнъж се чува слаб дращещ звук. Симоне не разбира откъде идва. Ерик е направил няколко крачки настрани. Дращещият звук продължава. Симоне осъзнава, че трябва да идва от Шулман. Приближава се до него и вижда показалецът му да се движи по опънатия чаршаф. Тя усеща как пулсът ѝ се ускорява и точно е на път да каже нещо на Ерик, когато Шулман отваря очи. Той гледа право в нея с особен поглед. Устата му се разтегля в уплашена гримаса. Езикът се движи бавно и слюнка се стича по брадичката му.

— Аз съм, Сим — казва тя и взима ръката му в своите. — Ще те питам някои много важни неща.

Пръстите на Шулман бавно потрепват. Тя знае, че той я вижда, тогава очите му се обръщат, устата се стяга и вените на слепоочията му изпъкват ясно.

— Ти вдигна телефона ми, когато Бенджамин се обади, спомняш ли си?

Ерик, който е сложил електродите на Шулман на гърдите си, гледа на монитора как собственият му сърдечен ритъм се покачва. Краката на Шулман вибрират под чаршафа.

— Сим, чуваш ли ме? — пита тя. — Симоне е. Чуваш ли ме, Сим?

Очите му се връщат, но веднага се преместват настрани. В коридора пред вратата се чуват бързи крачки, една жена извиква нещо.

— Ти вдигна телефона ми — продължава тя. — Бенджамин се обади...

Краката му започват отново да треперят, очите се обръщат назад и езикът излиза от устата.

— Какво каза Бенджамин? — пита Симоне.

Шулман преглъща, бавно предъвква, клепачите се затварят.

— Сим? Какво каза той?

Той поклаща глава.

— Нищо ли не каза?

— Не... — просъсква Шулман.

— Какво каза?

— Не Бенджа... — почти беззвучно казва той.

— Нищо ли не каза? — пита Симоне.

— Не той — казва Шулман със слаб и уплашен глас.

— Какво?

— Юси?

— Какво казваш?

— Юси се обади...

Устата на Шулман трепери.

— Къде се намираше той? — пита Ерик. — Питай къде се е намирал Юси.

— Къде беше той? — пита Симоне. — Знаеш ли?

— Вкъщи — пискливо отговаря Шулман.

— Бенджамин също ли беше там?

Главата на Шулман се накланя настрани, устата се отпуска и брадичката се набръчква. Симоне поглежда притеснено към Ерик, не знае какво да прави.

— Лидия там ли беше? — пита Ерик.

Шулман поглежда нагоре, очите му се плъзгат настрани.

— Лидия там ли беше? — пита Симоне.

Шулман кима.

— Юси каза ли нещо за...

Симоне млъква, когато Шулман започва да скимти. Тя нежно го потупва по бузата и изведнъж той я поглежда в очите.

— Какво се е случило? — пита той съвсем ясно, след което отново изпада в кома.

48.

Вторник следобед, деветнайсети декември

Аня влиза в стаята на Юна и мълчаливо му подава папка и чаша греяно вино. Той поглежда нагоре към кръглото ѝ розово лице. За разлика от друг път, тя не му се усмихва.

— Вече са идентифицирали детето — кратко казва тя и сочи папката.

— Благодаря — казва Юна.

Съществуват две неща, които мрази — мисли си той и гледа кафявата картонена папка. Едното е да го принудят да се откаже от случай, да се отдръпне от неидентифицирани тела, неразрешени изнасилвания, грабежи, побои и убийства. Другото, което мрази, но по съвсем друг начин, е, когато неразрешените случаи се решават, защото, щом старите загадки се разкриват, това рядко се случва по начина, по който човек е искал.

Юна Лина отваря папката и чете. Там пише, че детското тяло, намерено в градината на Лидия Еверш, е на момче. Било е на пет години, когато е отнет животът му. Вероятната причина за смъртта е фрактура на главата, причинена от тъп предмет. Освен това са открити редица зараснали и полузараснали наранявания по скелета, което говори за многократно тежко малтретиране. Съдебният лекар е записал побой с въпросителен. Малтретиране, толкова тежко, че е довело до счупени и спукани кости. Преди всичко гърбът и ръцете са били подложени на насилие с тежък предмет. Редица симптоми на недоразвит скелет говорят, че детето е гладувало.

Юна гледа известно време през прозореца. С подобни неща той не може да свикне и си е казал, че в деня, когато свикне, ще престане да бъде криминален инспектор. Той прокарва ръка през гъстата си коса, притеснено преглъща и се връща към четенето.

Значи детето е идентифицирано. Казвал се е Йохан Самюелсон и е бил обявен за изчезнал преди тринайсет години. Майката, Изабела Самюелсон, по нейни думи, се е намирала в градината заедно със сина

си, когато телефонът звъннал в къщата. Тя не взела момчето със себе си и през двайсетте-трийсетте секунди, които ѝ отнело да вдигне слушалката и да установи, че няма никой, детето било изчезнало.

Йохан е бил на две години, когато изчезнал. Бил е на пет, когато е бил убит. След това останките му са преседели в градината на Лидия в продължение на десет години.

От миризмата на греяно вино изведнъж му се догади. Юна става и открява прозореца. Поглежда надолу към двора на сградата на полицията, разперените клони до сградата на ареста, лъскавия мокър асфалт.

Лидия е държала детето при себе си в продължение на три години — мисли си той. Три години пазене на тайна. Три години малтретиране, глад и страх.

— Добре ли си, Юна? — пита Аня и промушва глава през вратата.

— Отивам да говоря с родителите — казва той.

— Никласон сигурно може да го направи — предлага Аня.

— Не.

— Де Геер тогава?

— Това е мой случай — казва Юна. — Ще отида аз... Можеш ли да ми провериш няколко адреса през това време?

— Но, миличък — усмихнато отговаря тя. — Естествено, че мога.

— Става дума за Лидия Еверш, бих искал да знам къде е пребивавала през последните тринайсет години.

— Лидия Еверш? — повтаря тя.

Чувства се много потиснат, когато си слага кожената шапка и зимното яке, за да отиде да съобщи на Изабела и Йоаким Самюелсон, че синът им Йохан, за съжаление, е намерен.

Аня му се обажда, когато излиза от града.

— Бързо стана — казва той и наистина се опитва да звучи весел, но и този път не се получава.

— Миличък, все пак това ми е работата — изчуруликва Аня.

Чува я как си поема въздух. Ято черни птици излитат от покрита със сняг нива, изглеждат като тежки капки в ъгъла на окоето му. Прииска му се да изпсува на глас, когато се сеща за двете снимки на Йохан в папката. На едната снимка той е ухилено хлапе с щръкнала

коса, облечено в полицейски костюм. А на другата: остатъци от кости, наредени на метален плот, педантично обозначени с етикети.

— По дяволите, мамка му — мърмори той сам на себе си.

— Ей, ей!

— Извинявай, Аня, просто друга кола...

— Добре, добре. Но знаеш, че не обичам да се псува.

— Да, знам — уморено казва, без да има сила да се включи в заяждането.

Аня, изглежда, най-последно разбира, че той не е в настроение за шеги, и казва съвсем спокойно:

— Къщата, където са били намерени останките от Йохан Самюелсон, е домът на родителите на Лидия Еверш. Израснала е там и това винаги е бил единственият ѝ адрес.

— Няма ли семейство? Родители? Братя и сестри?

— Чакай, чета. Изглежда, не... Бащата винаги е бил неизвестен, а майката вече не е жива. Изглежда, не е била настойница на Лидия особено дълго.

— И никакъв брат или сестра? — отново пита Юна.

— Не — казва Аня и той я чува как прелиства нещо. — А, всъщност — извиква тя, — имала е по-малък брат, но той, изглежда, е починал рано.

— Тогава Лидия е била... на колко години е била тогава.

— Била е на десет.

— Винаги ли е живяла в тази къща?

— Не, не съм казала това — възразява Аня. — Живяла е и на друго място, даже няколко пъти...

— Къде? — търпеливо пита Юна.

— *Улерокер, Улерокер, Улерокер.*

— Лудницата?

— Нарича се психиатрична клиника. Но да.

В същия миг Юна влиза в малката улица в Салтшобаден, където все още живеят родителите на Йохан Самюелсон. Той веднага вижда къщата им, червена къща от седемнайсети век със стръмен покрив. В градината има остаряла къща за игра и зад хълмистия двор се вижда тъмната тежка вода.

Преди да слезе от колата, Юна прокарва ръце по лицето си. Мрази подобни моменти. По края на заравнената чакълена пътека

старателно са наредени павета. Отива до вратата и позвънява, изчаква, вдига ръка и отново позвънява. Най-накрая чува някой да вика отвътре.

— Аз ще отворя.

Ключалката щрака и една тийнейджърка отваря вратата. Около очите ѝ има черен грим и косата ѝ е боядисана в лилаво.

— Здравейте — казва тя въпросително и гледа Юна.

— Казвам се Юна Лина — обяснява той. — От Държавната криминална полиция. Вкъщи ли са майка ти и баща ти?

Момичето кима и се обръща, за да се провикне. Но жена на средна възраст стои в дъното на коридора и гледа към Юна.

— Аманда — казва тя с уплашен глас. — Питай го... питай го какво иска.

Юна поклаща глава.

— Не бих искал да стоя на вратата и да кажа това, което имам да казвам. Мога ли да вляза?

— Да — прошепва майката.

Юна прави крачка навътре и затваря външната врата. Той поглежда момичето, чиято долна устна е започнала да трепери. После поглежда майката, Изабела Самюелсон. Ръцете ѝ са притиснати към гърдите и лицето ѝ е бледо като платно. Юна си поема въздух и казва тихо:

— Съжалявам много. Намерихме останките на Йохан.

Майката притиска юмрук към устата си и изхлипва. Тя се подпира на стената, но се подхлъзва и се свлича на пода.

— Татко — крещи Аманда. — Татко!

Един мъж слиза, тичайки по стълбите. Когато вижда жена си да седи на пода и да плаче, той забавя ход. Като че ли целият цвят от устните и лицето му изчезва. Поглежда жена си, дъщеря си и накрая Юна.

— Йохан — само казва той.

— Намерихме останките му — унило отговаря Юна.

Сядат в хола. Момичето прегръща майка си, която плаче безутешно. Бащата изглежда странно спокоен. Юна е виждал подобна реакция и преди. Тези мъже — и понякога жени, макар че не е толкова често срещано — които не дават вид да реагират особено много, които продължават да говорят и да задават въпроси, които придобиват

странна интонация в гласа си, една празнота, когато разпитват за подробностите.

Юна знае, че това не е безразличие. Това е борба. Безнадежден опит да се удължи мигът, преди да дойде болката.

— Как го намерихте? — прошепва майката през сълзите си. — Къде го намерихте?

— Търсихме друго дете при човек, заподозрян за отвличане — казва Юна. — Кучето ни надуши следата... тя маркира в градината... той, Йохан е мъртъв от десет години, според мнението на съдебния ни лекар.

Йоаким Самюелсон вдига поглед.

— Десет години?

Той поклаща глава.

— Но — прошепва той — изминаха тринайсет години, откакто Йохан изчезна от нас.

Юна кима и се чувства напълно изтощен, когато казва:

— Имаме основание да смятаме, че човекът, отвлякъл детето ви, го е държал в плен в продължение на три години.

Той гледа надолу в скута си, стареае се да звучи спокоен, когато отново вдига поглед:

— Йохан е бил пленник три години — продължава той, — преди похитителят да отнеме живота му. Бил е на пет, когато е починал.

Сега лицето на бащата не издържа повече. Железният му опит да бъде спокоен е разбит на хиляди парчета, подобно на тънка стъклена преграда. Болезнено е да го гледаш. Той гледа Юна, докато лицето му се свива и сълзите започват да се стичат по бузите му, влизайки в отворената му уста. Груби, ужасни хлипания раздират въздуха.

Юна оглежда дома, разглежда рамкираните снимки по стените. Разпознава снимката от папката на малкия двегодишен Йохан с полицейски костюм. Вижда снимка от конфирмацията на момичето. Там има и снимка на родителите, те се смеят и държат новородено бебе. Той преглъща и чака. Наистина мрази това. Но още не е приключило.

— Има нещо, което трябва да знам — казва той и изчаква още малко, за да се успокоят достатъчно, че да разберат какво им казва.

— Трябва да ви питам дали някога сте чували за жена на име Лидия Еверш?

Майката объркано клати глава. Бащата мига няколко пъти, след което казва бързо:

— Не, никога.

Аманда прошепва:

— Тя ли... тя ли е отвлякла големия ми брат?

Юна я поглежда сериозно.

— Така смятаме — отговаря той.

Когато се изправя, дланите му са мокри и пот се стича по тялото му.

— Съжалявам — отново казва той. — Наистина дълбоко съжалявам.

Той слага визитката си на масата пред тях и оставя телефонен номер на терапевт и помощна група.

— Обадете ми се, ако се сетите за нещо или ако просто искате да поговорим.

Той тръгва, когато с периферното си зрение изведнъж вижда как бащата се надига.

— Чакайте... трябва да знам. Заловили ли сте я вече? Заловили ли сте я?

Юна прехапва устни, обръща се и разперва ръце:

— Не, още не сме я заловили. Но я издирваме. Скоро ще я хванем. Скоро ще я хвана, знам го.

Юна набира номера на Аня веднага щом отново се качва в колата.

Тя отговаря след първия сигнал.

— Добре ли мина? — пита тя.

— Никога не минава добре — мрачно отговаря Юна.

За кратко настъпва тишина в слушалката.

— Искаше ли нещо конкретно? — несигурно пита Аня.

— Да — казва Юна.

— Знаеш, че е събота.

— Мъжът лъже — продължава Юна. — Познава Лидия. Каза, че никога не е чувал за нея, но излъга.

— Откъде знаеш, че е излъгал?

— Очите му, очите му, когато го питах. Прав съм...

— Вярвам ти, винаги си прав. Нали?

— Да, така е.

— Ако не ти повярва човек, после трябва да изтърпи твоя упрек „нали ти казах!“.

Юна се усмихва на себе си.

— Вече ме познаваш, виждам.

— Искаше ли да кажеш нещо друго, освен че беше прав?

— Да, че отивам в *Улерокер*.

— Сега? Нали знаеш, че има коледно празненство довечера?

— Довечера ли беше?

— Юна — заплашително казва Аня. — Има празненство за персонала, коледна вечеря в парка *Скансен*. Нали не си забравил?

— Задължително ли е? — пита Юна.

— Задължително е — строго отговаря Аня. — И ще седиш до мен, нали?

— Само да не почнеш да флиртуваш прекалено след няколко чашки.

— Ще го понесеш.

— Ако бъдеш така добра да се обадиш в *Улерокер* и да провериш дали там има някой, с който да мога да говоря за Лидия, ще ти позволя да правиш почти всичко, което искаш, с мен — казва Юна.

— Боже, обаждам се, обаждам се — весело извиква Аня и затваря.

49.

Събота следобед, деветнайсети декември

Буцата в корема на Юна Лина почти е изчезнала, когато включва на пета и профучава през кишата на Европейски път 4 към Упсала. Психиатричната клиника *Улерокер* все още функционира въпреки големите съкращения в психиатричната помощ, наречени реформи, в средата на деветдесетте години на миналия век, когато от голям брой психичноболни хора се очакваше да се справят сами, след като са прекарали живота си в болнични заведения. Предложени им бяха жилища, от които те бързо бяха изгонени, защото никога сами не бяха плащали сметки, нито се бяха оправяли с готварски печки и врати. Хората в болничните заведения намаляха, но бездомните се увеличиха със същата бройка. Поради политиката на неолибералите последва голяма финансова криза и изведнъж общините не разполагаха с ресурси отново да се погрижат за тези хора. Днес има само няколко действащи психиатрични клиники в Швеция и *Улерокер* е една от тях.

Както обикновено Аня е свършила добра работа. Когато Юна влиза през главния вход, още в погледа на момичето на рецепцията вижда, че е очакван.

Тя само казва:

— Юна Лина?

Той кима и показва полицейската си легитимация.

— Доктор Лангефелт ви очаква. Горния етаж, първата стая вдясно по коридора.

Юна благодари и тръгва нагоре по широкото каменно стълбище. Отдалече се чуват удари и викове. Мирише на цигарен дим и отнякъде се чува звук от телевизор. На прозорците има решетки. Навън има парк, приличащ на гробище, с мокри почерняващи храсти и изгнили решетки, около които се увиват клонести растения. Изглежда потискащо — мисли си Юна и си казва, че такова място всъщност не е за оздравяване, а за изолация. Стига на площадката и се оглежда наоколо. Отляво, зад стъклена врата, има дълъг тесен коридор.

Замисля се за момент къде го е виждал преди, докато осъзнае, че е почти идентично копие на затвора *Крунебергсхектет*. Редиците заключени врати, висящите метални дръжки. Ключалките. Възрастна жена с дълга рокля излиза през една от вратите. Тя се вторачва в него през стъклото. Юна ѝ кима леко, след което отваря вратата към другия коридор. Вътре се усеща силна миризма на почистващ препарат, остра миризма, напомняща хлор.

Доктор Лангефелт вече стои и чака на вратата, когато Юна стига до стаята му.

— От полицията ли сте? — риторично пита той и протяга широка месеста ръка към Юна. Ръкостискането му е учудващо меко, може би най-мекото ръкостискане, което Юна е срещал.

Лицето на доктор Лангефелт не трепва, когато с пестеливо движение посочва вратата и казва:

— Заповядайте, влезте в кабинета ми.

Кабинетът на доктор Лангефелт е учудващо голям. Стените са покрити с тежки библиотеки, пълни с еднакви папки. В стаята няма никакви декоративни предмети, никакви картини или снимки. Единствената картина в стаята е детска рисунка, окачена на вратата. Рисунката представлява човече само с глава и крака, нарисувано със зелен и син пастел. Децата на тригодишна възраст обикновено рисуват хора по този начин. Направо от едно лице — с очи, нос и уста — излизат крака и ръце. Или може да се каже, че човечето няма тяло, или че главата е неговото тяло.

Доктор Лангефелт отива до бюрото си, което е почти изцяло покрито с купчини хартия. Той премества един старомоден телефон от стола за посетители и прави още едно сдържано движение към Юна, който го тълкува като покана да седне.

Докторът го поглежда замислено, лицето му е едро и набръчкано и има нещо безжизнено в чертите му, почти като че ли страда от лицева парализа.

— Благодаря, че ми отделихте време — казва Юна. — Все пак е почивен ден и...

— Знам за какво искате да ме питате — прекъсва го докторът. — Искате информация за Лидия Еверш. Моя пациентка.

Юна отваря уста, но докторът вдига ръка, за да го прекъсне.

— Предполагам, че сте чували за лекарска тайна и засекретена информация, свързана с болест — продължава Лангефелт, — и освен това...

— Познавам закона — прекъсва го Юна. — Ако разследването престъпление би довело до повече от две години затвор...

— Да, да, да — казва Лангефелт.

Погледът на лекаря не е отбягващ, просто безжизнен.

— Разбира се, мога да ви извикам за разпит — благо казва Юна. — В този момент прокурорът подготвя заповедта за задържане на Лидия Еверш. Тогава, естествено, ще изискаме пациентския ѝ картон.

Доктор Лангефелт удря пръстите си едни в други и облизва устните си.

— Точно така е — казва той. — Аз просто искам...

Той прави пауза.

— Просто искам да получа гаранция.

— Гаранция ли?

Лангефелт кима.

— Искам името ми да не бъде замесвано в това.

Юна среща погледа на Лангефелт и мигновено осъзнава, че тази безжизненост всъщност е прикрит страх.

— Не мога да обещаю това — сухо казва той.

— А ако ви помоля?

— Аз съм упорит — казва Юна.

Докторът се обляга назад. Краищата на устата му леко потрепват. Това е единственият признак на притеснение или живот изобщо, който е показал досега.

— Какво искате да знаете? — пита той.

Юна се навежда напред и отговаря:

— Всичко, винаги искам да знам всичко.

Един час по-късно Юна Лина излиза от кабинета на доктора. Хвърля бърз поглед към отсрещния коридор, но жената в дългата рокля я няма и когато бързо слиза по каменното стълбище, той забелязва, че навън е станало съвсем тъмно, паркът и решетките с увивни растения не се виждат изобщо.

Момичето на рецепцията очевидно си е тръгнало. Няма никой и външната врата е заключена. В цялата сграда е напълно тихо, въпреки че Юна знае, че в клиниката има стотина пациенти. Когато отново

влиза в колата си, той потръпва и излиза от големия паркинг пред клиниката.

Нещо го притеснява и му убягва. Опитва се да се сети за момента, в който започна да го притеснява.

Докторът беше извадил една папка, същата като всички други папки по рафтовете. Беше почукал леко върху нея и бе казал:

— Ето я.

Снимката на Лидия показваше доста красива жена със средно дълга, боядисана с къна коса и странно усмихващ се поглед: някакъв бяс изникваше изпод умоляващата повърхност.

Първия път, когато Лидия е била приета за лечение, е била само на десет години. Причината за задържането била, че убила малкия си брат, Каспер Еверш. Една неделя разбила главата му с дървен бастун. На доктора обяснила, че майка ѝ я накарала да възпитава брат си. Каспер бил отговорност на Лидия, когато майката работела или спяла; да го наказва, било нейна задача.

Лидия била приета в клиниката, майката била осъдена на затвор за малтретиране на дете, Каспер Еверш бил навършил едва три години.

— Лидия е загубила семейството си — прошепва Юна и включва чистачките, когато един автобус срещу него изцяло залива колата му.

Доктор Лангефелт лекувал Лидия единствено със силни успокоителни лекарства, без никаква терапия. Той смятал, че тя е действала под силната принуда на майката. По негова препоръка Лидия била настанена в свободно жилище за деца престъпници. Когато навършила осемнайсет, изчезнала от регистрите. Преместила се в стария си дом и живяла там с едно момче, което срещнала в дома. Пет години по-късно отново се появява в документацията, когато е настанена за принудително психиатрично лечение, според вече отменен закон, заради това, че няколко пъти биела деца на детската площадка.

Доктор Лангефелт я срещнал за втори път и този път тя станала негова пациентка в клиниката, нуждаеща се от специално разрешение за изписване.

Докторът разказал с дрезгав и резервиран глас, че Лидия отишла на една детска площадка, избрала конкретно дете, петгодишно момче, примамила го настрана от другите деца и го пребила. Ходила до

детската площадка няколко пъти, преди да я заловят. Последният побой бил толкова тежък, че имало опасност за живота на детето.

— Лидия беше заключена в психиатричната клиника *Улерокер* в продължение на шест години. Беше лекувана през цялото това време — обясни Лангефелт и се усмихна безрадостно. — Беше образцова пациентка. Единственият проблем при нея беше, че постоянно правеше връзки с други пациенти. Създаваше групи около себе си. Групи, от които изискваше абсолютна лоялност.

Тя създава семейство — мисли си Юна и гледа към площад *Фридхемсплан*, когато изведнъж се сеца за празненството за персонала в парка Скансен. Обмисля просто да се престори, че го е забравил, но осъзнава, че е длъжен да отиде заради Аня.

Лангефелт затвори очи, разтърка слепоочията си и продължи да разказва:

— След шест години без никакви инциденти, на Лидия ѝ беше позволено да излиза.

— Никакви инциденти? — пита Юна.

Лангефелт се замисля.

— Имаше нещо, което се случи, но никога не беше доказано.

— Какво се случи?

— Една пациентка беше наранена в лицето. Тя твърдеше, че се е порязала сама, но имаше слухове, че Лидия Еверш го е направила. Доколкото си спомням, бяха само клюки, нямаше нищо сериозно.

Лангефелт беше повдигнал вежди, като че ли искаше вече да продължи разказа си.

— Продължавайте — каза Юна.

— Разрешено ѝ беше да се премести в дома на родителите си. Все още се лекуваше, но се държеше добре. Нямаше никаква причина — каза докторът, — нямаше абсолютно никаква причина да се съмняваме, че тя наистина иска да се излекува. След две години лечението на Лидия завърши. Тя избра терапия, която беше на мода по онова време. Посещаваше групова терапия при...

— Ерик Мария Барк — допълни Юна.

Лангефелт кимна.

— Изглежда, това с хипнозата не ѝ се отрази много добре — каза той важно. — Доведе я до опит за самоубийство. Озова се при мен за трети път...

Юна прекъсна доктора:

— Тя разказа ли ви за колапса?

Лангефелт поклати глава:

— Доколкото знам, всичко е било по вина на онзи хипнотизатор.

— Наясно ли сте, че тя е признала на Ерик Мария Барк убийството на дете? — остро попита Юна.

Лангефелт повдигна рамене.

— Чух, но предполагам, че един хипнотизатор може да накара човек да признае какво ли не.

— Значи не сте приели признанието ѝ на сериозно? — попита той.

Лангефелт се усмихна леко.

— Тя беше развалина, изобщо не беше възможно да се проведе разговор с нея. Наложих се да я подложя на електрошокова терапия, силни невролептични медикаменти — беше трудна работа изобщо да я удържим да не се разпадне отново.

— Значи, дори не сте се опитали да проверите дали има някаква причина за признанието ѝ?

— Предположих, че е ставало въпрос за чувство на вина за малкия ѝ брат — строго отговори Лангефелт.

— Кога я пуснахте? — пита той.

— Преди два месеца — каза Лангефелт, — без съмнение беше излекувана.

Юна се изправи и погледът му отново попадна върху единствената картина в кабинета на доктор Лангефелт, човечето с глава и крака, закачено на вратата. Ходеща глава — помисли си той изведнъж. Само мозък, без сърце.

— Това сте вие — каза Юна и посочи рисунката. — Нали?

Доктор Лангефелт изглеждаше объркан, когато Юна напусна стаята.

Часът е пет следобед и слънцето е залязло преди два часа. Навън е студено и тъмно като в рог. Уличните лампи хвърлят мъглива светлина. Под парка Скансен градът изглежда като димящи светлинни петна. В палатките се виждат стъклодуви и златари. Юна минава през коледния пазар. Горят огънове, пръхтят коне, пекат се кестени. Деца

тичат из един каменен лабиринт, някои от тях стоят и пият горещо какао. Чува се музика, семейства танцуват около високата елха на кръглия дансинг.

Телефонът звъни и Юна спира пред щанд с кренвирши и еленско месо.

— Да, Юна.

— Ерик Мария Барк се обажда.

— Здравей.

— Мисля, че Лидия е закарала Бенджамин в дървения замък на Юси, някъде извън Доротеа, в област Вестерботен, в Лапландия.

— Мислиш?

— Почти съм сигурен — мрачно отговаря Ерик. — Днес няма повече полети. Не си длъжен да идваш, но съм запазил три билета за утре сутринта.

— Добре — казва Юна. — Можеш ли да ми изпратиш съобщение с всички данни за този Юси, и ще се свържа с полицията във Вестерботен.

Докато Юна минава по една от тесните чакълести пътеки, водещи надолу към ресторант *Солиден*, той чува детски смях зад себе си и го побиват тръпки. Жълтият красив ресторант е украсен с лампички и елхови клонки. В трапезарията, на четири дълги маси, са сервирани коледни ястия и веднага щом влиза, Юна вижда колегите си. Те са седнали до големите прозорци, от които има фантастична гледка към залива Нюбровикен и квартал *Сьодермалм*, с увеселителния парк *Грьона Лунд* от едната страна и музея *Ваза* от другата.

— Тук сме — провиква се Аня.

Тя се изправя и маха. Юна усеща, че ентусиазмът ѝ го радва. Той още изпитва неприятно, зловещо чувство след посещението при доктора в *Улерокер*.

Той поздравява и сяда до Аня. Карлос Елиасон седи срещу него. Той носи коледна шапка и весело кима на Юна.

— Вече пихме по няколко чашки — поверително казва той и обичайно бледожълтеникавата му кожа поруменява.

Аня се опитва да го хване под ръка, но той става и казва, че трябва да си вземе храна.

Минава между масите с разговарящи, хранещи се хора и си мисли, че наистина не може да се настрои на подобаващо коледно

настроение. Като че ли някаква част от него още е в дневната на родителите на Йохан Самюелсон. Или като че ли още се движи из психиатричната клиника *Улерокер*, нагоре по каменното стълбище и до заключената врата към дългия, приличащ на затворнически, коридор.

Юна взима чиния от купчината, нарежда се на опашката за маринована херинга и наблюдава колегите си отдалече. Аня е вмъкнала закръгленото си едро тяло в червена рокля от ангорска вълна. Тя още носи зимните си ботуши. Петер оживено разговаря с Карлос, главата му току-що е обръсната и лъщи от пот под полилеите.

Юна си сипва сладка маринована херинга, херинга в горчица и натурална херинга и остава прав. Гледа една жена от друга компания. Тя е облечена със светлосива тясна рокля и две малки момиченца с хубави прически я водят към масата с бонбони. Мъж в сиво-кафяв костюм бърза след тях с по-малко момиченце в червена рокля.

Картофите в месинговата тенджерата са свършили. Юна чака доста дълго, преди една сервитьорка да дойде с купа и да напълни тенджерата с току-що сварени картофи. Любимото му ястие, финландски огретен с ряпа, липсва. Юна минава с чинията си покрай полицаите, които са на четвъртата си наздравица. На масата петимата криминалисти с вдигнати за наздравица малки, тънки чашки, гръмогласно пеят коледна песен. Юна сяда и веднага усеща ръката на Аня на крака си. Тя му се усмихва.

— Помниш ли, обеща да ми позволиш да те опипвам — шегува се тя. Навежда се напред и прошепва високо: — Искам да танцувам танго с теб тази вечер.

Карлос я чува и извиква:

— Аня Ларшон, ти и аз ще танцуваме танго!

— Ще танцувам с Юна — решително казва тя.

Карлос накланя глава настрани и казва дискретно:

— Запиши ме в списъка.

Аня нацупва устни и отпива от бирата си.

— Как беше в *Улерокер*? — пита тя Юна.

Той прави физиономия и Аня разказва за нейна леля, която не била особено болна, но ѝ давали силни медикаменти, защото било най-удобно за персонала.

Юна кима и точно е на път да хапне парче студенопушена съомга, когато се спира. Сега се сеца какво важно е разбрал от

Лангефелт.

— Аня — казва той, — трябва ми един полицейски доклад.

Тя се кикоти.

— Но не и сега — казва тя.

— Тогава утре, но възможно най-рано.

— Какъв доклад?

— За нападение с телесна повреда. Лидия Еверш е била арестувана за нападение над дете на детска площадка.

Аня изважда химикалка и пише върху сметката пред нея.

— Утре е неделя, щях да спя до късно — недоволно казва тя.

— Ще пропуснеш спането.

— Ще танцуваш ли с мен тогава?

— Обещавам — прошепва Юна.

Карлос седи на стол до гардероба и спи. Петер и компанията му са отишли в града, за да продължат вечерта в заведението *Кафе Опера*. Юна и Аня са обещали да се погрижат Карлос да се прибере. Чакайки таксито, те излизат на студения въздух. Юна качва Аня на дансинга и я предупреждава за тънкия слой лед, който му се струва, че усеща върху дървения подиум под краката им.

Те танцуват и Юна тананика тихо.

— Ожени се за мен — прошепва Аня.

Юна не отговаря, мисли за Диса и тъжното ѝ лице. Мисли за приятелството им през всички тези години, как е бил принуден да я разочарова. Аня се опитва да достигне ухото му и да го оближе, но той внимателно премества главата си малко настрани от нея.

— Юна — възкликва Аня. — Танцуваш толкова добре.

— Знам — прошепва той и я завърта.

Около тях мирише на огън и греяно вино, Аня се притиска все по-плътно до него и той си мисли, че ще бъде трудно да заведат Карлос до стоянката на такситата. Скоро трябва да тръгват към ескалатора.

В същия момент телефонът в джоба му звъни. Аня простенва от разочарование, когато той се отдръпва и отговаря:

— Юна Лина.

— Здравейте — казва притеснен глас. — Аз съм Йоаким Самюелсон. Бяхте у нас по-рано днес...

— Да, знам кой сте — казва Юна.

Сеца се как зениците на Йоаким Самюелсон се бяха разширили, когато го попита за Лидия Еверш.

— Чудя се дали може да се видим — казва Йоаким Самюелсон. — Искам да ви разкажа нещо.

Юна поглежда часовника си. Часът е девет и половина.

— Може ли да се видим сега? — пита Йоаким и добавя без причина, че жена му и дъщеря му са заминали при родителите на жена му.

— Може — казва Юна. — Можете ли да дойдете до сградата на полицията, входа откъм улица *Полхемсгатан*, след четирийсет и пет минути?

— Да — казва Йоаким и звучи безкрайно уморено.

— Съжалявам, миличка — казва Юна на Аня, която стои и го чака по средата на дансинга. — Но няма да има повече танго тази вечер.

— Трябва да съжаляваш — навъсено отговаря тя.

— Не мога да пия повече — въздиша Карлос, когато започват да го водят надолу към ескалаторите и изхода.

— Не повръщай — рязко казва Аня, — защото тогава ще искам повишение.

— Аня, Аня — засегнато казва Карлос.

Йоаким седи в бял мерцедес от другата страна на улицата, точно срещу входа на Държавното полицейско управление. Осветлението в колата е включено и лицето му изглежда уморено и самотно на слабата светлина. Когато Юна почуква на стъклото, той се стряска, като че ли е бил дълбоко потънал в мисли.

— Здравейте — казва той и отваря вратата. — Влезте и седнете.

Юна сяда на съседната седалка. Той чака. В колата се усеща слаба миризма на куче. На задната седалка е простряно косматото одеяло.

— Знаете ли — казва Йоаким, — когато мисля за себе си, какъв бях, когато Йохан се роди, като че мисля за напълно непознат човек. Имах проблемно детство, бях в поправителен дом и приемно дете... Но когато срещнах Изабела, тогава се стегнах, започнах да уча сериозно. Дипломирах се като инженер същата година, в която се роди

Йохан. Спомням си, че отидохме на почивка, никога преди не бях ходил на почивка, заминахме за Гърция и Йохан току-що се беше научил да ходи и...

Йоаким Самюелсон поклаща глава.

— Беше отдавна. Той много приличаше на мен... същите...

В колата става тихо. Един плъх, мокър и сив, тича, поклащайки се по тъмния тротоар покрай пълните с боклуци храсти.

— Какво искахте да ми разкажете? — пита Юна след малко.

Йоаким разтърква очите си.

— Сигурни ли сте, че Лидия Еверш е направила това? — пита той със слаб глас.

Юна кима.

— Съвсем сигурен съм — казва той.

— Добре тогава — прошепва Йоаким Самюелсон и преглъща трудно. — Там, в дома... Лидия беше само на четиринайсет, когато откриха, че е бременна. Естествено, се уплашиха, и я накараха да абортира. Трябваше да се потули, но... Станаха много усложнения, сериозна инфекция на матката, която стигна до яйчниците, дадоха й пеницилин и тя оздравя.

Ръцете на Йоаким треперят, когато ги слага на волана.

— След дома се преместих да живея с Лидия. Живяхме в къщата й в Рутebro и се опитвахме да си направим дете, беше обсебена от това. Но не се получаваше. Затова тя си запази час при гинеколог за преглед. Никога няма да забравя, когато се върна от посещението и ми каза, че е станала стерилна след онзи аборт.

— От теб ли забременя в дома? — казва Юна.

— Да.

— Значи си й дължал едно дете — изрича Юна почти на себе си.

50.

Неделя сутрин, двацети декември, последната неделя преди Коледа

Вали гъст, гъст сняг. Преспи от сняг са покрили терминалите на летище *Арланда*. Пистите за приземяване се чистят непрекъснато от коли, които идват и си отиват. Ерик стои до големия прозорец и гледа към лента с куфари, които се изкачват нагоре и влизат в голям шарен самолет.

Симоне идва с кафе и чиния с коледни кифлички и джинджифилови курабийки. Тя поставя двете чаши с кафе пред Ерик и после кима към големия прозорец, гледащ към самолетите. Те наблюдават редица стюардеси на път към самолета. Всичките имат червени коледни шапчици и изглеждат прекалено притеснени от кишата под краката си.

На прозореца в кафенето на летището стои едно джудже, което ритмично поклаща хълбоци. Батерията като че е на път да се изтощи, движенията му стават все по-спазматични, насечени. Ерик среща погледа на Симоне. Тя повдига иронично вежди при вида на клатещото се джудже.

— Почерпиха ни с кифличките — казва тя и след това си спомня. — Последната неделя преди Коледа, днес е последната неделя преди Коледа.

Те се гледат, без да знаят какво да кажат. Симоне изведнъж потръпва и добива измъчен вид.

— Какво има? — пита Ерик.

— Коагулационния препарат — глухо казва тя. — Забравихме... ако той е там, ако е жив...

— Симоне, аз...

— Минало е прекалено много време... той няма да може да си стои на краката...

— Симоне, аз го взех — казва Ерик. — Взел съм го с мен.

— Наистина ли?

— Кенет ми напомни, обади се от болницата.

Симоне си спомня как беше откарала Кенет у дома, как го беше видяла да излиза от колата и след това да пада право в снежната киша. Мислеше, че се е спънал, но когато изтича, за да го вдигне, той беше почти в безсъзнание. Беше го закарала до болницата, където го бяха сложили на носилка, рефлексите му бяха слаби и зениците му реагираха бавно. Лекарят смяташе, че става дума за комбинация от последствия от мозъчното сътресение и ужасно пренапрягане.

— Как е той? — пита Ерик.

— Вчера, когато бях там, спеше, но лекарят, изглежда, не смята, че има особена опасност.

— Добре — казва Ерик, гледа механизираното джудже и след това, без да каже дума, взема червената коледна салфетка и я слага върху него.

Салфетката се клати ритмично напред-назад, като призрак. Симоне започва да се смее, трохи от джинджифиловата курабийка политат върху якето на Ерик.

— Извинявай — изскимтява тя, — просто изглежда толкова перверзно. Едно лудо секс джудже, което...

Тя отново се залива от смях и се превива на две върху масата. После започва да плаче. След известно време спира, изсеква се, избърсва лицето си и отпива от кафето.

Устните ѝ се изкривяват и в същото време Юна Лина идва до тяхната маса.

— Полицаи от Умео са тръгнали натам — казва той направо.

— Имаш ли радиовръзка с тях? — пита Ерик веднага.

— Аз не, те се свързват с...

Юна млъква внезапно, виждайки салфетката, която виси върху танцуващото джудже. Чифт кафяви пластмасови ботуши се подават изпод хартията. Симоне обръща глава, тялото ѝ започва да се тресе от смях или плач, или от смесица от двете. Тя изглежда, сякаш ще се задави. Ерик се изправя рязко и я отвежда настрана.

— Пусни ме — казва тя между гърчовете.

— Само искам да ти помогна, Симоне. Ела, да излезем оттук.

Отварят вратата към един балкон и стоят на студения въздух.

— Ще се оправя, благодаря — прошепва тя.

Ерик изчиства снега от парапета и слага едната ѝ длан върху студения метал.

— Сега ще се оправя — повтаря тя. — Сега... се оправя.

Тя затваря очи и залита. Ерик я хваща. Вижда как Юна ги търси с поглед от кафенето.

— Симоне, как си? — прошепва Ерик.

Тя го гледа с присвити очи.

— Никой не ми вярва, когато казвам, че съм толкова уморена.

— И аз съм уморен, аз ти вярвам.

— Ти си имаш хапчетата, нали?

— Да — отговаря той, без желание да се защити.

Лицето на Симоне се сгърчва и Ерик внезапно усеща как топли сълзи се стичат по бузите му. Може би поради това, че е спрял всички хапчета, че вече няма вътрешна защита, че всичко е оголено, открито.

— През цялото това време — продължава той с треперещи устни. — Мислил съм само едно: не може да е мъртъв.

Те стоят съвсем неподвижни и се прегръщат. Снегът пада на едри снежинки около тях. Лъскав сив самолет излита в далечината със силен тътен. Когато Юна почуква на стъклото до площадката, и двамата се сепват. Ерик отваря и Юна излиза. Той се прокашля.

— Мислех си, че трябва да знаете, че сме идентифицирали тялото в къщата на Лидия.

— Кой беше?

— Не е дете на Лидия... Момчето изчезнало от семейството си преди тринайсет години.

Ерик кима и чака. Юна въздиша тежко:

— Останки от изпражнения и урина показват, че...

Той поклаща глава.

— Показват, че детето е живяло там доста дълго време, вероятно три години, преди да му бъде отнет животът.

Настъпва тишина. Снегът навява, свистящ и мрачен, върху тях. Чува се далечният рев на излитащите самолети.

— С други думи, ти, Ерик, си имал право... Лидия е имала дете в клетка, което смятала за свое.

— Да — беззвучно казва Ерик.

— Убила детето, когато разбрала какво е разказала под хипноза, какво означавало това и какво е щяло да последва.

— Всъщност смятах, че съм сгрешил, приех, че е така — казва Ерик глухо и поглежда към зимната писта за кацане.

— Затова ли си се отказал? — пита Юна.

— Да — отговаря той.

— Мислел си, че си сгрешил, и си обещал никога повече да не хипнотизираш — казва Юна.

Симоне прокарва трепереца ръка по челото си.

— Лидия те е видяла, когато си нарушил обещанието. Видяла е Бенджамин — тихо казва тя.

— Не, тя трябва да ни е следила през цялото време — прошепва Ерик.

— Лидия е изписана от *Улерокер* преди два месеца — казва Юна.

— Тя се е доближавала към Бенджамин предпазливо — може би я е възпирало твоето обещание да не хипнотизираш.

Юна смята, че Лидия е обвинявала Йоаким Самюелсон за аборта в поправителния дом, който я е довел до стерилност. Затова взела сина му, Йохан. После Лидия решила, че хипнозата на Ерик е причината, която я принудила да убие Йохан, затова, когато Ерик започнал отново да хипнотизира, тя отвлякла Бенджамин.

Лицето на Ерик е много сериозно, стегнато и затворено. Отваря уста, за да обясни, че вероятно е спасил живота на Евелин, нарушавайки обещанието си, но не го прави, защото един полицай идва при тях.

— Трябва да тръгваме — кратко казва мъжът. — Самолетът излита след десет минути.

— Говори ли с полицията в Доротеа? — пита Юна.

— Не могат да се свържат с патрулката, отишла до къщата — отговаря полицаят.

— Защо?

— Не знам, но казват, че се опитват от петдесет минути.

— По дяволите, тогава трябва да изпратят подкрепление — казва Юна.

— Казах им, но те искаха да изчакат.

Когато тръгват към чакащия ги самолет, който ще ги закара до Южна Лапландия, до летището във Вилхелмина, Ерик изведнъж усеща странно, кратко облекчение: през цялото време е бил прав.

Вдига лице към падащия сняг. Вихрушката на моменти утихва и пак се усилва. Симоне се обръща и хваща ръката му.

51.

Четвъртък, седемнайсети декември

Бенджамин лежи на пода и слуша как люлеещият се стол натрапчиво скърца по лъскавата повърхност на балатума. Вече силно го болят ставите. Люлеещият се стол бавно се клати напред-назад. Скърца и ламариненият покрив под поривите на вятъра. Изведнъж грубата пружина на вратата към антрето издава металически звън. По коридора се чуват тежки стъпки. Някой изтупва ботушите си. Бенджамин надига глава, но когато се опитва да види кой влиза в стаята, кучешката каишка се стяга около врата му.

— Легни — промърморва Лидия.

Той навежда глава към пода, отново усеща дългите остри ресни на килима по бузата си и сухата миризма на прах в носа.

— След три дни е последната неделя преди Коледа — казва Юси.
— Трябва да изпечем джинджифилови курабийки.

— Неделите са за наказание и за нищо друго — заявява Лидия и продължава да се люлее.

Марек се захилва за нещо, но млъква веднага.

— Смей се — казва Лидия.

— Няма нищо.

— Искам семейството ми да е весело — глухо казва Лидия.

— Ние сме — отговаря Марек.

Подът е студен, покрай стените става течение, валмата прах между кабелите зад телевизора се търкалят напред-назад. Бенджамин все така е само по пижама. Мисли си за момента, когато пристигнаха в дървения замък на Юси. Още тогава по земята имаше сняг и оттогава наваля още, разтопи се и отново замръзна. Марек го водеше през автомобилния парк пред къщата, между стари, покрити със сняг автобуси и натрупани една върху друга смачкани коли. Стъпваше в снега с голи, пламтящи крака. Беше, като да ходиш в окоп между големите, покрити със сняг коли в двора. В къщата светеше и Юси излезе на верандата с ловната пушка на рамо, но когато видя Лидия,

като че ли цялата му сила се изпари. Тя не беше очаквана, не беше добре дошла, но той не оказа съпротива, просто се подчини на волята ѝ с подчинението на животно. Само поклати глава, когато Марек отиде до него и му взе пушката. После от антрето се чуха стъпки и Анбрит се показва. Юси беше промърморил, че това е приятелката му, че трябва да я пуснат да си тръгне. Когато Анбрит видя кучешката каишка около врата на Бенджамин, лицето ѝ побледня и тя се опита да се върне обратно в къщата и да затвори вратата. Марек я спря, като пхна дулото на пушката в пролуката на вратата и с лека усмивка попита дали могат да влязат.

— Да поговорим ли за коледната вечеря? — пита сега Анбрит с несигурен глас.

— Най-важни са Маринованата херинга и пачата — казва Юси.

Лидия въздиша раздражено. Бенджамин поглежда нагоре към златистия вентилатор на тавана с четири златисти лампи. Сенките от неподвижните перки приличат на сиво цвете върху боядисания в бяло фазер.

— За момчето трябва да има кюфтенца — казва Юси.

— Ще видим — отговаря Лидия.

Марек плюе в една саксия и поглежда навън в тъмнината.

— Започвам да огладнявам — казва той.

— Във фризера имаме много месо от лос и сърна — отговаря Юси.

Марек отива до масата, бърка в панера за хляб, отчупва парче твърд шведски хляб и го слага в устата си.

Когато Бенджамин поглежда нагоре, Лидия дърпа каишката. Той кашля и отново ляга. Гладен и уморен е.

— Скоро ще имам нужда от лекарството си — казва той.

— Нищо ти няма — отговаря Лидия.

— Слагат ми инжекция всяка седмица, а вече мина повече от седмица, откакто...

— Млъкни!

— Ще умра, ако не...

Лидия дърпа каишката толкова силно, че Бенджамин изскимтява от болка. Започва да плаче и тя дърпа отново, за да го накара да млъкне.

Марек включва телевизора, чува се прашене, някакъв далечен глас говори. Може би е спортно предаване. Марек сменя каналите, без да намери картина, и изключва.

— Трябваше да взема телевизора от другата къща — казва той.

— Тук горе няма кабелна телевизия — казва Юси.

— Ти си идиот — казва Лидия.

— Защо не работи сателитната чиния? — пита Марек.

— Не знам — отговаря Юси. — Понякога духа доста силно, сигурно се е изкривила.

— Оправи я тогава — казва Марек.

— Оправи я ти!

— Престанете да се заяждате — казва Лидия.

— И без това дават само глупости по телевизията — промърморва Юси.

— Обичам да гледам *Let's dance* — казва Марек.

— Може ли да отида до тоалетната? — тихо пита Бенджамин.

— Ще пикаеш навън — казва Лидия.

— Добре — отговаря той.

— Изведи го навън, Марек — казва Лидия.

— Юси ще го изведе — отговаря той.

— Може да отиде и сам — казва Юси. — Не може да избяга, пет под нулата е и е далече от...

— Отиди с него — прекъсва го Лидия. — През това време аз ще наглеждам Анбрит.

Когато се изправя, на Бенджамин му се завива свят. Вижда, че Юси е взел каишката от Лидия. Коленете на Бенджамин са сковани и когато започва да ходи, жестока болка пронизва бедрата му. Всяка крачка е нетърпима, но той стиска зъби, за да не издаде звук. Не иска да дразни Лидия.

По стените в коридора висят дипломи. Светлината идва от месингов аплик с абажури от матово стъкло. На светлокафявия балатум лежи найлонов плик от хранителния магазин *ИКА*, на който пише: *Качество, грижа, обслужване*.

— Трябва да отида до тоалетната — казва Юси и пуска каишката. — Чакай в антрето, когато се върнеш.

Юси се хваща за корема, влиза, пъшкайки, в тоалетната и заключва след себе си. Бенджамин поглежда назад, вижда големия

закръглен гръб на Анбрит през процепа на вратата и чува как Марек говори за гръцка пица.

На една закачалка в коридора виси зеленото яке на Лидия. Бенджамин претърсва джобовете ѝ, намира ключовете за къщата, едно златисто портмоне и своя телефон. Сърцето му започва да бие по-силно, когато вижда, че батерията на телефона е достатъчно заредена за поне един разговор. Промъква се през самозатварящата се врата към антрето, покрай вратата на килера, и излиза навън на вкочаняващия студ. Обхватът е слаб. Продължава бос по изчистената от снега пътека, водеща до бараката за дърва. В тъмното вижда закръглените снежни форми върху старите рейсове и коли в автомобилния парк. Ръцете му са сковани и треперят от студ. Първият номер, който намира, е на Симоне. Набира го и треперейки, допира телефона до ухото си. Чува първите пращящи сигнали, когато вратата на къщата се отваря. Юси е. Те се гледат. Бенджамин не се сеща да скрие телефона. Може би трябва да тича, но не знае къде да отиде. Юси идва към него с големи крачки, лицето му е бледо и притеснено.

— Готов ли си? — пита той на висок глас.

Юси отива до Бенджамин, поглежда го в очите, това е споразумение, той взема телефона от него и продължава надолу към бараката за дърва. Точно тогава Лидия излиза от къщата.

— Какво правите? — пита тя.

— Ще взема още няколко цепеници — извиква Юси и скрива телефона в якето си.

— Готов съм — казва Бенджамин.

Лидия остава на вратата и пуска Бенджамин в къщата.

Веднага щом Юси влиза в бараката за дърва, поглежда телефона и вижда, че на светлосиния дисплей пише „мама“. Въпреки студа, той усеща мириса на дърво и смола. В бараката е съвсем тъмно. Единствената светлина идва от телефона. Юси слага телефона до ухото си и веднага чува някой да отговаря.

— Ало — казва някакъв мъж. — Ало?

— Ерик ли е? — пита Юси.

— Не, това е...

— Казвам се Юси, можеш ли да предадеш нещо на Ерик, важно е, ние сме тук горе, в моята къща, аз и Лидия, и Марек и...

Юси спира, защото човекът, който вдигна, изведнъж извиква гърлено. Чуват се шумове и прашене, някой кашля, женски плач, подобен на скимтене, и после става тихо. Разговорът е прекъснат. Юси гледа телефона, мисли да пробва някой друг и започва да разглежда номерата, когато батерията внезапно пада. Телефонът изгасва в същия момент, в който вратата на бараката се отваря и Лидия надниква.

— Видях аурата ти през процепите на вратата, беше напълно синя — казва тя.

Юси скрива телефона зад гърба си, слага го в джоба си и започва да събира дърва в кошницата.

— Ти се прибирай — казва Лидия. — Аз ще свърша това.

— Благодаря — отговаря той и излиза от бараката.

По пътеката на път към къщата вижда как ледените кристали по снега блещукат на светлината от прозорците. Под ботушите му се чува сухо хрущене. Зад него някой се приближава, влачейки се насечено, дишайки тежко и задъхано. Юси помисля за кучето си, Кастро. Спомня си, когато Кастро беше кутре. Как гонеше мишки под лекия пресен сняг. Юси се усмихва на себе си, когато ударът в задната част на главата го кара да се препъне напред. Щеше да падне по корем, ако брадвата в главата му не го дърпаше назад. Не може да мръдне, ръцете му са увиснали. Лидия размърдва брадвата, за да я извади. Юси усеща как кръвта тече по врата и се стича по гърба му. Смъква се на колене, пада напред, усеща снега на лицето си, рита с крака и се претъркулва по гръб, за да се изправи. Полезрението на Юси бързо намалява, но през последните съзнателни секунди успява да види как Лидия вдига брадвата над него.

52.

Неделя сутрин, двайсети декември, последната неделя преди Коледа

Бенджамин седи свит, опрян на стената зад телевизора. Главата му е ужасно замаяна, трудно му е да съсредоточи поглед върху нещо. Но най-страшна е жаждата. По-жаден е от всякога през живота си. Гладът е притъпен, не е изчезнал, съществува като тъпа смътна болка някъде в корема му, но жаждата е взела връх, жаждата и болките в ставите. Жаждата сякаш го задушават, като че ли гърлото му е цялото в рани. Вече едва преглъща, няма никаква слюнка в устата. Премисля дните, прекарани на пода в тази къща, как през цялото време Лидия, Марек, Анбрит и той само седят в тази единствено обзаведена стая, без да правят нищо.

Бенджамин слуша как снегът се срива по покрива. Припомня си как Лидия нахлу в живота му, как един ден се появи, затичана след него, когато се прибираще от училище.

— Забрави си това — извика тя и му подаде шапката.

Той спря и благодари. Тогава тя го погледна особено и каза:

— Ти си Бенджамин, нали?

Беше я питал откъде знае името му. Тогава тя го беше погалила по косата и бе казала, че тя е тази, която го е родила.

— Но аз те кръстих Каспер — беше казала тя. — Искам да те наричам Каспер.

После му беше дала малка светлосиня плетена дрешка.

— Направих я за теб, докато беше в корема ми — прошепна тя.

Той ѝ беше обяснил, че се казва Бенджамин Петер Барк и че не може да е нейното дете. Всичко беше доста тъжно и той се опита да говори спокойно и мило с нея. Тя го беше слушала усмихнато и после просто бе поклатила глава меланхолично.

— Питай родителите си — беше казала тя, — питай ги дали си истинското им дете. Можеш да ги питаш, но те няма да ти кажат истината. Не можеха да имат деца. Ще забележиш, че лъжат. Правят го,

защото ги е страх да не те изгубят. Ти не си тяхно истинско дете. Мога да ти разкажа за истинския ти произход. Ти си мой. Това е истината. Не виждаш ли, че си приличаме? Накараха ме да те дам за осиновяване.

— Но аз не съм осиновен — изрича той.

— Знаех си... знаех, че няма да ти кажат — каза тя.

Замисли се и изведнъж осъзна, че това, което тя казва, би могло да е истина, от отдавна се бе чувствал различен.

Лидия го гледаше усмихнато.

— Не мога да ти го докажа — каза тя после. — Трябва да вярваш на собствените си чувства, трябва сам да усетиш. Тогава ще откриеш, че е истина.

Те се разделиха, но той я срещна отново на следващия ден. Заедно отидоха в една сладкарница, където седяха и говориха дълго. Тя му беше разказала как са я накарали да го даде за осиновяване, но че никога не го е забравила. Била мислила за него всеки ден, откакто се е родил и е бил отнет от нея. Всяка минута от живота си чувствала, че ѝ липсва.

Бенджамин беше разказал всичко на Айда и те бяха решили, че Ерик и Симоне в никакъв случай не трябваше да разберат нищо, преди да бе обмислил всичко. Първо искаше да опознае Лидия, искаше да премисли дали това можеше да е истина. Лидия се свързваше с него чрез електронната поща на Айда. Тя беше получила нейния мейл адрес и му изпрати снимката на семейното гробище.

— Искам да знаеш кой си — беше казала тя. — Тук почива семейството ти, Каспер. Някой ден ще отидем там заедно, само ти и аз.

Бенджамин почти беше започнал да ѝ вярва. Искаше да ѝ вярва, беше вълнуваща. Чувстваше се странно да бъде толкова желан, обичан. Тя му беше дала неща, малки спомени от своето детство, пари, беше му дала книги и фотоапарат, а той ѝ беше дал рисунки, неща, които е събирал като дете. Дори се беше погрижила онзи Уайлорд да спре да го тормози. Един ден просто му беше подала лист, на който Уайлорд беше написал, че дава думата си никога повече да не се приближава до Бенджамин и приятелите му. Неговите родители никога не биха могли да направят такова нещо. Той все повече се убеждаваше, че родителите му — тези хора, на които беше вярвал през целия си живот — се

държаха като лъжци. Беше се дразнил, че никога не говореха с него, никога не показваха какво наистина означава за тях.

Как е могъл да бъде толкова невероятно глупав!

Тогава Лидия беше започнала да говори, че иска да дойде у тях, да бъде с него. Искаше ключовете му. Той не разбираше за какво ѝ трябваша. Каза ѝ, че ще я пусне да влезе, ако позвъни на вратата. Тогава тя му се ядоса. Каза, че ще бъде принудена да го накаже, ако не се подчинява. Това напълно го шокира — спомня си той. Тя му обясни, че още когато е бил малък, е дала на осиновителите му пръчка за наказание, като знак, че очаква да го възпитат както трябва. После просто взе ключовете му от раницата и каза, че сама ще реши кога да навести детето си.

Тогава той беше разбрал, че тя не може да е нормална.

На следващия ден, когато седеше и го чакаше, той само отиде до нея и колкото можеше по-спокойно каза, че си иска обратно ключовете и че не иска да я вижда повече.

— Но, Каспер — беше казала тя. — Естествено, че ще си получиш ключовете.

Тя му ги даде. Той си тръгна и тя го последва. Спря и я попита дали не е разбрала, че не иска да я вижда повече.

Бенджамин поглежда надолу към тялото си. Вижда голяма синина на коляното си. Ако мама я беше видяла, би изпаднала в истерия — мисли си той.

Марек както обикновено стои и гледа през прозореца. Събира секрет от носа си и плюе върху стъклото към мястото, където тялото на Юси лежи в снега. Анбрит седи отпусната на масата. Опитва се да не плаче, преглъща, кашля и хълца. Когато излезе и видя Лидия да убива Юси, започна да крещи, докато Марек не насочи ловната пушка към нея и каза, че ще я убие, ако изхлипа още веднъж.

Лидия не се вижда никъде. Бенджамин се повдига в седнало положение и казва с дрезгавия си глас:

— Марек, има нещо, което трябва да знаеш...

Марек поглежда Бенджамин с очи, черни като зърна пипер, после ляга на пода и започва да прави лицеви опори.

— Какво искаш, лайно такова? — пита той, пъшкайки.

Бенджамин преглъща с разранено гърло.

— Юси ми каза, че Лидия ще те убие — лъже той. — Първо щяла да убие него, после Анбрит и накрая теб.

Марек продължава с лицевите опори, после с въздишка става от пода.

— Ти си невероятно малко лайно.

— Така каза — казва Бенджамин. — Тя иска само мен. Искане да е сама с мен. Истина е.

— Така ли? — казва той.

— Да, Юси каза, че му разказала какво ще направи, че ще започне, като убие него, и сега той е...

— Млъкни — прекъсва го той.

— Ще седиш и ще си чакаш реда, така ли? — пита Бенджамин. — Ти не я интересуващ, тя смята, че ние сме по-добро семейство, само аз и тя.

— Юси наистина ли е казал, че тя ще ме убие? — пита Марек.

— Наистина, тя ще...

Марек се смее високо и Бенджамин млъква.

— Вече съм чувал всичко, което човек може да каже, за да избегне болка — казва той с лека усмивка. — Всички обещания и трикове, всякакви сделки и стратегии.

Марек се обръща безразлично към прозореца. Бенджамин въздиша и се опитва да измисли какво друго да каже, когато Лидия влиза. Устните ѝ са стиснати и изопнати, лицето ѝ е много бледо и тя държи нещо зад гърба си.

— Ето че мина една седмица и отново е неделя — тържествено казва тя и затваря очи.

— Последната неделя преди Коледа — прошепва Анбрит.

— Искане да се отпуснем и да премислим изминалата седмица — бавно казва Лидия. — Преди три дни ни напусна Юси, той вече не е сред живите, душата му пътува в едно от седемте небесни колела. Ще бъде разкъсан на парчета заради предателството си, чрез хиляди прераждания като животно и насекомо.

Тя млъква.

— Премислихте ли? — пита тя след малко.

Те кимат и Лидия се усмихва доволно.

— Каспер, ела тук — тихо казва тя.

Бенджамин се опитва да се изправи, полага усилие да не гримасничи от болка, но Лидия все пак пита:

— Физиономии ли ми правиш?

— Не — прошепва той.

— Ние сме семейство и се уважаваме.

— Да — отговаря той със сподавен от плач глас.

Лидия се усмихва и изважда предмета, който е държала скрит зад гърба си. Груба шивашка ножица с широки остриета.

— Тогава няма да ти е проблем да приемеш наказанието си — спокойно казва тя и с напълно безизразно лице слага ножицата на масата.

— Аз съм само дете — казва Бенджамин и залита.

— Стой мирно! — изкрещява му тя. — Никога не е достатъчно, никога, никога не разбираш. Боря се и се старая, работя и се трепя, за да е наред семейството. Да се запази неопетнено. Искам само всичко да е наред.

Бенджамин плаче с наведено лице, тежки, дрезгави ридания.

— Не сме ли семейство, не сме ли?

— Да — казва той. — Да, семейство сме.

— Но защо тогава се държиш така? Промъкваш се зад гърбовете ни, предаваш ни и ни мамиш, крадеш от нас, говориш лошо за нас и разваляш... защо ми причиняваш това? Пъхаш си носа където не трябва, клюкарстваш и навсякъде се бъркаш.

— Не знам — прошепва Бенджамин. — Съжалявам.

Лидия взема ножицата. Тя диша тежко и лицето ѝ се е изпотило. Червени петна са избили по бузите и врата ѝ.

— Ще бъдеш наказан, за да загърбим това — казва тя с небрежен, сух тон.

Премества поглед от Анбрит към Марек.

— Анбрит — казва тя. — Ела тук.

Анбрит, която досега е седяла и е гледала в стената, колебливо се приближава. Погледът ѝ е притеснен, блуждаещ.

— Отрежи му носа — казва Лидия.

Лицето на Анбрит става яркочервено. Тя поглежда Лидия, после Бенджамин. След това поклаща глава.

Лидия ѝ удря силен шамар. Хваща едрата ръка на Анбрит и я избутва към Бенджамин.

— Каспер си е пъхал носа където не трябва и сега ще го загуби.

Анбрит почти неосъзнато разтърква бузата си и после взима ножицата. Марек се приближава и здраво хваща главата на Бенджамин, накланя лицето му към Анбрит. Остриетата на ножицата проблясват металически пред очите му и той вижда притесненото лице на жената, вижда тиковете около очите и устата ѝ, ръцете, които са започнали да треперят.

— Хайде, режи! — изревава Лидия.

Анбрит стои с вдигната над Бенджамин ножица, вече плаче с глас.

— Аз съм хемофилик — изскимтява Бенджамин, — ще умра, ако го направиш. Хемофилик съм!

Ръцете на Анбрит треперят, когато затваря остриетата във въздуха и изпуска ножицата на пода.

— Не мога — хленчи тя. — Не може... от ножицата ме болят ръцете, не мога да я държа.

— Това е то едно семейство — казва Лидия със смекчена строгост, докато с мъка се навежда и взима ножицата. — Ще ми се подчиняваш и ще ме уважаваш, чуваш ли?

— Болят ме ръцете, казах! Ножицата е прекалено голяма за...

— Млъкни — прекъсва я Лидия и я удря силно през устата с opakото на ножицата, с дръжките.

Анбрит изскимтява, прави крачка настрана, несигурно се обляга на стената и слага ръка на кървавите си устни.

— Неделите са за наказание — запъхтяно казва Лидия.

— Не искам — казва тя умолително. — Моля те... не искам.

— Хайде — нетърпеливо казва Лидия.

Анбрит само поклаща глава и прошепва нещо.

— Какво каза? Курва ли ме нарече?

— Не, не — заплаква тя и протяга ръка. — Ще го направя — подсмърча тя. — Ще му отрежа носа. Ще ви помогна. Няма да боли, скоро ще мине.

Лидия ѝ дава ножицата доволна. Анбрит отива до Бенджамин, погалва го по главата и бързо прошепва:

— Не се страхувай. Само тръгвай бързо, колкото можеш по-бързо се махай оттук.

Бенджамин я поглежда въпросително, опитва се да разчете уплашения поглед и треперещата ѝ уста. Анбрит вдига ножицата, но се обръща към Лидия и я напада без особена сила. Бенджамин вижда как Лидия се отдръпва от атаката на Анбрит, вижда Марек да хваща едрата ѝ китка, да опъва ръката ѝ и да я изкълчва от рамото. Анбрит крещи от болка. Бенджамин вече е излязъл от стаята, когато Лидия взема ножицата от пода, отива и сяда върху гърдите ѝ. Анбрит клати глава напред-назад, за да ѝ се изплъзне.

Когато Бенджамин минава през студеното антре и излиза на вкочаняващия студ на стълбите, чува виковете и кашлянето на Анбрит.

Лидия избърсва кръвта от бузата си и се оглежда за момчето.

Бенджамин ходи бързо по изчистената пътека.

Марек взема ловната пушка от стената, но Лидия го спира.

— Това му е добър урок — казва тя. — Каспер няма обувки и е само по пижама. Ще се върне при мама, когато му стане студено.

— Иначе ще умре — казва Марек.

Бенджамин яде сняг и не обръща внимание на болката, докато тича между редиците от коли. Хлъзга се и пада, но отново се изправя, тича малко и вече не усеща краката си. Марек му подвиква нещо от къщата. Бенджамин знае, че не може да му избяга, прекалено е малък и слаб. Най-правилно е да се скрие в тъмното и да стигне до езерото, докато нещата се успокоят. Може би там има някой рибар с ледобур^[1] и бидон за риба. Юси говореше, че езерото Юпчиернен се заледило едва преди седмица, зимата е била мека в началото.

Бенджамин трябва да спре, ослушва се за стъпки, опира ръка на един ръждясал пикап, поглежда нагоре към края на гората и продължава напред. Няма да издържи още дълго, цялото му тяло гори от болка и студ. Спъва се и пада, пропълзява под коравото платнище на един трактор, пълзи напред по натежалата от скреж трева отдолу, под следващата кола и после се изправя. Разбира, че се намира между два автобуса. С опипване намира отворен прозорец на единия автобус, успява да се изкатери на голямата автобусна гума и да се промуши през отвора. Ходи с опипване в тъмното и на една седалка намира няколко стари постелки, в които се увива.

[1] Уред за пробиване на дупки в дебел лед. — Бел.ред. ↑

53.

Неделя сутринта, двайсети декември, последната неделя преди Коледа

Боядисаното в червено летище на Вилхелмина стои самотно в белия ширнал се пейзаж. Часът е едва десет сутринта, а сумракът вече се спуска плътно през тази последна неделя преди Коледа. Прожектори осветяват бетонната писта на летището. След като са летели в продължение на час и половина, сега самолетът им бавно се плъзга към сградата на терминала.

Вътре в чакалнята на летището е топло и изненадващо уютно. От високоговорителите се лее коледна музика, а от магазина, който прилича на комбинация от будка за вестници, кафене и гише за информация, се носи мирис на кафе. Отвън пред магазина висят на широки редове така наречените лапландски занаятчийски произведения, ножове за масло, дървени черпаци и чанти от брезова кора. Симоне се взира с празен поглед в няколко лапландски плетени шапки върху един стелаж. Обзема я известна тъга за тази древна ловна култура, която е принудена да се възроди под формата на пъстри шапки с червени помпони, предназначени за шеговито настроени туристи. Времето е прогонило саамските шамани, хората са провесили кръглите ритуални барабани на стената над канапето и поминъкът с елените е на път да се превърне в забавление за туристите.

Юна вади телефона и набира номер точно когато Ерик му сочи микробус такси, което чака на празния изход. Юна поклаща глава и разговаря с някого с нарастващо раздражение. Ерик и Симоне чуват един глух глас да ръмжи нещо в слушалката. Когато Юна затваря телефона, лицето му е придобило решителен израз. Светлосините му очи са напрегнати и сериозни.

— Какво има? — пита Ерик.

Юна протяга врата си, за да погледне през прозореца.

— Полицайте, които са заминали към къщата, още не са се обадили — казва той с разсеян вид.

— Това не е добре — тихо казва Ерик.

— Ще говоря с участъка.

Симоне се опитва да отведе Ерик настрани.

— Нали няма само да седим и да ги чакаме?

— Не, разбира се — отговаря Юна. — Ще имаме на разположение кола — вече би трябвало да е тук.

— Господи — въздиша Симоне. — Всичко става толкова бавно и трудно.

— Тук на север разстоянията са съвсем различни — казва Юна с остро пламъче в очите.

Симоне свива рамене. Отиват към изхода и когато излизат през вратите, необичайният сух студ ги връхлита.

Два тъмносини автомобила изведнъж спират пред тях и двама мъже, облечени в яркожълти униформи на планински спасители, излизат от колите.

— Юна Лина? — пита единият от мъжете.

Юна кима.

— Трябваше да докараме кола за теб.

— Планински спасители? — пита Ерик притеснено. — Къде е полицията?

Единият мъж се протяга и обяснява сериозно:

— Тук на север не правим голяма разлика. Полицията, митницата, планинските спасители — обикновено си сътрудничим, когато се налага.

Другият мъж се намесва:

— Тъкмо сега нямаме достатъчно хора, точно преди Коледа всичко е...

После млъкват. Ерик придобива отчаян вид. Той отваря уста, за да каже нещо, но Юна го изпреварва:

— Чули ли сте нещо от патрула, който е отишъл към къщата? — пита той.

— Не и след седем часа сутринта — отговаря единият мъж.

— Колко време е нужно да се стигне дотам?

— Ами, един-два часа трябва да се предвидят, ако ще пътувате до Сутме.

— Два часа и половина — добавя другият, — като се има предвид по кое време на годината сме сега.

— Коя кола да вземем? — нетърпеливо пита Юна и тръгва към колите.

— Ами не знам — отговаря единият мъж.

— Дайте ни тази, която е заредена с повече бензин — казва Юна.

— Трябва ли да проверя индикатора? — пита Ерик.

— В моята има четирийсет и седем литра — казва единият мъж бързо.

— Тогава имаш с десет повече от мен.

— Добре — казва Юна, докато отваря вратата.

Сядат в затоплената кола. Юна взема ключовете от мъжа и след това моли Ерик да въведе посоката на съвсем новия джипис приемател.

— Чакайте — вика Юна след мъжете, които се качват в другата кола.

Те се спират.

— Патрулът, който е заминал към къщата сутринта, и те ли са планински спасители?

— Да, всички бяха такива.

Тръгват на северозапад покрай езерото Волгшъон, за да намерят района на Бренбек и след това, само няколко километра по-нататък, трябва да стигнат до главен път Е45, следва права отсечка на запад само от една миля, преди да се озоват на лъкатушещия път, което означава осем мили по една пълна със завои отсечка на юг от Климпфиел и по-нататък към Даимадален.

Пътуват мълчаливо. Когато Вилхелмина е останала далеч зад тях и вече са излезли на пътя към Сутме, те забелязват, че небето над тях сякаш просветлява. Странна и мека светлина като че ли открива видимостта на пейзажа. Могат да различат контурите на планините и езерата наоколо.

— Виждате ли? — казва Ерик. — Просветлява.

— Няма да стане по-светло още няколко седмици — казва Симоне.

— Снегът улавя светлината през облаците — казва Юна.

Симоне допира чело до прозореца на колата. Карат през покрити със сняг гори, които се редуват с гигантски бели сечища, тъмни мочурища и езера, които са се ширнали като просторни равнини. Преминават покрай табелки с имена, като Йетнеме, Тролклинтен, карат

по протежение на дългата река Лонгселеон. В тъмнината едва се вижда едно невероятно красиво езеро, което според табелката се казва Меватнет, със стръмни брегове, студени и обледенени, тъмно блестящи в снежната светлина.

След почти час и половина каране в посока право на север, а после на запад, пътят започва да става по-тесен, слиза почти под наклон към огромното езеро Бургащюн. Сега се намират в община Доротеа, приближават до норвежката граница и пейзажът започва да се извисява нагоре във високи, стръмни планини. Внезапно насрещна кола им сигнализира с фаровете и ги заслепява. Отбиват встрани в канавката, спират и виждат другата кола да дава на заден ход към тях.

— Планинските спасители? — казва Юна сухо, когато виждат, че колата е същата като тяхната.

Юна смъква прозореца на колата и леденият въздух със свистене издухва топлината от колата.

— Вие ли сте стокхолмчаните? — провиква се един от мъжете в колата към тях със силен финландски акцент.

— Да, ние сме — отговаря Юна на финландски, — от нула осем^[1].

Смят се кратко и след това Юна преминава на шведски.

— Вие ли бяхте пратени до къщата? Не можах да ви открия.

— Няма покритие на сигнала — казва мъжът. — Само дето изхабихме бензина. Там горе няма нищо.

— Нищо? Никакви следи около къщата?

Мъжете поклащат глава.

— Минахме през всички пластове сняг.

— Как така? — пита Ерик.

— От дванайсети насам пет пъти валя сняг — така че претърсихме за следи пет снежни пласта.

— Добра работа — казва Юна.

— Затова ни отне малко повече време.

— Но там не е идвал никой? — пита Симоне.

Мъжете поклащат глава.

— Не и след дванайсети, както казах.

— По дяволите — тихо казва Юна.

— Ще се върнете ли с нас в такъв случай? — пита мъжът.

Юна поклаща глава.

— Дошли сме чак от Стокхолм, така че сега няма да се връщаме. Мъжете повдигат рамене.

— Да, както решите.

Махат за довиждане и изчезват в източна посока.

— Няма сигнал — прошепва Симоне. — Но Юси нали се обади от къщата?

Продължават пътуването в мълчание. Симоне си мисли същото като другите: това пътуване може да се окаже съдбоносна грешка, може би са били подмамани в погрешна посока, нагоре към един кристален свят от сняг и лед, в мочурища и мрак, докато Бенджамин лежи някъде съвсем другаде, без защита, без спасителното лекарство. Може дори да не е вече жив.

Средата на деня е, но по това време на годината, толкова далеч на север, дълбоко вътре в горите на Вестерботен, денят прилича на нощ. Това е една непрогледна нощ без обещание за разсъмване. Нощ, толкова могъща и сурова, че сумрачната ѝ сянка се е разпростряла от декември до януари.

Пристигат до къщата на Юси в плътен и тежък мрак. Въздухът е леденостуден, неподвижен и крехък. Последната отсечка от пътя изминават пеша върху заледената снежна кора. Юна изважда оръжието си, мисли си, че отдавна не е виждал толкова истински сняг и не е усещал сухота в носа си от силния студ.

Три малки къщи са разположени в п-образна форма. Снегът е натрупал дебела покривка върху покрива и е навял снежни преспи към стените, чак горе до малките прозорчета. Ерик излиза от колата и се оглежда. Успоредните следи от колата на планинските спасители ясно се виждат и след това множеството стъпки на мъжете около сградите.

— О, боже — прошепва Симоне и бърза напред.

— Чакай — казва Юна.

— Тук няма никой, тук е пусто, ние сме...

— Изглежда пусто — прекъсва я Юна. — Това е единственото, което знаем.

Симоне чака, треперейки от студ, докато Юна отива през хрупкация сняг към къщата. Спира до едно от малките ниски прозорчета, навежда се напред и успява да зърне дървен сандък и няколко парцалени черги на пода. Столовете са качени отгоре върху

масата за хранене, а хладилникът стои изчистен и изключен, с отворена врата.

Симоне вижда Ерик, който изведнъж започва да се държи странно. Движи се в кръг с отсечени движения в снега, прокарва ръка през устата си, застава напред двора и се оглежда наоколо няколко пъти. Тъкмо да го попита какво има, когато той с висок и ясен глас обяснява:

— Не е тук.

— Тук няма никой — отговаря Юна уморено.

— Искам да кажа — казва Ерик със странен, почти пронизителен глас — имам предвид, не е това мястото, където е дървеният замък.

— Какво говориш?

— Не е това къщата. Дървеният замък на Юси е светлозелен, чувал съм го да го описва, в антрето има шкаф, покривът е ламаринен, с ръждясали гвоздеи, има сателитна антена на билото на покрива, а дворът е пълен със стари автомобили, автобуси, трактори.

Юна маха с ръка:

— Това е адресът му, тук е регистриран.

— Но това не е мястото.

Ерик прави няколко крачки по дължината на къщата, после поглежда сериозно Симоне и Юна и казва упорито:

— Това тук не е дървеният замък.

Юна изругава и вади мобилния си телефон, но изругава още веднъж, когато си спомня, че се намират в радиосянка.

— Едва ли ще намерим някой, когато да попитаме тук, така че трябва да караме чак докато отново имаме сигнал — казва той и сяда в колата.

Дават на заден ход до входната площадка и тъкмо да завият към главния път, когато Симоне вижда тъмна фигура между дърветата. Тя стои съвсем неподвижно, с отпуснати ръце и ги гледа.

— Ето там! — вика тя. — Там има някой.

Краят на гората от другата страна на пътя е плътен и тъмен, снегът е силно набит между дънерите на дърветата, клоните са натезали, претоварени. Тя изскача от колата, чува как Юна ѝ вика да изчака. Светлината на фаровете блести в прозорците на къщата. Симоне се опитва да види нещо между дърветата. Ерик успява да я настигне.

— Видях човек — прошепва тя.

Юна спира колата, бързо вади оръжието и тръгва след тях. Симоне стремително се движи към края на гората. Вижда мъжа отново между дърветата, малко по-навътре.

— Ей, чакайте — вика тя.

Притичва няколко крачки, но след това спира, когато среща погледа му. Това е възрастен мъж с набраздено и свършено спокойно лице. Той е много нисък, стига й едва до гърдите и е облечен с дебел, вкоравен от студа анорак и джинси. В ръката си държи бледозелен мобилен телефон, затваря го и го прибира в джоба си.

— Извинявайте, ако ви притеснявам — казва Симоне.

Той отговаря нещо, което тя не разбира, а след това свежда поглед надолу и промълвява нещо. Ерик и Юна се приближават внимателно. Юна вече е прибрал оръжието си отново в якето.

— Като че говори финландски — казва Симоне.

— Чакай — изрича Юна и се обръща към мъжа.

Ерик чува как Юна се представя, сочи към колата, а после изговаря името на Юси. Говори финландски, звучи по един протяжен и приглушен начин. Възрастният мъж бавно кима и изважда пакет с цигари. След това обръща нагоре лице, като че се вглежда в нещо, докато слуша. Изтръсква една цигара от кутията, поглежда я и после пита Юна нещо със спокоен и мелодично звучащ глас, получава няколко изречения в отговор, след което съжалително тръска глава. Поглежда към Ерик и Симоне с лице, което изразява съчувствие. Когато им предлага цигари от пакета, Ерик има достатъчно присъствие на духа, за да вземе една, да благодари да вземе от мъжа пластмасовата запалка със снимка на Бети Боб отстрани.

Лапландецът откъсва филтъра на цигарата си, поднася я към устата и я запалва. Симоне го чува как обстойно обяснява нещо на Юна. Той откършва дървена пръчка и след това прави няколко черти в снега. Юна се е навел над снежната карта, посочва и задава въпроси. Вади един бележник от вътрешния си джоб и прерисува картата. Симоне прошепва: „благодаря“, и те се отправят към колата. Дребният мъж се обръща, насочва се навътре в гората и изчезва по пътеката между дърветата.

Бързо се връщат към колата, чиито врати са останали отворени и седалките са успели така да замръзнат, че парят гърбовете и бедрата

им.

Юна подава на Ерик листчето, където е прерисувал указанията на възрастния мъж.

— Говореше странен диалект, не успях да разбера всичко. Говореше за районите на рода Кроик.

— Но познаваше Юси?

— Да, ако съм разбрал правилно, Юси има и друга къща, ловна вила, която се намира още по-навътре в гората. Там трябва да има езеро отляво. Ще стигнем до едно място с три големи камъка, издигнати като спомен за старите летни лагери на лапландците. Понататък снегът не е разчистен, оттам трябва да вървим на север върху замръзналия сняг чак докато видим някаква стара каравана.

Юна поглежда Симоне и Ерик иронично и добавя:

— Старецът каза, че ако пропаднем под леда на Юпчиернен, значи сме вървели по-дълго, отколкото трябва.

След четирийсет минути те забавят скорост и спират пред трите еднакви камъка, които община Доротеа е издигнала. Светлината на фаровете прави всичко да изглежда сиво, потънало в сянка. Камъните блясват осветени в продължение на секунди и после изчезват отново в тъмнината.

Юна оставя колата в края на гората, споменава, че добре би било да я прикрие, да отреже няколко клона, но няма време. Хвърля бърз поглед нагоре към звездното небе и след това тръгва колкото може по-бързо. Другите го следват. Снежната кора е покрила като тежка жилава плоча високия натрупан порест сняг. Движат се напред тихо колкото могат. Указанията на мъжа съвпадат: след половин километър виждат ръждясала каравана, покрита със сняг. Отклоняват се от пътеката и разбират, че пътят е отъпкан. Там долу се намира къща, затрупана от сняг. От комина излиза пушек. В светлината на прозорците външните стени изглеждат с цвят на зелена мента.

Ето я къщата на Юси — мисли си Ерик. Ето го дървения замък.

Из обширния двор се мяркат големи тъмни контури. Покритият със сняг автопарк напомня странен лабиринт.

Със скриптене те се движат бавно по снега към къщата. Вървят в тесните проходи между струпани и покрити със сняг останки от автомобили, автобуси, комбайни, плугове и скутери.

Виждат някаква фигура, която жестикулира буйно покрай прозореца в къщата, нещо става, долавят се бързи движения. Ерик не може да чака повече, втурва се към къщата, без да мисли за последствията — той трябва да намери Бенджамин, после каквото ще да става. Симоне го следва задъхана. Придвижват се върху замръзналия сняг и спират на края на изчистена от снега пътечка. До къщата са подпрени голяма лопата и алуминиева шейничка. Чува се приглушен вик. Бързи звуци, подобни на удари. Някой поглежда навън през прозореца. Някакъв клон се счупва в края на гората. Вратата на бараката за дърва се удря. Симоне диша задъхано. Приближават се до къщата. Човекът от прозореца е изчезнал. Вятърът клати короните на дърветата. Лек снежец се вихри над замръзналата снежна покривка. Внезапно вратата се отваря и те са заслепени от светлина. Някой ги осветява със силен фенер. Примижават и засенчват очи с ръце, за да могат да видят нещо.

— Бенджамин? — извиква Ерик въпросително.

Когато светлинният лъч се смъква към земята, той вижда, че пред тях стои Лидия. В ръката си държи голяма ножица. Светлината от фенерчето е спряла върху една фигура в снега. Това е Юси, който седи там. Лицето му е вледенено и сиво-синьо, очите са затворени, една брадва е заседнала в гърдите, тялото му е покрито от замръзнала кръв. Симоне стои мълчаливо до Ерик и той разбира от нейното късо уплашено дишане, че тя също е видяла трупа. В същия момент той си дава сметка, че Юна не е с тях. Трябва да е тръгнал по друг път, мисли си Ерик. Ще се промъкне към Лидия отзад, ако успее да ѝ отклони вниманието достатъчно дълго.

— Лидия — казва Ерик. — Радвам се да те видя отново.

Тя стои неподвижно и ги гледа, без да каже нещо. Ножицата проблясва в ръката ѝ, полюлявайки се. Светлината от лампата блести върху сивата пътека.

— Дойдохме да вземем Бенджамин — обяснява Ерик спокойно.

— Бенджамин? — отговаря Лидия. — Кой е това?

— Това е детето ми — казва Симоне със сподавен глас.

Ерик се опитва с жест да ѝ направи знак да мълчи, тя може би го вижда, защото прави малка крачка назад и се опитва да успокои дишането си.

— Ничие друго дете освен моето собствено не съм виждала — казва Лидия бавно.

— Лидия, слушай ме — казва Ерик. — Ако можем да вземем Бенджамин, ще си тръгнем отгук и ще забравим всичко. Обещавам ти никога повече да не хипнотизирам нито...

— Но аз не съм го виждала — повтаря Лидия и поглежда към ножицата. — Тук сме само аз и моят Каспер.

— Нека само да му дадем лекарството — моли се Ерик и забелязва, че гласът му е започнал да трепери.

Лидия сега се намира в много удобно положение, трескаво мисли той, застанала е с гръб към къщата, трябва само Юна да се промъкне от задната страна, да заобиколи къщата и да я нападне отзад.

— Искам да си тръгнете сега — казва бързо Лидия.

На Ерик му се струва, че вижда някой да се движи покрай редицата от превозни средства встрани от къщата. Вълна на облекчение минава през сърцето му. Внезапно нещо изостря вниманието на Лидия. Погледът ѝ става съсредоточен, тя повдига джобното фенерче и го насочва към бараката за дърва и снега пред нея.

— Каспер има нужда от лекарство — казва Ерик.

Лидия отново смъква фенерчето. Гласът ѝ е хладен и сдържан.

— Аз съм му майка, знам от какво има нужда той — казва тя.

— Имаш право — отговаря бързо Ерик, — но ако ни оставиш да дадем на Каспер малко лекарство... ще можеш да го възпитаващ, да му показваш кое е правилно и кое не, нали днес е неделя и...

Ерик млъква, противно на желанието си, когато вижда как отзад към къщата се доближава някой.

— В неделите — продължава той, — тогава обикновено ти...

Двама души вървят покрай къщата. Юна се движи сковано и без желание към тях. Зад него върви Марек с ловната пушка, опряна в гърба му.

Лидия разтегля уста в усмивка и тръгва нагоре по разчистената пътека.

— Застреляй ги — казва тя набързо и кима към Симоне. — Първо нея.

— В пушката има само два патрона — отговаря Марек.

— Както искаш, така направи, стига само да го направиш — казва тя.

— Марек — казва Ерик. — Аз бях отстранен, исках да ти помогна да...

— Млъквай — прекъсва го той.

— Беше започнал да разказваш за онова, което се е случило в голямата къща в селото в Зеника-Добой.

— Мога да покажа какво се случи — казва Марек и поглежда към Симоне със спокойни блестящи очи.

— Хайде, направи го — поема дъх Лидия нетърпеливо.

— Лягай — казва Марек на Симоне, — и си свали джинсите.

Симоне не помръдва.

Марек обръща пушката към нея и тя отстъпва. Ерик се доближава и Марек се прицелва бързо към него.

— Ще го застрелям в корема — казва Марек. — Така ще може да гледа, когато се забавляваме.

— Хайде, давай — казва Лидия.

— Чакай — казва Симоне и започва да разкопчава джинсите си.

Марек плюе в снега и прави крачка към нея. Има вид, като че не знае наистина какво да прави. Поглежда Ерик, замахва с пушката към него. Симоне не го гледа в очите. Той се прицелва към нея с пушката, насочва дулото към главата ѝ и после към корема.

— Недей — казва Ерик.

Марек смъква ловната пушка и се доближава до Симоне. Лидия се премества назад. Симоне започва да сваля джинсите и бельото си.

— Дръж пушката — казва Марек тихо на Лидия.

Тя се приближава бавно към него, когато сред покритите със сняг превозни средства нещо започва да пращи. Чуват се някакви металически удари няколко пъти подред. Юна кашля. Потропванията продължават и изведнъж се чува по-силен тътен. Това е мотор, който се задвижва, раздава се резкият звук от работещи предавки. Силна светлина залива вледенената повърхност на снега. Цялата земя засиява в бяло под тях. Моторът изревава, скоростната кутия пици, нагоре се понася сняг. Един стар автобус с голямо покривало отгоре изскача напред от снежната пряспа. Разкъсва коравата снежна покривка и се движи право срещу тях.

Когато Марек обръща поглед към автобуса, Юна скача бързо напред и грабва дулото на пушката. Марек го стиска здраво, но е принуден да направи крачка напред. Юна го удря силно по гърдите и

се опитва да го ритне по краката, но Марек не пада. Той се опитва вместо това да обърне пушката. Прикладът удря Юна в горната част на главата и се плъзва по темето. Пръстите на Марек са толкова измръзнали, че той изпуска оръжието. То прелетява по въздуха и се приземява точно пред Лидия. Симоне се втурва към него, но Марек я хваща за косата и я дръпва назад.

Автобусът е заседнал пред някакво дръвче, моторът гърми. Около него се носи облак от изгорели газове и разпилян сняг. Предната врата на автобуса се отваря и затваря много пъти с шумно съскане.

Скоростта на оборотите отново се увеличава, дръвчето поддава и от тъмните клони се разсипва сняг. Автобусът постоянно се блъска срещу стъблото на дръвчето и обелва брезова кора, чува се глух металически звук. Колелата се извиват и се въртят, веригите за сняг дрънчат.

— Бенджамин — вика Симоне. — Бенджамин!

Обърканото лице на Бенджамин се вижда зад предното стъкло на обгърнатия в дим автобус. От носа му тече кръв. Лидия тича към автобуса с пушката. Ерик я следва. Лидия се вмъква през вратата и крещи нещо на Бенджамин, удря го с приклада и го изблъсква от мястото на шофьора. Ерик не успява да стигне до тях. Автобусът се движи назад, завива рязко встрани и с тракане тръгва надолу по хълма към езерото. Ерик крещи на Лидия да спре и се втурва след тях по разтрошената от колелата снежна кора.

Марек не пуска хватката си и държи Симоне за косата. Тя крещи и се опитва да го хване за ръката. Юна бързо се изплъзва встрани, рамото му се смъква надолу, тялото му се извърта и той удря силно с юмрук отдолу Марек под мишницата. Ръката отхвърква, като че е откачила. Хватката се отпуска, Симоне се изтръгва и вижда голямата ножица, която лежи върху снега. Марек замахва с другата си ръка, но Юна се отдръпва и с цялата тежест на тялото си го удря косо с десния лакът в основата на шията. Ключицата се чупи с глухо хрущене. Марек с вик пада на земята. Симоне се хвърля към ножицата, но Марек я рита в корема. Той успява да хване ножицата и замахва с нея назад с широко движение на здравата си ръка. Симоне извиква и вижда как лицето на Юна застива, когато ножицата се забива в дясното му бедро. Бликва кръв върху снега. Юна остава прав, той вече държи белезниците в ръката си и удря с тях Марек в лявото ухо. Ударът е силен. Марек

застива неподвижен, само учудено гледа пред себе си и се опитва да каже нещо. От ухото и от носа му тече кръв. Юна запъхтяно се навежда над него и закопчава белезниците на отпуснатите му ръце.

Едва поемайки си въздух, Ерик се втурва след автобуса в тъмнината. Червените светлини на габаритите светят пред него, а по стволовете на дърветата пробягва бледата светлина на фаровете. Чува се удар и едното огледало за обратно виждане се чупи в някакво дърво.

Ерик си мисли, че мразовитият студ може да спаси сина му, че минусовите градуси понижават температурата на тялото с около една десета, достатъчно, за да се сгъсти кръвта на Бенджамин, може би толкова, че да се справи, въпреки че е бил наранен.

Зад къщата земята стръмно се спуска надолу. Ерик се спъва и отново се изправя. Групички от дървета и хълмчета са скрити под снега. Автобусът се вижда като далечна сянка там напред, силует с ореол от неясна светлина.

Пита се дали Лидия ще се опита да кара по брега и да заобиколи блатото до стария път за дървосекачи. Автобусът спира и той вижда, че вместо това той завива в посока към леда. Креци й да спре.

Едно влачецо се въже се омотава в дъските на кея и смъква брезента от покрива на автобуса.

Ерик се приближава до мястото за къпане, мирише на нафта. Автобусът вече е на двайсет метра навътре в езерото.

Той се хлъзва надолу по склона, трудно диша, но продължава да тича.

Внезапно автобусът спира. Със стегнато от ужас гърло, Ерик вижда как червените габарити на задната страна на автобуса се движат нагоре, като че някой бавно вдига поглед.

Чува се силен грохот и трясък от пропукването на леда. Той спира в края на брега, опитва се да види нещо. Разбира, че ледът е поддал, че автобусът го е пробил. Колелата се въртят назад, но само още повече разширяват дупката.

Ерик грабва спасителния пояс, който стои на кея, и се втурва по леда със силно биещо сърце. Осветлението вътре във все още плаващия автобус го превръща в блестяща заскрежена стъклена сфера. Чува се плясък на вода, тежки ледени парчета се разчупват и се обръщат наоколо в черната вода.

На Ерик му се струва, че мярва бяло лице във водовъртежа зад автобуса.

— Бенджамин — крещи той.

Вълни заливат леда и го правят хлъзгав под краката му. Той бързо хваща въжето, което е прикрепено към спасителния пояс, увива го около кръста си и го връзва здраво, за да не го изпусне. Хвърля спасителния пояс навън, но вече не може нищо да види в тъмната вода. Моторът, който е монтиран отпред, продължава да работи с тътен. Червената светлина от задните габарити залива раздробения лед и сняг.

Предната част на автобуса потъва по-дълбоко, така че единствено покривът се вижда. Фаровете изчезват надолу във водата. Моторът не се чува вече. Става почти тихо. Чува се хрущенето и пращенето на леда и тихото бълбукане на водата. Изведнъж Ерик вижда, че и Бенджамин, и Лидия са вътре в автобуса. Подът се накланя. Те се смъкват назад. Бенджамин се е вкопчил здраво в една метална пръчка. Покривът до мястото на шофьора е почти наравно с нивото на леда. Ерик се втурва напред към дупката и скача върху автобуса. Цялото туловище на автобуса се люлее под него. Някъде в далечината той чува как Симоне вика нещо, тя е успяла да стигне до брега. Ерик се плъзва напред до прозореца на покрива, става и го избива с крак. Парчета стъкло се посипват върху седалките и пода. Единственото, за което Ерик мисли, е как да измъкне Бенджамин от потъващия автобус. Той се спуска надолу и увисва на ръце, успява да подпре краката си върху облегалката на една седалка и се смъква долу. Бенджамин изглежда ужасен, той е само по пижама, кръв тече от носа му и от рана на бузата.

— Татко — прошепва той.

Ерик проследява погледа му към Лидия. Тя е застанала най-отзад на пътеката на автобуса с безизразно лице. Държи пушката в ръце, устата ѝ е разкъравена. Мястото на шофьора вече е под водата. Автобусът потъва и подът още повече се накланя. Водата прониква между гумената изолация на средната врата.

— Трябва да излезем от автобуса — извиква Ерик.

Лидия само бавно поклаща глава.

— Бенджамин — казва той, без да изпуска Лидия от поглед, — покачи се върху мен и излез горе през отвора на покрива.

Бенджамин мълчаливо прави това, което Ерик му казва. Малко нестабилно се изкачва върху една седалка и после върху гърба и раменете на Ерик. Когато достига отвора на покрива с ръце, Лидия вдига пушката и стреля. Ерик не усеща болка, а само удар в рамото, който е толкова силен, че той пада. Едва когато се изправя отново, чувства болката и топлата кръв, която тече. Бенджамин се е провесил от отвора на покрива. Ерик просто отива напред и му помага със здравата си ръка, въпреки че вижда как Лидия отново вдига пушката и я насочва срещу него. Бенджамин се намира вече на покрива, когато изгърмява следващият изстрел. Лидия не улучва. Куршумът минава покрай бедрото на Ерик, стъклото на един голям прозорец до него е строшено и вътре нахлуват струи ледена вода. Сега всичко става много бързо. Ерик се опитва да достигне отвора на покрива, но автобусът се извърта странично и той попада под водата.

Шокът от ледената вода е толкова силен, че той губи съзнание за няколко секунди. Рита с крака в паника, стига до повърхността и изпълва дробовете си с въздух. Автобусът бавно започва да потъва в черната вода, с металическо тракане и пращане се преобръща. Той си удря главата и отново попада под водата. В ушите му бучи и неописуем студ обхваща тялото му. През прозореца вижда фаровете да осветяват дълбоко надолу в блатото. Сърцето му бие в гърдите. Лицето и главата го стягат. Водата е толкова зашеметяващо студена, че той не може да помръдне. Вижда Лидия под водата, хванала здраво един метален прът, с гръб към задните седалки. Вижда отворената пролука на покрива и прозореца, счупен от изстрела, осъзнава, че автобусът потъва, че трябва да изплува, че времето е малко, че трябва да се бори, но ръцете не му се подчиняват. Той е почти безтегловен, но не усеща краката си. Опитва се да се премести, но му е трудно да синхронизира движенията си.

Сега Ерик вижда, че е обкръжен от облак кръв от раната в рамото. Внезапно среща погледа на Лидия, която го гледа спокойно в очите. Увиснали са неподвижно в студената вода и се наблюдават един друг. Косата на Лидия се полюлява заедно с движенията на водата и малки въздушни мехури излизат подобно на перлена огърлица от носа ѝ.

Ерик изпитва нужда от въздух, гърлото му се напъва, но той се съпротивлява на борбата на дробовете си да поемат глътка кислород.

Слепоочията му туптят и в главата му проблясва някаква бяла светлина. Температурата на тялото му е толкова ниска, че е на път да загуби съзнание. Звънтенето в ушите му се усилва, остро и пронизително.

Ерик си мисли за Симоне, за това, че Бенджамин ще се оправи. Толкова прилича на сън — да се носи свободно в ледената вода. С удивителна яснота той проумява, че е настъпил мигът на неговата смърт, и коремът му се свива от мъка.

Загубил е представа за посоките, за своето собствено тяло, за светлината и тъмнината. Водата изведнъж му се струва по-топла, почти гореща. Мисли си, че съвсем скоро трябва да отвори уста и просто да се предаде, просто да остави краят да дойде и дробовете му да се напълнят с вода. Нови странни мисли се гонят в главата му, когато внезапно нещо става. Той усеща, че въжето на кръста му се обтяга. Беше забравил, че е вързал около тялото си дългото въже, свързано със спасителния пояс. Сега се е закачило в нещо и тежко го придърпва настрани. Не може да се спре, той повече няма никакви сили. Неумолимо неговото отпуснато тяло се притегля около един стълб и след това косо нагоре през пролуката на тавана. Задната част на главата му се удря в нещо, обувката на единия му крак се изхлузва и така той се оказва във в черната вода. Издига се нагоре и вижда как автобусът продължава без него към дълбините и различава Лидия в светещата клетка, която безшумно пада надолу към дъното на езерото.

[1] Прозвище на жителите на Стокхолм; телефонният код на града е 08. — Бел.прев. ↑

54.

Четвъртък, двайсет и четвърти декември

Симоне, Ерик и Бенджамин влизат в сивия Стокхолм под вече потъмнялото небе. Въздухът е натезал като пред дъжд и една почти пурпурно оцветена мъгла обгръща града. Пъстроцветни светлинни гирлянди светят навсякъде по коледни елхи и балконски парапети. На прозорците висят коледни звезди, а по витрините се виждат джудженца сред блестящата украса.

Шофьорът на таксито, който ги оставя пред хотел *Биргер Ярл*, носи червена шапчица. Маха им мрачно в огледалото за обратно виждане и те виждат, че е монтирал коледно джудже от пластмаса върху табелата на покрива на таксито.

Симоне поглежда към фойето на хотела и тъмните прозорци на ресторанта и казва, че може би е странно да живееш в хотел, когато се намиращ само на двеста метра от дома си.

— Но наистина не ми се влиза в нашето жилище отново — добавя тя.

— Естествено — казва Ерик.

— Никога повече.

— Нито пък на мен — казва Бенджамин.

— Какво ще правим? — пита Ерик. — Да отидем на кино?

— Гладен съм — изрича тихо Бенджамин.

Ерик имаше значително преохлаждане, когато хеликоптерът пристигна в болницата на Умео, раната не беше сериозна — двойно изолираният куршум беше минал право през мускула на лявото рамо и едва бе увредил външната част на костта. След операцията го сложиха в същата стая, в която беше настанен Бенджамин за лечение и възстановяване след обезводняването. Бенджамин не бе имал сериозни кръвоизливи и бързо се съвзе. Само след ден в болницата той бе започнал да говори за това, че иска да се прибере у дома. В началото Ерик и Симоне не бяха съгласни. Те искаха той да остане под наблюдение поради болестта си и за да намерят някой, който да му

помогне да се справи с всичко, което беше преживял. Психоложката Шерстин Бенгтсон имаше потиснат вид и сякаш не разбираше истински степента на опасност, на която Бенджамин е бил изложен. Когато се срещна с Ерик и Симоне, след като бе разговаряла с Бенджамин в продължение на четирийсет и пет минути, тя изтъкна накратко, че момчето се чувства добре според обстоятелствата, че те трябва да изчакат, да му дадат време.

Ерик и Симоне се питаха дали психоложката просто бе искала да ги успокои, защото за тях беше ясно, че Бенджамин се нуждае от помощ, виждаха го как се вглъбява в спомените си и макар че вече бе решил да не обръща внимание на някои от тях, предусещаха, че ако бъде оставен сам, той ще се затвори около това, което се е случило, подобно на скала, която се затваря около фосила.

— Познавам двама наистина добри психолози — каза Ерик. — Ще говоря с тях веднага щом пристигнем.

— Чудесно.

— А ти как си? — продължи Ерик.

— Чух да се говори за един хипнотизатор, който...

— Да се пазиш от него.

— Знам — усмихна се Симоне.

— Наистина — каза той после — ние всички ще имаме нужда заедно да преодолеем това, което се случи.

Тя кимна и погледът ѝ стана замислен.

— Малкият ми Бенджамин — каза тя нежно.

Ерик отиде и легна в съседното на Бенджамин легло, а Симоне се настани на стола между двете легла. Те гледаха сина си, който лежеше в леглото блед и слаб. Не можеха да откъснат поглед от лицето му, също както когато се беше родил.

— Как си? — попита Ерик внимателно.

Бенджамин беше обърнал лицето си към прозореца. Тъмнината отвън превръщаше стъклото във вибриращо от поривите на вятъра огледало.

Когато Бенджамин с помощта на Ерик се беше промъкнал горе на покрива на автобуса, той чу втория изстрел. Беше се подхлъзнал и за малко щеше да падне във водата. В същия миг бе видял Симоне на ръба на голямата дупка в леда. Тя беше му извикала, че автобусът потъва и той трябва да се прехвърли на леда. Бенджамин видя

спасителния пояс в черната разлюляна вода зад автобуса и скочи. Беше го хванал, нахлузи го върху себе си и заплува към ръба. Симоне легна на леда и пропъзля напред до ръба на дупката. Тя го достигна, изтегли го за пояса, отведе го малко по-настрани от дупката. Свали си якето и го уви около него, прегърна го силно и му каза, че един хеликоптер вече идва към тях.

— Татко остана там — заплака Бенджамин.

Автобусът изчезна с трещене надолу под водата и стана тъмно. Разплискаха се неспокойни вълни, чуваше се бълбукане на големи въздушни мехури. Симоне беше се изправила и видя как ледените блокове се успокоиха върху раздвижилата се вода.

Тя се свлече и силно притисна Бенджамин до себе си, когато изведнъж тялото му потрепери. Той беше изтръгнат от ръцете ѝ, опита се да се задържи, но се хлъзна и падна. Въжето на спасителния пояс се опъваше през леда и стигаше до водата. Бенджамин беше повлечен към дупката в леда. Той се съпротивляваше, босите му крака се пързаяха и крещеше. Симоне го хвана и заедно двамата се хлъзгаха към водата.

— Това е татко — извика Бенджамин. — Беше си сложил въжето около кръста!

Лицето на Симоне беше станало твърдо и непоколебимо. Беше хванала спасителния пояс, изви и двете си ръце около него и заби петите си в леда. Бенджамин изкривяваше лице от болка, докато се хлъзгаха все по-близо до ледената дупка. Въжето беше толкова силно опънато, че един глух звук се чуваше, когато се триеше по ръба на леда. Внезапно борбата с тегленето се обърна: въжето продължаваше да бъде опънато, но те можеха да се издърпат назад и да се отдалечат от дупката. След това вече нямаше почти никаква съпротива. Бяха изтеглили Ерик през пролуката на покрива и сега той изплуваше бързо към повърхността. Няколко секунди по-късно Симоне можа да го изтегли върху леда. Там той лежеше по лице и дишаше, докато едно червено петно се разширяваше под него.

Когато полицията и линейката бяха пристигнали до къщата на Юси, откриха Юна да лежи в снега с временна превръзка, притискаща бедрото му, до крещящия и виещ от болки Марек. Замръзналият посинял труп на Юси седеше с брадвата в гърдите пред стълбата на входа. Полицията и планинските спасители бяха открили още един

оцелял в къщата. Това беше Анбрит, приятелката на Юси, която се беше скрила в гардероба на спалнята. Тя кървеше и се беше сгушила зад висящите дрехи като дете. Персоналът на линейката беше я изнесъл на носилка до чакащия хеликоптер за спешно лечение по време на транспортирането.

Два дена по-късно гмуркачи от спасителната служба се спуснаха в дупката в леда, за да извадят тялото на Лидия. На шестдесет и четири метра дълбочина автобусът стоеше върху шестте си колела, като че просто беше спрял на спирка, за да качи пътници. Един водолаз влезе през предната врата и освети наоколо с фенер по празните седалки. Пушката лежеше на пода далеч назад на пътеката на автобуса. Едва когато водолазът насочи светлината нагоре, той видя Лидия. Беше изплавала нагоре и стоеше притисната с гръб към покрива на автобуса, а ръцете и главата ѝ висяха надолу. Кожата на лицето вече беше се размекнала и беше започнала да се разпада. Червената коса се стелеше меко от движенията на водата, устата ѝ беше спокойна, а очите затворени, все едно че беше заспала.

Бенджамин нямаше никаква представа къде се бе намирал през първото денонощие след отвличането. Възможно беше Лидия да го е държала в къщата си или при Марек, но той беше толкова замаян от упойващите средства, които му инжектираха, че не беше разбрал точно какво се случва. Може би му бяха слагали инжекции всеки път, когато е започвал да се събужда. Първите денонощия бяха пълен мрак и му се губеха.

Беше дошъл в съзнание в колата по пътя на север, намерил беше мобилния си телефон и успя да се обади на Ерик, преди да го разкрият. Сигурно бяха чули гласа му от колата.

След това се заредиха дългите кошмарни дни. Всъщност това беше единственото, което Ерик и Симоне успяха да изкопчат от Бенджамин. Те не разбраха повече от това, че той е бил принуден да лежи на пода в къщата на Юси с нашийник на шията. Ако се съдеше по състоянието му, когато пристигнаха в болницата, не бяха му давали храна и вода в продължение на няколко дни. Единият му крак беше с измръзване, но щеше да се възстанови. Избягал с помощта на Юси и Анбрит, разказа той и след това замълча. По-късно Бенджамин продължи да обяснява как Юси го е спасил, като се е опитал да се обади у дома, и как той е побягнал навън по снега и чул Анбрит да

крещи, когато Лидия ѝ отрязала носа. Бенджамин се шмугнал между старите автомобили и се промъкнал през отворения прозорец в един от покритите със сняг автобуси. Там той открил няколко черги и едно мухлясало одеяло, които най-вероятно го бяха спасили да не измръзне до смърт. Беше заспал там вътре, свит на седалката на шофьора. Събудил се няколко часа по-късно, чувайки гласовете на майка си и баща си.

— Не знаех, че съм жив — прошепна Бенджамин.

После беше чул Марек да ги заплашва и осъзнал, че седи и се взира в ключа, стърчащ на стартера на автобуса. Без много да мисли какво прави, той се опитал да стартира двигателя, видял фаровете да се запалват и чул моторът да реве дрезгаво и яростно, когато дал газ направо срещу мястото, където смятал, че се намира Марек.

Бенджамин беше замълчал и няколко едри сълзи увиснаха върху миглите му.

След два дена в болницата на Умео, Бенджамин вече имаше достатъчно сили, за да може отново да ходи. Той придружи Ерик и Симоне да видят как е Юна Лина, който лежеше в следоперативното отделение. Беше получил доста сериозно нараняване в бедрото от ножицата, с която Марек беше го ударил, но триседмична почивка щеше вероятно да го възстанови напълно. Една красива жена с мека руса плитка седеше при него и четеше на глас от една книга, когато те влязоха. Тя се представи като Диса, стара приятелка на Юна.

— Ние членуваме в читателски клуб, така че трябва да се погрижа да не изостава — каза Диса с финландски акцент и затвори книгата.

Симоне видя, че тя чете *Към фара* на Вирджиния Улф.

— Пуснаха ме да живея в едно малко жилище на планинската спасителна служба — каза Диса и се усмихна.

— Ще получите полицейски ескорт от Арланда — каза Юна на Ерик.

Симоне и Ерик се опитаха да отклонят предложението. Чувстваха, че им е необходимо да останат сами със сина си и да не виждат повече никакви полицаи. Когато Бенджамин беше изписан при визитацията на четвъртия ден, Симоне веднага уреди самолетни билети за пътуването и след това отиде да вземе кафе. Но за първи път кафенето в болницата беше затворено. В стаята за отдих на пациентите

имаше единствено поднос със сок от портокал и някакви курабийки. Тя излезе навън, за да намери някъде кафене, но всичко изглеждаше необичайно пусто и затворено. Над града се беше възцарило спокойствие. Тя се спря пред една железопътна линия и остана там, загледана в блестящите релси и снежеца, покрил траверсите и насипа отстрани. Далеч в тъмнината сякаш можеше да различи широката река Умеоелвен, набраздена от ивици бял лед и черна блестяща вода.

Едва сега напрежението в нея започна да се отпуска. Всичко свърши, помисли си тя. Бяха си върнали Бенджамин.

След като пристигнаха на летище *Арланда*, бяха видели полицейския ескорт на Юна Лина да ги очаква, а десетина търпеливи журналисти стояха готови с камери и микрофони. Без да разменят и дума, те се насочиха към друг изход, минаха зад тълпата и си взеха такси.

Сега те стоят нерешително пред хотел *Биргер Ярл* в Стокхолм, след което тръгват по улица *Тулегатан*, продължават по *Оденгатан*, спират се на ъгъла към *Свеавеген* и се оглеждат. Бенджамин е облечен с прекалено голямо спортно яке, което получи от полицейския отдел за намерени вещи, една плетена шапка — лапландски вариант за туристи, която Симоне му купи на летището, и чифт плетени ръкавици. Тази част на града — Вазастан, е пуста и безлюдна. Изглежда, всичко е затворено, станцията на метрото, автобусните спирки, полутъмните ресторанти, които отдъхват в строга тишина.

Ерик поглежда часовника си. Показва четири следобед. Една жена бърза нагоре по улица *Оденгатан* с голяма торба в ръцете.

— Коледа е — казва внезапно Симоне. — Днес е Коледа.

Бенджамин я поглежда изненадано.

— Това обяснява защо всички казват: Честита Коледа! — усмихнато казва Ерик.

— Какво ще правим? — пита Бенджамин.

— Ето там е отворено — казва Ерик.

— Коледна вечеря в Макдоналдс, какво ще кажете? — пита Симоне.

Започва да вали, ситен леденостуден дъжд ги кара да побързат към ресторанта, разположен съвсем близо под горичката на Обсерваторията. Грозно, ниско заведение, притиснато към земята под боядисаната в оранжево кръгла сграда на Библиотеката. Една жена на

около шейсет години стои зад тезгяха. Няма никакви други посетители в ресторанта за хамбургери.

— Бих искала чаша вино — казва Симоне, — но предполагам, че не мога да получа.

— Един млечен шейк — казва Ерик.

— Ванилия, ягода или шоколад? — пита жената кисело.

Симоне има вид, като че едва се сдържа да не избухне в истеричен смях, но успява да каже с пресилена сериозност:

— Ягодов, разбира се, ще си взема ягодов.

— Аз също — обажда се Бенджамин.

Жената изпълнява поръчката с къси нервни движения.

— Това всичко ли е? — пита тя.

— Вземи по малко от всичко — казва Симоне на Ерик. — Ние ще отидем да седнем.

Тя и Бенджамин заедно минават между празните маси.

— Да седнем до прозореца — прошепва тя и се усмихва на Бенджамин.

Сяда до своя син, притиска го до себе си и чувства как сълзите ѝ се стичат по бузите. Отвън вижда продълговат, нелепо разположен басейн. Изпразнен и пълен с боклуци. Самотен скейтбордист кръстосва между заледените участъци с остри, стържещи и тракащи звуци. На една пейка до въжената катерушка в края на детската площадка зад Търговското висше училище седи самотна жена. До нея се вижда празна количка от супермаркет. Гумата на въжената катерушка се поклаца на вятъра.

— Студено ли ти е? — пита Симоне.

Бенджамин не отговаря, той просто се гушва в нея и замира така, като я оставя да го целува по главата.

Ерик поставя на масата една табла, отива да вземе още една, преди да започне да сервира картонените кутии, хартиените пакети и картонените чашки на масата.

— Колко хубаво! — възкликва Бенджамин и се изправя на мястото си.

Ерик му подава една играчка от меню *Хепи Мишл*.

— Честита Коледа! — казва той.

— Благодаря, татко — усмихва се Бенджамин и разглежда пластмасовата опаковка.

Симоне не откъсва поглед от детето си. Станал е толкова ужасно слаб. Но има и друго — мисли си тя. Сякаш някаква тежест продължава да го измъчва, нещо, което владее мислите му, обременява го. Той не е изцяло с нас. Като че е вгледан в себе си, мисли си тя, както в огледално отражение на тъмен прозорец.

Когато вижда Ерик да протяга ръка и да потупва сина си по бузата, тя отново заплаква. Обръща се настрана, прошепва: „Извинявайте“, и вижда как найлоново пликче, което вятърът е издухал от боклукчийската кофа, залепва към стъклото на прозореца.

— Да опитаме да хапнем малко? — пита Ерик.

Бенджамин разгъва един голям хамбургер, когато мобилният телефон на Ерик звъни. Той поглежда дисплея и вижда, че е Юна.

— Честита Коледа, Юна — казва той.

— Ерик — казва Юна на другия край на линията, — вече сте в Стокхолм, нали?

— Всъщност сме на коледна вечеря.

— Спомняш ли си, че ти казах, че ще намерим сина ти?

— Да, спомням си.

— Понякога се съмняваше, когато...

— Да — казва Ерик.

— Но аз знаех, че всичко ще се оправи — продължава Юна със своя финландски акцент, придаващ сериозност на гласа му.

— Аз пък не.

— Знам, забелязах го — казва Юна. — Ето защо има нещо, което трябва да споделя.

— Да?

— Аз какво ти казах? — изрича той.

— Моля?

— Бях прав — нали?

— Да, така е — отговаря Ерик.

— Честита Коледа — казва Юна и приключва разговора.

Ерик изненадано се взира пред себе си, след това обръща поглед към Симоне. Той гледа нейната прозрачна кожа и широката ѝ уста. Безбройни бръчици са се очертали около очите ѝ през последните дни. Тя му се усмихва и той проследява погледа ѝ към Бенджамин.

Ерик дълго наблюдава сина си. Гърлото му се стяга от болка и сдържан плач. Бенджамин със сериозно лице хапва пържени картопки.

Той е потънал в някаква мисъл. Очите му се взират в една точка, той е завладян от своите спомени и празните пространства между тях. Ерик протяга здравата си ръка, обхваща пръстите на сина си и го вижда да вдига поглед.

— Честита Коледа, татко — с усмивка казва Бенджамин. — Ето ти, вземи малко пържени картопки от мен.

— Няма ли да вземем с нас храната и да отидем при дядо? — пита Ерик.

— Наистина ли? — пита Симоне.

— Да не мислиш, че е много забавно да лежиш в болница?

Симоне му се усмихва и се обажда да поръча такси. Бенджамин отива при жената на касата и моли да опаковат храната.

Когато таксито им бавно прекосява площад *Оденплан*, Ерик вижда семейството си да се отразява в прозореца и същевременно огромната украсена елха на площада. Като в хоровод те се плъзгат покрай елхата. Висока и разклонена, тя се издига, обсипана със стотици малки запалени лампички, които са я обвили нагоре до блестящата звезда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.